

Johanna
Lindsey

Tender
Rebel

TENDER REBEL

Tác giả: Johanna Lindsey Chuyển ngữ và đánh máy: portuguese
Nguồn: www.thuvien-ebook.com Thực hiện ebook: portuguese Ngày thực hiện: 6/8/2009 Nơi thực hiện: Việt Nam

This book is dedicated with love to all my readers, with special thanks to those who wanted Uncle Tony to have his own story.

Cuốn sách này mang theo tình yêu của tôi dành cho các bạn độc giả, cùng với lời cảm ơn chân thành tới những bạn đã mong muốn Chú Tony có câu chuyện của riêng mình.

Chương I

Anh quốc, năm 1818

- “Mình đang sợ sao, ngốc thật?”

Roslynn Chadwick quay khỏi cửa sổ chiếc xe ngựa và thôi nhìn những cảnh vật lướt qua trong một giờ vừa rồi, mà nàng thực sự cũng không để tâm nhìn chúng. Sợ hãi ư? Giờ thì nàng chỉ còn một mình cô đơn trên đời, không gia đình, cũng không ai che chở đáng để nhắc tới. Lo sợ? Nàng đã cảm thấy lo sợ. Nhưng Nettie MacDonald đã không biết được điều đó, không nếu nàng có thể che dấu nỗi sợ ấy.

Bản thân Nettie đã quá lo lắng rồi, kể từ khi họ băng qua biên giới nước Anh sáng ngày hôm qua, mặc dù bà đã cố gắng che dấu bằng cách càu nhàu suốt, theo cách của bà. Nettie trước đây rất vui vẻ và hoạt bát, kể cả khi họ đi ngang qua Lowlands (vùng đất thấp của người Scot), nơi mà bà rất khinh bỉ. Bà là một người vùng Highlands trong cả 42 năm cuộc đời, Nettie chưa bao giờ nghĩ tới cái ngày mà bà phải rời bỏ vùng đất cao nguyên bà yêu quý một mình tới nước Anh. Anh Quốc! Nhưng Nettie sẽ không bị bỏ lại đằng sau, không phải Nettie yêu quý của nàng.

Roslynn mỉm cười cho lợi ích của Nettie, và thậm chí còn hấp háy đôi mắt nâu lục nhạt của nàng để đoán chắc với bà:

- Ôi, sao mà cháu phải sợ chứ nhỉ, Nettie? Không phải chúng ta đã xoay sở

trốn được khỏi đó vào lúc nửa đêm mà không có cách nào khôn ngoan hơn sao? Geordie nhất định sẽ mất hàng tuần để tìm kiếm ở Aberdeen hay Edinburg và không bao giờ có thể đoán ra là chúng ta bỏ trốn tới London.

- Đúng là hẳn ta sẽ làm vậy.

Nettie mỉm một nụ cười thỏa mãn cho thành công của họ, phút chốc quên mất nỗi sợ hãi và căm ghét người Anh của mình. Nỗi căm ghét của bà đối với Geordie Cameron đã trở nên quá sâu sắc.

- Và cô hi vọng tên khốn đó sẽ nghệt thở vì cái tính hăn học của mình khi hẳn nhận ra là cháu đã thoát khỏi cái kế hoạch ngu ngốc của hẳn, đúng là cô mong thế. Cô đã không thích Duncan, chúa phù hộ cho ông ta, bắt cháu hứa điều mà cháu ghét, nhưng ông ta biết điều gì là tốt cho cháu. Và cũng đừng nghĩ rằng cô là một người phiền toái, cô không nghe nổi khi cháu quên thứ tiếng Anh chuẩn của cháu, con gái, cũng do Duncan đã đưa tới một ông thầy hợm hĩnh để dạy cho cháu. Cháu sẽ không quên, đặc biệt là giờ chúng ta đang ở giữa những tên họ hàng quý quyết.

Roslynn cười toe toét khi câu nói cuối cùng của Nettie được nói ra với hàm ý trách móc nhất, và không thể nhịn được việc trêu chọc bà thêm chút nữa :

- Việc cháu gặp được một người Anh nhất định sẽ khiến cháu sớm nhớ ra thứ tiếng Anh chuẩn của mình. Giờ thì cô sẽ không từ chối cho tôi một chút thời gian còn lại khi cháu không cần phải nghĩ về tất cả những gì cháu nói, đúng không ?

- Được rồi, nhưng chỉ khi cháu biết là cháu không quên chút nào thôi, và cháu cũng biết cô không quên rồi.

Dĩ nhiên là Nettie biết. Đôi lúc Nettie còn hiểu rõ Roslynn hơn cả bản thân nàng. Và khi Roslynn không giận dữ, mỗi khi giận dữ nàng thường quên mất bản thân mình và dùng lại chất giọng địa phương của người Scot mà nàng đã học từ Nettie và ông ngoại, nàng vẫn có lý do để buồn phiền. Nhưng vẫn không khiến nàng quên được thứ tiếng Anh chuẩn đã ăn sâu vào nàng bởi gia sư của nàng. Roslynn thở dài :

- Cháu hi vọng va li của chúng ta đã tới đó, nếu không thì chúng ta sẽ ở vào hoàn cảnh đáng buồn.

Họ đã rời đi chỉ với một bộ quần áo để thay đổi, để dễ đánh lừa anh họ của nàng Geordie, để phòng trường hợp ai đó nhìn thấy họ rời đi và báo với anh họ nàng.

- Đó là điều cuối cùng cháu nên lo, con gái ạ. Chắc chắn là thế và điều đó cũng đã tiết kiệm thời gian khi mời mấy bà thợ may vá áo tới lâu đài Cameron để may tất cả những cái váy để thương đó cho cháu, mấy thứ mà cháu chẳng thể mặc vừa khi chúng ta tới đó. Duncan, chúa phù hộ ông ta lần nữa, đã suy tính mọi thứ, kể cả việc gửi tới trước những cái va li, từng thứ một, những thứ mà Geordie không nghi ngờ gì nếu có nhìn thấy.

Và Nettie từng nghĩ nó giống như một trò đùa khi chạy trốn vào lúc giữa đêm như họ đã làm, với những chiếc váy được kéo lên và quần ống túm ở bên dưới để dưới ánh trăng trông họ như những người đàn ông nếu nhìn thoáng qua. Thành thực là Roslynn cũng đã từng nghĩ giống vậy. Thực tế đó là phần duy nhất trong cuộc chạy trốn điên cuồng này làm nàng hứng thú. Họ đã cưỡi ngựa tới thị trấn gần nhất nơi đã có xe ngựa và người đánh xe chờ sẵn, rồi đợi một vài giờ để chắc chắn họ không bị đuổi theo trước khi thực sự bắt đầu cuộc hành trình.

Nhưng tất cả mọi sự lén lút và phiền phức đó đều cần thiết để thoát khỏi Geordie Cameron. Ít nhất thì ông nàng cũng đã khiến Roslynn tin rằng điều đó là cần thiết. Và Roslynn tin điều này sau khi nhìn thấy gương mặt của Geordie khi di chúc của ông được đọc. Sau tất cả, Geordie là cháu trai lớn nhất của Duncan Cameron, cháu trai của người em trai út của ông, cũng là người họ hàng nam duy nhất của ông còn sống.

Geordie có mọi quyền lợi để thừa kế một vài thứ trong số của cải khổng lồ của Duncan để lại cho hắn, cho dù chỉ là một phần nhỏ. Nhưng Duncan để lại tất cả mọi thứ cho Roslynn, người cháu duy nhất : lâu đài Cameron, tiền bạc, những công việc kinh doanh nhiều vô kể, mọi thứ. Và Geordie đã rất cố gắng để kiếm chế một cơn giận khủng khiếp.

- Chắc hẳn là hắn ta đã rất bất ngờ - Nettie nói sau cái ngày Geordie rời đi khi bản di chúc được công bố - Hắn biết là Duncan ghét hắn, ông đổ lỗi cho hắn vì cái chết người mẹ yêu dấu của cháu. Đó là lý do tại sao hắn lại ve vãn cháu một cách sốt sắng như vậy trong những năm qua. Hắn đã

biết Duncan sẽ để lại mọi thứ cho cháu. Và đó cũng là lý do tại sao chúng ta không còn thời gian nữa, giờ khi Duncan đã mất.

Đúng vậy, không còn thời gian nữa. Roslynn đã hiểu điều này khi Geordie hơn một lần hỏi cưới nàng sau khi bản di chúc được công bố, và nàng một lần nữa từ chối. Nàng và Nettie đã rời khỏi ngay đêm đó, không có thời gian để thương tiếc, không có thời gian để hối hận với lời hứa nàng đã hứa với ông mình. Nhưng nàng đã thực sự đau buồn trong hai tháng cuối, khi mà họ đã biết thời gian của Duncan sắp hết. Và thực sự cái chết của ông như là một sự giải thoát, bởi vì trong suốt bảy năm cuối cuộc đời ông đã phải chịu đựng những cơn đau, và chỉ bởi tính ngoan cố của người Scot đã khiến ông còn sống lâu như vậy. Không, nàng không nên buồn bởi những cơn đau của ông đã kết thúc. Nhưng ôi, nàng nhớ làm sao người ông già nua đã là cha và cả mẹ nàng trong suốt những năm qua !

- Cháu không cần khóc thương ta, cháu yêu - ông đã nói với nàng nhiều tuần trước khi ông mất - ta cấm điều đó. Cháu đã ở bên ta quá nhiều năm, quá nhiều thời gian lãng phí, và ta không muốn cháu lãng phí thêm dù chỉ một ngày sau khi ta chết. Cháu hãy hứa với ta như vậy nhé.

Thêm một lời hứa nữa với người ông già nua yêu quý của nàng, người ông đã nuôi dưỡng nàng, yêu thương nàng kể từ khi con gái của ông trở về với ông mang theo Roslynn mới 6 tuổi.

Liệu thêm một lời hứa nữa có hề gì sau khi nàng đã cho ông lời hứa định mệnh khiến cho giờ đây nàng ở trong tình thế đầy bối rối như thế này. Và dù thế nào sau đó cũng vẫn không có thời gian để mà khóc thương, cho nên ít nhất nàng cũng đã hoàn thành lời hứa đó.

Nettie cau có khi thấy Roslynn hướng mắt nhìn lại cửa sổ lần nữa và biết rằng nàng lại đang nghĩ về Duncan Cameron. « Gramp-ông ngoại» nàng đã gọi ông một cách bất kính như vậy kể từ cái ngày mẹ nàng lần đầu tiên mang nàng tới lâu đài Cameron sống chỉ để chọc tức ông.

Đứa trẻ tinh nghịch ấy đã yêu thích việc chọc giận người ông Scot già và khó chịu, và làm thế nào mà ông lại thấy vui với mỗi trò nghịch ngợm và chọc phá mà cô bé dành cho ông. Cả hai người đều nhớ tới ông, nhưng giờ có quá nhiều thứ khác cần phải suy nghĩ tới.

- Cuối cùng chúng ta cũng tới quán trọ.

Nettie nhìn ra từ chỗ ngồi đối diện với phía trước xe ngựa. Roslynn nghiêng người về phía cửa sổ để nhìn về cùng một hướng, và ánh nắng như đang dát vàng trên khuôn mặt nàng, chạm vào mái tóc nàng khiến nó cũng ánh rực lên như nắng. Nàng có mái tóc đẹp, màu vàng ánh đỏ như mẹ nàng - Janet. Mái tóc của Nettie thì đen như than đá, và mắt bà màu xanh mờ như bóng những cây sồi cao lớn che phủ mặt hồ. Roslynn cũng có được đôi mắt giống mẹ, màu xanh lục pha xám khó tả bởi có thêm những ánh vàng sáng lấp lánh thu hút sự chú ý.

Thêm vào đó, mọi thứ của nàng giống nhiều với Janet Cameron trước khi bà bỏ đi cùng với một người đàn ông Anh. Thực tế thì Roslynn không có điểm gì giống với cha, người đàn ông đã đánh cắp trái tim của mẹ nàng - Janet và để lại bà cùng với nỗi đau vô hạn khi ông chết sau một tai nạn bi thảm. Janet cũng như vậy, chết chỉ một năm sau đó. Và Roslynn, nhờ ơn Chúa, vẫn còn lại người ông để nương tựa.

Một cô bé mới bảy tuổi, mà cả bố mẹ đều đã qua đời, may mắn là đã có thể thích nghi, đặc biệt là với một người ông Scot luôn yêu quý và chiều theo mọi ý thích bất chợt của cô.

Ôi, mình cũng tệ như cô bé, Nettie nghĩ thầm, khi nghĩ về cái chết khi mà giờ đây tương lai mới là thứ cần phân vân.

- Cháu hi vọng là những chiếc giường tối nay ít ra cũng êm hơn tối qua- Roslynn nhận xét khi xe ngựa dừng lại trước quán trọ kiểu thôn quê- Đó là điều duy nhất khiến cháu thấy háng hái khi tới London. Cháu biết Frances sẽ có những chiếc giường thoải mái chờ chúng ta.

- Cháu muốn nói là cháu không thấy vui chút nào khi gặp lại người bạn thân sau ngần ấy năm ư ?

- Dĩ nhiên là có chứ ạ, cháu không thể chờ đợi để được gặp lại cô ấy- Roslynn liếc Nettie với sự ngạc nhiên - nhưng hoàn cảnh này sẽ không cho phép một cuộc sum họp vui vẻ, phải không ? Cháu muốn nói là, vì không còn thời gian để mất, nên thực sự cháu có thể gặp Frances trong bao lâu ? Ôi, Geordie chết tiệt – nàng thêm vào với cái quắc mắt khiến cho đôi mày màu hung sáng của nàng nhích lại gần nhau - Nếu không phải vì hấn ta...

- Cháu đáng lẽ không nên hứa hẹn gì cả, giờ thì chúng ta đã ở đây, và chẳng tốt tí nào khi than phiền về chuyện đó nữa, đúng không ?- Nettie bắt bẻ nàng.

- Vậy ai là người than vãn suốt đêm qua là phải ngủ trên một chiếc giường cứng quèo nào ? – Roslynn nhe răng cười.

Nettie khịt mũi, từ chối không trả lời sự nhắc nhở đó, và xua Roslynn xuống khỏi xe ngựa ngay khi người đánh xe mở cửa và đưa tay cho nàng. Tiếng cười của Roslynn trở lại với người hầu gái của mình khi nàng bước về phía trước, vẫn còn nghĩ về chuyện đó, và Nettie lại khịt mũi, lần này là cho mình.

« Mình chưa già tới mức không thể chịu nổi vài đêm không tiện nghi » Nettie nghĩ, nhìn theo những bước chân nhún nhảy của Roslynn lúc này. »Chiếc giường có thể làm bằng đá và mình sẽ không nói lời nào đêm nay, nếu không thì chắc mình sẽ phải nghe về nó suốt từ cô bé của mình mất. »

Sau đó Nettie cười mỉm, lắc nhẹ đầu. Một chút đùa vui là cái mà Roslynn cần để tạm quên đi tương lai phía trước. Cái giường có thể mềm mại như mây, nhưng mình nên nói là nó như nhồi toàn đá vậy. Đã lâu rồi mình mới lại nghe thấy cô ấy cười và thấy sự tinh nghịch trong mắt cô, cô ấy cần sự đùa nghịch này, đúng thế.

Khi Roslynn vào trong quán trọ, nàng khó mà nhận ra một cậu bé 16 tuổi đứng trên một cái ghế đẩu thấp ngọn đèn phía trên cửa, và không may cậu cũng không thấy cô. Khi nghe thấy tiếng cười khàn khàn khác hẳn với bất cứ âm thanh hài hước nào mà cậu từng nghe thấy trước đây, cậu liếc qua vai, suýt nữa thì ngã khỏi cái ghế, và sững lại bởi hình ảnh của nàng.

Tỏa sáng như một ngọn lửa, nàng đứng trong ánh sáng đỏ của mặt trời hoàng hôn chạy thành vết dọc theo khoảng sân, và mỗi giây lại tiến tới gần hơn, cho tới khi cậu có thể nhìn thấy những đặc điểm của khuôn mặt hình trái tim, từ những đường nét của gò má đẹp như tạc, cái mũi thon nhỏ đến cái cằm nhỏ nhắn và đôi môi thắm tươi đầy đặn. Khi nàng băng qua cái cửa, đầu của cậu vươn theo nhìn theo nàng đi vào, cho tới khi một tiếng hừm sắc bén vang lên đằng sau và cậu quay lại nhìn để thấy một gương mặt người hầu gái lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cậu, má cậu lập tức đỏ lên.

Nhưng Nettie chỉ thấy tiếc cho cậu bé và đã không mắng mỏ cậu như bà từng làm với bất cứ ai bị bắt gặp đang trở mắt ra nhìn Roslynn của bà. Điều đó xảy ra bất cứ nơi nào họ đến, bởi tiểu thư Roslynn Chadwick là người có sức ảnh hưởng tới phái nam, không độ tuổi nào có thể cưỡng lại, từ những đứa trẻ nhỏ tới cả những ông già, bất cứ ai mặc quần ống túm dưới chân họ. Và tiểu thư của bà sắp được bay nhảy ở ngay tại London.

Chương II

- Và anh đang bán khoản thợ may của anh ta là ai?- Quý ngài William Fairfax lên tiếng cười khúc khích bên cạnh người bạn trẻ tuổi của mình- Có phải tôi đã nói với anh là thợ may của anh ta chẳng có gì để mà làm với cái đó cả, đúng không? Anh muốn tự mình trở thành một bản sao chấp nhận được à? Tốt hơn hết là nhặt găng tay lên. Anh ta đã ở đó từ bao nhiêu năm rồi, tôi nghe nói vậy.

Người bạn trẻ của William – Cully, ngần ngại trước âm thanh của da thuộc cọ xát vào thịt lần nữa, nhưng lần này mắt anh ta nheo lại. Anh ta đã nhắm chặt mắt một vài phút trước khi những giọt máu đầu tiên nhỏ ra từ một cái mũi đã bể. Anh ta đang rùng mình, bởi từ chiếc mũi đó máu đang tuôn ra thành dòng, cùng với cái miệng sưng phồng phía dưới và một cái trán nứt toác phía trên.

- Nó không có vị gì à, Cully? William cười, nhìn vào vẻ xanh xao tái nhợt của người bạn - Thử tưởng tượng xem, người bạn của anh ta thậm chí còn không, chí ít là hôm nay - anh cười thầm, nghĩ rằng điều đó thật vui - Giờ thì nếu Knighton lên đài cùng với anh ta, chúng ta có thể có thứ gì đó để cá cược. Anh biết không, anh ta được Knighton huấn luyện.....Dĩ nhiên, tôi nghe nói là, dù cho anh ta đã cho nhà vua xem một màn trình diễn tốt hơn, Knighton không ra mặt cũng đã trong mười năm nay. Nhưng giờ thì Malory đã thờ dốc rồi, nên vẫn còn có chút lợi thế.

Nhưng khi họ nhìn quanh khoảng một tá các quý ông khác xung quanh vũ đài boxing, quý ngài Anthony Malory thả lỏng thế đứng và quay qua nhìn trừng trừng vào chủ nhân của phòng tập thể thao.

- Đánh đập mông nó đi, Knighton, tôi đã nói với anh là hấn vẫn chưa sẵn sàng, hấn chưa hồi phục từ sau lần bị thương trước.

John Knighton nhún vai, cho dù có một tia hài hước lóe lên trong đôi mắt thâm màu của anh khi anh quay nhìn người võ sĩ đáng ghét mà anh cho là bạn.

- Tôi đã không nghe bất cứ người nào nhận đánh cuộc, đúng không, thưa quý ngài? Có lẽ nếu đổi lại anh để một người nào khác thắng ngoài tôi, anh sẽ tìm được nhiều hội viên hơn để chọn lựa cho phòng tập của mình- Malory tiếp.

Có khá nhiều tiếng cười vang lên sau lời nhận xét đó. Mọi người ở đây đều biết là đã mười năm qua kể từ khi Malory thua trận cuối và để cho cho bất cứ ai chiếm ưu thế hơn mình kể cả trong những trận đấu phụ.

Anh đang ở trong điều kiện tuyệt vời nhất, cơ bắp được mài dũa tới độ hoàn hảo, nhưng chính kỹ năng trên võ đài của anh mới làm cho anh trở thành xuất sắc và không thể bị thách thức. Các nhà tài trợ, trong đó có Knighton, sẽ đổi bất cứ thứ gì để có được anh trên võ đài cho một trận đấu chuyên nghiệp. Nhưng đối với một kẻ chơi bởi phóng đãng như Malory, đâm bốc không gì hơn là một phương tiện tập luyện để anh duy trì vóc dáng và giữ cho anh khỏi bị ảnh hưởng bởi cuộc sống chơi bởi ưa thích của mình.

Những chuyến viếng thăm phòng tập của Knighton ba lần một tuần của anh cũng giống như thói quen cười ngửa trong công viên buổi sáng, đơn giản chỉ là do niềm vui thích của bản thân.

Một nửa các quý ông ở đây đều là các tay đâm bốc, và đang chờ tới lượt mình để lên đài luyện tập. Một số khác, như quý ông Fairfax, chỉ tạt ngang để xem những trận đấu kết thúc ra sao, dù cho thỉnh thoảng mới có một cơ hội để cá cược chút ít nếu có những vụ thách đấu nghiêm túc được đưa ra. Một số ít khác là những người bạn thân hiện giờ của Malory, họ thường xuyên xuất hiện để xem anh đánh bại những võ sĩ mà Knighton không may đưa ra, tự mình không có đủ khôn ngoan khi lên đài cùng anh.

Một trong số những người bạn của Malory trêu chọc anh. Cao gần bằng anh, nhưng gầy hơn, quý ngài Amherst là một người bạn của Malory, người mà quý-cũngphải-e-ngại, sở hữu một cặp mắt xám hay ánh lên nét hài hước. Cùng độ tuổi nhưng tóc sáng màu trong khi Anthony có màu tóc

tối, hai người chia sẻ những sở thích cùng nhau, mà chủ yếu là phụ nữ, cá cược, và tiếp tục là phụ nữ.

- Cách duy nhất anh có thể làm cho ai đó chú tâm, Malory, là cảm sừng một anh chàng người Corin trẻ như anh và khiến cho anh ta đưa ra lời thách đấu.

- Với vận may của tôi, George - Malory đáp trả - anh ta có thể yêu cầu đấu súng, và điều đó có gì vui?

George Amherst cười với giọng tỉnh khô, bởi nếu không phải tất cả mọi người đều biết Anthony không thể bại trận trên võ đài, họ đã không biết anh là vô địch trong lĩnh vực độ súng. Thậm chí anh còn được biết là đã thờ ơ yêu cầu những người thách đấu cho biết những phần không may nào trên bộ xương mà họ muốn nhận được vết thương danh dự của mình, điều mà bình thường sẽ khiến cho những anh chàng tội nghiệp run lên trong ửng của mình, nếu họ chưa sẵn sàng quyết đấu.

Nhưng George biết Anthony chưa hề thực sự giết ai trong một trận đấu, vì gần như tất cả những trận đấu của anh đều liên quan tới phụ nữ, dù anh có chơi bởi thế nào, anh tin tưởng chắc chắn rằng không người phụ nữ nào sinh ra lại đáng để người đàn ông hi sinh, điều này không bao gồm những phụ nữ trong gia đình anh, dĩ nhiên.

Với Malory gia đình anh không thể bị tổn hại. Anh có thể là một kẻ tôn thờ chủ nghĩa độc thân, anh đã khẳng định chắc chắn như vậy, nhưng với ba ông anh trai đã cưới vợ cùng với những đứa con, anh không hề thiếu những đứa cháu trai và cháu gái để cưng chiều.

- Đang tìm kiếm sự tranh đua sao, Tony? Chú nên gửi người của mình tới tìm tôi. Chú biết tôi luôn thấy vui sướng khi giúp chú - Một giọng nói vang lên.

George thành linh quay ngoắt lại, không tin vào tai mình khi nghe thấy một giọng nói mà anh không nghe trong hơn 10 năm nay. Và trán anh nhướn lên đầy ngờ vực, bởi anh đã không nghe nhầm. Đứng ở cửa là James Malory, chắc chắn là già hơn trước, những nhìn vẫn đầy nguy hiểm như 10 năm trước khi James còn là một trong những cái tên tai tiếng nhất London. Cao lớn, tóc vàng và vẫn rất đẹp trai, chúa ơi! Không thể tin được!

Và khi George quay lại để thấy xem phản ứng Anthony với sự xuất hiện không hề báo trước này thế nào. Hai anh em đã từng rất thân thiết trước kia, chỉ cách nhau có 1 tuổi và có chung với nhau những sở thích, dù James từng chắc chắn là kẻ liều mạng hơn trong cả hai – ít ra là đã từng vậy. Nhưng sau đó James mất tích, và vì một vài lý do mà gia đình không bao giờ tuyên bố, những người anh trai đã không thừa nhận James nữa, kể cả Anthony, và tên James không bao giờ được nhắc tới nữa. Vì đã gần gũi với Anthony qua nhiều năm, George thường nghĩ họ là những người bạn thân thiết, Anthony vẫn không bao giờ nhắc tới điều gì James đã làm tới mức bị trục xuất khỏi gia đình.

Nhưng trái với sự ngạc nhiên của George, Anthony không có biểu hiện gì cho thấy sự tức giận ghê gớm. Thực tế là không có cảm xúc gì biểu hiện trên gương mặt đẹp trai của anh mà những ai trong hội trường có thể thấy. Bạn phải biết về anh ấy đủ để nhận ra những tia sáng trong đôi mắt xanh thẫm màu cobalt đang biểu hiện điều gì: hài lòng hay giận dữ. Và khi anh nói, bạn hẳn phải nghĩ rằng anh đang đối diện với kẻ thù nguy hiểm nhất của mình:

- James, anh đang làm cái quỷ gì ở London vậy? Ai cũng nghĩ là anh đã ra khơi sáng nay.

James không làm gì ngoài việc nhún vai một cách hờ hững:

- Kế hoạch thay đổi, nhờ cái tính bướng bỉnh mới được phát hiện của Jeremy. Bởi vì nó đã gặp tất cả mọi người còn lại trong gia đình, nên nó trở nên không thể quản lý được. Anh thề là nó đang lôi kéo Regan, hay ai khác mà nó có thể xoay sở, để nói với anh cho nó hoàn thành chương trình học tại đây, cho dù anh thấy khá là rắc rối nếu anh biết thực sự sao nó làm được vậy.

Anthony muốn cười vào cái biểu hiện của James về cái trở ngại khi bị cài bẫy bởi một đứa con trai 17 tuổi có vẻ ngoài giống như là con trai của Anthony hơn là của James, và nhất định anh sẽ vậy nếu James không đưa cái tên Regan vào lời giải thích của mình.

Cái tên làm Anthony thấy như bị động chạm, bởi hai anh trai lớn của họ, Jason và Edward, James biết điều đó, đó cũng là lý do tại sao James sử

dụng cái tên Regan, chứ không phải Reggie, cái tên mà toàn bộ những thành viên còn lại trong gia đình sử dụng để gọi Regina Eden.

Nhưng theo như Anthony có thể nhớ, James luôn luôn khác biệt, đi trên con đường của riêng mình và làm những gì mình thấy hứng thú, cũng như gánh chịu những hậu quả.

Khi James nói, anh đi về phía trước, cởi chiếc áo khoác để lộ chiếc áo sơ mi với hai ống rộng, chiếc áo anh yêu thích khi làm thuyền trưởng con tàu Maiden Anne. Bởi vì James đang cho thấy là anh sắp sửa lên sàn đấu giúp đỡ cho Anthony, Anthony từ bỏ việc chỉ trích anh mình bởi cái tên Regan, một hành động mà sẽ bắt đầu cuộc tranh cãi như thường lệ và có khả năng gây nguy hiểm đối với một trận đấu nhỏ thân thiện.

- Điều này có nghĩa là anh cũng sẽ ở lại? - Anthony hỏi trong khi James đưa áo khoác cho George và nhận đôi găng tay mà John Knighton đang giúp anh mang vào.

- Chỉ đủ lâu để thằng bé đó có ổn định, anh nghĩ vậy, ít nhất bây giờ là thế. Cho dù Connie đã chỉ ra nguyên nhân duy nhất mà chúng ta sẵn sàng sống tại đảo đó là cho Jeremy một mái nhà.

Lần này thì Anthony không thể nhịn cười được nữa

- Hai con hải cẩu các anh đóng vai trò của một bà mẹ sao. Chúa ơi, giá mà em có thể tận mắt chứng kiến.

- Anh sẽ không nói ra- James không hề lo sợ khi châm chọc- nhưng Tony, chẳng phải mỗi hè chú đều đóng vai một bà mẹ trong 6 năm nay hay sao?

- Là cha chứ-Anthony sửa lại- Hay là giống một người anh lớn tuổi hơn, người mà Reggie không hề có. Em đã ngạc nhiên là anh không hề cưới vợ lại, chỉ để cho Jeremy một người mẹ. Dĩ nhiên, với Conrad Sharp sẵn sàng giúp anh tìm kiếm một tiểu thư, em cho rằng anh đã không nghĩ việc đó là cần thiết.

James nhảy vào sàn đấu

- Chú đang sỉ nhục người bạn thân của anh đấy.

Anthony cúi nhẹ để chào.

- Thi đấu bằng cách tính điểm. Vậy ai là người trông nom con trai yêu quý của anh khi mà anh và Connie còn đang quyết định liệu có trở về nhà hay

không?

James ngay lập tức tiếp cận với phần sân của Anthony trước khi nói: Em sẽ làm việc đó.

Anthony gặp đôi người, đồng thời tung ra cú đấm như câu trả lời.

Những kẻ đánh cược bắt đầu ủa vào phòng tập. Ít nhất cũng đã xuất hiện một người có vẻ như có khả năng đánh bại quý ngài Malory. Malory cao hơn một vài inches (khoảng 5-7 cm), nhưng người còn lại trông rất rắn chắc và khỏe mạnh, và nhìn như có thể hạ đo ván bất cứ ai trong căn phòng, kể cả Malory. Và họ sắp được nhìn thấy điều đó. Chỉ một số ít nhận ra hai người là anh em.

Ngay khi Anthony hít vào một hơi dài, anh quắc mắt nhìn James bởi cú đấm bất ngờ, nhưng đối với sự tiết lộ của anh trai, anh chỉ đơn giản hỏi lại:

- Em ư, làm sao mà em có được cái may mắn đó thế?

- Chú là lựa chọn của thằng bé. Chú đã trở thành thần tượng của nó, chú biết không, tất nhiên là cùng với anh nữa

- Dĩ nhiên - Anthony đáp trả và cũng khiến James ngạc nhiên tương tự với một cú đấm móc từ dưới lên khiến James lão đảo vài bước - em rất vinh hạnh khi chăm sóc cho nó, và anh cũng đã nhận ra là em sẽ không cắt bớt lịch hoạt động của em như em đã làm vì Reggie.

Giờ thì họ đi vòng quanh nhau, cả hai đều nhận được những cú đấm khác trước khi James trả lời:

- Anh không trông đợi chú làm vậy, trong khi chính anh cũng không làm. Có một thằng con trai ở dưới quyền chú quả thực rất khác biệt. Và quý thật, nó đã bắt đầu đi tán gái kể từ khi nó 14 tuổi.

Lúc đó thì Anthony phá ra cười, không may là lơ lửng cảnh giác để phải nhận một cú đánh dứt khoát vào một bên đầu. Nhưng anh cũng nhanh nhẹn đủ để đáp trả vào phần trên của thắt lưng James khiến James bỗng người lên khoảng 5 inches so với sàn nhà, một cú đánh gây sững sốt, bởi James phải nặng hơn Anthony đến 30 pounds cân nặng cơ bắp (khoảng hơn 13,5 kg). Anthony dừng lại, cho người anh trai có chút thời gian lấy lại hơi thở.

Khi James nhìn lên, vẫn còn gặp đôi người, anh cười toét :

- Có phải chúng ta thật sự muốn mang theo những cơn đau và vết thương lên trên giường ngủ tối nay hả Tony?

- Không, khi mà một biện pháp hòa hoãn được tìm thấy, và em đảm bảo với anh là nhất định nó sẽ được tìm thấy – Anthony nhe răng cười tương tự.

James tới bên cạnh vòng một cánh tay qua vai người em trai – Vậy chú sẽ quản lý thằng bé cho tới khi trường học bắt đầu mở cửa chứ?

- Được rồi, nhưng lạ chúa, em có thể thấy em sẽ nhận được kha khá những lời trêu chọc. Ai nhìn thấy Jeremy cũng có thể nghĩ nó là con trai em.

- Đó là lý do tại sao nó muốn chú – James cười, hàm răng trắng lóa màu ngọc trai- nó có tính hài hước như quỷ vậy. Giờ thì, về buổi tối nay, anh có biết hai con bé.....

- Con bé? Quả thực là anh làm cướp biển lâu quá rồi, thuyền trưởng Hawke. Giờ thì, em có quen biết hai tiểu thư....

Chương III

- Nhưng mình không hiểu, Ros – Quý cô Frances ngả người về trước khi nói- Tại sao cậu muốn trói mình lại với một người đàn ông trong khi cậu không cần phải thế? Ý mình là, nếu cậu đã yêu, thì chuyện đó hoàn toàn khác. Nhưng cậu đang nói về việc cưới một người đàn ông cậu chưa bao giờ gặp mặt.

- Frances, cậu có nghĩ là mình thật sự làm thế, nếu không phải vì mình đã hứa hay không? –Roslynn hỏi lại.

- Được rồi, mình chắc chắn không nên hi vọng như thế, nhưng giờ thì cậu giữ lời hứa với ai cơ chứ? Mình muốn nói, ông cậu chết rồi và- Frances ngưng giữa chừng khi nhìn thấy vẻ mặt của bạn- Được rồi, hãy quên những gì mình vừa nói đi.

- Mình sẽ quên.

-Ồ, mình chỉ nghĩ điều đó thật đáng tiếc- Frances nhấn mạnh.

Quý cô Frances Grenfell là một quý cô thật sự thu hút dù với tiêu chuẩn đánh giá nào. Tuy cô có vẻ ngoài không hẳn là xinh đẹp tuyệt vời, nhưng rất nổi bật bởi mái tóc vàng và đôi mắt nâu đen. Có một thời Frances là quý cô vui vẻ và sôi nổi nhất Roslynn từng quen biết, nhưng đó là trước cuộc hôn nhân đáng thất vọng của Frances với Henry Grenfell bảy năm

trước. Bây giờ trông cô e lệ, thậm chí nghiêm trang, thực sự có những giây phút cô làm Roslynn nhớ lại cô đã từng là một cô gái hạnh phúc ra sao.

- Cậu đang là một con người độc lập như bất cứ người nào có thể mong muốn – Frances tiếp tục khẳng định – với nhiều tiền hơn cả mức cậu biết, và không có ai bắt cậu phải làm gì. Còn mình thì đã mất 7 năm trong đó có 5 năm mình phải sống với người đàn ông mình không yêu để được ở vào vị trí như cậu bây giờ, và mình vẫn còn có một bà mẹ sẽ đay nghiến nếu bà nghe được phong phanh rằng mình làm chuyện gì đó bà không tán thành. Kể cả khi là một góa phụ sống một mình với đứa con trai, mình vẫn phải trả lời những câu chất vấn của ai đó. Nhưng cậu, Roslynn, cậu không cần lo lắng về ai cả, ấy thế mà cậu lại trao thân mình vào tay một kẻ nào đó sẽ rất sung sướng khi đóng gông tự do của cậu giống như ông chồng Henry đã làm với mình vậy. Và mình biết là cậu không muốn thế. Mình biết rõ mà.

- Cái mình muốn không là gì cả, Frances. Mà đó là cái mà mình phải làm.

- Nhưng tại sao? – Frances khóc trong sự bức tức – đó là điều mình muốn biết. Đừng có nói lại là vì cậu đã hứa với ông cậu là cậu sẽ làm thế. Nói cho mình tại sao ông lại bắt cậu hứa như vậy. Nếu điều đó quan trọng với ông ấy tới vậy, thì ông đã có dư thời gian để tự mình sắp xếp đám cưới cho cậu.

- Đúng là vậy, nhưng vì khi đó, không có ai mình muốn lấy, còn ông thì không muốn bắt mình lấy một người mình không thích.

- Trong ngần ấy năm? Không có ai cậu thích cả?

- Ôi, mình ghét cách cậu nói “ngần ấy năm”, Frances, mình thật sự ghét đấy. Đừng có nhắc lại với mình là điều đó với mình sẽ khó khăn như thế nào.

- Khó khăn? – Đôi mắt nâu của Frances mở lớn, cô gần như phá ra cười – Cậu nhầm rồi! Nếu trên đời có chuyện gì rất là dễ dàng, thì đó chính là chuyện hôn nhân của cậu. Cậu có rất nhiều triển vọng, cậu sẽ không biết phải làm gì với điều đó đâu. Còn chuyện tuổi của cậu, bạn yêu quý, chẳng thành vấn đề chút nào. Chúa lòng lành, cậu không biết là cậu đáng yêu một

cách kinh ngạc thế nào à? Và nếu điều đó vẫn chưa đủ, cậu còn thừa hưởng một gia tài mà khiến một ngân hàng phải thềm nhỏ dãi.

- Mình 25 tuổi rồi, Frances! – Roslynn nói theo cái cách mà nàng có thể nói với một trăm người nữa.

- Mình cũng thế - Frances cười – và cảm ơn, mình không cho như thế đã là già rồi đâu.

- Điều đó khác bởi vì cậu là một góa phụ. Cậu từng kết hôn rồi. Không ai nghĩ ngợi gì về cậu nếu cậu kết hôn lần nữa.

- Không, họ sẽ không nghĩ, bởi mình sẽ không bao giờ làm thế.

- Nhưng rất nhiều người sẽ nhìn mình như thế khi mình đứng trên cái bục hôn nhân cùng những tiểu thư trẻ mới ra mắt khác và họ sẽ cười cợt – Roslynn cắt ngang với vẻ mặt giận dữ.

- Frances cười mỉm – Thành thực mà nói thì Ros

- Đó là sự thật. Và quý thật, nhất định mình cũng cười khi thấy một bà cô không chồng hai-mươi-lăm-tuổi tự biến mình thành đồ ngốc – Roslynn khịt mũi.

- Dừng lại. Mình nói với cậu – mình thề là tuổi của cậu chả là vấn đề gì cả.

Roslynn không thể tin điều đó, nhiều như nàng muốn. Nàng rất giỏi che dấu, nhưng thực sự thì gần như nàng đã khóc. Điều này cũng là hợp lý vì nàng đã hoảng sợ khi tự đặt mình vào tình thế phải tìm kiếm một người chồng. Nàng thấy mình tự biến mình thành con ngốc, và đó là điều nàng không thể chịu được.

- Họ sẽ nghĩ những điều thật tồi tệ về mình bởi tới giờ mình vẫn chưa kết hôn, Fran ạ. Cậu biết họ chắc chắn sẽ làm thế mà. Điều đó thuộc về bản tính con người rồi.

- Họ sẽ hiểu rõ tình thế khi họ nghe về chuyện cậu đã dành 6 năm cuộc đời mình chăm sóc cho ông cậu, và họ sẽ khen ngợi cậu vì điều đó. Giờ không nói thêm lời nào về tuổi của cậu nữa. Đó là điều tối thiểu mà cậu phải lo lắng. Và cậu đã xoay sở khá tốt khi trả lời câu hỏi của mình mà, phải không?

Roslynn cười lặng lẽ khi nhìn một cách nghiêm nghị vào gương mặt người bạn, nghe thấy giọng nói khàn khàn, ấm áp rất đặc trưng của riêng cô.

Nàng và Netitie vài ngày trước đã đến ngôi nhà năm trên phố South Audley vào tối, thật muộn khiến cho hai người bạn cũ không có cơ hội chuyện trò mãi cho tới tận hôm sau. Đó là một tình bạn đẹp, đã có từ mười hai năm với chỉ một lần thăm viếng trong suốt mười năm cuối, khi đó Frances đã mang con trai của cô, Timmy, tới vùng Cao Nguyên (Highlands) trong một kỳ nghỉ bốn năm trước. Roslynn cũng có những cô bạn khác ở Scotland, nhưng không ai thân thiết với nàng như Frances, và nàng không thấy thoải mái khi nói ra những bí mật của mình với ai khác.

Họ đã gặp nhau khi họ 13 tuổi, khi Ông ngoại mang Roslynn tới học trường ở Anh Quốc để biến nàng thành một tiểu thư, bởi ông đã thề rằng nàng đang trở thành một cô gái lanh chanh nhỏ bé mà không có ý thức gì về vị trí cao quý của mình, sau tất cả, điều đó chắc chắn trở thành sự thực, nhưng không lâu như nàng nghĩ lúc đó.

Roslynn đã trải qua hai năm tại trường học trước khi bị đuổi và bị đưa trở lại lâu đài Cameron bởi cách cư xử “không thể sửa chữa được”. Ông ngoại không giận. Thực ra ông đã nhớ nàng rất nhiều và rất vui sướng khi nàng quay trở lại. Nhưng ông đã lôi một trong những giáo viên tốt nhất tại trường về tiếp tục dạy dỗ Roslynn, và vì không có trò nghịch ngợm nào kinh khủng tới mức khiến cho Cô Beechham bỏ việc, nên ông đã trả cho cô rất hậu.

Nhưng trong suốt hai năm ở Anh, Roslynn và Frances đã trở nên không thể tách rời. Và nếu nàng có bất cứ phát hiện nào của mình khi bước sang tuổi 18, nàng đều chia sẻ với Frances thông qua những cánh thư. Qua Frances, nàng đã biết yêu là như thế nào, cũng qua Frances, nàng biết thế nào là cuộc sống với người đàn ông mình không yêu. Và mặc dù nàng chưa có đứa con của riêng mình, chẳng có gì là nàng không biết về bọn trẻ, ít nhất là về con trai, bởi vì Frances chia sẻ mọi thứ về sự trưởng thành của Timmy với nàng.

Roslynn cũng chia sẻ nhiều điều với Frances, cho dù cuộc sống của nàng ở Highlands hoàn toàn thiếu vắng những trò tiêu khiển. Nhưng nàng cũng đã không muốn làm Frances lo lắng trong những tháng cuối của ông ngoại, cho nên nàng không nói gì về Geordie.

Và giờ thì làm sao nói được với cô ấy? Làm thế nào để khiến cô ấy hiểu đó không chỉ là vì tình trạng suy yếu của một ông lão, mà là một tình huống thực và rất nguy hiểm?

Roslynn quyết định bắt đầu lại từ lúc đầu.

- Frances, cậu có nhớ mình đã kể là mẹ mình chết đuối ở Hồ Etive khi mình lên 7 không?

- Có chứ, một năm sau khi bố cậu mất, đúng không? – Frances nhẹ nhàng trả lời, vỗ về lên tay bạn. Roslynn gật đầu, cố không nhớ lại bản thân đã thấy lẻ loi và cô độc thế nào sau cả hai cái chết.

- Ông luôn cho rằng cái chết của mẹ mình là do người cháu trai của ông, Geordie. Cậu biết đấy, Geordie đã là một đứa trẻ hèn hạ, hăn luôn làm hại các con vật và gây ra những tai nạn để cười cợt. Lúc đó hăn mới có 11 tuổi, nhưng hăn đã khiến cho một người giữ ngựa của bọn mình gãy một chân, đầu bếp thì bị bỏng nặng, và một con ngựa bị thương. Không có ai nói về những gì hăn làm ở nhà của hăn mà chúng mình nghe được. Cha hăn là anh em họ với mẹ mình, và khi ông ta tới, ông luôn luôn mang cả Geordie theo. Vào cái ngày mà mẹ mình chết, họ đã đến thăm được một tuần.

- Nhưng hăn ta đã làm gì khiến cho mẹ cậu chết đuối?

- Không có bằng chứng nào hết, Frances. Chiếc thuyền mẹ đi được cho là đã bị lật úp, và bà thì bị vướng bởi những quần áo quá nặng để có thể tự bơi vào bờ, lúc đó lại đang là mùa đông.

- Nhưng bà ấy làm gì ở giữa hồ vào mùa đông?

- Mẹ lớn lên bên chiếc hồ ấy, và đó là nhu cầu thứ hai của bà khi được ở cùng với nước. Bà rất yêu nước, và bơi mỗi ngày vào mùa hè, đi thăm tất cả những nơi có thể cả ở trên và dưới bờ, tất cả các phía của cái hồ. Nếu mẹ có thể tự chèo thuyền thì không đời nào mẹ đi xe ngựa, dù thời tiết ra sao. Và bà có một chiếc thuyền nhỏ mà bà dễ dàng tự điều khiển được. Cả mình cũng thế, cho dù chưa bao giờ mình được đi một mình ra ngoài. Nhưng dù thế nào đi nữa, một người giỏi bơi lội như bà, cũng đã không thoát khỏi trong ngày hôm ấy.

- Lúc đó không có ai giúp được bà sao?

- Không ai thấy chuyện xảy ra cả. Hôm đó mẹ dự định băng qua hồ, và dường như cái thuyền lật khi đang ở quá xa giữa hồ. Vài ngày sau đó một trong những người chủ trại đã tình cờ đề cập với ông rằng đã thấy Geordie lảng vảng ở nơi để chiếc thuyền, vào lúc đầu tuần. Nếu Geordie thực sự chỉ là một con quỷ nhỏ đã gây ra những tai nạn, thì ông cũng không khi nào nghĩ như vậy. Nhưng thực tế là Geordie cũng cảm thấy tội tệ về cái chết của mẹ gần như mình vậy, và đó là điều đáng ngạc nhiên nhất, bởi chưa bao giờ Geordie tỏ ra quý mến mẹ hay mình.

- Vậy là ông nghĩ rằng Geordie đã làm gì đó với chiếc thuyền của mẹ cậu? Roslynn gật đầu:

- Có cái gì đó đã tạo nên một lỗ thủng nhỏ. Điều đó chính là cái mà Geordie thường cười cợt, khi thấy ai đó bị té nước hay mất đi một chiếc thuyền tốt. Nếu hắn đã làm vậy, mình không nghĩ rằng nó không hơn một trò đùa nghịch hư hỏng, cái mà trở nên quá đà và không như ý muốn. Mình không nghĩ hắn muốn giết ai đó, mà chỉ làm cho người ta bị ướt và phát điên lên thôi. Hắn đã không thể biết rằng mẹ mình đã không chèo gần bờ, thường thì mẹ cũng không chèo băng qua hồ.

- Nhưng hắn vẫn...

- Đúng, hắn vẫn làm vậy – Roslynn thở dài – Nhưng ông đã không bao giờ chứng minh được chuyện đó, vậy nên ông có thể làm được gì? Chiếc thuyền không được tìm thấy để chứng minh là đã có ai đó đã giở trò với nó. Sau chuyện đó, ông không còn tin Geordie nữa, không bao giờ ông để hắn đi quanh lâu đài mà không có người hầu theo sát. Ông ghét hắn, Frances à, ghét vô cùng, tuy vậy ông không nói với cha hắn những gì ông nghi ngờ, và cũng không thể ngăn cấm hắn tới lâu đài được. Nhưng ông đã thề là sẽ không để hắn lấy đi bất cứ thứ gì của ông nữa, ông đã khẳng định như vậy.

- Khi cha Geordie qua đời, ông chỉ để lại cho hắn một khoản gia tài nhỏ. Ông ngoại biết là Geordie rất không bằng lòng với ông, bởi vị trí của hắn trong gia đình quá nhỏ bé. Tuy vậy với ông hắn vẫn là người cháu trai lớn nhất có thể thừa kế gia sản dòng họ Cameron. Và ông biết chắc chắn là Geordie muốn tiền bạc khi hắn hỏi cưới mình

“Em sẽ tự làm hại mình ở đó mất thôi,Ros. Em đâu cần tới tiền bạc để khiến người ta yêu mến mình”

Roslynn phẩy tay:

- Thực sự thì Geordie chưa bao giờ quý mến mình, Frances, kể cả khi bọn mình đã lớn, và cảm giác đó chỉ ngày càng tăng thêm. Cậu thấy đấy, hẳn không bằng lòng với mình, vì mình là người thân cận nhất với ông ngoại. Không phải cho tới khi cha hẳn chết hẳn mới thấy những thứ hẳn nhận được ít ỏi thế nào, và ngay lập tức hẳn trở thành anh-chàng quyến-rũ đối với mình.

- Nhưng cậu đã từ chối hẳn rồi cơ mà – Frances chỉ ra một cách rõ ràng.

- Dĩ nhiên là mình từ chối. Mình đâu phải một con bé ngu ngốc không thể thấy gì dưới những lời xu nịnh không ngừng của hẳn. Nhưng mà hẳn đâu có từ bỏ. Hẳn vẫn tiếp tục giả vờ như đang có một tình yêu vô cùng to lớn đối với mình kể cả khi mình thấy được lòng căm thù đóng băng bên dưới đôi mắt xanh lạnh giá của hẳn.

- Được rồi, giờ thì mình đã hiểu rõ mọi chuyện, nhưng mình vẫn thấy không có lý gì cậu phải lao vào vòng kèm kẹp của hôn nhân.

- Khi ông ngoại mất, mình không còn có sự bảo vệ nào khác nữa. Và mình cũng không cần ai bảo vệ nếu không có Geordie. Cậu thấy hẳn đã cầu hôn mình bao nhiêu lần rồi đấy. Hẳn tỏ rõ là hẳn muốn của cải dòng họ Cameron, và sẽ làm tất cả để có nó.

- Nhưng hẳn làm được gì cơ chứ?

- Mình nghĩ không gì cả - Roslynn gật đầu với sự chán ghét – Ông ngoại đã sáng suốt hơn.

- Những gia sản sẽ không thuộc về Geordie nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra cho cậu, phải không? – Frances há miệng kinh ngạc.

- Không, ông ngoại đã đảm bảo điều đó. Vấn đề là Geordie có thể ép mình lấy hẳn nếu hẳn có được mình. Có nhiều cách, đánh thuốc mê, dùng vũ lực, hay sử dụng cả một linh mục vô liêm sỉ, và ông thì không tỏ ra dấu hiệu gì là đã sắp xếp một cuộc hôn nhân cho mình. Geordie sẽ điều khiển được mọi thứ nếu hẳn xoay sở thực hiện được việc đó. Và như mình đã nói, hẳn chỉ có được hôn nhân khi hẳn đã có mình trong tay. Một khi mình là vợ

Geordie, hẳn chẳng có ý nghĩa gì với mình. Hẳn còn không dám để mình bên cạnh để nói cho mình biết những gì hẳn làm, phải không?

Frances rùng mình, dù đang là một đêm hè ấm áp :

- Cậu không nói quá phải không?

- Giá mà mình có thể làm thế, Frances, mình thực sự mong là vậy. Ông ngoại luôn hi vọng Geordie kết hôn vào một lúc nào đó, nhưng hẳn không hề. Ông biết là hẳn đang chờ đợi thời cơ của mình, cái ngày mình bị bỏ lại một mình và không có ai dám lên tiếng phản đối nếu hẳn ép mình lấy hẳn. Hẳn quá to lớn để mình có thể chống lại, kể cả khi mình có một con dao găm trong đôi ủng của mình.

- Cậu không có chứ?!

- Ồ, mình có mà. Ông ngoại cũng dạy mình cách sử dụng nó nữa. Nhưng một con dao găm nhỏ có ích gì nếu Geordie thuê người bắt cóc mình? Giờ thì cậu biết vì sao mình phải rời Scotland nhanh như vậy, và lý do tại sao mình tới đây.

- Và cả chuyện tại sao cậu muốn một người chồng nữa.

- Đúng, cả chuyện đó nữa. Một khi mình kết hôn, Geordie chẳng thể làm gì được nữa. Ông ngoại đã bắt mình hứa là sẽ kết hôn nhanh chóng. Ông đã sắp xếp mọi thứ, kể cả chuyện bỏ trốn của mình. Geordie sẽ mất thời gian tìm mình ở Scotland trước khi biết mình ở đây. Cho nên mình có chút ít thời gian để lựa chọn ai đó, nhưng cũng không lâu.

- Chết tiệt, điều đó không công bằng, không gì cả - Frances nói một cách bức xúc – Làm thế nào mà cậu có thể yêu được nhanh chóng như vậy?

Roslynn gật đầu, nhớ lại lời khuyên chắc chắn của ông “ Hãy bảo vệ bản thân trước, cháu yêu, với một chiếc nhẫn trên tay cháu. Sau đó cháu có thể tìm thấy tình yêu sau.” Nàng đã đỏ mặt khi hiểu được chính xác những gì ông nói. Nhưng ông cũng thừa nhận “ Dĩ nhiên, nếu tình yêu đến với cháu, đừng chạy trốn. Nhanh chóng giữ lấy nó và đừng để nó đi, bởi vì điều đó là rất tốt, cháu sẽ không phải tìm kiếm nó sau này.”

Ông cũng có một lời khuyên khác, về người nàng nên lựa chọn “Người ta nói một tay phóng đàng sẽ là một người chồng tốt nhất, nếu như một cô gái duyên dáng có thể tóm lấy trái tim của anh ta, chứ không phải

đôi mắt, nhớ nhé cháu, là trái tim anh ta. Anh ta đã trải qua thời kỳ chơi bời trác táng rồi, cháu thấy đấy, nên nói như vậy là anh ta không thể bị quyến rũ hơn nữa. Vậy nên khi anh ta đã ổn định, có nghĩa anh ta đã sẵn sàng làm thế.”

“ Nhưng người ta cũng nói là một tay phóng đảng sẽ luôn là một tay phóng đảng.” – Roslynn bắt buộc phải chỉ ra. Lời khuyên của ông khiến nàng hồi hộp.

“ Ai nói vậy? Nếu vậy thật, thì cháu phải nắm được trái tim anh ta. Nắm được nó, cháu yêu, cháu sẽ thấy hạnh phúc vì điều đó. Nhưng ta không nói về những anh chàng trẻ tuổi đâu, không, không phải thế. Cháu phải tìm một người đủ tuổi đời để anh ta đã có những năm tháng chơi bời của riêng mình và không cần thêm nữa. Và cháu cũng không được lấy những người đã quá già. Cẩn thận đó!”

“Nhưng làm sao mà ông phân biệt được?”

“ Nếu anh ta vẫn còn cảm giác. Nếu cháu có thể khiến anh ta kích động, ôi, đừng đỏ mặt, cháu yêu. Cháu sẽ làm những anh chàng trẻ tuổi thấy rất kích động, sau đó cháu sẽ biết phải làm gì. Ta nghĩ cũng có khá nhiều kẻ chơi bời, nên cháu có nhiều đối tượng để chọn lựa đấy.”

Nàng vẫn nài nỉ “ Nhưng cháu không muốn một kẻ chơi bời làm chồng” “ Cháu sẽ muốn” Duncan nói trước “ Đó phải là người mà các cô gái không thể kháng cự lại. Chỉ cần chắc là cháu đã có được chiếc nhẫn trước khi cháu để cho hắn-“ “ Ông à...”

Ông gật đầu trước câu nói của nàng : “ Nếu ta không nói cho cháu biết, thì ai sẽ nói? Cháu cần phải biết làm sao để đối phó với một người đàn ông”

“ Cháu biết làm thế nào mà”

Ông cười thầm : “ Không, cháu yêu quý, cháu đang không thành thật” – Ông phình phờ “ Nếu một người đàn ông quyến rũ cháu và làm trái tim cháu xao xuyến, có phải đơn giản cháu sẽ lờ anh ta đi chỉ vì anh ta là một kẻ chơi bời?”

“Vâng ạ!”

“ Nhưng ta đã nói với cháu đó sẽ là những người chồng tốt nhất!” Ông bắt đầu to tiếng trước vẻ bướng bỉnh của nàng – “ Và ta muốn cháu có

người đàn ông tốt nhất, dù cho cháu sẽ không có nhiều thời gian để tìm kiếm”

“ Làm thế nào mà ông biết chứ? Hãy nói cháu nghe nếu ông có thể” – Nàng không tức giận, chỉ thấy xấu hổ. Ông ngoại không biết nàng đã biết tất cả về những kẻ ăn chơi trác táng như thế, thông qua Frances, và theo những gì nàng nghĩ, những kẻ đó cần tránh xa như dịch bệnh.

“ Bởi vì ta cũng đã từng như vậy, đừng nhìn ông kinh ngạc như thế. Ta đã có 16 năm chơi bời trước khi gặp và cưới bà của cháu. Và ta đã chung thủy với bà ấy cho tới cái ngày bà ấy qua đời.”

Điều đó là một ngoại lệ. Chỉ một ngoại lệ như vậy chắc chắn không thể làm Roslynn thay đổi ý kiến của mình về kiểu đàn ông như vậy. Nhưng nàng không nói với Duncan điều đó. Nàng để ông nghĩ là ông đã hoàn thành mục đích của mình. Đó vẫn là một phần trong lời khuyên của ông mà nàng không nghe theo và cũng không hứa hẹn gì. Đối với Frances và câu hỏi của bạn về tình yêu, Roslynn chỉ thờ ơ nhún vai:

- Nếu tình yêu không xảy ra ngay lập tức, cũng không sao. Cậu vẫn có thể sống mà không có nó đó thôi.

- Đó là vì mình không có sự lựa chọn nào khác – Frances cau mày.

- Xin lỗi, mình không có ý nhắc tới chuyện đó. Nhưng với mình, chỉ cần một anh chàng có ngoại hình ưa nhìn và không phải là kẻ theo đuôi các cô nàng là được. Mình nghĩ mình có thể thích anh ta, vậy là đủ. – Và nàng mỉm cười – Sau cùng, mình đã có sự cho phép, và cả những gợi ý của ông ngoại, để tìm tình yêu sau này nếu không tìm thấy nó trước hôn nhân.

- Ông ... cậu sẽ làm thế sao?

Roslynn cười khúc khích trước vẻ mặt sửng sốt của bạn:

- Nào, hãy để mình tìm một người chồng trước khi mình nghĩ về một người yêu. Chỉ cần hi vọng là với mình hai người đó sẽ là một mà thôi.

Chương IV

- Cậu bé, cái chuyện kinh khủng mà có cậu tham gia trong đó, có thật là vậy không? Anthony tựa vào khung cửa một cách thoải mái, nhìn Jeremy xem xét căn phòng mới của cậu với vẻ sung sướng rõ ràng.

- Trời ơi, Chú Tony

- Dừng lại ngay – Anthony cau mày tức giận – Cậu có thể gọi những anh trai của ta là chú hay bất cứ cái gì cậu muốn, nhưng với ta thì chỉ có Tony thôi, cảm ơn. Jeremy cười ngoác miệng, không bị dọa dẫm chút nào.

- Mọi thứ thật tuyệt vời, cả căn phòng, cả ngôi nhà, cả chú nữa. Cháu không thể cảm ơn chú với

- Vậy thì không cần đâu, làm ơn đi – Anthony nhanh chóng cắt ngang – Và trước khi cậu tiếp tục với cái hình ảnh thần tượng mà cậu tôn sùng, ta nói cho cậu biết là ta sẽ làm cho cậu trở nên hư hỏng cực kỳ đấy, cậu bé. Cha cậu đã giao cho ta chăm sóc cậu.

- Và chú hứa như vậy à?

Anthony phải kìm lại một tràng cười ngắn. Thằng bé cho là anh nói nghiêm túc.

- Không, ta không hứa. Chúa lòng lành, chẳng lẽ cậu nghĩ rằng ta muốn để Jason bóp cổ ta sao? Anh ấy sẽ rất giận dữ khi phát hiện ra James đẩy cậu cho ta chứ không phải anh ấy. Không, ta sẽ giới thiệu với cậu những người phụ nữ mà cha cậu đã quên mất là có cả họ trên đời.

- Giống Regan phải không?

Lần này thì Anthony giận dữ thực sự:

- Chúng ta có thể sẽ có quan hệ tốt với nhau, cậu và ta, miễn là không bao giờ ta nghe thấy cái tên đó nữa. Chết tiệt, cậu cũng tệ như cha cậu

- Cháu không để chú nói xấu cha cháu đâu, Chú Tony – Jeremy cắt ngang một cách nghiêm túc.

Anthony bước lên, xoa mái tóc đen như than của cậu bé, mái tóc giống hệt như anh.

- Hiểu cho ta, chó con. Ta yêu quý cha cậu. Luôn luôn như vậy. Nhưng ta luôn có sự thôi thúc cần phải chỉ trích anh ấy. Anh ấy là anh trai ta trước khi là cha cậu, sau hết, anh ấy không cần tới sự bênh vực của những đứa trẻ như cậu. Cho nên đừng có sừng cồ lên làm gì. Ta không có ý xúc phạm cha cậu hay gì cả.

Jeremy cười tùm tùm, dịu lại hẳn :

- Rega- Reggie đã nói là chú sẽ không thấy vui nếu không tranh cãi với các anh mình.

- Có thật Reggie nói thế không ? Cái con mèo ấy luôn là đứa biết-tuốt
- Anthony trả lời một cách trù mến – Nhân nói về Reggie, cô ấy đã gửi tới một lời nhắn hôm nay. Dường như cô ấy đang ở đây nhưng không có anh chàng Tử tước của cô ấy đi cùng vì lý do nào đó, cô ấy cần một người hộ tống tới buổi khiêu vũ tối nay. Cậu có muốn nhận trách nhiệm này không ?

- Cháu ư ? Chú nói thật chứ - Jeremy hỏi lại với vẻ kích động

- Ta không thấy lý do để cháu không nhận. Cô ấy biết ta không thể tham gia mấy chuyện như vậy và cũng sẽ không yêu cầu ta nếu đã có ai đó sẵn sàng giúp đỡ. Nhưng Edward đã đưa gia đình anh ấy về lại Haverton để thăm Jason, và Derek cũng đi cùng, cho nên không may là chỉ còn có ta và cháu trong thành phố này là người họ Malory mà cô ấy có thể thuyết phục - dĩ nhiên là trừ khi chúng ta gán cho cha cháu trách nhiệm này. Sẽ là thế nếu chúng ta có thể tìm thấy anh ấy kịp giờ. Có thể James sẽ ở đậu thuyền ở đây cả tuần, nhưng anh ấy có đề cập tới chuyện tìm kiếm một người bạn cũ

- Đó là Sarah – Jeremy bổ sung, đôi mắt xanh hấp háy – Cô ấy làm việc ở một quán rượu ở dưới

- Miễn cho ta mấy chi tiết đó đi.

- Chú không thể khiến cho cha tới một vũ hội dù bằng cách nào đi nữa, kể cả là vì cô cháu gái yêu quý của ông. Nhưng cháu sẽ làm điều đó. Cháu còn có sẵn quần áo rồi. Và cháu cũng biết khiêu vũ nữa. Connie đã dạy cháu.

Anthony gần như bị nghẹn khi nghe điều này.

- Thật là ông ta làm vậy à ? Vậy ai là người dẫn, cháu hay ông ta ?

Jeremy cười toe :

- Mỗi người một chút, nhưng sau đó cháu có luyện tập với những cô nàng thật sự, và họ không có phàn nàn gì hết.

Anthony suýt nữa đã hỏi thêm là cậu ta đã được luyện tập thêm những « môn » gì nữa, bởi anh có thể tưởng tượng thấy rõ ràng, rõ ràng là cậu ta có quá nhiều mối liên hệ với những người bạn kinh khủng của cha mình. Anh sẽ phải làm cái gì với thằng bé láu lỉnh dễ thương này đây ?

Nhưng dù sao anh cũng phải làm gì đó, bởi vì Jeremy đáng buồn là không biết những cách cư xử xã giao trong xã hội, bởi vì cha mình. Một

quý ngài - cướp biển, một tên cướp biển đã về hưu và một kẻ phóng đảng bất hảo, đúng thực là những hình mẫu tuyệt vời để lựa chọn noi theo. Có lẽ James phải giao lại con trai cho những anh em của mình khi họ đã trở lại London để xem liệu họ có thể dạy dỗ thẳng bé những kiến thức cơ bản hay không.

- Ta chắc chắn Reggie sẽ rất vui mừng khi được nhảy cùng cháu, cậu bé, nhưng gọi cô ấy là « cô nàng » đi và cô ấy sẽ cho cháu một bạt tai. Và giờ thì cô ấy đã biết rõ cháu rồi, nên chắc cô ấy sẽ vui khi đi cùng cháu tối nay. Ta nghĩ là cô ấy khá là mến cháu.

- Vâng, chị ấy cũng nói thế với cháu cái ngày mà cha cháu bắt cóc chị ấy.

- Cháu có cần phải nhắc lại chuyện đó với ta không chứ ? Chỉ khi cô ấy biết cháu là ai mà cô ấy nhờ cậy tới cháu thôi, cháu yêu quý. Lạy chúa, chỉ vì James có quá nhiều rắc rối kể cả nợ nần với một tử tước, và sau đó lại phát hiện ra Reggie đã cưới anh ta.

- Vâng, điều đó đúng là thay đổi mọi thứ.

- Dĩ nhiên là vậy. Nhưng anh ấy không cần phải lôi kéo cháu vào cái chuyện trả thù này cho dù bằng cách nào.

- Đó là vấn đề danh dự, thưa chú.

- A, vậy là cháu cũng biết về danh dự, phải không ?

Anthony nói một cách khô khan.

- Vậy thì chắc vẫn còn hi vọng với cháu, ta nghĩ vậy... nếu chúng ta có thể xoay sở bỏ đi cái từ « cô nàng » ra khỏi vốn từ vựng của cháu.

Jeremy hơi đỏ mặt. Thực ra đó không phải là lỗi của cậu khi mà phải sống những năm đầu đời tại một quán rượu cho tới khi cha cậu phát hiện ra sự tồn tại của cậu và nhận lại con mình. Connie – người bạn đầu tiên và cũng là bạn thân nhất của James, luôn sửa chữa lỗi ăn nói của cậu và giờ thì có thêm một người khác nữa muốn sửa chữa cậu.

- Vậy có lẽ cháu không đủ khả năng hộ tống

- Cháu lại để tâm những gì ta nói sao – Anthony hất đầu về phía cậu bé – Có phải ta sẽ gợi ý cháu hộ tống cháu gái yêu quý của ta nếu ta nghĩ là cháu không có khả năng ? Jeremy giờ thì trông thật lo lắng, nhưng vì một lý do khác

- Cháu không thể. Chúa ơi, cháu đã nghĩ về chuyện gì thế này ? Dĩ nhiên cháu không thể. Nếu bất cứ ai khác- không, cháu chỉ không làm được.

- Cháu làm bầm cái quý gì thế?

Jeremy nhìn lại anh một cách chăm chú:

- Cháu không thể đưa chị ấy tới vũ hội chỉ với sự bảo vệ như của cháu, cháu phải làm gì nếu một người giống như chú quấy rầy chị ấy?

- Giống ta? – Anthony không chắc là anh muốn cười hay muốn bóp cổ thằng nhóc láu cá này.

- Chú hiểu cháu muốn nói gì mà, một người mà sẽ không chỉ bằng lòng với tiếng “ không” khi anh ta nghe nó. Không phải là cháu sẽ không bóp cổ bất cứ ai dám

- Nhưng ai sẽ e dè một thằng nhóc mười - bảy - tuổi nào? – Anthony nói tiếp với vẻ mặt cáu kỉnh – khi thật, ta không thể chịu được mấy chuyện chết tiệt đó. Không bao giờ ta có thể, và cũng không bao giờ sẽ. Nhưng cháu nói đúng. Ta nghĩ chúng ta cần có một sự thỏa thuận. Cháu hộ tống cô ấy, và ta cũng sẽ để mắt tới cô ấy nữa. Phòng khiêu vũ của nhà Crandal nhìn ra một khu vườn, ta tin là vậy. Cho nên ta có thể làm việc đó mà không cần phải thực sự xuất hiện. Điều đó cũng sẽ thỏa mãn người chông bảo - vệ - quá - mức - cần - thiết của cô ấy nữa. Cháu thấy chuyện đó ổn chứ, chàng trai trẻ?

- Vâng, miễn là cháu biết chú ở đó và có thể ra mặt nếu chị ấy gặp rắc rối thực sự. Nhưng mà , Tony, chú có thấy chán không nếu chỉ ở ngoài khu vườn cả buổi tối?

- Tất nhiên, nhưng ta chắc là ta có thể chịu đựng được chuyện đó trong một buổi tối. Cháu không biết khả năng nào nếu thực sự ta ra mặt trong những vụ như thế đâu, và cũng đừng hỏi làm gì. Đó là tai ương trong cuộc đời ta, nhưng đó là cuộc sống ta lựa chọn, nên ta không phàn nàn gì.

Và với lời nhận xét khó hiểu đó, Anthony để Jeremy lại với nơi ở mới của mình.

Chương V

- Được rồi, bạn thân mến, giờ thì cậu đã tin mình chưa? – Frances thì thầm, tiến tới đằng sau Roslynn, người giờ đang đứng giữa một vòng tròn

những người ngưỡng mộ, không ai trong số họ để nàng một mình kể từ khi nàng bước chân vào vũ hội này, vũ hội thứ ba trong nhiều ngày qua.

Câu hỏi vô hại đủ cho bất cứ ai nghe thấy, nhưng lại không ai nghe. Cho dù những ánh mắt của các quý ông có mặt không ngừng hướng về phía Roslynn trong chiếc áo dài xanh da trời đậm pha sắc lục của nàng, sự chú ý của họ trong giây lát hướng tới cuộc tranh luận thân thiện về cuộc đua nào đó được cho là sẽ diễn ra vào ngày mai. Nàng đã khởi đầu cuộc tranh luận đó, để cắt đứt cuộc tranh luận trước đó về việc ai sẽ là người nhảy với nàng ở vũ điệu tiếp theo. Nàng đã khá mệt vì khiêu vũ, đặc biệt là với ngài Bradley, người nhất định là có bàn chân to nhất theo như quan niệm người Scot.

May mắn, và cũng không may cho Roslynn, nàng đã cần phải yêu cầu Frances giải thích câu hỏi của mình. Frances đã hỏi câu đó quá nhiều những ngày gần đây, khá là xúc động bởi cô đã đúng về việc Roslynn được đón mừng và Roslynn đã sai. Cô đã nhấn mạnh là mọi chuyện tốt đẹp, bản thân rất vui với thành công của Roslynn, như thể đó là thành công của mình vậy.

- Mình tin cậu rồi – Roslynn thở dài, hi vọng đây là lần cuối nàng phải nói câu đó – Chúa chứng giám, mình có mà. Nhưng làm sao mà mình chọn lựa được giữa ngần ấy người?

Frances kéo nàng lại sau vài bước cùng với lời động viên

- Cậu không cần phải lựa chọn bất cứ ai. Trời đất, cậu mới bắt đầu cuộc tìm kiếm. Vẫn còn những ứng viên khác cậu chưa gặp. Cậu sẽ không mù quáng nhảy ngay vào ai phải không?

- Dĩ nhiên là mình không làm vậy. Mình không dự định kết hôn với một người hoàn toàn xa lạ. Thực tế, anh ấy sẽ là người duy nhất với mình, nhưng mình muốn biết mọi thứ có thể về anh ấy. Mình tin là mình cần biết về người mình đang săn đuổi càng nhiều càng tốt để tránh những sai lầm sau này.

- Thật là cậu đang săn đuổi ai đó à? – Frances đột ngột mở lớn đôi mắt – Đó là cách cậu nhìn tất cả những chuyện này sao?

Roslynn gật đầu lần nữa

- Ôi, mình không biết nữa, Frances. Dường như quá là hấp tâm, dù cho cậu nhìn chuyện này như thế nào, đặc biệt khi không ai mình gặp làm mình thấy vui thích cho dù chỉ là một chút thôi. Mình sắp mua lấy một người chồng. Chẳng có cách nào tốt đẹp hơn để gọi chuyện thế này cả. Và dường như mình đặc biệt giống như một anh chàng sắp cầu hôn nếu đây là tất cả những người mình có thể lựa chọn. Nhưng miễn là anh ta đáp ứng được những tiêu chuẩn kia

- Thôi nào! – Frances quở trách một cách nghiêm khắc – Cậu từ bỏ khi mà chỉ mới bắt đầu cuộc tìm kiếm sao. Cái gì đã khiến cậu thất vọng đến thế? Roslynn nhăn mặt

- Họ đều quá trẻ, Frances. Gilbert Tyrwhitt không thể quá hai mươi, và Neville Badwin cũng không già hơn chút nào. Ngài Bá tước bằng tuổi mình, và Ngài Bradley thì chỉ già hơn có vài năm, dù cho ông ta cư xử như thể ông ta vẫn còn đang đi học vậy. Những người khác cũng không hơn gì. Quý thật, họ làm mình thấy mình thật lớn tuổi. Nhưng Ông ngoại đã nói với mình. Ông muốn mình tìm một người lớn tuổi hơn, nhưng những người đó ở đâu kia chứ? Nếu cậu bảo mình là họ đều đã lấy vợ cả rồi, mình nghĩ là mình sẽ hét lên ngay bây giờ.

Frances cười :

- Ros, cậu đang vội quá đó. Có một số các quý ông khá là đàng hoàng ở đây, một số đã góa vợ, và một vài người còn chắc chắn độc thân mà mình chắc là mình sẽ cân nhắc tới tình trạng đó một khi họ gặp gỡ cậu. Nhưng chắc chắn mình sẽ không chỉ họ ra cho cậu đâu, bởi họ có thể bị hăm dọa bởi những anh chàng trẻ tuổi hung hăng đang lượn lờ cạnh cậu và cảm thấy rằng đây là một cuộc cạnh tranh khắc nghiệt. Sau tất cả chuyện này thì cậu đã thành công tuyệt vời. Nếu cậu muốn một người lớn tuổi hơn, cậu phải cho những người theo đuổi tội nghiệp đó chút khích lệ, cho họ thấy cậu thực sự có chút hứng thú, cậu hiểu mình muốn nói gì rồi đó.

- Trời ơi, Frances, cậu không phải đỏ mặt như vậy. Mình không ngại nếu phải làm thế. Mình thậm chí còn chuẩn bị cho trường hợp của mình và tự mình đưa ra lời cầu hôn với họ. Giờ thì đừng có nhướn mày với mình. Cậu biết mình muốn nói tới chuyện gì, và mình sẽ làm thế nếu bắt buộc.

- Cậu cũng biết rõ là cậu quá ngại ngùng để thực hiện một chuyện táo bạo như thế mà.

- Ngại ngùng trong những tình huống thông thường, có thể. Nhưng với những chuyện thế này, mình không có được sự lựa chọn nào. Mình không còn thời gian lãng phí vào mấy chuyện tán tỉnh nữa, và chắc chắn là cũng không thể ngồi yên một chỗ chờ đợi một người thích hợp tìm đến. Vậy nên hãy chỉ ra những ứng cử viên nhiều kinh nghiệm hơn của cậu đi, rồi mình sẽ nói ai là người mình muốn được giới thiệu. Mình có quá đủ mấy anh chàng trẻ tuổi háo hăng này rồi.

- Được rồi – Frances trả lời và nhìn quanh căn phòng - Ở đó, gần mấy người nhạc công, người cao cao ấy. Mình không nhớ ra tên ông ta ngay, nhưng mình được biết là ông ta góa vợ và có hai – không, ba đứa con, mình nghĩ vậy. Ông ta khoảng 41 hay 42 tuổi, khá là dễ thương theo những gì mình được nghe. Có một điền trang lớn ở Kent nơi mà những đứa trẻ đang sống, nhưng ông ta thích cuộc sống thành thị hơn. Ông ta có phù hợp với tiêu chuẩn của cậu chứ ?

Roslynn cười trước lời mỉa mai vô lý của Frances.

- Ừm, ông ta không tệ chút nào. Mình thích những sợi tóc bạc hai bên thái dương ông ấy. Nếu mình không thể yêu, mình chỉ muốn một người ưa nhìn, và thực sự ông ấy như vậy, đúng không ? Được rồi, đó sẽ là người đầu tiên. Giờ thì còn ai khác nữa không ?

Frances nhìn nàng một cách phẫn nộ, bởi cô nghĩ chắc chắn rằng họ đang ở hội chợ lựa chọn hàng hóa, cho dù thực ra Roslynn không muốn vậy. Cách Roslynn thực hiện chuyện này thật xúc phạm, quá lý trí và giống như là đang buôn bán vậy. Nhưng thực ra chuyện đó không hoàn toàn giống vậy, chỉ là vì hầu hết những quý cô trẻ đều có cha hoặc người hộ tống để xử lý mọi chuyện, trong khi họ chỉ việc chỉ đơn thuần quan tâm tới bản thân mình cùng những câu chuyện tưởng tượng tuyệt vời về tình yêu vĩnh cửu, và trong một số trường hợp khác là những tình yêu bất hạnh không kéo dài.

Roslynn không có ai để dàn xếp chuyện hôn nhân cho mình, nên nàng tự bản thân phải giải quyết chúng, bao gồm cả chuyện về những thỏa thuận

về tài chính. Bởi nghĩ rằng dù tranh luận thêm nữa cũng là vô ích, Frances chỉ vào một quý ngài khác, và một người nữa.

Một giờ sau, Roslynn đã gặp tất cả bọn họ và thu hẹp một danh sách mới những người có khả năng cân nhắc, với những độ tuổi có thể chấp nhận hơn. Nhưng những anh chàng theo đuổi trẻ tuổi vẫn không để nàng một mình mà nài nỉ nàng dành cho họ hết điệu này sang điệu khác. Mặc dù sự nổi tiếng của nàng làm dịu đi phần nào nỗi lo về tuổi tác, thực sự là giải quyết được chuyện đó rất tốt, lúc này đây sự nổi tiếng lại trở thành mối phiền phức với nàng.

Đã sống tách biệt quá lâu với ông ngoại và những người hầu biết nàng từ khi còn nhỏ, Roslynn có ít cơ hội tiếp xúc với đàn ông. Những người đàn ông nàng quen đều quá quen thuộc với nàng, tới mức nàng không biết rằng mình không hề bận tâm đúng mức tới chuyện đó. Không giống như Nettie, người chỉ cần liếc nhìn mọi thứ cũng hiểu được rõ sức ảnh hưởng của Roslynn tới phái nam, Roslynn thì quá thận trọng khi bước ra ngoài xã hội và chỉ vừa mới chú ý tới những gì diễn ra quanh mình.

Không đáng ngạc nhiên là nàng đã không chú ý nhiều tới ngoại hình của mình, cái mà với nàng không bao giờ là vượt quá mức bình thường, mà lại quá chú ý tới tuổi của mình, vấn đề dường như không thích hợp với mục đích của nàng, chỉ còn lại vị trí như một nữ thừa kế mới mong giúp nàng kiếm được một người chồng nhanh chóng mà thôi.

Nàng đã thừa nhận, tự so sánh độ tuổi của mình với những quý cô khác trong hội mùa đầu tiên của họ, rằng nàng nhất định phải dàn xếp cùng với hai hay ba cậu bé không có viễn cảnh nào, hay kể cả là một tay cờ bạc lêu lổng, một nhà quý tộc đã sa sút và nợ nần chồng chất. Kể cả nếu như phải có một hợp đồng hôn nhân để nàng có thể nắm được quyền điều khiển tài sản của mình, nàng cũng chấp nhận hào phóng chi trả. Nàng có thể chịu được. Nàng rất giàu. Nhưng nàng phải đánh giá lại tình thế của mình sau vũ hội đầu tiên Frances đưa nàng tới.

Nàng nhanh chóng phát hiện ra tất cả các quý ông đều yêu mến mình, dù chưa biết về khoản thừa kế của mình. Dĩ nhiên là váy áo và trang sức của nàng đã tự thể hiện điều đó, nhưng thực sự, người bá tước giàu có đã

mời họ tại South Audley Street, lại là quý ông Bradley đáng ghét. Những người đàn ông trong danh sách mới của nàng cũng không phải là những người nghèo khổ, và họ dường như có vẻ rất hãnh diện bởi sự quan tâm của nàng với mình. Nhưng liệu họ có sẵn sàng kết hôn với nàng không? Được rồi, hãy chờ xem điều đó.

Ưu tiên của nàng hiện giờ là tìm hiểu nhiều hơn về mỗi người trong bọn họ. Nàng không muốn phát hiện ra hoặc bị bất ngờ bởi bất cứ thói hư hỏng nào lộ ra sau khi kết hôn. Cái nàng cần thời điểm này là một người bạn tâm tình và đưa cho nàng những lời khuyên, ai đó đã biết những quý ông này nhiều năm và có thể giúp nàng cắt ngắn danh sách.

Frances chỉ đơn giản là quá bảo vệ nàng và quá ân dật để giúp đỡ gì đó nếu phân tích một cách chi tiết. Cá nhân cô ấy không biết về người đàn ông nào khác ngoài người chồng đã chết của cô ấy, cô ấy không cân nhắc về ai khác nữa. Những người Frances giới thiệu với nàng tối nay chỉ là những chỗ quen biết hiếm hoi mà Frances có thông tin rất mơ hồ. Một người thích chuyện tầm phào có thể giúp đỡ, nhưng lại không đáng tin, và những kẻ đưa chuyện cũ thường quên mất những tin tức mới, cho nên cũng không thể giúp gì cho mục đích của nàng.

Giá mà Roslynn có những người bạn khác ở London, nhưng Frances là bạn duy nhất của nàng. Việc Roslynn thuê ai đó để biết thông tin mình muốn về những ứng cử viên là việc chưa người phụ nữ nào dám làm. Và nếu họ có dám làm thì họ cũng không biết làm sao để tìm được người mình muốn thuê. Nhưng sau đó thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản, và Roslynn biết ngay từ lúc đầu là công chuyện tìm chồng này sẽ khó khăn. Nàng biết là sẽ rất khó, đơn giản chỉ vì nàng biết nàng không có thời gian cần thiết để có một quyết định cẩn thận.

Ít ra thì tối nay nàng cũng đạt được một số tiến triển, dù chậm chạp nhưng có ích. Ngài Artemus Shadwell, một người góa vợ, đã khích lệ nàng trở lại với những anh chàng theo đuổi táo tợn, khi nàng mới bắt đầu nghĩ về họ bởi sự theo đuổi quá tích cực của họ, tiếp tục mời nàng những vũ điệu không ngừng.

Không may, một vũ điệu không hề thích hợp để chuyện trò, và điều duy nhất nàng biết về ông ta là cuộc hôn nhân đầu tiên mang tới cho ông ta 5 đứa con (còn Frances thì đã đi đâu mất). Ông ta cũng không hoàn toàn muốn có một gia đình mới nếu lại kết hôn lần nữa. Nàng muốn biết ông ta có thể tránh điều đó như thế nào, nhưng ông ta chỉ nói như vậy.

Điều đó quá tệ, bởi Roslynn đã xác định nếu nàng có thể có được gì từ một người chồng thì đó là những đứa con. Đó là điều duy nhất nàng trông đợi khi lấy chồng. Nàng muốn có con, không nhiều, chỉ cần một vài đứa, có thể là 2 hoặc 3, hay là 4, chắc chắn là vậy. Đây là điều nàng không thể chờ đợi, không phải ở độ tuổi của nàng. Nếu nàng sắp có một gia đình, nó phải được bắt đầu ngay. Không có những câu nói đại loại như “Có thể” hay “Chúng ta sẽ xem xét chuyện đó sau”.

Nhưng nàng không cần phải đưa ngài Artemus ra khỏi danh sách vợ. Sau tất cả, ông ta vẫn chưa biết ông ta là một trong những “khả năng” của nàng, cho nên ông ta đã không thể cân nhắc câu hỏi của nàng về những đứa trẻ một cách nghiêm túc. Và suy nghĩ của một người đàn ông có thể bị thay đổi. Nếu có điều gì nàng biết về đàn ông, đó chính là điều này.

Sau vũ điệu, ông ta đưa nàng quay trở lại chỗ Frances, người đang đứng bên bàn nghỉ cùng với một quý cô trẻ Roslynn chưa từng gặp. Nhưng điệu valse lại bắt đầu, và Roslynn thấy quý ông Bradley kiên trì lại đang bước thẳng về phía nàng. Nàng rên rỉ. Quá đủ rồi. Nàng sẽ không nghiền nát chân mình ra lần nữa chỉ vì anh chàng vụng về này.

- Có chuyện gì vậy, Roslynn? – Frances lên tiếng, nghe thấy tiếng rên của nàng.

- Khô- không có gì đâu – Nàng trả lời, bực mình và sau đó quyết định, không cần suy nghĩ tới quý cô lạ mặt chưa được giới thiệu với nàng – Mình sẽ không nhảy với anh chàng Bradley thô kệch thêm lần nữa đâu, Frances. Mình thề là vậy. Trước tiên mình mệt là rồi, điều đó sẽ khiến cậu lúng túng, cho nên cậu cần bỏ qua cho mình nếu mình trốn khỏi anh ta.

Và với một cái gật đầu đồng ý cho quyết định mà nàng vừa đưa ra với sự thoải mái, nàng để lại hai cô gái một cái nhún vai bí ẩn và hòa vào đám

đông, để họ lại giải thích với Bradley làm sao mà người anh ta theo đuổi có thể đơn giản là biến mất.

Nhanh chóng đi về phía một trong số vài cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra chỗ mái hiên, không chỉ dừng lại ở đó mà đi xa hơn nữa. Dựa lưng vào bức tường bên cạnh cửa ra vào, nàng nhìn nhanh để chắc rằng mình không bị thấy bởi ai đó muốn nhìn ngắm khu vườn đáng yêu mà ánh trăng đang lan tỏa khắp bãi cỏ phía trước thềm nhà lát đá, nhưng may mắn là nàng không nhìn thấy ai.

Sau đó nàng đi lòng vòng và uốn người, lén nhìn về phía cửa để biết chắc là cuộc chạy trốn của mình đã thành công. Và đúng thế thật. Nàng chỉ vừa kịp nhìn thấy quý ngài Bradley rời khỏi chỗ Frances, rõ ràng là trông rất thất vọng.

Điều đó thật đáng xấu hổ, nhưng nàng chẳng đào đâu ra lấy một chút ăn năn dù là nhỏ nhất. Thực tế, nàng tiếp tục thấy ngài Bradley còn chắc chắn không nghĩ tới chuyện tìm nàng bên ngoài khi mà không thể thấy nàng trong phòng khiêu vũ. Nàng phải nhanh chóng tìm một chỗ trốn, và nàng có thể thấy mình đang cúi xuống tránh né một cách kỳ cục đằng sau những luống hoa trong khu vườn.

Nhưng nhìn cũng không kỳ cục hơn những gì nàng làm, nàng nhận ra một cách muộn màng và có một cái nhìn đầy lo lắng để thấy khu vườn vẫn vắng vẻ. Nó cũng rộng như nàng đã có thể thấy, sau khi chú ý quan sát Ngài Bradley thêm chút nữa, cuối cùng nàng cũng thấy anh ta mời một người khác nhảy.

Roslynn vươn thẳng người với một tiếng thở dài, lặng lẽ tự chúc mừng những nỗ lực của mình trong việc cứu lấy bàn chân mình lần này. Đáng lẽ nàng phải trốn ra vườn sớm hơn. Không khí trong lành thật là mời gọi, một mùi hương làm mê đi tâm trí vốn rối bời bởi những rắc rối trong cuộc đời nàng.

Nàng có thể có một vài phút ở một mình, không nghĩ ngợi điều gì nữa, để mọi thứ trôi đi theo nhịp điệu êm đềm của điệu valse vọng ra từ những cánh cửa. Ánh sáng vàng nhẹ nhàng trải trên nền thềm lát đá theo những mảng hình chữ nhật từ mỗi cánh cửa ra vào cùng cửa sổ, kéo dài tới thềm

cỏ. Một vài chiếc ghế và bàn được đặt rải rác nhưng quá dễ dàng nhìn thấy từ bên trong, nên Roslynn thấy tốt hơn nên tránh xa chúng.

Nàng thấy một cái ghế dài đặt dưới một cái cây ở rìa của mái hiên nơi mà nó uốn cong theo thềm cỏ, ít nhất thì nhìn những cái chân của nó giống như một cái ghế trường kỷ. Ánh sáng chỉ chiếu tới đó, với một cành cây ngả về phía ngôi nhà, trông như một bức màn bảo vệ.

Toàn bộ khu vực còn lại chìm trong bóng tối bởi những cành cây to lớn, ngay cả ánh trăng cũng không thể xuyên qua. Hoàn hảo làm sao! Nàng có thể cho chân lên ghế và sẽ không thể bị nhìn thấy nếu ai đó ra bên ngoài. Không thể bị thấy là một sự thay đổi rất tuyệt.

Nó chỉ cách khoảng mấy chục feet, nhưng Roslynn vẫn chạy nhanh về phía nơi trú ẩn không mong đợi này, hi vọng không ai có thể nhìn thấy nàng qua cửa sổ. Thực sự nàng có một khoảnh khắc lo lắng là nàng sẽ không lẩn vào những khoảng tối một cách an toàn. Sự quan trọng của chúng là rất buồn cười. Nàng thèm muốn có một vài phút nghỉ ngơi. Nhưng nếu mong muốn của nàng không được chấp nhận nàng cũng không thấy buồn. Nàng không thể trốn lâu được, dù thế nào đi nữa, nếu không Frances sẽ lo lắng.

Nhưng điều đó dường như chẳng là gì bên cạnh nỗi lo của nàng. Cái ghế gốc ghếch đã trở nên cần thiết đối với nhu cầu cảm xúc đơn thuần. Và đột nhiên nàng khựng lại. Nàng không có nơi nào để ẩn nấp. Cái ghế, cái ghế trường kỷ của nàng, đã bị chiếm giữ.

Nàng đứng đó trong một luồng ánh sáng, nhìn thất thần vào cái mà dường như là một cái bóng đen cách đó chừng 12 feet nhưng rõ ràng cho thấy một cẳng chân đàn ông mặc quần đen, chỉ một cái chân, cong lại đằng sau cái ghế, bàn chân anh ta đặt chắc chắn trên cái ghế mà nàng đã dự tính sử dụng để che dấu mình. Mắt nàng di chuyển lên trên, thấy một đầu gối cong, để cuối cùng thấy là anh ta đang dựa một bên hông vào mép của chiếc ghế, tư thế nửa ngồi, nửa đứng, nhưng không nghi ngờ gì là rất thoải mái.

Nàng nhìn lên cao hơn và thấy hai cánh tay đặt trên đầu gối, bàn tay buông lỏng, lòng bàn tay úp xuống, những ngón tay dài và thanh nhả, rõ

ràng từng chi tiết chỉ vì chúng có màu sáng hơn bên cạnh bộ đồ màu đen của anh ta. Cao lớn với đôi vai thư giãn, ngả về trước, tương phản với khoảng màu sáng của chiếc cravat trắng trên cổ, đã được nối lỏng.

Nàng nhìn vào khuôn mặt anh ta nhưng không thể thấy đường nét nào kể cả ở khoảng cách gần như vậy, chỉ là những đường nét mờ màu xám của mái tóc sẫm màu. Anh ta hoàn toàn khuất trong bóng tối, nơi nàng vừa định núp vào. Với nàng, anh ta không là gì ngoài những đường nét màu xám và đen, nhưng rất thật, rất yên lặng. Cảm giác của nàng như dâng lên.

Nàng cảm thấy bị xúc phạm, và giận dữ bất chấp lý trí. Nàng biết anh ta có thể thấy rõ nàng nhờ ánh sáng từ trong nhà, và những nơi các ngọn đèn không chiếu tới, đã có ánh trắng màu bạc lấp lánh. Có thể anh ta đã thấy hết những hành động kỳ cục của nàng khi liếc trộm qua cửa vào phòng khiêu vũ, giống như một đứa trẻ nhỏ trong trò chơi trốn tìm.

Và anh ta không nói gì cả. Không cả cử động. Chỉ đơn giản là nhìn nàng. Da nàng như bốc cháy với cảm giác xấu hổ. Cơn giận của nàng tràn lên khi anh ta tiếp tục yên lặng, cứ như nàng không thể nhìn thấy anh ta. Anh ta đã có thể làm nàng thấy dễ chịu hơn. Một quý ông nhất định phải nói gì đó để khiến nàng tin rằng nàng chỉ mới bị nhìn thấy lúc này, cho dù điều đó không phải sự thật đi nữa.

Sự yên lặng tiếp tục đánh thức bản năng muốn bỏ chạy của nàng, nhưng nàng lại muốn biết quá nhiều về anh ta, trong khi anh ta có thể dễ dàng nhận ra nàng. Gặp gỡ những người đàn ông mới trong thời điểm này, và nàng chắc chắn phải nghi ngờ nếu một trong những người đó là người đàn ông này, người nhất định là cười thầm đằng sau nàng. Thêm một nỗi lo lắng nữa của nàng. Chỉ là không nên như vậy.

Nàng khẳng khẳng muốn biết anh ta là ai, chuẩn bị để yêu cầu, và cả dùng bạo lực lôi anh ta ra ngoài ánh sáng nếu nàng phải làm vậy – nàng rất giận dữ. Những câu nói là không cần thiết, và thực sự đã bị quên mất. Một chiếc đèn bật sáng ở phòng trên lầu, đủ gần với cửa sổ để đưa xuống một chùm sáng soi tỏ phía trên những nhánh cây.

Thật là mang tính chọn lựa, dải sáng ấy. Nơi nó rọi xuống phía trên tán lá, chỉ chạm tới phần phía trên thân người đàn ông, đôi bàn tay, đôi vai

cùng bộ quần áo bằng nhung đen – và gương mặt anh ta.

Đơn giản là Roslynn không được chuẩn bị tinh thần. Hơi thở nghẹn lại. Trong vài khoảnh khắc tâm trí nàng trở nên trống rỗng, thậm chí nàng không thể nhớ nổi tên mình nếu bị hỏi tới.

Có một cái miệng rộng với những đường nét dịu dàng, quai hàm mạnh mẽ và ngạo mạn. Chiếc mũi giống chim ưng, như được chạm khắc một cách sắc nét, đầy tự hào. Làn da rám nắng sẫm màu, tương phản với mái tóc màu gỗ mun dày và gọn sóng. Còn đôi mắt – Chúa phù hộ cho sự vô tội từ đôi mắt – màu xanh biển tinh khiết nhất, hai mí trĩu nặng, với sự gợi ý rõ ràng nhất của một thành kiến. Chúng đẹp kỳ lạ, như thôi miên, đi kèm với hàng lông mi đen và đôi lông mày rậm. Chúng đang đánh giá, tìm kiếm, nóng bỏng bởi nhục dục, quá nóng

Chính sự yếu ớt do thiếu không khí đưa Roslynn trở lại với các giác quan của mình. Nàng thở sâu, chậm rãi, và trút ra một tiếng thở dài. Đơn giản là nó không công bằng chút nào. Ông ngoại đã cảnh báo nàng. Nàng biết. Anh ta là một trong số họ, một trong những kẻ “không-được-quan-tâm-tới”. Anh ta đẹp trai một cách tàn nhẫn để không là như vậy. Cơn giận ban đầu của nàng bị quên mất. Thay vào đó là một sự kích thích mới. Nàng có một thôi thúc mạnh mẽ muốn đánh anh ta vì những gì anh ta có.

Tại sao lại là anh ta?

Tại sao người đàn ông đã cướp đi hơi thở của nàng phải là loại đàn ông duy nhất mà nàng không thể chấp nhận?

- Ngài đang nhìn tôi chăm chăm, thưa ngài – Những lời đó thốt ra từ đâu vậy nhỉ, khi mà toàn bộ những suy nghĩ của nàng đều đang hỗn loạn?

- Tôi biết – Anh ta trả lời đơn giản, tiếng cười trầm xuống, và lặp lại bằng cách chỉ ra rằng nàng cũng đang làm vậy. Anh ta chỉ đang thích thú với việc ngắm nhìn nàng. Ngôn từ là không cần thiết, là một sự xâm phạm, cho dù giọng nói khàn khàn của nàng như đang vuốt ve mơn trớn làn da của anh.

Anthony Malory đã hoàn toàn bị mê hoặc. Anh đã nhìn thấy nàng trước khi nàng bước ra bên ngoài. Anh để mắt tới Reggie xuyên qua khung cửa sổ gần nhất, và nàng bước vào luồng mắt của anh. Lúc đó anh vẫn chưa

thấy gương mặt nàng, chỉ có tấm lưng thanh mảnh trong tấm váy satanh và mái tóc của nàng. Màu vàng – đỏ rực rỡ ngay lập tức làm anh thích thú.

Khi nàng đi khỏi tầm nhìn trước khi anh nhìn thấy được khuôn mặt nàng, thực sự anh đã đứng lên, chuẩn bị để đương đầu với đám đông trong căn phòng, chỉ một lần này, không thể cưỡng lại niềm thôi thúc muốn nhìn thấy gương mặt đi cùng với một mái tóc lộng lẫy như vậy.

Nhưng nàng đã đi ra ngoài. Giờ thì anh lại dựa vào chiếc ghế lặn nữa, thư giãn và kiên nhẫn chờ. Với ánh đèn ngược phía sau, anh vẫn không thể thấy những đường nét của nàng rõ ràng, nhưng nhất định anh sẽ thấy. Nàng không đi đâu. Và sau đó anh chỉ đơn giản nhìn thấy mấy trò cười nàng làm khi trốn bên cạnh cửa, cúi xuống để nhìn trộm vào bên trong. Đường nét cân đối của cặp mông nàng đang bày ra trước mắt anh khiến anh phải mím môi lại mà cười. Ôi, em yêu, em không thể biết được lời mời gọi em đang đưa ra đâu.

Anh hầu như sắp cười phá lên, nhưng như thể đọc được những ý nghĩ của anh, nàng đứng thẳng dậy, liếc ngang qua hiên nhà. Khi nàng nhìn chằm chằm về hướng của anh, anh nghĩ anh đã bị phát hiện. Và sau đó nàng khiến anh sửng sờ, đầu tiên là đi, sau đó chạy về phía anh, trong giây lát được chiếu sáng bởi những ngọn đèn, làm cho anh phải nghi ngờ ánh mắt mình khi mà vẻ đáng yêu đến nghẹt thở của gương mặt nàng cuối cùng cũng lộ ra, biến mất lại vào bóng đêm nhanh chóng trước khi nàng đứng dưới ánh đèn trực tiếp phía trước chiếc ghế.

Nàng ngừng lại ngay đó, nhìn sửng sờ như anh, chỉ có sự ngạc nhiên của anh dần biến mất nhanh chóng khi anh nhận ra nàng không chạy về phía anh, nàng không biết có anh ở đây. Nhưng giờ thì nàng đã biết. Thật đáng buồn cười, những cảm xúc như tràn qua những đường nét hoàn mỹ của nàng. Sửng sờ, tò mò, một chút ửng hồng e thẹn, nhưng không sợ hãi chút nào. Với đôi mắt to, lấp lánh ánh vàng, nàng nhìn thấy chân anh và tiếp tục nhìn theo cách của nàng.

Anh tự hỏi nàng có thể thấy anh bao nhiêu. Có thể không nhiều, nàng đang đứng trong chỗ sáng, và anh còn chưa có hành động nào tự tiết lộ bản thân mình. Thực ra mà nói anh bị bất ngờ khi nàng chưa chạy trốn ngay lập

tức, hay sợ hãi, hay làm một vài thứ ngu ngốc nào đó mà những quý cô trẻ được che chở trước kia dường như sẽ làm khi bắt gặp một người đàn ông lạ ẩn nấp trong bóng tối.

Một cách vô tình anh tìm kiếm một lý do cho việc nàng nên phản ứng khác với những quý cô thơ ngây khác mà anh chắc chắn là tránh xa. Khi anh nghĩ ra lý do, nó làm anh sững sờ lần nữa. Nàng không còn trẻ, không quá trẻ dành cho anh theo bất cứ cách nào. Do đó, nàng không bị ngăn cấm.

Ngay lập tức ý nghĩ ấy có tác động tới tình trạng của Anthony. Trước đó anh chỉ đơn giản đánh giá vẻ đẹp của nàng như một kẻ thành thạo, giờ thì anh bảo đảm rằng anh không cần chỉ nhìn mà thôi, anh có thể CHẠM vào nàng nữa.

Từ trên lầu ngọn đèn sáng lên, và nàng đang nhìn anh với cái nhìn mới, với sự mê hoặc rõ ràng, và anh chưa bao giờ sung sướng đến vậy trong cuộc đời khi phụ nữ thấy anh như mời gọi mọi giác quan. Anh lên tiếng hỏi bất chợt như bắt buộc:

- Ai là người hộ tống tiểu thư?

Roslynn giật mình khi nghe giọng nói của anh vang lên lần nữa sau phút im lặng dài như vậy. Nàng biết rõ là nàng nên bỏ đi sau khi những lời ngắn gọn đầu tiên của họ không mang tới điều gì. Nàng chỉ nhanh chóng đứng lại, không thể dời mắt khỏi anh, không quan tâm nàng đang nhìn chăm chăm vào gì, và anh cũng vậy.

- Hộ tống tôi?

- Đúng, em thuộc về ai?

- Ồ, không ai cả.

Anthony thích thú:

- Có lẽ tôi nên lặp lại câu hỏi của mình chẳng?

- Không, tôi hiểu rõ, cũng như ngài vậy. Ông ngoại tôi vừa mới mất. Tôi sống cùng ông, giờ thì tôi không còn ai bên cạnh.

- Em có tôi đó thôi.

Lời nói nhẹ nhàng làm trái tim nàng đập lờ nhịp. Ôi, chuyện gì mà nàng không làm để có được anh ta cơ chứ. Nhưng nàng cũng hầu như chắc chắn rằng anh ta không có ý nói tới chuyện nàng muốn anh ta nói.

Nhưng nàng không xấu hổ. Đó là những gì nàng mong muốn một người đàn ông như anh ta sẽ nói với nàng. Họ không bao giờ thành thật, Frances đã nói với nàng vậy. Và họ thường thích nói ra những điều gây shock nhằm đánh bóng hình ảnh ăn chơi và vô đạo đức của mình. Nhưng, nàng vẫn phải hỏi. Nàng không thể kìm mình.

- Vậy, ngài sẽ kết hôn với tôi chứ?

- Kết hôn ư?

Nàng cố gắng không làm anh bối rối. Nàng đã gần như phá lên cười bởi vẻ mặt hãi hùng của anh:

- Tôi không nhầm đâu, thưa ngài, cho dù bình thường tôi không hay nói như vậy. Nhưng xét tới những lời ngài nói với tôi, câu hỏi của tôi rất phù hợp đó chứ. Vậy tôi nên cho là ngài không thoải mái với vai trò người chồng?

- Chúa ơi, không!

- Ngài không cần phải dứt khoát như vậy – nàng nói, sự thất vọng chỉ mơ hồ trong âm sắc – Tôi cũng nghĩ là ngài không thể.

Anh vẫn chưa thấy hài lòng hiện giờ:

- Em sẽ không xóa sạch mọi hi vọng của tôi sớm như vậy, phải không cưng? Hãy nói với tôi em không phải đang tìm kiếm cuộc sống hôn nhân giống như những người ngoài kia.

- Ôi, nhưng đúng là tôi đang làm thế. Đó là lý do tại sao tôi tới London.

- Không phải tất cả chứ.

- Xin lỗi ngài.

Anh cười với nàng lần nữa, và nó có tác động kỳ lạ với nàng, giống như đang tan chảy ra trong mặt vậy.

“ Em chưa kết hôn, đúng không?” Anh không hỏi, nhưng rõ ràng câu trả lời hiện lên trong tâm trí anh rõ như nàng vậy. Anh nghiêng người về trước và nắm lấy tay nàng, dịu dàng kéo nàng lại gần hơn.

- Cái tên nào đi cùng với vẻ đáng yêu nhường này?

Tên? Tên gì nhỉ? Tâm trí nàng chỉ cảm thấy những ngón tay trần không mang găng của anh siết nhẹ trên tay nàng. Ấm, mạnh mẽ. Nàng thấy

cánh tay trần của mình như sần gai ốc. Gót chân của nàng đụng vào cạnh chiếc ghế cạnh chân anh, nhưng nàng không cảm thấy. Anh mang nàng trở lại bóng tối.

- Nàng có phải không? – Anh vẫn khẳng khẳng. Một thứ mùi xạ hương rõ ràng của đàn ông xộc vào mũi nàng.

- Có gì cơ?

Anh cười khẽ, sung sướng với sự bối rối của nàng.

- Cô bé yêu dấu của tôi, một cái tên. Chúng ta ai cũng có một cái tên, dù là người xấu hay tốt. Tên tôi là Anthony Malory, và chỉ Tony với những người thân thiết. Giờ thì tên em là gì?

Nàng nhắm mắt. Đó là cách duy nhất giúp nàng có thể suy nghĩ.

- Ros-Roslynn.

Nàng nghe thấy tiếng tặc lưỡi của anh:

- Không nghi ngờ gì việc em muốn lấy chồng cả, Ros-Roslynn. Đơn giản là em muốn đổi tên của mình.

Mắt nàng mở ra nhanh chóng để rồi bị hoa mắt bởi nụ cười của anh. Anh ta chỉ đang chọc ghẹo nàng. Thật hay khi anh thấy thoải mái khi làm vậy. Những người đàn ông nàng gặp gần đây đều quá chú ý tới việc gây ấn tượng tốt với nàng khi được gặp mặt nàng.

Nàng nhìn trở lại nụ cười của anh.

- Chính xác thì là Roslynn Chadwick, thưa ngài.

- Một cái tên mà em nên có, cưng à.. ít nhất cho tới khi chúng ta quen biết nhau rõ hơn. Và chúng ta sẽ làm vậy, em biết mà. Có cần tôi nói cho em biết làm thế nào không?

Nàng cười, thanh âm khàn khàn khiến anh choáng váng

- Có phải ngài lại định làm tôi choáng thêm một lần nữa ư, nhưng không hiệu quả đâu. Tôi đã đủ lớn để mà đỡ mặt, và tôi cũng đã được cảnh báo về những người giống ngài.

- Giống tôi ư?

- Một người ăn chơi trác táng.

- Và đáng bị chê trách – Anh thở dài đầy chế nhạo - Một bậc thầy về sự

quyến rũ.

- Tôi nên hi vọng là thế.

Nàng cười, và một lần nữa không phải tiếng cười khúc khích hay nụ cười màu mè để kích thích các giác quan, mà là thứ âm thanh ấm áp, giàu nhạc điệu làm cho anh muốn... anh không dám nghĩ tới. Đây là người phụ nữ anh không muốn mạo hiểm rời xa. Có thể nàng không ngây thơ, nhưng anh không biết liệu nàng có kinh nghiệm hay không. Ánh sáng từ trên gác thứ đã đưa Roslynn tới toàn bộ sự lộn xộn này đột nhiên tắt phụt.

Sự hoảng loạn tới ngay lập tức. Việc nàng thích thú với việc có anh bên cạnh đã không có nghĩa gì. Việc nàng thấy thật dễ chịu và không hề e ngại với anh cũng thế. Giờ họ bị che kín bởi bóng tối, và anh ta là một tên phóng đảng, nàng không thể chịu được chuyện mình có thể bị quyến rũ.

- Tôi phải đi.

- Chưa đâu.

- Không, tôi thật sự phải đi – Nàng cố gắng gỡ tay ra, nhưng anh càng nắm chặt hơn. Bàn tay còn lại đặt lên má nàng, những ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt, và có gì đó như trào lên từ trong bụng nàng. Nàng cần phải làm cho anh hiểu.

- Tô-tôi muốn cảm ơn ngài, ngài Malory - Nàng trượt chân mà không hề nhận ra, nửa tâm trí nàng dành cho những cái động chạm của anh, nửa còn lại đang hoảng loạn – Ngài đã lấy đi khỏi tâm trí tôi những lo âu trong giây lát, nhưng giờ thì lại khiến chúng trở lại. Tôi đang cần có một người chồng, chứ không phải người tình, và ngài không đủ tiêu chuẩn...đáng tiếc là vậy.

Nàng được thả ra, đơn giản chỉ vì nàng làm anh sửng sốt một lần nữa.

Anthony nhìn theo nàng đi qua những vầng sáng khác nhau của ánh đèn trước khi biến mất vào bên trong, và một lần nữa có mong muốn kỳ lạ đuổi theo sau nàng. Nhưng anh không làm. Một nụ cười chậm rãi bắt đầu và mở rộng “ Đáng tiếc là vậy”, nàng đã nói với sự hối tiếc sâu sắc. Nàng không biết rằng, mình đã tự định đoạt số mệnh của mình với những lời đó.

Chương VI

- Anh vừa được nhìn thấy một bậc thầy làm việc đó, Connie.

- Với tôi nó giống như một vở hài kịch đầy sai sót hơn – Người đàn ông cao lớn tóc đỏ trả lời – Cơ hội đã mất thì cũng đã mất, cho dù chú nhìn nhận nó thế nào.

Anthony cười khi hai người đàn ông đứng cùng anh dưới gốc cây.

- Dò xét tôi ư, anh trai?

James cúi người để có thể đặt cánh tay thoải mái trên lưng chiếc ghế và cười tinh quái:

- Thành thực mà nói, tôi đã không thể tìm được. Cho dù tôi cũng e ngại điều đó trở nên ngượng ngùng.

- Không tới mức đó. Em vừa mới gặp cô ấy.

- Và cũng để mất cô ấy – Conrad Sharp xoáy vào điểm chính.

Anthony ném về phía người bạn đầu tiên cái nhìn cảnh cáo trong khi đi quanh và chống một chân lên cạnh còn lại của chiếc ghế, nhưng điều đó không có tác dụng trong bóng tối.

- Nào, Connie, anh không thể đổ hết lỗi cho chú ấy được – James nói – Cô ấy đã giáng cho Anthony một cú khá mạnh đó, kêu gọi lòng hào hiệp trong trái tim chú ấy và bằng một chất giọng Scot rất là dễ thương. Và giờ đây tôi nghĩ là danh tiếng của cậu chàng đã vĩnh viễn bị lu mờ.

- Một cô gái như vậy có thể đánh bóng bất kỳ vinh quang nào – Conrad đáp lại Đúng, cô ấy thật là lộng lẫy, phải không?

Anthony đã nghe quá đủ.

- Và không hề sẵn sàng nữa – James cười khúc khích – Chú đã giành quyền sở hữu rồi à, em trai? Cẩn thận đó, hay anh có thể coi đó như một lời thách thức.

Máu Anthony đông cứng lại. Khi họ còn trẻ, việc hai anh em cùng theo đuổi một phụ nữ được coi như một trò giải trí, những ngày mà họ thường cùng nhau tới từng góc ngách London. Và kết quả là một vấn đề đơn giản xem trong hai anh em ai có thể giành được tiểu thư đó trước. Nhưng năm tháng và sự chơi bời trác táng đã làm dụi đi ham muốn tình dục của Anthony. Nó không còn nữa hay là đã chết. Ít nhất điều đó vẫn đúng, cho đến tối nay.

Nhưng James, đúng vậy, chỉ đơn giản là anh không còn hiểu rõ James nữa. Hầu như trong cuộc đời họ đã từng rất gắn bó với nhau, cực kỳ gắn bó, hơn hẳn hai người anh em khác, những người lớn hơn tới mười tuổi. Nhưng đó là trước khi James nghĩ rằng việc điều khiển một con tàu cướp biển rong ruổi ngoài đại dương là một trò chơi thú vị.

Trong mười năm anh chỉ gặp James vào những dịp hiếm hoi, lần gặp gỡ cuối cùng kết thúc trong mối bất hòa khiến cho cả ba anh em cùng không thừa nhận James nữa – sau khi họ cùng chê trách James vì đã bắt cóc Reggie lên con tàu cướp biển mùa hè năm đó.

Nhưng giờ thì James đã trở lại. Anh đã từ bỏ việc cướp biển. Giờ anh dường như quay trở lại Anh quốc luôn. Và bây giờ, Anthony không biết liệu anh trai mình có nghiêm túc về việc thách thức anh với chuyện của Roslynn Chadwick hay không. Ngay lúc đó anh thấy nàng lần nữa, xuyên qua cửa sổ, và phát hiện ra James cũng đang làm vậy.

- Chết tiệt, James, dù sao thì anh cũng đang làm gì ở chỗ này vậy?

Người anh trai chỉ hơn có một tuổi đứng thẳng người để có được chiều cao đầy đủ của mình, dù thực sự anh thấp hơn Anthony một chút. Nhìn hai người không ai biết họ là anh em trai. James tóc vàng và mắt xanh lục, một dấu hiệu của người nhà Malory, và chắc nịch. Trong cả dòng họ chỉ có Anthony, Regina, Amy con gái của Edward, và giờ là Jeremy có được mái tóc đen và đôi mắt xanh thẫm màu cobalt của bà ngoại họ, nghe đồn là có trong mình dòng máu dân Gypsy.

- Nếu chú có thêm vào được chút thông tin trong cái tin nhắn chú để lại cho anh, anh đã không phải phá hỏng buổi tối của mình bằng việc tới chỗ này – James trả lời – Và giờ vì chú đã nhắc nhở anh về chuyện đó, anh có vấn đề cần thảo luận với cậu, cái quái gì khiến cậu nghĩ về chuyện, để cho thằng quý con anh họ tổng Regan đi lung tung như vậy?

Anthony nghiêng răng khi nghe cái tên Regan.

- Đó là lý do tại sao anh nổi khùng lên à?

- Đó là tất cả những gì mà chú thấy là đủ để thông báo cho anh. Chú không thể ghi thêm dù chỉ vài chữ vội vàng chỉ để anh thấy là chú cũng có mặt ở đây hay sao? Anthony liếc nhanh về phía khu vườn:

- Nếu anh có thể nói chuyện giấu mình trong bóng tối của em là có mặt ở đây, vậy thì, em đoán là em đang làm thế.

- Đừng có khó chịu như vậy, Tony – Conrad tham gia vào – Cho tới khi chú có đứa con của mình, chú sẽ không hiểu được nỗi lo lắng về những gì chúng có thể dính dáng tới.

- Điều gì mà thằng bé tội nghiệp đó có thể dính dáng vào khi mà có tới hai ông bố sốt sắng luôn kè kè bên cạnh cơ chứ? Và bên cạnh đó, vì nó quá rõ ràng để em có thể lờ đi, Jeremy là người chỉ ra rằng nó có thể không phải là chọn lựa tốt để bảo vệ con bé. Đó là lý do tại sao em phải luẩn quẩn ở đây.

- Chú hiểu nhầm rồi, Tony. Không phải chuyện ai bảo vệ Regan khỏi mấy kẻ quấy rối khiến anh lo lắng, mà là chuyện ai bảo vệ con bé khỏi người hộ tống nó cơ. \ Năm giây trôi qua khi Anthony tự hỏi có bao nhiêu sự thù oán anh gợi ra khi mà cười phá lên trước câu nói này.

- Reggie là chị em họ với thằng bé cơ mà, vì Chúa!

- Chú có nghĩ nó chẳng màng tới chuyện đó?

- Anh nói nghiêm túc phải không? – Anthony đánh bạo hỏi.

- Nó mê mẩn con bé – Đó là tất cả những gì James trả lời.

- Có thể là thế, nhưng anh đang quá quan trọng chuyện “mê mẩn” đó. Con bé nhất định khiến nó phải cầu xin sự tha thứ trong ít nhất một phút nếu như nó có nhìn con bé sai lệch đi chút nào. Em đã nghĩ anh hiểu đứa cháu gái của chúng ta rõ hơn, anh trai.

- Ấy, anh biết con bé có thể giữ vững mình. Nhưng anh cũng hiểu con trai mình, và nó không nản lòng dễ thế đâu.

- Có cần em nhắc cho anh chúng ta đang nói về một thằng bé mười-bảy-tuổi không?

- Có cần anh nhắc chú là chú như thế nào khi là một thằng bé mười-bảy-tuổi không? – James đập lại.

Anthony cuối cùng cười toét miệng:

- Anh đã ghi điểm. Được rồi, em sẽ không chỉ để mắt đến con bé, em cũng sẽ để mắt tới nó luôn.

- Sẽ là thế nếu anh chàng có thể dứt mắt khỏi cô tiểu thư người Scot – Conrad xen vào.

- Vậy bằng tất cả những cách thức có sẵn – Anthony đáp trả một cách cương quyết – không có lý do gì mà chúng ta không thức nguyên đêm nay. Sau hết, đúng là một cách hay để trải qua một buổi tối.

James mỉm cười.

- Tôi tin đó là cách chú ấy nói với chúng ta là chúng ta nên biến đi, Connie à. Được rồi, hãy để anh chàng tội nghiệp ở lại với phát hiện mới của mình đi. Anh không biết được đâu. Cô tiểu thư ấy biết đâu lại làm những chuyện liêu lĩnh lần nữa và khiến anh chàng thích thú hơn với cái vụ kèm cặp này của mình.

Đến đây James cười khúc khích – Nếu không thế. Nhất định anh chàng sẽ không đương đầu với cả cái căn phòng toàn những kẻ trục lợi hơn là tôi làm đâu, kể cả là vì cô ấy đi nữa.

James đã sai trong cả hai chuyện.

Chương VII

- Ô, anh ấy làm gì ở đây vậy nhỉ? Đó là chuyện tôi muốn biết. Quý bà Crandal không tán thành kiểu cách của anh ấy. Bà ấy nhất định là không mời anh ấy tới đây.

- Quý ngài Anthony không cần tới một lời mời, bạn của tôi. Anh ấy luôn làm những gì mình thích.

- Nhưng anh ấy cũng luôn có nguyên tắc là tránh xa những bữa tiệc của chúng ta.

- Nguyên tắc à? – Một tràng cười ngẩn vang lên – Không có nguyên tắc gì về chuyện này cả. Chỉ đơn giản là anh ấy không thể ở lại những bữa tiệc kiểu này. Và chẳng nghi ngờ gì chuyện đó. Có thể là chẳng có tiểu thư nào ở đây lại không muốn sửa đổi anh chàng phóng đảng đặc biệt đó.

- Không có gì đáng cười ở đây đâu, Lenore. Anh ấy xuất hiện, và một nửa số phụ nữ trong phòng sẽ si mê anh ấy ngay lập tức. Tôi đã từng chứng kiến chuyện đó rồi. Đó là lý do tại sao chủ nhà lại không nghĩ về chuyện mời anh ấy tới bữa tiệc của mình nếu muốn bữa tiệc diễn ra suôn sẻ. Anh ấy tạo nên quá nhiều sự náo động.

- Nhưng điều đó cho chúng ta đề tài bàn tán những tháng sau đó. Chấp nhận điều đó đi, anh ấy thực sự là một chủ đề tuyệt vời, phải không?

- Thật dễ dàng cho cô khi nói vậy, Lenore – Câu nói vang lên từ một quý bà khác, rõ ràng là đang lo âu – Cô không có đứa con gái nào được ra mắt trong hội mùa này. Chúa ơi, nhìn con bé Jane của tôi kìa. Nó không thể rời mắt khỏi anh ta được. Tôi chỉ biết là giờ nó sẽ không bao giờ nhận lời với Percy nữa. Nó có thể rất khó khăn.

- Nhìn thì không có hại gì cả, Alice. Chỉ cần bà nói với con gái bà một vài câu chuyện về anh ấy và cô bé có thể sợ hãi cũng như lấy làm vui mừng là anh ta đã không chú ý tới mình.

- Nhưng anh ấy làm gì ở đây nhỉ? Tôi vẫn muốn biết chuyện đó.

Câu hỏi được lặp lại nhanh chóng hơn.

- Có thể là để trông coi con trai của anh ấy – Quý bà Lenore trả lời một cách bảnh chọe.

- Cái gì của anh ấy cơ?

- Hãy nhìn cậu bé đang khiêu vũ cùng Sarah Lordes kìa. Giờ thì, không phải cậu ta là bản sao của quý ngài Anthony hay sao, trông họ cứ như là nhìn vào gương vậy.

- Chúa ơi, lại một đứa con ngoài giá thú nữa của nhà Malory. Gia đình đó đáng lẽ phải thận trọng hơn chứ.

- Đúng thế, hầu tước cũng đã biết về cậu ta. Tôi thắc mắc là liệu quý ngài Anthony có làm như vậy không.

- Điều này thật vô giá! Tuy nhiên làm thế nào mà họ giữ bí mật về cậu ta trong một thời gian dài vậy được nhỉ?

- Chắc là họ phải che dấu cho tới bây giờ. Nhưng dường như gia đình Malory đem lại toàn là những bất ngờ trong hội mùa này, tôi nghe nói người anh thứ ba đã trở về.

- Người anh thứ ba? – Câu hỏi của một người mới – Nhưng chỉ có ba anh em thôi mà?

- Cô đã ở đâu vậy, Lidia? – Lenore nói một cách nham hiểm – có bốn người tất cả, và người thứ ba đã bị chối bỏ.

- Nhưng tôi đã nghĩ Ngài Anthony là người thứ ba.

- Là người trẻ nhất, ngài ấy chỉ sau có một năm.Ồ, tôi có thể kể những câu chuyện về người anh đó. Anh ta đã đi xa hàng bao năm trời, nhưng không ai biết anh ta đi đâu hay tại sao.

- Vậy nên chẳng có gì ngạc nhiên khi tôi không biết về sự tồn tại của anh ta

- Lidia đáp trả một cách cứng nhắc trong sự phòng vệ.

- Xin chào lần nữa.

Roslynn bực bội bởi sự cắt ngang không hề đúng lúc, nhưng ít ra lời chào cũng không xuất phát từ một trong những người hâm mộ trẻ tuổi của nàng. May mắn là hầu hết trong số họ đã nghỉ ngơi trong phòng đánh bài một lúc, để cho nàng tự do làm quen nhiều hơn với những quý ông trong danh sách mới của nàng. Nhưng thay vì tìm kiếm một đối tượng mới, nàng lại bị lạc hướng bởi những mẩu tán chuyện vô số nổi lên khi Anthony Malory bước vào phòng khiêu vũ.

Roslynn đã kín đáo tự giấu mình đằng sau một nhóm các quý bà lớn tuổi và không do dự nghe lén những câu chuyện này. Thật là vô ích khi từ chối nó. Nàng thấy chủ đề của những cuộc thảo luận chắc chắn là thú vị và lắng nghe say sưa từng lời một.

Nhưng giờ có ai đó muốn nói chuyện với nàng, và không thể tránh né được chuyện này. Nàng liếc nhìn tiểu thư Eden, trong khi vẫn cố gắng dành một tai còn lại nắm bắt câu chuyện của những quý bà phía trước mình.

- Cô mệt mỏi vì khiêu vũ quá sớm sao?

Người phụ nữ trẻ trông rất thích thú khi bất chợt nhận ra sự mất tập trung của nàng. Cô càng thấy thích thú hơn khi mà nghe lỏm được một vài câu trong cuộc bàn tán bên cạnh và hiểu ra lý do sự xao lãng của Roslynn:

- Mọi người đều biết tôi hiếm khi khiêu vũ với ai ngoại trừ chồng mình, và tối nay anh ấy lại không thể đưa tôi tới đây.

- Điều đó thật hay.

Regina Eden nướn mắt, mỉm cười, khoác tay Roslynn:

- Nào, bạn của tôi. Hoàn cảnh này thật không hay. Chúng ta hay đi chỗ khác đi, được không?

Roslynn thở dài khi nàng bắt buộc bị kéo đi chỗ khác. Tiểu thư Eden chắc chắn là một quý cô trẻ tuổi đầy kiên quyết. Thực tế, Roslynn đã bị

ngạc nhiên, khi biết rằng cô ấy đã kết hôn và có một đứa con, khi nhìn cô ấy vẫn không giống như đã ra khỏi trường học lâu rồi.

Cô là tiểu thư đã đứng cùng Frances trước đó người mà Roslynn không ở lại đủ lâu để gặp mặt, những Frances đã giới thiệu hai người khi mà nàng từ ngoài vườn trở vào. Vào lúc đó nàng vẫn còn thấy shock vì cuộc chạm trán với quý ngài Malory. Thực tế là sau đó nàng không tài nào nhớ được cuộc nói chuyện của nàng với tiểu thư Eden, nếu như họ từng nói chuyện.

Tiểu thư Eden dừng lại gần những chiếc bàn nghỉ. Không may, Roslynn giờ đây có cái nhìn rõ ràng hơn về chủ đề bàn tán của mọi người trong phòng. Anh ta không hẳn là bước vào trong căn phòng. Với thái độ lãnh đạm, anh đứng ở cửa ra vào khu vườn, một bên vai tựa vào khung cửa, cánh tay khoanh trước ngực, đôi mắt từ từ quét khắp căn phòng – cho tới khi chúng chiếu vào nàng.

Họ đứng đó, và anh mỉm một nụ cười làm cho nàng cảm thấy ấm áp và ngọt ngào như mật ong. Nhìn thấy anh trong ánh sáng, thấy toàn bộ con người anh dưới ánh sáng rõ ràng, là một trải nghiệm với các giác quan của nàng.

Anh có một cơ thể mà bạn không thể không ngưỡng mộ bởi sự cân đối vô cùng. Vai rộng, hông hẹp, và đôi chân dài. Đúng là anh rất cao. Điều mà nàng không hề nhận thấy khi ở trong vườn. Và ở anh ta còn toát lên mùi nhục dục nóng bỏng. Điều mà nàng đã thấy trước đó.

Những đường cắt của bộ dạ phục là không chệ vào đâu được, dù cho trông anh ta như đầy nguy hiểm trong màu đen. Nhưng chính màu đen lại tôn vinh anh ta. Nàng không thể hình dung ra anh trong những bộ quần áo sáng màu của những quý ông trẻ. Điều đó thu hút sự chú ý tới anh nhiều hơn, đúng thế, anh làm chủ mọi sự chú ý của tất cả mọi người dù chỉ mới xuất hiện.

- Anh ấy đẹp trai một cách quý quái, phải không?

Roslynn bắt đầu nhận ra nàng bị bắt gặp nhìn anh chằm chằm. Nhưng cũng sẽ rất bất thường nếu nàng không nhìn anh, khi mà mọi người đều

đang chú ý tới anh. Nàng nhìn tiểu thư Eden và đưa ra một cái nhún vai bất cần

- Cô nghĩ như vậy sao?

- Ồ, hầu như chắc chắn vậy. Các anh trai của anh ấy cũng rất điển trai, nhưng tôi luôn nghĩ Tony là người đẹp trai nhất.

Roslynn không chắc là mình có thích tiếng “Tony” được thốt ra từ người phụ nữ trẻ xinh đẹp với mái tóc như màn đêm và đôi mắt xanh sống động đang ánh lên nét hài hước này hay không. Anh ấy đã nói gì nhỉ? “người thân của tôi gọi tôi là Tony”

- Tôi nghĩ là cô biết anh ấy rất rõ?

Regina cười đầy thú vị:

- Tôi biết rõ cả gia đình mình.

Roslynn thấy mình đang đỏ mặt, điều mà hiếm khi nàng gặp phải. Nàng thấy yên tâm với câu trả lời nhưng lại giận bản thân khi câu hỏi của nàng nghe có vẻ đầy gay gắt. Nếu như nữ tử tước có quen hệ với nhà Malory, vậy thì cô ấy là người cuối cùng nàng muốn cho biết về mối quan tâm của mình tới quý ngài Anthony. Nàng phải tỏ ra không thấy thích thú về đề tài này chút nào cả. Nàng phải nói sang một chủ đề mới thôi. Nhưng nàng không thể.

- Anh ấy rất là lớn tuổi, phải không?

- Vâng, nếu như cô cho 35 tuổi là

- Chỉ có 35 tuổi?

Regina phải cố gắng nén tiếng cười của mình. Người phụ nữ này rõ ràng là có vấn đề gì đó với Tony, nhưng có Chúa mới biết đó là gì. Rõ ràng là chú ấy lại có thêm được một kẻ si mê nữa mà chẳng cần cố gắng gì. Hay là chú ấy đã cố nhỉ? Chú ấy quá tệ khi cứ nhìn chăm chăm kiểu đó. Nếu cô không đang đứng với tiểu thư Roslynn, người phụ nữ tội nghiệp này nhất định bị bao vây bởi những câu chuyện ngồi lê đôi mách về sự chú ý của Tony tới cô ấy mất. Đúng vậy, chú ấy thật là tệ, bởi vì điều đó chẳng đem lại cái gì cả. Không có gì. Và cô thì lại khá là mến tiểu thư Roslynn. Cô không muốn nhìn thấy cô ấy bị tổn thương.

- Chắc chắn là chú ấy còn độc thân – Regina thấy cần phải cảnh báo cô ấy trước – Cô thấy đấy, với ba anh trai trên mình, không có lý do gì khiến chú ấy cần phải cưới vợ.

- Cô không cần phải che dấu điều đó đâu. Tôi biết anh ta là một tay ăn chơi rồi.

- Chú ấy thích cụm từ “ người sành sỏi về các quý bà” hơn.

- Vậy là anh ta cũng muốn che đậy chuyện đó.

Regina cười lớn. Ồ, cô mới thích người phụ nữ này làm sao. Roslynn có thể giả vờ là đang không có thiện cảm với chú Tony, nếu không thì cô ấy đã không bộc lộ thẳng thắn tới vậy.

Roslynn lại liếc một lần nữa về phía quý ngài Anthony. Nàng thấy gọi anh ta là Ngài Malory nghe thật là ngu ngốc, nhưng làm sao mà nàng lại biết anh ta cũng là một thành viên giới quý tộc cơ chứ?

Người anh trai lớn nhất là hầu tước Haverton, người anh thứ hai là bá tước, người thứ ba bị gia đình từ bỏ, và Anthony là người cuối cùng. Ồ, tối nay nàng nghe quá nhiều về anh ta rồi. Tại sao nàng không đi tìm hiểu càng nhiều càng tốt về những “ứng cử viên” triển vọng của nàng?

- Anh ấy không khiêu vũ sao? – Roslynn nghe thấy mình đang cất tiếng hỏi và tự hỏi sao mình không thể vứt quách cái đề tài này đi.

- Ồi, chú ấy có thể chứ, và còn khiêu vũ rất đẹp là đằng khác, nhưng chú ấy không dám mời ai trong phòng này hết. Nếu chú ấy mời một người, thì chú ấy sẽ phải khiêu vũ với cả hàng tá người phụ nữ khác nữa, đúng là miếng mồi thơm cho những kẻ ngồi lê đôi mách mà. Nhưng chú Tony không đi xa thế đâu, chú ấy chỉ khiêu vũ với quý cô nào chú ấy lựa chọn mà thôi. Đó là lý do tại sao chú ấy không thể chịu được những chuyện như thế này. Những phụ nữ sẽ bắt buộc chú ấy phải đồng ý cho dù chú ấy không thực sự nói vậy.

- Có thật là anh ấy nổi danh tới mức chỉ cần một cô gái khiêu vũ cùng anh ấy cũng sẽ chắc chắn đổ gục hay không?

- Tôi đã thấy chuyện đó rồi, và thật là xấu hổ, vì chú ấy không lảng nhãng đến thế đâu. Không phải chú ấy có bao giờ thiếu những mối quan hệ

với phụ nữ, nhưng chú ấy cũng không đi quyến rũ tất cả phụ nữ ở London này.

- Có phải là vì anh ta đã có quá đủ rồi?

Regina cười toe toét khi phát hiện ra Roslynn thích thú với danh tiếng của Anthony hơn là những vụ scandal của anh. Có thể cô ấy cũng không hoàn toàn thấy hứng thú lắm. Hoặc có thể cô ấy nhận ra một cách khôn ngoan rằng chuyện đó thật là vô vọng.

- Những chuyện ngòi lê đôi mách đôi khi rất độc ác, bạn của tôi. – Regina có vẻ thì thầm hơn là nói – Thực tế thì tôi không dám phản đối cô. Chú ấy đúng là cư xử không đứng đắn, khi cứ nhìn cô chăm chăm như vậy.

Roslynn tránh ánh mắt của Regina.

- Anh ta đang nhìn cô chứ.

- Dĩ nhiên là không rồi. Nhưng miễn là những người ở đây còn không dám chắc về việc chú ấy đang quan sát ai trong chúng ta, thì cô vẫn được an toàn.

- A, cậu đây rồi, Ros – Frances tham gia cùng với họ - Ngài Grahame vừa mới hỏi thăm cậu. Ngài ấy nói là cậu đã hứa dành cho ngài ấy một điệu Valse.

- Đúng là mình đã hứa vậy – Roslynn gật đầu. Đã đến lúc quên quý ngài Anthony Malory và trở lại với công việc.

- Mình chỉ mong anh ta có thể thư giãn và cởi mở hơn lần này – Quá muộn, nàng nhận ra tiểu thư Eden đã nghe những lời đó, nhưng Regina chỉ mỉm cười.

- Không sao, Roslynn. Frances đã nói tôi biết hoàn cảnh của cô rồi. Có thể cô sẽ thấy thích thú khi biết tôi cũng gặp vấn đề tương tự khi tôi tìm kiếm một người chồng. Nhưng không giống cô, lựa chọn của tôi phải được gia đình tán thành, chuyện đó làm cho mọi việc trở nên cực kỳ khó khăn, bởi, với họ, không ai đủ tốt đối với tôi. Cám ơn Chúa là Nicholas đã đến với tôi, nếu không tôi có thể vẫn đang tìm kiếm một người chồng.

- Mọi người nhìn chung đều chấp nhận nó khi hôn ước được công bố, nhưng thực tế thì anh ấy đã bắt cóc tôi, vì nghĩ rằng tôi là người tình của anh ấy, một sai lầm nho nhỏ. Ôi, dĩ nhiên là anh ấy mang tôi về nhà ngay

khi phát hiện nhầm lẫn của mình, nhưng sự tổn hại thì đã có. Anh ấy đã kháng cự và phản đối lại bệ thờ của hôn nhân để bảo vệ tình trạng độc thân của mình. Nhưng anh ấy cũng đã phải chấp thuận kết hôn. Ban đầu có vẻ như ai đó không bao giờ phù hợp với những khía cạnh nào, nhưng hóa ra họ lại là lựa chọn tốt nhất trong tất cả. Chỉ là cô chưa biết mà thôi.

Những lời cuối nói ra dành cho Roslynn, nhưng nàng tự buộc mình không quan tâm tới. Trách nhiệm của nàng đã đủ nặng nề cho dù không kể đến cả những người không phải là đối tượng phù hợp. Nàng sẽ không kết thúc với cái khả năng mong manh mà anh ta đã nói. Nàng không phải một kẻ thích đánh cược. Với quyết tâm chắc chắn trong đầu, nàng đi tìm quý ngài Grahame.

Chương VIII

Như là một sự sắp đặt trước, thời tiết buổi sáng hôm đó không thể nào đẹp hơn được nữa. Điều này làm cho số lượng người cưỡi ngựa trong công viên Hyde Park nhân lên gấp ba lần so với bình thường vào một thời điểm sớm như vậy. Những buổi chiều là thời gian dạo chơi, thời điểm có thể thấy được những loại xe ngựa hiếm có chậm chậm thả bước trên những con đường có phong cảnh giống như miền quê.

Còn những buổi sáng được giành cho tập luyện cơ thể và công việc kinh doanh, khi mà một người không thường xuyên gặp gỡ những người quen của mình và như vậy sẽ không phải dừng lại liên tục để chào hỏi, điều mà chắc chắn sẽ xảy ra vào buổi chiều.

Buổi sáng hôm đó, Anthony Malory đã chấp nhận từ bỏ thói quen thường lệ là phi ngựa nước đại qua công viên mà hài lòng hơn với việc đi nước kiệu. Đó không phải vì sự trêu chọc của Reggie, mà anh nghi ngờ con ngựa nghịch ngợm của cô có thể theo kịp được con ngựa đực giống của anh, và vì cô cứ nài nỉ đi cùng anh, nên anh bắt buộc phải đi theo tốc độ của cô.

Sau buổi tối hôm qua, anh có những nghi ngờ về việc tại sao cô lại tự mình đi cùng anh, và anh cũng không chắc về việc anh có muốn nói chuyện với cô không. Nhưng khi Reggie đi chậm và ghìm cương ngựa lại, vẫy

James và Jeremy, anh biết là sẽ không tránh khỏi chuyện này. Đứa cháu gái yêu quý của anh đã kiên trì trong rất nhiều lần rồi.

- Khi cháu muốn cưới ngựa cùng chú sáng nay, cháu không nghĩ là chúng ta có thể ở một mình – Giọng nói của Regina thể hiện sự bức mình được giảm bớt đi nhất – Nếu là Jeremy cháu có thể hiểu cậu ấy muốn đi cùng chúng ta, nhưng chú James thì sao? Chú ấy hiếm khi dậy trước buổi trưa cơ mà.

Thực ra, Anthony đã dựng cả anh trai và đứa cháu khỏi giường, hăm dọa và cả phỉnh phờ họ cùng đi với mình. Tuy nhiên, thủ đoạn này không có tác dụng giữ cho Reggie thực hiện mục đích của mình.

Và còn James trời đánh ! Anh ấy biết rõ lý do duy nhất để anh ấy đi cùng là khiến cho cuộc nói chuyện không mang tính cá nhân, nhưng anh ấy chỉ điểu ngựa ở đó, ném cho Anthony một nụ cười thích thú. Anthony nhún vai một cách vô tội.

- Chú đã nói gì nói gì với cháu nhi? James đã thay đổi những thói quen của mình một cách đáng kể từ khi anh ấy trở thành một người cha. Không phải cái tên lưu manh mà cháu đã cưới cũng như vậy sao?

- Tại sao chú cứ luôn luôn công kích anh ấy khi mà chính những thói quen của chú cũng chẳng phải là mẫu mực gì cho lắm? – Rồi cô đi thẳng vào chủ đề muốn nói – Cô ấy chỉ có một nửa là người Scot thôi, chú biết đấy.

Anthony cũng không cần hỏi người nào, mà chỉ hỏi một cách hờ hững:

- Có đúng thế không?

- Họ nổi tiếng là có cá tính nóng nảy mà.

- Được rồi, con bé láu cá – Anh thở dài – Điều gì khiến cháu nghĩ là cháu cần phải cảnh báo chú?

Đôi lông mày của cô nhướn lên, đôi mắt xanh tìm kiếm trong đôi mắt xanh khác một chút ưa thích:

- Chú có để ý tới cô ấy, đúng không Tony?

- Có phải chú vừa chết và không biết điều đó?

Cô cười phá lên, không thể kìm được:

- Vâng, cháu cho đó là một câu hỏi thật ngốc. Dĩ nhiên là chú phải để ý rồi, cũng giống như hàng chục quý ông khác. Cháu đoán câu hỏi tiếp theo của cháu sẽ là, chú sắp làm chuyện gì à?

- Chuyện đó, cô bé, hoàn toàn không phải việc của cháu.

Câu trả lời của anh nhẹ nhàng nhưng chắc chắn, và Regina nghiêm mặt trở lại:

- Cháu biết, nhưng cháu cũng nghĩ chú nên biết chút gì về cô ấy trước khi chú quyết định theo đuổi cô ấy.

- Đó là một câu chuyện lịch sử hả? – Anthony hỏi một cách khô khan.

- Đừng có khó tính thế, chú Tony. Cô ấy tới London để kết hôn.

- Chú đã được nghe chuyện này từ chính quý cô đó rồi.

- Chú muốn nói chú đã nói chuyện với cô ấy? Khi nào vậy?

- Tối qua trong khu vườn, đáng lẽ cháu phải biết rồi chứ.

Cô há hốc miệng :

- Chú đã không

- Chú không làm gì cả.

Regina thở phào, nhưng chỉ là một sự nhẹ nhõm tạm thời. Nếu tiểu thư Roslynn mà nàng biết, người đang ráo riết tìm kiếm một cuộc hôn nhân, lại không từ chối chú nàng, thì người phụ nữ đáng thương đó coi như là đã gặp bất hạnh.

- Có thể chú không nhận ra cô ấy nghiêm túc thế nào, Tony. Cô ấy cần phải cưới chồng vào cuối tháng này. Không, chú không cần phải nhướn mày với cháu. Không phải thế. Thực tế, kinh nghiệm cô ấy có về đàn ông chỉ như một cô thiếu nữ 16 tuổi thôi.

- Chú sẽ không tin chuyện đó đâu.

- Đó, chú thấy không? Chú không biết gì về cô ấy cả, ấy vậy mà chú đang dự tính phá vỡ cuộc sống của cô ấy. Sự thực là, cuộc sống đó đã từng được che chở cho tới lúc này. Cô ấy đã sống tách biệt với người ông ở Cao nguyên kể từ khi cha mẹ cô ấy chết, và hình như là những năm tháng qua cô ấy lại dành để chăm sóc cho người ông, tại sao cô ấy không suy nghĩ đến chuyện kết hôn cho tới tận bây giờ? Chú có từng thắc mắc chuyện đó không?

- Cuộc trò chuyện của chúng ta nên ngắn gọn thôi, Reggie.

Cô nhận thấy sự cáu kỉnh của chú mình nhưng vẫn nhấn mạnh:

- Cha cô ấy là một bá tước. Chú biết là Chú Jason sẽ không thích chuyện này

- Cũng nhiều như việc chú không thích ở trong danh sách đen của mấy ông anh đầu Anthony cắt ngang lời cảnh báo - chú sẽ không thể trả lời những chất vấn của họ, mè con.

- Vẫn còn nữa chú Tony, cô ấy là một người thừa kế, ông ngoại cô ấy rất giàu có, và để tất cả của cải lại cho Tiểu thư Roslynn. Tin tức đó vẫn chưa phổ biến cho tới giờ, nhưng chú có thể tưởng tượng chuyện gì xảy ra nếu cô ấy không kết hôn trước khi điều đó được lan truyền.

- Tất cả những kẻ phóng đảng ở London sẽ vứt bỏ tất cả để chạy theo cô ấy.

- Anthony trả lời chắc chắn.

- Chính xác, nhưng không may là cô ấy đã quan tâm tới một vài quý ông rồi. Và theo như cháu biết, giờ chỉ còn là chuyện cô ấy có thể tìm hiểu được bao nhiêu về họ trước khi cô ấy chọn một người trong số đó. Cháu cũng đã hỏi Nicholas xem anh ấy biết những gì về họ rồi.

- Vì cháu biết nhiều đến thế, cô bé, nói cho chú biết sao lại có sự gấp gáp đó?

Ồ, chắc chắn là chú ấy thấy hứng thú mà, đủ để không để ý tới chuyện sự bức tức của mình đang thể hiện rõ ràng. Nó khiến Regina dừng lại một chút chỉ vì nó thật hiếm khi xảy ra. Trước đây cô chưa bao giờ thấy Tony kích động vì một phụ nữ nào. Chỉ bởi vì có quá nhiều phụ nữ để anh có thể chọn lựa ra một người đặc biệt có ý nghĩa với mình. Cô phải sắp xếp lại những ý nghĩ của mình về chuyện này mới được.

Một cách ngại ngần, cô đề nghị:

- Tiểu thư Roslynn đã có lời hứa với người ông quá cố, sự gấp rút và là lý do cô ấy tích cực tìm kiếm một người chồng. Theo như Frances Grenfell, bạn thân của cô ấy, cô ấy có thể là chẳng muốn kết hôn chút nào nếu không vì lời hứa với ông. Cháu muốn nói, chú không thường thấy một tình huống giống như cô ấy, một người phụ nữ giàu có, xinh đẹp, và không phải chịu trách nhiệm với ai ngoài bản thân mình.

Đó quả thực là một trường hợp độc nhất, nhưng không khiến Anthony quan tâm ngay lúc đó, cái tên Grenfell đã làm anh băn khoăn.

- Cô ấy thân thiết thế nào với Frances Grenfell? – Anh làm cho Regina sửng lại một lúc bởi câu hỏi.

- Sao chú lại hỏi thế?

- Quý cô Frances từng là một trong những sai lầm thời trẻ của George, cho dù điều đó không nên nhắc lại nữa, mèo con à.

- Vâng, dĩ nhiên không rồi – Cô nói một hơi – Chú muốn nói tới ông George, người bạn tốt của chú, một trong những người luôn trêu chọc cháu một cách quá đáng đó à? Có phải ông ta không?

Anh cười toét trước sự ngạc nhiên của cô:

- Là cùng một người mà thôi, nhưng cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của chú.

- Được rồi, cháu không thấy điều đó quan trọng gì. Nhưng họ là hai người bạn rất thân thiết. Họ gặp gỡ nhau ở trường học và cho tới giờ vẫn chưa hề mất liên lạc với nhau.

“ Điều đó tạo nên sự tự tin và tất cả mọi thứ” anh lẩm bẩm. Chết tiệt! Anthony vẫn có thể nghe thấy chất giọng khàn khàn của nàng thú nhận “Tôi đã được cảnh báo về những kẻ như ngài”

Anh đã nghĩ rằng nàng chỉ đùa chơi, nhưng giờ thì anh đã biết những lời cảnh báo xuất phát từ đâu và làm thế nào chúng lại có vẻ chê trách như vậy. Nhưng nàng không hề đùa cợt tí nào. Nàng sẽ luôn cảnh giác với anh cho dù thế nào đi nữa, luôn luôn nhớ tới những gì đã xảy ra cho bạn của mình. Anh ghi nhớ trong đầu là nhất định phải đập cho George Amherst một trận bởi sai lầm lúc trẻ của anh ta. Chết tiệt thật!

Nhận thấy cơn tức giận tối sầm của chú mình, Regina miễn cưỡng khi nói những gì mà cô biết là cần nói, nhưng vì không có ai cả gan nhắc nhở Tony, nên cô đành phải làm.

- Chú biết đó, Tony, trừ khi chú sẵn sàng tự mình tiến một bước xa hơn – điều nhất định sẽ gây shock cho toàn London nhưng sẽ làm cả gia đình đặc biệt vui mừng- còn nếu không chú cần phải để cô ấy yên.

Anh đột nhiên phá lên cười:

- Vì Chúa, mèo con, từ lúc nào mà cháu trở thành lương tâm của ta vậy?

Cô đỏ mặt:

- Vâng, chú biết điều đó là cực kỳ bất công mà. Cháu nghi ngờ liệu có cô gái nào mà chú không thể quyến rũ nếu chú có ý định làm thế.

- Cháu đề cao khả năng của chú quá đấy.

- Thật là – Cô vắn lại – Cháu đã thấy chú khi chú mê hoặc người ta thế nào rồi, Tony, và điều đó mang tính phá hủy tuyệt đối khi chú làm thế. Nhưng cháu rất mến Roslynn Chadwick. Cô ấy chỉ có một lời hứa quan trọng cần phải thực hiện, cho dù với lý do nào, vẫn có một thời hạn với lời hứa đó. Nếu chú can thiệp vào, rất có khả năng là sẽ có rắc rối, chứ không chỉ là những tổn thương mà thôi.

Anthony cười với cô một cách thích thú:

- Mỗi quan tâm của cháu là ca ngợi cho một người cháu chỉ vừa mới gặp, Reggie, nhưng vậy là hơi sớm đó, cháu có nghĩ vậy không? Và bên cạnh đó, cô ấy không phải là một kẻ ngờ nghệch ngu xuẩn thiếu sự suy xét. Cô ấy độc lập và tự chịu trách nhiệm về những hành động của mình. Chính cháu cũng nói thế mà. Cho nên cháu có nghĩ là cô ấy đủ già dặn, và cũng đủ trưởng thành, để chống lại một kẻ phóng đảng như chú nếu như cô ấy muốn?

- Những lời đó làm cháu sợ muốn chết – Cô rên rỉ, nghe thấy anh cười một lần nữa - -

- Cháu đã nói chuyện với cô ấy một khoảng thời gian đáng kể tối qua. Liệu cô ấy có tình cờ nhắc tới chú?

Lạy chúa! Việc anh hỏi một câu như thế chứng minh chắc chắn là anh có nghiêm túc nghĩ tới chuyện này, kể cả sau những gì cô đã nói với anh.

- Nếu phải biết thì chú là đề tài mà cháu và cô ấy nói tối qua, nhưng điều đó là rất bình thường, bởi tất cả mọi người tối qua đều nói về chú. Thực tế, cháu chắc chắn là cô ấy đã nghe rất nhiều về chú từ những kẻ tán chuyện trước khi cháu tới bên cô ấy.

- Vậy cháu có vẽ nên một bức tranh tuyệt vời về chú không, mèo con?

- Cháu đã thử, nhưng cô ấy không tin. Và cháu chắc rằng chú sẽ thấy vui sướng bởi dù cho cô ấy có giả vờ là khác đi, sự quan tâm của cô ấy vẫn thể hiện rõ ràng như chú vậy.

Nhận xét đó gợi ra một nụ cười làm cho cô lóa mắt:

- Ôi, chú Tony yêu quý, cháu đáng ra không nên nói chú biết điều đó, nhưng vì cháu đã làm thế, cháu cũng phải nói với chú rằng bất chấp sự quan tâm của mình, cô ấy vẫn có những tiến triển rất tốt với những quý ông mà cô ấy cân nhắc tới chuyện kết hôn. Chú có thể thấy ấn tượng, nhưng ít nhất nó cũng không làm thay đổi kế hoạch của cô ấy.

Regina có thể thấy không chuyện gì cô nói làm cho anh nản lòng, và cô đã nói tất cả những gì cô có thể. Cô cũng có thể đã lấy lại hơi thở của mình. Trước đây cô chưa bao giờ cô gắng can thiệp vào đời sống tình ái của Tony, và lần này cô có thể thấy chuyện này vô ích như thế nào. Chú ấy sẽ làm những gì mình thích, như chú ấy luôn làm như thế. Có chúa biết, chú Jason đã cố gắng trong nhiều năm để kiềm chế lại chủ nghĩa khoái lạc của Tony nhưng không hề thành công. Điều gì khiến cho cô nghĩ cô có thể may mắn hơn?

Cô nhận ra mình đã cực kỳ ngốc nghếch ra sao. Giờ đây cô đang cố gắng thay đổi những phẩm chất mà cô luôn thấy là đáng quý mến nhất ở chú Anthony. Chú ấy là một kẻ chơi bời quyến rũ. Chú ấy đã là như vậy và điều đó cũng khiến chú trở thành người chú cô yêu quý nhất. Nếu như chú ấy có bỏ lại vô số những trái tim tan vỡ vì mình đằng sau, đó chỉ vì phụ nữ không thể kiềm chế được tình yêu với chú ấy, cho dù Anthony chưa bao giờ nghiêm túc với bất kỳ ai. Nhưng chú cũng cho đi hạnh phúc và lạc thú. Điều đó rất đáng kể.

- Cháu hi vọng chú sẽ không giận vì cháu đã chĩa mũi vào việc không phải của mình – Cô cười với anh làm anh không thể cưỡng lại.

- Thật là một cái mũi dễ thương.

- Nhưng lúc này thì nó rất to đó, cháu xin lỗi, chú Tony, nhưng thật sự là thế. Chỉ là cháu nghĩ, vâng, đừng bận tâm chuyện đó. Chú đã tự giải quyết mà không cần tới lời khuyên của bất kỳ ai. Cháu cho rằng chúng ta nên đuổi theo- Regina đã không nói hết câu.

Mắt cô hướng về hình ảnh một con ngựa giống đen duyên dáng đang sai nước kiệu chậm để điều chỉnh với một con ngựa pony nhỏ hơn bên cạnh, và bị thu hút bởi người đang điều khiển con vật dũng mãnh đó. Cô

rên thâm trong bụng. Thật xui xẻo làm sao. Cô liếc nhìn để xem liệu chú Anthony đã phát hiện ra tiểu thư Roslynn hay chưa. Và dĩ nhiên là anh đã nhìn thấy.

Nếu con ngựa tuyệt vời không làm anh chú ý, thì bộ quần áo đi ngựa màu xanh lục kiểu Ai len cùng với mái tóc sáng rực rỡ như ánh nắng đã làm được điều đó. Nhưng sự thể hiện không kín đáo của anh khiến người khác có cảm giác thật quá ngượng ngùng khi thấy. Chúa ơi, cô chưa bao giờ thấy Tony nhìn một người phụ nữ nào theo cách như vậy trước đây, thế mà cô đã từng nhìn thấy chú mình với hàng tá các tình nhân rồi.

Tối hôm qua anh đã nhìn, đúng, theo một cách thận trọng, đó là một mảnh khoe quyến rũ được thực hiện chỉ bằng đôi mắt. Còn điều này khác biệt. Đó là cái nhìn mà Nicholas có thể dành cho Regina, cái nhìn của niềm đam mê hòa trộn cùng nhiều cảm xúc dịu dàng khác. Đúng là vậy. Giờ thì Regina còn cảm thấy ngốc hơn nữa khi cố gắng cảnh báo Anthony. Điều đó quá rõ ràng, ít nhất là với cô, rằng có gì đó rất đặc biệt đang diễn ra ở đây.

Và liệu chuyện đó không tuyệt vời hay sao khi mà rốt cuộc thực sự chuyện đó cũng xảy ra? Suy nghĩ của Regina toàn bộ đã thể hiện trên mặt. Giờ thì cô băn khoăn làm thế nào cô có thể giúp được hai người này đến với nhau. Nhưng Anthony đã có những ý kiến của riêng mình.

- Liệu cháu có muốn đứng đây, trong khi chú tới đó bày tỏ một chút kính trọng của mình với tiểu thư Roslynn hay không?

Ánh mắt của cô nói lên “Chú chưa từng làm thế trong đời mà”. Tiếng thở dài của anh như dài hơn:

- Chú không nghĩ cháu sẽ làm vậy đâu. Tốt thôi, cháu cứ đi cùng. Cháu tin rằng chú còn nợ cháu một sự tháp tùng.

Anthony không đợi sự đồng ý của cô mà thúc ngựa đi thẳng để tiếp cận

Roslynn, hi vọng rằng Reggie sẽ cho mình một vài phút để ở cùng với nàng trước. Nhưng chuyện đó không còn quan trọng. James, cái đồ trời đánh, đã chọn ngay lúc đó để nhận ra chuyện gì đang khiến họ chú ý và xoay sở để chặn Roslynn lại trước.

Anthony đến nơi vừa đúng lúc nghe thấy tiếng James cất lên:

- Rất hân hạnh được gặp tiểu thư lần nữa, tiểu thư Roslynn.

Roslynn đã lo lắng tới nỗi gặp rắc rối với việc cố gắng điều khiển con Brutus, một tình huống có thể gây nên sự xấu hổ cực kỳ, nếu nó có xảy ra trước đó. Nàng đã thấy quý ngài Anthony tiến lại gần, điều có thể khiến cho câu chào hỏi của người đàn ông tóc vàng lạ mặt này làm cho nàng hoảng hốt tới vậy, mà nàng thì có lẽ chưa bao giờ hoảng lên thế ở nơi nào khác. Con ngựa thậm chí còn tợn hơn, nó khá bị kích thích, và James phải ngả người về trước để ghìm con ngựa của nàng lại. Hành động này cho thấy rõ ràng rằng nàng không thể tự mình điều khiển con Brutus. Giọng nói của nàng trở nên sắc bén một cách dễ hiểu:

- Liệu tôi có quen biết ngài không, thưa ngài?

- Không, nhưng tôi đã có vinh hạnh được diện kiến tiểu thư tối qua tại khu vườn Crandal. Không may là, tiểu thư lại đi mất trước khi tôi kịp tới chào hỏi. Anthony có thể thấy gam màu nóng đang lan tỏa trên hai má nàng và chuyển thành màu đỏ.

- Nếu như vậy, anh trai yêu quý, em nghĩ là em sẽ mời anh trở lại phòng tập của Knighton thôi.

James chẳng thèm để ý chút nào. Roslynn Chadwick dưới ánh nắng ban ngày thậm chí trông như là quý cô đáng yêu nhất anh từng gặp mặt. Chuyện Anthony là người tìm thấy cô ấy trước chẳng đáng kể gì. Chuyện này có thể rất khó xử, nhưng không hơn thế được. Cho tới khi quý cô này có được sự lựa chọn của mình, James cho rằng đó vẫn là một cuộc đua khá công bằng.

Roslynn đang nhìn James, giờ nàng đã biết anh là ai. Nếu chỉ nhìn chằm nàng chẳng bao giờ đoán nổi đó lại là anh trai của Anthony. Và sau những gì nàng được nghe về anh, nàng có thể hiểu tại sao Anthony được cho chỉ là kẻ đứng thứ hai trong danh sách hai kẻ phóng đảng tồi tệ nhất.

Cả người đều đẹp trai tới nỗi không thờ nổi, nhưng nếu Anthony là một kẻ chơi bời quyến rũ, thì nàng lại thấy người anh Malory tóc vàng có vẻ ráo riết hơn trong những lời tán tỉnh say đắm của mình – hay trong bất

kỳ một lời tán tỉnh nào khác. Ở anh ta toát ra mùi nguy hiểm. Nhưng nàng vẫn chưa thấy sợ hãi.

Chính Anthony mới là người đe dọa tới sự yên bình trong tâm trí nàng và khuấy động sự bình tĩnh của nàng:

- Vậy ngài là người con bị chối bỏ của dòng họ Malory sao? – Roslynn lên tiếng – Hãy nói cho tôi biết, ngài đã có những hành vi nào tồi tệ tới mức bị gọi bằng cái tên sai lầm đó vậy?

- Không ai có thể chứng minh điều đó, tôi đảm bảo với cô, tiểu thư đáng yêu – Và đó là Anthony với một nụ cười đầy thách thức.

- Phép lịch sự của em đâu rồi, em trai? Hãy giới thiệu bọn anh với nhau đi chứ. Anthony nghiêng răng khi nói

- Giới thiệu với tiểu thư, anh trai tôi, James Malory – Với giọng nói không có vẻ gì là thay đổi, anh thêm vào – Và cậu bé sắp tới bên chúng ta là con trai anh ấy, Jeremy. Jeremy tới chỗ mọi người vào phút chót, rất thích thú từ cuộc đi ngựa. Cậu tới vừa lúc nghe thấy nhận xét cuối của Roslynn với James:

- Con trai của ngài? Sao tôi lại không đoán ra điều đó được nhỉ?

Có sự mỉa mai rõ nét trong giọng nói mà không ai có thể nghi ngờ chuyện nàng hoàn toàn không tin một lời nào trong đó. Jeremy bắt đầu cười một cách vui vẻ. James thì khá là thấy thích thú. Nhưng Anthony thì trở nên giận dữ hơn theo từng giây.

Anh biết chuyện này sẽ xảy ra, nhưng tại sao nàng lại là người nói lên điều đó đầu tiên? Và với một thằng quý nhỏ đang cười trên đầu anh vì sự nhầm lẫn này, chẳng có ích gì khi cố gắng đính chính lại ngay lúc này.

Roslynn bị bao vây bởi những người đàn ông nhà Malory ngay lúc này và ước rằng nàng đã không cho người giữ ngựa của Timmy về sớm như vậy sáng nay. Chỉ vì với một cuộc dạo chơi đơn giản trong công viên, nàng nghĩ là không cần tới sự bảo vệ của một người đàn ông. Đó là điều nàng không bao giờ làm khi ở quê nhà. Nhưng London không giống nhà nàng. Anthony dường như đọc được suy nghĩ của nàng:

- Có phải tiểu thư đã lạc mất người trông ngựa không?

Cậu bé Timmy 6 tuổi lên tiếng:

- Ros là người giữ ngựa của cháu, và cháu là người của cô ấy. Cô ấy nói tất cả những gì chúng cháu cần chỉ là nhau mà thôi.

- Vậy cháu là ai nào?

- Quý ngài Grenfell – Timmy nói một cách quan trọng.

Với mái tóc vàng và đôi mắt xám của George Amherst đang hướng về mình, Anthony đã lảo đảo trong một thoáng:

- Điều đó- vậy thì, ta biết cha cháu rất rõ. Nhưng lần tới nếu tiểu thư Roslynn có nghĩ về chuyện giữ ngựa cho cháu, cháu phải nói với cô ấy

- Tôi vừa rút ra kết luận rằng công viên không thực sự an toàn như tôi vẫn nghĩ, thưa ngài Anthony – Roslynn cắt ngang một cách đầy ý nghĩa – Và tôi đảm bảo với ngài là tôi cũng sẽ không nhầm lẫn vai trò của mình thêm một lần nữa.

- Tôi rất vui khi nghe vậy, nhưng trong lúc này, tôi sẽ đưa tiểu thư về nhà. James vui vẻ chỉ ra:

- Anh ghét phải nhắc chú nhớ, là chú đã chịu trách nhiệm hộ tống người khác. Anh, trái lại, sẵn sàng để đưa tiểu thư đây về nhà.

- Anh không làm cái quỷ đó đâu! – Anthony đáp trả.

Regina dừng lại, thường thức cảnh chạm trán nhỏ mà không bị chú ý. Nhưng vì có vẻ như mọi việc đang mất kiểm soát, cuối cùng cô cũng thúc ngựa về trước.

- Trước khi cả hai người dùng vũ lực với nhau, cháu nghĩ sẽ là khôn ngoan khi chỉ ra rằng Jeremy cũng có thể làm chuyện này và sẽ làm tốt khi mà đó chỉ là một cuộc hộ tống trên một đoạn đường ngắn mà thôi. Và vì cháu đã định là sẽ nói chuyện với quý cô Frances, cháu nghĩ cháu cũng nên đi cùng họ, vậy nên chú Tony, cảm ơn chú đã đi cùng cháu sáng nay.

Và nàng quay sang Roslynn, sau đó:

- Liệu tiểu thư có tán thành đề nghị này không?

Roslynn gật đầu một cách nhẹ nhõm, vì nàng đã không thể suy nghĩ về việc làm thế nào để lịch sự từ chối cả hai anh em nhà Malory sau khi nàng đã tự chứng minh sai sót của mình trong việc điều khiển ngựa mà không có ai hộ tống.

- Điều đó rất tuyệt, Quý cô Eden.

- Ôi, đừng vậy, cứ gọi tôi Reggie là được – Cô cười với James trước khi thêm vào – như hầu hết mọi người đều gọi.

Lời nhận xét làm tăng thêm tính hài hước của Anthony. Giờ thì anh đang cười khi mà anh nhìn chăm chăm vào Roslynn, và nụ cười mới tuyệt làm sao. Nàng phải tự kiềm chế bản thân để không quay lại mà nhìn anh lần nữa kể cả khi họ trao đổi những câu nói trên đường về.

Tối qua nàng đã rút ra một chuyện là nếu khôn ngoan thì không nên gặp gỡ người đàn ông này thêm một lần nào nữa. Cuộc gặp bất thành lần này, quá là bối rối, chỉ củng cố thêm cho quyết định kia.

Anthony, đang nhìn nhóm bốn người đi ngựa rời đi, yên lặng suy nghĩ về chuyện bắt Reggie nằm sấp trên đầu gối mình trong lần kế tiếp gặp con bé.

- Con bé trở nên nhiều chuyện kể từ khi nó cưới anh chàng Eden đó.

- Chú nghĩ thế thật à? – James nhún vai - có thể chú chưa bao giờ để tâm tới chuyện đó trước đây, vì chú chưa bao giờ bị nó nhúng mũi vào chuyện của mình như thế.

Anthony nhìn ông anh trừng trừng, bị động chạm bởi sự châm biếm của James.

- Và chú – James không cho Anthony cơ hội để mà giận dữ hơn – Giờ thì đừng có chán ngắt như vậy, em trai yêu quý. Sau khi thấy cái cách cô ấy đối xử với chú, anh có thể thấy anh không có nhiều cơ hội để đánh cắp cô ấy lắm.

James quay ngựa, và thêm vào một nụ cười quỷ quyệt chỉ trước khi thúc cho Anthony một đòn nữa:

- Nhưng những cuộc chinh phục khó khăn chưa bao giờ khiến anh nản lòng trước đây.

Chương IX

- Cậu không giúp được gì đâu, Frances – Roslynn phàn nàn, nhại lại - “ Cứ đi nếu cậu muốn”. Đó là câu trả lời kiểu gì vậy, mình đang muốn biết đây?

Frances dừng lại một chút trên con đường đông đúc trước dãy cửa hàng trên đường Oxford, mãi mê rẽ những hàng người để Nettie đi theo sau lưng cô, hoàn toàn không để ý câu hỏi của Roslynn. Hai túi hàng rơi khỏi tay của Nettie, một chiếc hộp tròn đựng mũ rơi về phía lề đường. Anne,

người hầu gái của Frances, lao tới chụp lại một cách nhanh chóng trước khi nó tiếp tục rơi xuống đường.

Frances thậm chí còn chẳng để ý:

- Có chuyện gì với cậu vậy, Roslynn? Nếu cậu có rắc rối trong việc quyết định cả những chuyện đơn giản như vậy, mình thấy rùng mình khi nghĩ tới những chuyện đau đầu khi mà cậu phải lựa chọn một người chồng. Cậu có muốn tới vũ hội nhà Eden không? Chỉ đơn giản là Có hay Không thôi mà, đúng không?

Roslynn nhăn nhó. Frances nói đúng, ít ra theo như nàng biết thì đúng thế. Nhưng nàng vẫn chưa kể cho cô ấy nghe về cuộc gặp gỡ với Anthony Malory tại vũ hội Crandall. Nàng đã định kể, chỉ vì cuộc trò chuyện của họ trên đường về nhà hôm ấy lại bắt đầu khi nàng hỏi về chuyện có phải chồng của tiểu thư Eden cũng từng là một kẻ ăn chơi trước khi họ kết hôn không. “Anh ta đúng là như vậy”. Câu trả lời đó được thốt ra cùng với sự căm ghét, và Roslynn vẫn còn một câu hỏi nữa :

- Vậy bây giờ họ có hạnh phúc không?

- Thực ra mà nói, mình chưa bao giờ thấy đôi vợ chồng nào hạnh phúc hơn thế - Câu trả lời nhẹ nhàng và đầy hoài nghi, như thế chính Frances cũng không thể nào tin chuyện đó lại có thể.

Nhưng sau chuyện đó, Roslynn hiểu rằng bạn nàng sẽ thấy rất buồn nếu cô ấy biết Roslynn cho rằng Anthony Malory là một người rất quyến rũ, cho nên nàng không đề cập tới chuyện đó nữa. Rõ ràng là Frances thấy cực kỳ ghê tởm kiểu đàn ông giống như vậy.

Nhưng bất chấp việc hiểu rõ cảm giác của bạn mình, và cũng đồng tình như vậy, tâm trí của Roslynn vẫn tràn ngập những hình ảnh của Anthony đêm hôm ấy, quá nhiều tới mức khiến cho Nettie phá hiện ra ngay giây phút Roslynn bước vào phòng ngủ của nàng tối hôm đó. Những lời đầu tiên mà bà nói là:

- Ta thấy là cháu đã gặp được người đàn ông của mình rồi. Nào, tên anh ta là gì thế?

Dứt ra khỏi tâm trạng của chính mình, Roslynn nhanh chóng khẳng định là không phải chỉ có một, mà có những bốn quý ngài, và nàng ngay

lập tức tuôn ra mọi điều nàng biết về họ, những chuyện không nhiều nhưng đủ để dập tắt những giả định ban đầu của Nettie một cách khá tốt đẹp.

Giờ thì nàng đang cân nhắc cẩn thận lời mời của tiểu thư Eden, trong khi mọi lời mời khác nàng nhận được chỉ được quyết định trong giây lát. Chắc chắn là không tiêu biểu. Không nghi ngờ chuyện Frances nghĩ rằng có vấn đề gì với nàng. Nhưng ít nhất cô ấy cũng không đoán được thực sự có chuyện gì. Trái ngược lại, Nettie lại canh chừng nàng như là điều hâu kế từ khi nàng trở về từ cuộc đi ngựa với Timmy ngày hôm qua. Chính nàng cũng không biết làm sao để từ bỏ cả.

- Quyết định có thể rất đơn giản đối với cậu – Nàng nói với Frances một cách phòng thủ - Nhưng mình còn có những việc khác cần cân nhắc tới.

- Ví dụ như ?

- Thời gian liên quan, là một việc. Đi khỏi thành phố 3 hoặc 4 ngày có thể làm trì hoãn việc

- Không phải cậu nói với mình là Regina cũng đã mời các quý ông của cậu tới rồi hay sao?

- Điều đó không có nghĩa là họ sẽ tới, Frances. Hội mùa chỉ vừa mới bắt đầu. Cô ấy lại tạo nên một khoảng thời gian ngắt quãng khi mà tổ chức một bữa tiệc cuối tuần ở thôn quê.

- Lâu đài Silverley ở Hampshire, cũng không cách bao xa. Và bên cạnh đó, cậu cũng kể là cô ấy hứa nói chuyện với chồng và cho cậu biết tất cả những thông tin anh ấy biết về những quý ông của cậu ngay khi cậu tới đó. Chỉ với lý do đó thôi, mình nghĩ cậu đã nên đi rồi

Thật là hợp lý, làm thế nào để chối điều này nhỉ.

- Ai nói là anh ấy biết mọi thứ thích hợp nhỉ? Có thể chuyện này hóa ra chỉ là tốn thời gian mà thôi.

- Vậy cậu có thể đổi ý và trở về London ngay tối hôm đó.

- Và để cậu ở đó? – Roslynn phản đối – Làm thế nào mà cậu trở về được? Frances gật đầu:

- Mình cũng bỏ cuộc, cậu rõ ràng là không muốn đi, cho nên mình cũng không đi. Mình có tới nửa tá lời mời khác cho cuối tuần này, nên chúng ta sẽ

- Giờ thì đừng có mớm lời cho mình, mình đã nói là không đi đâu nào.

- Vậy thì?

Roslynn tiếp tục đi, hất đầu qua vai khi nói với Frances:

- Mình vẫn cần suy nghĩ về chuyện này.

Nàng sẽ không bao giờ nêu lại chuyện về buổi tiệc này nữa, để lại bắt đầu với việc bộc lộ nỗi lo lắng của nàng về nó. Nàng gần như có thể nghe thấy những thắc mắc không lời vang lên trong suy nghĩ của Nettie. Ít nhất thì Frances cũng không có ý niệm gì về những rắc rối trong trường hợp này.

Nhưng Nettie thì biết nàng quá rõ. Và làm sao mà nàng có thể nói với Nettie khi nàng còn đang hỏi lòng vòng, và nàng có nên nói không? Các lời biện hộ đều như nhau cả, cho dù Frances đã chỉ ra là nàng thật sự không có lý do nào. Quý thật! Nàng đang phải vò đầu bứt tai vì chuyện này. Mọi thứ hợp lý tới mức chẳng cần phải quyết định điều gì. Nàng cần tới Silverley không vì lý do nào khác ngoài chuyện lấy những thông tin Regina đã có cho nàng.

Nàng chỉ tự hỏi, nếu nàng không đi, nhưng tất cả bốn “khả năng”- bốn ứng cử viên của nàng đều đi thì sao? Vậy thì nàng sẽ kẹt ở London mà không đạt được gì hết, và đó mới thực sự là lãng phí thời gian cực kỳ.

Mặt khác, và thực sự là một khả năng to lớn khác là, Anthony Malory có thể có mặt ở bữa tiệc tại lâu đài Silverley cuối tuần này, và việc gặp lại anh ấy một lần nữa là chuyện mà Roslynn không **muốn** mạo hiểm, và cũng không **dám** mạo hiểm. Anh ta quá ư là cảm dỗ. Cái phản ứng ngu ngốc của phụ nữ nàng đã có với anh ngày hôm qua trong công viên, dưới ánh sáng ban ngày, khi mà có cả những người khác bên cạnh, đã chứng minh điều đó rõ ràng.

Nàng rõ ràng nên hỏi quý cô Eden liệu có người nhà Malory nào nàng không muốn chạm mặt lại ở bữa tiệc hay không. Nhưng nàng đã không muốn phải tự mình bỏ cuộc. Nàng phải , ôi, không lo nghĩ thay vì hỏi xem liệu có ai mang họ Malory ở đó hay không. Vậy nên nàng mong chờ vì sự thoái thác của Regina “ Tôi không biết liệu có một hay nhiều người trong số họ ghé qua hay không. Cô biết đấy, họ hiểu là họ luôn được đón chào ở ngôi nhà của tôi mà.”

Đó là những gì nàng nhận được khi quá kín đáo, vì đã giả bộ như cảm xúc của nàng không có gì khác biệt.. Giờ thì đó là vấn đề về việc trì hoãn mục đích của nàng một vài ngày hay là chấp nhận chuyện có thể tình cờ chạm mặt lại cái anh chàng phóng đảng ấy một lần nữa. Thực sự thì chỉ có một quyết định mà thôi, cho nên nàng cũng cần phải chấm dứt việc nói quanh co về chuyện này thôi. Một cuộc gặp mặt nữa với Anthony Malory cần phải tránh bằng mọi giá. Nàng phải chấp nhận chuyện hoãn lại mà thôi.

- Chúng ta tới rồi, Ros. “Dickens and Smith”, điểm dừng cuối của mình ngày hôm nay

- Frances nói, và than phiền ngay sau đó - Cậu biết mà, cậu không thích thú gì chuyện đi mua sắm hết. Nhưng ít ra thì cậu cũng nên vào cửa hàng với mình, cho dù cậu không muốn mua gì.

Roslynn không thể nặn ra một nụ cười trong tâm trạng ủ rũ hiện nay để Frances thấy thái độ không bằng lòng của nàng:

- Mình có thể thấy thích nếu cậu không kéo mình đi trong một ngày nóng bức như vậy. Cám ơn, vào cửa hàng nước hoa và váy là quá đủ với mình rồi. Mình không hiểu sao cậu chịu nổi ở cửa hàng mũ và những người buôn bán tơ lụa. Mình cho rằng cậu đã quen với chuyện này rồi. Nhưng cậu quên là Scotland là một vùng lạnh hơn. Mấy cửa hàng này thì quá ngột ngạt. Ít ra thì ngoài này cũng mát hơn, cho dù cậu khó mà nhận ra điều này. Cứ vào trong đi, mình sẽ đứng ở ngoài cùng Nettie một lần nữa.

Nettie không mất tới hai giây để bắt đầu nói với nàng ngay khi cánh cửa của cửa hàng vải đóng lại sau lưng Frances và Anne:

- Giờ, con gái, hãy nói cô biết

- Ôi, Nettie, cô đừng làm thế với cháu lúc này - Roslynn nhanh chóng chặn bà lại - Cháu chẳng có tâm trạng nào mà nói chuyện bây giờ, không chút nào đâu.

Nettie chẳng phải là người dễ dàng bỏ qua như vậy.

- Cháu không thể chối cãi rằng cháu đang cư xử rất kỳ lạ.

- Cháu công nhận vậy, tính tới những chuyện như chúng ta đang ở đâu và tại sao và tất cả những chuyện cháu phải suy nghĩ tới - Roslynn đáp trả, giọng nói bào chữa sắc nhọn - Cô có nghĩ cái chuyện tìm chồng này là một

công việc dễ dàng không? Chết tiệt! Đôi lúc cháu nghĩ về nó mà thấy lo lắng!

Điều đó khiến cho Nettie có vẻ thông cảm hơn:

- Nào, cháu yêu quý, mọi thứ sẽ qua trước khi cháu

- Suyt – Roslynn cắt ngang với nét mặt nghiêm trọng – Lại nữa rồi, Nettie, cô có cảm thấy nó không?

- Chuyện gì?

- Ai đó đang theo dõi chúng ta.

Nettie nhìn nàng đầy nghi ngờ, không chắc là Roslynn chỉ muốn lái đề tài ra khỏi chuyện của nàng hay là nàng đang lo lắng thật sự. Nhưng nàng chắc chắn là định xem xét kỹ con đường theo những hướng khác nhau.

- Nếu có ai đó đang theo dõi, thì đó không phải là theo dõi chúng ta, mà là theo dõi cháu. Không nghi ngờ gì, đó hẳn là một người hâm mộ.

Roslynn nhìn lại Nettie một cách mất kiên nhẫn:

- Cháu biết bị một người ngưỡng mộ nhìn thì thấy thế nào, và lần này không phải như vậy. Cháu đã cảm thấy nó ngay khi mình đứng ngoài cửa hàng mũ chò Frances. Cháu cố lờ nó đi, nhưng cảm giác đó vẫn còn.

- Vậy thì, không nghi ngờ chuyện một vài tên móc túi đang chú ý tới chúng ta, không đáng ngạc nhiên khi nhìn tất cả những trang sức cháu đang đeo. Giữ chặt ví của cháu đi.

Roslynn gật đầu:

- Có thể cô nói đúng. Giờ vẫn là quá sớm để Geordie tìm thấy cháu, phải không? Vậy thì, cháu nên đợi ở xe ngựa thay vì đợi ngoài cửa như thế này. Cô có thấy người đánh xe của chúng ta không?

Nettie duỗi những ngón chân:

- Ôi, cách chúng ta 5 cửa hàng kia kìa, nhưng có vẻ như anh ta đang kẹt đằng trước một cái xe bò. Thấy anh ta không? Tuy nhiên, chúng ta có thể đi bộ, và cháu có thể vào trong xe. Và cô sẽ quay lại để nói với quý cô Frances.

Không phải là Roslynn đã hoang tưởng, nhưng nàng vẫn cảm thấy một cảm giác lạ lùng chưa hề có trước đó. Không phải là trí tưởng tượng của nàng đi quá xa, mà vẫn vậy, không nghi ngờ gì khi nàng đang đứng ngoài

cửa hàng vài khi mà chiếc xe ngựa đã trong tầm mắt. Nàng tiếp tục liếc mắt xung quanh, nhưng có quá nhiều người đi bộ trên đường cùng với xe cộ, không thể nào thấy được ai là người đang nhìn nàng.

Họ bắt đầu xuống đường nhưng không đi xa hơn 20 feet khi mà một cánh tay vòng quanh eo của Roslynn từ đằng trước, nhắc nàng lên khỏi mặt đất. Nàng không nghĩ tới chuyện la hét, bởi vì nàng biết những nghi ngờ của mình không hề sai, và nàng đã được chuẩn bị.

Không hoảng loạn, không sợ hãi. Nàng chỉ đơn giản để cho phần trên cơ thể rơi trên cánh tay cứng như thép đang giữ mình, tóm lấy mép váy nàng đang mặc, và giật con dao găm ra khỏi đôi ủng nàng đang đi.

Nettie, trong lúc đó, hét lên một tiếng dường như có thể đánh thức toàn London. Ngay lập tức bà tóm lấy gã đàn ông trước khi hấn bước một chân đi, quay tròn cái túi của bà sang phải và trái, tóm lấy tai gã, đập vào mặt gã khiến cho mũi gã bẹp dí. Khi Roslynn giơ con dao lên, đâm thẳng về sau cho dù cái mũ rơi xuống làm nàng không thấy.

Nhưng mục tiêu của nàng đã cảm thấy, cắt đứt luồng không khí của nàng. Nàng không cần nhìn cánh tay lực lưỡng để thấy được phần lớn của nó. Gã đàn ông rít lên và chạy đi, Roslynn thấy nàng ngồi bệt ngay chính giữa con đường.

Nàng nhặt lại cái mũ của mình ngay lúc nhìn thấy Nettie vẫn còn đuổi theo gã, đập thêm vài cái vào đầu và vai gã trước khi gã nhảy vào một chiếc xe ngựa hư nát và gã đánh xe khởi hành, quất roi vào những con ngựa một cách điên cuồng.

Điều đó làm Roslynn thấy rùng mình khi biết chiếc xe ngựa đó ở rất gần, chỉ cách vài bước và nàng có thể đã bị quăng lên đó. Và mọi thứ diễn ra quá nhanh. Có nhiều người đứng cạnh nàng trên đường, nhưng rõ ràng tất cả đều quá chậm để có những phản ứng giúp đỡ. Giờ thì chỉ có một trong những người giữ ngựa từ xe của mình tới giúp đỡ, quá muộn.

Nettie quay xung quanh, kéo mạnh cái áo vét len ngắn của mình, cái bị lệch đi bởi cuộc tấn công của bà dành cho kẻ cướp đường, không thể ngăn được một nụ cười chiến thắng khiến cho những khóe môi bà nhếch lên. Kể cả chuyện nhìn thấy Roslyn còn đang ngồi trên đường cũng không làm

giảm bớt khoảnh khắc chiến thắng của bà chút nào, cho tới khi bà thấy con dao nằm trong bàn tay nắm chặt của Roslynn.

Nhưng bà vẫn khiến tên dê tiện đó phải chạy bán sống, kể cả khi Roslynn đã đảm bảo là nàng không bị bắt đi cùng hắn. Họ đã thắng thế, và bà quá sức hài lòng. Roslynn cũng vậy, kể cả khi mộng nàng ê ẩm. Ông ngoại chắc sẽ rất tự hào về nàng vì đã giữ được bình tĩnh và làm những gì cần làm mà không do dự gì hết. Nàng đã gây ra đổ máu lần đầu tiên, nhưng giờ nàng vẫn không thấy đắn đo gì hết về chuyện đó.

Những gì nàng cảm thấy là một giải pháp an toàn hơn, biết chắc rằng nàng thực sự có thể tự bảo vệ mình. Dĩ nhiên, nàng đã được chuẩn bị. Nàng có thể không phải luôn luôn được trực giác cảnh báo. Và nếu có hơn một người đàn ông cố gắng bắt nàng, đó có thể lại là một câu chuyện khác. Nàng không dám tự mãn với thành công lần này.

Roslynn chấp nhận sự giúp đỡ từ người giữ ngựa để đứng lên và bình tĩnh để lại con dao găm vào ủng của nàng trước khi phui bụi trên chiếc váy. Nettie xua đi người đàn ông tỏ vẻ lo lắng và đám đông, với một vài lời nói về sự quan tâm không cần thiết khi mà tới giúp muộn như vậy. Một cách gắt gỏng bà thu gom lại những gói hàng đã rơi, quăng chúng vào tay người giữ ngựa, và tóm lấy cánh tay của Roslynn, kéo nàng về phía xe ngựa.

- Cô đáng ra nên nghe lời cảnh báo của cháu, con gái. Lần sau cô sẽ làm vậy.

- Vậy cô có nghĩ đó là tay chân của Geordie không?

Nettie cân nhắc trong một thoáng. Nói thực là, điều đó không thể, nhưng cô vẫn nghi ngờ.

- Vậy, chuyện gì nữa?

- Chỉ nhìn cháu kìa, đeo những hạt sapphire đó quanh cổ như là đèn hiệu vậy. Bọn chúng có thể nghĩ cháu là vợ của một nhà quý tộc giàu có nào đó sẽ trả một cái giá hời để chuộc cháu về.

- Cháu có thể thấy điều này.

Cả hai trong một thoáng rơi vào yên lặng, và Roslynn thêm vào một cách không mong đợi:

- Cháu nghĩ cháu sẽ tới bữa tiệc nhà Eden, việc rời London một vài ngày không hại gì cả, chỉ an toàn hơn mà thôi. Nếu Geordie đang ở đây và quan sát cháu, hẳn sẽ nghĩ cháu phát hiện ra hắn và chạy trốn lần nữa. Và khi đó, cháu sẽ phải giữ những người hầu của Frances ở bên cạnh khi ra ngoài lần nữa.

- Đúng thế, cô đồng ý. Cháu cần cẩn trọng hơn nữa.

Chương X

Đó thực sự là một vấn đề đơn giản, thoát khỏi London trên lưng của Brutus, hai người giữ ngựa vạm vỡ khỏe mạnh hộ tống hai bên cạnh nàng. Roslynn không quan tâm tới việc cải trang lần này. Nếu căn nhà ở thành phố bị theo dõi, nàng muốn Geordie biết về chuyến rời đi của mình, và thấy được những cái va li to lớn đựng quần áo nàng mang theo, hẳn sẽ nghĩ là nàng đang chạy trốn khỏi London. Tuy nhiên sự lẩn tránh có vẻ không cần thiết, khi mà họ đã đi được vài dặm và có vẻ như không ai theo sau họ.

Mặt trời lúc bình minh sáng lấp lánh tạo nên nguồn ánh sáng lớn để canh chừng, nhưng con đường đông nghẹt chủ yếu bởi vì những nông dân mang sản phẩm của họ ra chợ và những vị khách đi tới London nghỉ cuối tuần. Chỉ có một chiếc xe ngựa khác thường đang rời thành phố, và Roslynn cảm thấy nó ở quá xa để có thể dám chắc là nó có đi theo nàng hay không. Nàng đã có một bữa sáng ngon miệng trong khi nàng chờ đợi ở quán trọ nơi nàng hẹn gặp Frances, và khi Frances xuất hiện và thông báo không có gì đáng ngờ, Roslynn thấy đủ an toàn khi đi trên phần còn lại của hành trình tới Hampshire trên chiếc xe ngựa nhà Grenfell.

Được nửa đường, nàng để lại nỗi lo lắng đằng sau những vấn đề khác, nhưng nàng chẳng thể làm được gì nhiều về chuyện đó ngoại trừ việc hi vọng rằng mối bận tâm của nàng là vô căn cứ. Nàng thích thú với khả năng là một người đàn ông giống quý ngài Anthony sẽ chẳng quan tâm tới chuyện rời bỏ những trò vui ở London để tới một ngôi làng thôn quê nhỏ, và quý cô Eden đã tâm sự rằng bữa tiệc này đã được lên kế hoạch nhiều tháng trước, nhất định là sẽ có sự tham gia của những người hàng xóm của cô, những con người thôn quê giống như cô người thường tránh xa London trong suốt hội mùa.

Họ tới nơi vào đầu giờ chiều, gần như là một trong những người đầu tiên tới đó, nhưng sau đó một vài người khác cũng có kế hoạch là ở lại, cũng sống gần đó như họ. Frances chọn lựa việc ngủ một giấc ngắn suốt phần còn lại của buổi chiều.

Roslynn đưa ra một lời xin lỗi rằng nàng không làm vậy, nàng muốn ở một mình trong căn phòng được dành cho nàng, nàng ngồi thụp xuống dưới cánh cửa sổ nhìn ra phía trước ngôi nhà và lo lắng nhìn con đường xe chạy. Mỗi chiếc xe ngựa tới đều được chú ý, mỗi hành khách nam bước xuống từ xe ngựa đều được dò xét kỹ lưỡng.

Nàng nhìn gần hơn vào mỗi người hầu đến và đi, chắc chắn rằng không người đàn ông nào thoát khỏi sự chú ý của nàng. Khi Nettie vào căn phòng sau đó để giúp tiểu thư của bà chuẩn bị cho buổi tối, sự kiên nhẫn của bà nhằm làm giảm bớt sự bồn chồn của Roslynn và việc nàng không ngừng tới đứng cạnh cửa sổ khi có người mới tới. Mất thêm nửa giờ nữa để hoàn thành kiểu tóc của Roslynn:

- Cháu đang nhìn ai vậy, cô muốn biết đấy, cháu không thể ngồi yên được hai phút hay sao.

Nettie cuối cùng cũng phải yêu cầu khi một lần nữa Roslynn ngồi xuống trước mặt cái bàn trang điểm trước nàng:

- Cháu có thể nhìn ai đây ngoài các quý ông của mình – Roslynn đáp lời – Tới giờ cháu chỉ mới thấy có quý ngài Artemus Shadwell xuất hiện mà thôi.

- Nếu những người khác đang trên đường tới thì tức là mấy quý ông đó cũng đang tới mà. Việc cháu cứ nhìn họ cũng chẳng thay đổi được điều gì đâu.

- Cháu biết – Roslynn bắt buộc phải thừa nhận, bởi câu trả lời ban đầu của nàng cũng đã là một lời nói dối mất rồi. Sự thực là, kể từ khi gặp gỡ Anthony Malory, nàng đã phải suy nghĩ lại về bốn “khả năng” của mình. Điều này có thể phải thay đổi.

May mắn cho sự yên bình trong tâm trí nàng, âm thanh cuối cùng nàng nghe thấy cho thấy rằng chuyến xe cuối cùng đã tới nơi. Không còn âm thanh nào từ đằng trước vọng tới nữa, Nettie đã có thể giúp nàng mặc chiếc

áo dài bằng lụa màu xanh da trời nàng đã chọn mặc tối nay, được trang hoàng thêm bởi những viên đá sapphire của dòng họ Cameron quanh cổ và đeo trên cổ tay nàng, và Roslynn đã có thể quên đi những căng thẳng của nàng.

Vào lúc Frances tới bên nàng để họ có thể xuống dưới nhà cùng nhau, Roslynn đã khá là thư giãn. Anh ta không tới, và nếu có chút nhức nhối giận dữ nào của sự thất vọng đi cùng với nhận thức này, Roslynn cũng lờ nó đi một cách có chủ đích.

Quý cô Eden gặp họ ở cuối chiếc cầu thang rộng nối từ đại sảnh lớn tới trung tâm, một phần của phía trước tòa nhà nơi những phòng của khách được đặt, và phần đằng sau là những căn phòng của chủ nhân.

Một lối đi bộ có rào chắn vòng quang đại sảnh ở trên tầng hai tới rất nhiều căn phòng trên gác, từ phía trên có thể thấy toàn bộ khu vực bên dưới, với một ngọn đèn treo khổng lồ treo trên trần nhà hình mái vòm, lúc này đang tỏa ánh sáng xuống sàn nhà hình tròn.

Roslynn đã trông chờ một chuyến đi thăm toàn bộ phần còn lại của tòa nhà, và Regina đã không làm nàng thất vọng, khẳng định rằng những vị khách của cô có thể chờ đợi. Cô đã làm cho nàng thật dễ chịu khi đóng vai một người trò chuyện vui vẻ và lôi cuốn khi cả ba người di chuyển từ phòng này sang phòng khác tại những tầng thấp hơn.

Silverley là một tòa nhà nằm ở thôn quê rộng lớn, gần giống như một lâu đài với tòa nhà chính nằm ở trung tâm và những tháp canh ở các góc, nhưng không có những gì cổ xưa bên trong ngoại trừ những tấm thảm theo lối cổ làm cho những bức tường thêm phần duyên dáng. Nó được trang trí một cách có thẩm mỹ theo những thời kỳ khác nhau, Nữ hoàng Anne cùng Chippendale (kiểu đồ gỗ thế kỷ 18 ở Anh) thống trị một căn phòng, phong cách Sheraton (kiểu trang trí cuối thế kỷ 8) ở một căn phòng khác, và một căn khác nữa là sự kết hợp hài hòa của cả hai, bao gồm cả một vài món đồ xinh đẹp mang phong cách Pháp.

Roslynn rất có ấn tượng với tòa nhà, không chỉ với những vật trưng bày, cho dù thời kỳ gần đây chắc chắn có thể bị thay đổi. Chuyến tham quan kết thúc tại khu vực sau của tòa nhà nơi mà các vị khách đang tụ tập,

và đơn giản là đang đứng trong một phòng chờ nhỏ với những cánh cửa sổ lắp kính kéo dài từ trần nhà xuống sàn, có thể nhìn xuyên qua chúng để thấy phòng khách ở bên trái, và căn phòng đó thì đang mở ra dẫn tới phòng nhạc ở xa hơn nữa. Một phòng ăn tối lớn ở bên phải, cùng với đó là một nhà kính trồng cây rất đáng yêu, khiến cho Roslynn phải tự hứa là nàng nhất định phải nhìn nó kỹ hơn sau đó.

Nhưng vào lúc đó, với những vị khách đang lang thang qua những căn phòng bên cạnh, tất cả chúng đều nằm phía trước một vùng đất có cây cối bao phủ phía trước tòa nhà, Regina quan tâm tới chuyện giới thiệu các vị khách trước khi họ đi vào phòng khách.

- Có một người hàng xóm của tôi mà tôi nghĩ là cô sẽ muốn gặp – Regina nhận xét với Roslynn khi mà cuối cùng cô cũng có thể dẫn nàng và Frances vào tới phòng khách – Không phải tất cả mọi người đều vội vã đi khỏi London bởi vì hội mùa, cô biết đấy. Tôi cũng sẽ không đi nếu không phải tôi đã có một lời hứa, nhưng tôi vui vì tôi đã đi vì tôi đã được gặp cô. Và cũng đừng lo lắng, chúng ta sẽ có cơ hội sau để thảo luận về những gì Nicholas đã nói về những quý ông mà cô quan tâm tới.

- Mình chỉ thấy có ngài Artemus ở đây, Ros à – Frances nói một cách bứt rứt, nhớ lại Roslynn đã lo lắng ra sao về chuyện liệu các “khả năng” của nàng liệu có mặt ở đây hay không.

- Đúng là như vậy – Regina nói- Nhưng vẫn còn ngày mai nữa, và tôi chưa để ý tới những quý ông, Tôi đã có lời đồng ý từ cả bốn bọn họ. Nhưng trong lúc đó, cô nhất định phải gặp ngài Warton. Nicholas rất là ganh tỵ với ngài ấy, cô biết đấy. Thực tế thì đôi lúc tôi cũng băn khoăn chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi gặp Justin Warton trước.

Để dàng thấy được nụ cười tinh quái của cô ngụ ý rằng cô không hề nghiêm túc khi nói câu cuối cùng.

- Justin không lớn tuổi như những quý ông khác của cô, Roslynn à – Regina tiếp tục nói – Anh ấy chỉ mới 28 tuổi, theo như tôi nhớ, nhưng anh ấy rất tốt, tôi chỉ biết là cô sẽ thấy thích anh ấy cho mà xem. Dành hết thời gian cho gia đình mình và ghét cay ghét đắng London, cho nên cô không

thể gặp anh ấy trước. Anh ấy chỉ tới thành phố một năm một lần để đưa mẹ và chị gái đi mua sắm, và tránh xa hội mùa. Giờ thì anh ấy ở đâu nhỉ?

Với chiều cao ít ỏi của mình, Regina phải đứng trên ngón chân để nhìn qua một vài người, nhưng cuối cùng cô cũng mỉm cười:

- Kia rồi, ngay cạnh lò sưởi. Đi nào, bạn của tôi.

Roslynn bước hai bước và đứng lại đột ngột. Nàng nhìn thấy ngay lập tức người đàn ông cao lớn đẹp trai đứng cạnh chiếc sofa màu vàng kem gần lò sưởi, bên cạnh một người phụ nữ với màu tóc vàng trông giống như anh và một bên khác là một người phụ nữ già hơn, rõ ràng là mẹ và chị gái của ngài Warton.

Nhưng chỉ giây phút ngay sau đó nàng nhìn thấy hai quý ông ăn mặc một cách thanh lịch cách đó có vài feet, đứng ngay phía trước lò sưởi – ANH EM NHÀ MALORY- và ánh mắt nàng khóa chặt vào người đàn ông tóc đen, người làm nàng ngập ngừng, và rên rỉ, cảm thấy sự dâng lên lạ kỳ của một cơn choáng váng.

Phải cần đến một nỗ lực to lớn nàng mới có thể đưa mắt ra khỏi Anthony Malory và tiếp tục nhìn sang nữ chủ nhà của mình, người vẫn chưa phát hiện thấy sự ngập ngừng của nàng. Nàng nhất định là muốn quay đầu và rút lui, hơn là ở khoảng cách chỉ khoảng 6 feet từ lò sưởi cho tới nơi chiếc ghế sofa được đặt, nhưng điều đó không có ích gì. Và vì vậy, nàng quyết định nhiệm vụ của nàng là tập trung nhìn vào những người nhà Warton, đặc biệt là Justin Warton, và quay lưng lại với anh em nhà Malory.

Dễ dàng nhận thấy tại sao Regina nghĩ nàng sẽ thích Justin. Anh ấy chỉ đơn thuần là đẹp trai kinh khủng với những lọn tóc vàng, những đường nét như được chạm khắc, mạnh mẽ, và đôi mắt màu chàm tối đáng yêu nhất, đôi mắt ánh lên ngưỡng mộ khi chúng bắt gặp Roslynn. Anh có thể là người đàn ông cao lớn nhất mà nàng từng gặp, điều nàng phát hiện ra khi anh đứng dậy từ chiếc ghế sofa để nắm lấy bàn tay nàng và nâng nó lên đôi môi của anh.

Anh rất to lớn, với đôi vai rất, rất rộng, với những cơ bắp cuồn cuộn. Với tầm vóc to lớn như vậy, nếu không phải vì nụ cười giống như cậu bé của anh và cách cư xử rất quyến rũ, chắc anh có thể sẽ rất là đáng sợ.

Ngay lập tức, anh khiến cho Roslynn thấy rất thoải mái, trong vài phút nàng đã hầu như – hầu như quên mất ai đang đứng sau mình. Rắc rối ở chỗ, nàng có thể thực sự cảm thấy đôi mắt nóng bỏng đó đang lang thang khắp cơ thể mình, có thể thấy trong tâm trí mình đôi mắt đó đã nhìn nàng như cái đêm vũ hội nhà Crandal.

Đơn giản là nhìn? Không - mà là cái nhìn khát khao như muốn tàn phá nàng, cái nhìn xuyên thẳng qua chiều dài căn phòng, cũng giống như lúc này, cái nhìn đó đang chiếu thẳng vào nàng chỉ cách có vài feet.

Đó là tất cả những gì nàng không thể tưởng tượng về những gì anh đang nghĩ tới khi anh nhìn nàng theo cách đó. Sự cắt ngang bởi một nhân vật mới tới là một sự xao lãng đáng mừng.

- Em đây rồi, em yêu – Nicholas Eden lên tiếng khi bàn tay của anh trượt lên cái eo thanh mảnh của vợ mình – Tại sao cứ mỗi lần anh rời phòng, là cái anh chàng quê mùa to xác này lại tìm cách đứng bên em thế nhỉ?

Chuyện anh đang nói đùa hay là đang nghiêm túc thật khó mà biết dù nhìn vào biểu hiện hay là giọng nói, nhưng Justin Warton không hề khó chịu. Thay vào đó anh chỉ cười, có vẻ như anh đã quá quen với những nhận xét như vậy từ chủ nhà của mình:

- Nếu tôi có ý định cướp cô ấy khỏi tay anh, Montieth, nhất định anh sẽ được biết – Justin đáp lời cùng một cái nháy mắt với Regina, người đang dễ dàng vượt qua những lời nhận xét này.

- Đừng bắt đầu vào lúc này, cả hai người – Regina khiển trách nhẹ nhàng – Hoặc là hai người sẽ làm cho các quý cô đây nghĩ rằng hai người đang thực sự nghiêm túc. Họ không như vậy đâu, các cô biết đấy, không chút nào – cô nói với những vị khách của mình – Người này, nếu hai người vẫn chưa đoán ra, là chồng của tôi.

Và cô tiếp tục hoàn tất màn giới thiệu, bởi dù cho Frances đã biết về anh, cô vẫn chưa thực sự gặp anh lần nào. Roslynn đã trông chờ một quý cô xinh đẹp như Regina Eden có một người chồng đẹp trai khác thường, và Tử tước Eden Montieth IV đúng là một người như vậy.

Anh có mái tóc nâu với những vệt vàng và đôi mắt nâu sáng ánh lên màu hổ phách mỗi khi ánh mắt ấy chiếu tới vợ mình, có thể dễ dàng nhận thấy tại sao anh lại từng bị coi là một kẻ phóng đảng chỉ mới một năm trước và đã sống đúng như danh tiếng của mình, và cũng dễ dàng thấy là hiện giờ anh hoàn toàn thích ứng với cuộc sống gia đình cũng như yêu vợ mình hết sức.

Chuyện đáng ngạc nhiên nhất là anh ấy rất trẻ, không hơn Roslynn mấy tuổi, nàng đoán vậy, nhưng anh lại có cách cư xử giống như một người lớn tuổi hơn. Thực tế, anh nhắc cho nàng nhớ tới ngài Anthony một cách rõ rệt, làm cho hình ảnh của quý ngài ăn chơi phóng đảng đó kịp thời trở lại trong suy nghĩ của nàng.

- Nào, mèò con, cháu còn định phớt lờ chúng ta trong bao lâu nữa vậy? – Giọng nói trầm sâu của Anthony cắt ngang khoảng lặng của cuộc đối thoại.

- Thật là một buổi tối chết tiệt, nếu tôi có gì để nói về nó – Nicholas độp lại, không vui vẻ gì cho lắm.

Trong một khoảng khắc trái tim ngừng đập, Roslyn đã nghĩ là Anthony đang nói với nàng. Nhưng với câu trả lời đáng kinh ngạc của Nicholas, cái làm anh nhận được một cú thúc đột ngột từ vợ mình, làm cho nàng tỉnh ra khỏi cái ý nghĩ nhẹ dạ ấy:

- Ôi, thật là, có phải lúc nào tôi cũng phải đóng vai trọng tài hay không? – Regina nói mà không nhằm vào người nào đặc biệt, rồi cô hồi hả đi về phía lò sưởi và tặng cho mỗi người trong hai anh em nhà Malory một nụ hôn.

- Cứ như là người ta có thể phớt lờ hai người được ấy – cô nói tiếp với một tiếng cười

- Nhưng cháu không nghi ngờ là trong một phút cháu đã chú ý thấy hai người mất kiên nhẫn đến thế nào. Nào, lại đây, và cháu sẽ giới thiệu mọi người.

Cô vòng tay qua tay hai người chú, mỗi bên một người, và kéo cả hai tới trước:

- Quý cô Frances, tôi tin là cô chưa gặp chú tôi, James và Anthony Malory, phải không?

Chú? Các chú! Tại sao cái thông tin đó lại không xuất hiện sớm hơn? Roslynn tự hỏi một cách giận dữ. Nàng chắc chắn sẽ không tới đây nếu nàng biết được anh em nhà Malory có mối quan hệ thân thiết tới vậy với Regina Eden. Cháu gái của họ. Quỷ tha ma bắt!

Trạng thái không thoải mái lại có vẻ được chấp nhận bởi bốn người còn lại, ba người nhà Warton và Frances. Thực tế thì Justin đang vội vã trở về cạnh những người phụ nữ trong gia đình mình, bảo vệ họ khỏi sự có mặt của hai kẻ phóng đảng nổi danh.

Roslynn hầu như đã ước rằng nàng có ai đó trông chừng cho mình một cách sốt sắng như vậy, ai đó có thể gạt nàng ra khỏi cuộc chạm mặt hiện giờ. Nhưng nàng sẽ giữ vững ý kiến của mình. Nàng sẽ không có lời nói hay ánh nhìn nào cho thấy bản thân đang không thoải mái với tình huống này.

Tuy nhiên, Frances thì không khó hiểu tới vậy. Môi mím chặt và trả lời cộc lốc khi giới thiệu, sự thù địch của cô đối với hai người đàn ông không thể được biểu lộ rõ hơn nữa, và cô chỉ mất một chút thời gian để đưa ra lời xin lỗi, sau đó đi sang nhóm người bên cạnh.

Điều này khiến cho Roslynn lâm vào tình thế khó khăn khủng khiếp. Nếu nàng cũng rời đi thì sẽ là một cử chỉ hết sức thô lỗ. Cho nên nàng vẫn đứng đó, ít nhất là trong một lúc, và chịu đựng ánh nhìn chăm chú của cả hai anh em nhà Malory.

Và chẳng ai trong số hai người đó có chút gì là ăn năn khi mà công khai nhìn nàng chăm chăm. James thậm chí cũng chẳng thèm lờ đi những gì vừa diễn ra.

- Anh tin là quý cô vừa rời đã quá bối rối bởi vì chúng ta, Tony à. Tiểu thư không cần phải thế, tiểu thư Roslynn. Tôi và em trai tôi đã quá quen với những phản ứng như vậy rồi.

- Chỉ có anh là có thể thôi, ông già - Anthony nhận xét với một tia lấp lánh chắc chắn là đã lóe lên trong đôi mắt màu xanh Cobalt của mình - Em thì có thể làm chuyện đó với chút ít sự đồng cảm từ một người.

Roslynn không nghi ngờ gì về kiểu đồng cảm nào mà anh muốn nói tới, vì anh vẫn nhìn thẳng vào nàng khi nói điều đó. Nàng không thể ngăn mình mỉm cười. Anh ta thậm chí không thể đợi tới lúc bắt gặp nàng một mình để quyến rũ nàng. Giờ thì chuyện này không thể nào sửa chữa được nữa. Regina hẳn là cũng nghĩ như nàng.

- Nào, chú Tony, chú đã hứa là chú sẽ cư xử cho phải phép mà.

- Và chú làm đúng vậy đấy chứ - Anh phản đối với vẻ ngây thơ - Nếu như chú có chiều hướng cư xử như thói quen của mình, mèo con ạ, cháu sẽ có một scandal trong tay mình đấy.

Roslynn có cảm giác là anh đang khá là nghiêm túc, cho dù Regina cười phá lên như thể anh đang trêu chọc cô vậy:

- Chú đang làm cô ấy sợ đấy, Tony, nếu chú không cẩn thận.

- Không đâu - Roslynn phản đối.

- Đó, cháu thấy chưa, cháu yêu? - James thêm vào - Cháu có thể thoái mái đi quanh và làm nhiệm vụ chủ nhà của mình. Quý cô đây hoàn toàn an toàn trong tay chúng ta.

- Ôi, cháu chưa bao giờ nghi ngờ điều đó dù chỉ một phút - Regina nói, và thêm vào ngay trước khi bỏ đi - Nicholas, đừng rời mắt khỏi bất kỳ ai trong bọn họ tối nay nhé.

- Tuyệt vời - Nicholas cúi kính.

- Thấy không, một sự thiếu tin tưởng rõ ràng - James cười khúc khích.

- Không may là đã được đảm bảo - Nicholas lầm bầm qua hơi thở.

- Anh tin là cậu ta vẫn còn chưa tha thứ cho chúng ta đâu, Tony - James nói.

- Tự biện hộ cho mình đi, anh trai. Tất cả những gì em đã chỉ cho cậu ta thấy là nó sẽ có hại cho sức khỏe của chính cậu ta nếu cậu ta không cưới Reggie. Còn anh, trái lại, phải chịu trách nhiệm cho việc cậu ta nằm liệt giường mấy tuần, chưa kể tới việc anh lôi cậu ta về từ Tây Ấn khi mà cậu ta chứng tỏ mình là người chồng khó bảo ra sao.

- Tôi không bao giờ

Roslynn cắt ngang tiếng cầu nhàu của Nicholas:

- Trước khi chuyện này vượt ra khỏi tầm kiểm soát, tôi nghĩ là tôi sẽ

Anthony không để nàng nói hết câu:

- Một ý kiến tuyệt vời. Trong khi họ còn tranh luận về những mong muốn của mình, tôi và em sẽ đi dạo trong nhà kính xem những loài hoa nào đang nở.

Không cho nàng một cơ hội để mà từ chối, Anthony nắm lấy cánh tay Roslynn và bắt đầu dẫn nàng ra khỏi căn phòng. Họ chưa đi được tới 5 feet trước khi nàng cố kéo tay mình ra khỏi anh. Nhưng anh không để nàng đi.

- Ngài Anthony

- Em sẽ không trở nên nhút nhát như vậy với tôi chứ, phải không? – Giọng nói của anh vang lên gần tai nàng.

Roslynn nổi giận khi anh dám đưa ra lời thách thức như vậy.

- Tôi chỉ đơn giản là không muốn rời khỏi căn phòng này cùng ngài.

- Nhưng em sẽ làm thế.

Nàng dừng lại, buộc anh hoặc phải dừng theo hoặc phải lôi nàng đi. Anh cũng dừng, và một dấu hiệu nhỏ xíu cho thấy nụ cười anh xuất hiện khi anh cúi đầu về phía nàng.

- Hãy để tôi làm rõ chuyện này nhé, cưng. Hoặc là tôi sẽ hôn em ở nhà kính hoặc là tôi hôn em ngay tại đây, ngay lúc này. Dù với cách nào đi nữa, tôi sẽ có em trong vòng tay và

- Đồ quý sứ! – Roslynn thốt ra trước khi nàng bất chợt nhận thấy có bao nhiêu người đang nhìn họ.

- Được rồi – Nàng bình tĩnh lại với một tiếng rít khẽ - Tôi muốn đi thăm nhà kính, nhưng sẽ không có chuyện hôn hít gì ở đây, đồ quý, và tôi cần có lời hứa của ngài trước.

Tiếng cười khúc khích của anh lớn hơn và rõ nét hơn lúc này.

- Vậy đi nào.

Và anh tiếp tục hộ tống nàng, dừng lại một vài chỗ để chào hỏi những người anh quen, như thể họ chỉ đang đi tản bộ khắp các căn phòng. Roslynn nhìn thấy tia nhìn của Frances đi theo mình, và biểu hiện của bạn nàng rõ ràng là không hề, chính xác là không tán thành chuyện này chút nào. Nhưng Roslynn không muốn đặt vận may của mình vào việc thử thoát ra khỏi tình huống này một lần nữa.

Việc liệu Anthony có thật sự sẽ hôn nàng ngay trước mặt mọi người hay không là một điểm đáng bàn. Chỉ đơn giản là nàng liễu lĩnh trong việc này. Nhưng nàng đáng lẽ ra phải hoàn thành thỏa thuận giữa họ. Câu nói “vậy đi nào” của anh hoàn toàn không thể coi là một lời hứa dù bằng cách nào đi nữa, điều nàng khám phá ra không lâu sau khi họ bước vào căn nhà kính rộng lớn.

- Nơi này thật là đáng yêu – Roslynn nói một cách không thoải mái khi cánh tay anh đang vòng quanh eo nàng và anh bắt đầu dẫn nàng đi dọc theo lối đi trồng cây hai bên uốn quanh căn phòng.

- Tôi không thể đồng ý hơn nữa – Anh đáp lại, trong khi vẫn đang nhìn nàng. Nàng ngoảnh đi, nhìn chăm chú vào những bức tượng dọc lối đi, và vào vô số những bông hoa đang nở rộ, vào dòng suối phun ở trung tâm căn phòng.

Nhưng cái đang chi phối tâm trí nàng lúc này là bàn tay đang đặt trên hông nàng, với hơi nóng thấm xuyên qua làn vải mỏng của chiếc áo dài chiết eo cao mà nàng đang mặc.

- Tô-tôi thực sự nên phê bình ngài một chuyện, ngài Anthony – Giọng nàng nhỏ, run run, và nàng phải điều chỉnh giọng nói của mình sao cho mạnh mẽ hơn nữa trước khi tiếp tục – Ngài thật là cực kỳ bất công khi mà đã không cho tôi một lựa chọn nào khác.

- Tôi biết.

- Liệu ngài có cần thiết phải sử dụng uy quyền của mình theo kiểu đó không?

Anh dừng lại, kéo nàng đứng trước mặt mình, đôi mắt anh chậm chậm di chuyển khắp gương mặt nàng trong khi cân nhắc câu hỏi của nàng. Tiếng chuông cảnh báo vang lên, Roslynn nhận ra anh đã dẫn dắt họ đi quá xa về phía bên kia căn phòng, và những cành cây rậm rạp từ một trong những cái cây trông gần đó ngả xuống phía trên và che dấu họ một cách hiệu quả khỏi cánh cửa ra vào. Thực tế, trong lúc này họ đang ở một mình với nhau, những âm thanh bữa tiệc bị lãng đi bởi tiếng róc rách của dòng suối.

- Đúng, điều đó là cần thiết – Cuối cùng anh cũng trả lời với giọng khàn khàn – Khi mà tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới kể từ lần đầu tôi nhìn thấy

em là điều này.

Để cứu lấy linh hồn nàng, Roslynn không thể tìm ra chút ý chí nào để phản kháng khi cánh tay của anh kéo nàng lại gần hơn nữa. Bàn tay còn lại trượt dọc theo cổ nàng, ngón cái nâng cằm nàng lên, và trong một khoảnh khắc của hơi thở đôi mắt nàng bị khóa chặt bởi đôi mắt của anh.

Nàng cảm thấy đôi môi anh, ấm áp, mời gọi, đặt dịu dàng trên bờ môi nàng, mi mắt nàng nhắm lại, chấp nhận cái hôn như một chuyện không thể tránh khỏi. Nàng cần phải biết, và giờ nàng đã biết. Trong giây phút, không còn gì quan trọng ngoài hương vị của anh, cảm giác của cơ thể anh áp sát chiều dài cơ thể nàng.

Anthony không muốn làm nàng hoảng sợ với niềm đam mê của mình mà kiểm soát nó một cách chặt chẽ, cho dù anh cảm thấy gần như nổ tung. Anh không thể nhớ được có khi nào anh muốn thứ nào đó nhiều đến thế này, và anh phải cực kỳ kiềm chế để không chôn vùi nàng cùng những gì anh đang cảm nhận, thắp lên niềm khao khát của nàng bằng nhịp điệu chậm rãi cho tới khi nàng cũng cảm thấy muốn có anh mãnh liệt như vậy.

Đó là điều khó khăn nhất anh từng làm, kiềm chế bản thân trong khi cơ thể anh kêu gào sự chiếm đoạt này ở đây và ngay bây giờ. Thực sự anh đã không tự chủ được đúng như anh dự định.

Gần như mất trí bởi ham muốn, anh không còn ý thức được kể cả những chuyện nhỏ nhất anh đang làm với nàng, rằng những ngón tay anh đang luồn vào tóc nàng, tháo bỏ những gim cài của kiểu tóc, đầu gối anh đang trượt vào giữa hai chân nàng, đủ xa để chân nàng áp vào bắp đùi của anh. Và may mắn cho anh, trí óc nàng cũng đang trống rỗng như anh lúc này. Và anh cũng chẳng hề biết đến điều đó.

Thực sự, việc bắp đùi của anh đang chà xát vào hông nàng đang kích thích nàng dữ dội, kết hợp với những nụ hôn sâu của anh. Cái lưỡi của anh đang dần tham gia vào cuộc chơi, dạy cho nàng những cảm giác mạnh mẽ mà nó có thể gợi nên, dùng nó để mở rộng miệng nàng, và nếm hương vị ngọt ngào bên trong nó.

Thậm chí anh còn dụ dỗ lưỡi nàng cùng khám phá, và khi lưỡi nàng ngập ngừng đưa qua môi anh, anh không để nó thoát ra, dịu dàng mút lấy

nó sâu và sâu hơn nữa trong miệng.

Bất lực dưới sự thành thạo của anh, Roslynn bị cảm dỗ hoàn toàn, sẵn sàng và bằng lòng cho anh làm bất cứ thứ gì anh muốn. Khi Anthony cuối cùng cũng ý thức được chuyện này, anh rên rỉ trong sự thất vọng, vì anh đã sắp xếp tất cả những chuyện này một cách ngu xuẩn, không ngờ tới việc anh có thể có được thành công nhanh chóng như vậy. Rà môi lên tai nàng, anh cầu khẩn:

- Hãy về phòng của mình, em yêu. Tôi sẽ theo em tới đó.

Nàng vẫn còn đang mê mẩn, như bị thôi miên, và không thể suy nghĩ điều gì mạch lạc:

- Phòng tôi?

Anh có thôi thúc được lay nàng thật mạnh. Không phải là lúc dành cho sự bối rối, chúa ơi! Thay vào đó anh nắm chặt vai nàng.

- Nhìn vào tôi, Roslynn – anh khẩn khoản – Chúng ta không thể làm chuyện đó ở đây. Em có hiểu không? Ở đây không có sự riêng tư.

- Chúng ta cần sự riêng tư để làm gì? – nàng cau mày với anh.

Quý thần ơi! Có phải Regina đã nói đúng rồi không? Có thật là Roslynn thật sự ngây thơ như vậy ở vào độ tuổi này? Anh thấy mình đứng giữa ranh giới của sự thất vọng và niềm vui sướng cùng lúc. Nếu điều này là thật, anh đã mạo hiểm với việc đánh mất những gì anh vừa đạt được bằng cách đánh thức các giác quan của nàng quay trở lại. Tuy nhiên một ý nghĩ lóe lên, cái ý nghĩ cho đến nay vẫn nằm im lìm, mong ước rằng đó là sự thật.

Anthony thở dài, vét hết chút kiên nhẫn còn lại để với tới nàng:

- Em và tôi, chúng ta sắp làm tình với nhau. Đó là kết quả tất yếu của những gì mà chúng ta đã làm. Và vì chúng ta đều muốn chuyện đó, việc phải làm là kiếm chỗ nào đó mà chúng ta sẽ không bị làm phiền. Em cũng sẽ đồng ý là phòng em là một nơi hợp lý.

Roslynn lắc mạnh đầu trước khi anh nói hết câu:

- Ôi, thôi nào, ngài vừa làm gì vậy? Tôi đã nói với ngài rồi, không có vụ hôn hít gì hết.

Giọng nói Scotland du dương của nàng thậm chí còn khuấy động anh hơn nữa, và anh kéo nàng vào ngực anh chặt hơn nữa:

- Em yêu, quá muộn để mà nói dối rồi, sau khi em đã đầu hàng theo mọi cách trừ một. Giờ thì hãy làm một cô gái ngoan và làm như tôi nói, hoặc là tôi sẽ chiếm lấy em ngay tại đây, mà tôi thề là tôi sẽ làm vậy, mặc cho ma quỷ dẫn lối đưa đường cho kẻ nào bắt gặp chúng ta.

Nếu anh định làm cho nàng sợ mà tuân theo lần nữa, thì chẳng có kết quả. Nàng gần như cười phá lên trước những nỗ lực của anh mà không nghĩ tới chuyện anh sẽ đánh giá cao điều khiến anh nói ra những lời như vậy trong tâm trạng hiện thời. Sự khôn ngoan thông thường bảo nàng rằng anh sẽ không làm bất cứ điều gì khiến cháu gái mình xấu hổ. Đáng lẽ nàng nên nhận ra điều đó sớm hơn, trước khi nàng tới đây cùng anh.

- Ngài không thể dùng lại lời lừa gạt đó với tôi lần nữa đâu.

Vào lúc này, Anthony không chắc liệu nó có phải là một lời lừa gạt hay không. Nhưng việc nàng đang táo bạo gọi nó như vậy trả lại cho anh lý trí, cho dù nó đã không hoàn toàn làm nguội bớt sức nóng của anh. Anh đã làm chuyện này trở nên lộn xộn, và nếu nàng không giận dữ, trong khi nàng hoàn toàn có quyền làm vậy. Nụ cười với sức tàn phá của anh quay trở lại. Đó là nụ cười làm nàng tan chảy.

- Nếu điều đó không được thực hiện bây giờ, vậy tôi sẽ tới phòng em đêm nay.

Nàng đẩy anh ra, lắc đầu:

- Ngài sẽ không qua được cánh cửa đâu, tôi hứa với ngài chuyện đó.

- Cứ để nó không khóa đi.

- Tôi cũng sẽ không làm chuyện đó.

- Vậy thì cửa sổ của em.

Đôi mắt nâu lục nhạt của nàng lóe sáng:

- Vậy ngài sẽ khiến cho tôi làm căn phòng mình trở nên ngạt thở sao, bằng cách khóa mọi cửa sổ? Tại sao ngài không thể chỉ cho tôi một câu trả lời? Không phải tôi đã làm rõ điều đó với ngài rồi hay sao?

- Đó là một câu trả lời sai, em yêu, và cho tới khi nó trở nên đúng, em

không mong chờ tôi bỏ cuộc chứ, phải không? Em biết đấy, tôi còn phải suy nghĩ về tiếng tăm của mình nữa.

Nàng cười phá lên với điều đó, nhẹ nhõm đôi chút. Chúa ơi, anh ta thật là không thể nào sửa đổi, hoàn toàn thiếu mất những luân lý thông thường, và ôi, thật là khêu gợi. Nàng chưa bao giờ biết người đàn ông nào có sức cảm dỗ đục tình mạnh mẽ như thế, mạnh tới nỗi thậm chí trong những giây phút đúng mực hơn của nàng, biết rõ rằng dù anh là người đàn ông không phải dành cho nàng, nàng có thể vẫn bị anh lôi cuốn.

Nhưng liệu anh có nghiêm túc hay không trong việc cả gan đeo đuổi nàng, cách duy nhất để nàng có thể sống sót qua cuộc gặp mặt này là cho rằng anh không nghiêm túc chút nào.

Lấy lại tự chủ, đôi mắt nàng khiển trách anh, Roslynn nói:

- Danh tiếng của ngài là chính xác những gì tôi đang nghĩ tới, thưa ngài Anthony.

- Vậy tôi phải xem liệu tôi có thể xua đuổi những suy nghĩ đó đi – lần nữa hay không.

- Không – Nàng thở hỗn hển khi anh tóm lấy nàng, và trước khi nàng nhận thức được, nàng bị đặt đứng trên rào chắn, sự thăng bằng của nàng trong giây lát bị mất ổn định, và anh thì đang cười với nàng.

Nàng đã nghĩ là anh định hôn nàng lần nữa. Điều này không làm nàng thích thú chút nào. Khoảng cách dốc ngược đằng sau nàng tối thiểu là 8 hay 9 feet từ đỉnh của rào chắn nơi nàng đang đứng tới mặt đất, đôi chân nàng đang đưa khỏi sàn nhà, và nàng không có gì để bám vào nếu nàng mất thăng bằng – ngoại trừ anh.

Quắc mắt giận dữ, nàng bắt đầu nhảy xuống, nhưng Anthony đã bước tới gần hơn, và với nỗi lo sợ của Roslynn, anh kéo váy của nàng lên tới đùi. Giờ thì anh di chuyển gần hơn, buộc hai chân nàng rẽ ra cho ăn khớp với hông của anh, và anh dựa ngực mình vào nàng, đẩy nàng ra đằng sau, sau nữa...

- Bám vào tôi, nếu không em sẽ ngã đấy – Giọng anh xuyên qua nỗi hoảng loạn của nàng. Nàng đã làm vậy, bởi vì lúc này nàng không thể làm gì khác hơn. Chỉ vì anh không hề đứng thẳng lại để nàng có thể lấy lại

thăng bằng. Anh giữ nàng đu đưa nửa người trên rào chắn, chỉ có cơ thể của anh là nơi neo giữ.

- Em có thể làm tốt hơn thế mà, cưng. Hãy vòng tay qua cổ tôi đi.

Với một tay ép bụng và ngực nàng về phía anh.

- Giờ thì hãy giữ chặt nhé, bởi tôi sẽ buông tay ra.

- Không, đừng

- Yên nào, em yêu – Hơi thở của anh phả vào tai của nàng, gửi tới nàng những mùi hương đầy quyến rũ - Nếu em không chịu thua, thì ít ra hãy để tôi làm điều này. Tôi cần phải chạm vào em.

Nàng nín thở khi cảm thấy bàn tay của anh trên mỗi đầu gối, từ từ di động lên phía trên bên ngoài đùi nàng, kéo theo chiếc váy của nàng theo hai bàn tay đó.

- Ngừng lại, ngài là đồ quý... để cho tôi xuống! – và giọng nói nàng chuyển thành tiếng thì thầm khàn đục sau đó – Anthony.

Anh rùng mình trước cái cách nàng gọi tên anh. Nhưng trước khi nàng có thể nói thêm điều gì, bàn tay anh chạm tới hông nàng, và với một cái đẩy đột ngột, tay anh chạm vào chỗ đó của nàng, cùng nhau nén lại một cách sít sao.

Roslynn rên rỉ một cách dịu dàng, đầu nàng ngửa ra sau, chân tay nàng mềm nhũn. Như thể là anh đã đi vào nàng, cái cảm giác được điều đó gọi nên. Và giờ thì đôi môi anh đốt cháy một vệt dài ẩm ướt trên cái cổ mà nàng đã phơi trần ra cho anh, Roslynn đã quên mất hoàn toàn cái vị trí chên vênh của nàng hiện thời.

- Anh không cho rằng chú sẽ cảm ơn anh vì đã không mời mà đến, Tony, nhưng quý cô Grenfell đang tìm kiếm cô bạn người Scot của cô ấy, và cô ấy có thể tới tìm ở đây bất kỳ lúc nào.

Với một lời chửi rủa, Anthony liếc nhìn James đứng cách đó vài feet, để thấy rằng anh đang lịch thiệp nhìn xuống phía dưới dòng suối phun, thay vì nhìn vào họ. Anthony nâng Roslynn khỏi rào chắn, đôi bàn tay anh vẫn ôm chặt hông nàng, và chỉ trong một khoảnh khắc giữ nàng như thế thêm nữa, thưởng thức cảm giác về nàng trong tư thế này, với đôi chân nàng gằn như vòng quanh eo của anh. Một lần nữa nàng lại vật lộn với niềm đam mê,

đôi môi hé mở, mắt nhắm nghiền, và khuôn mặt đỏ bừng. Anh nghi ngờ liệu nàng đã nghe thấy tiếng James chưa.

- Ôi, chúa cứu thế - Anh nói khi anh để nàng trượt nhẹ nhàng trên đôi chân, sự thất vọng giờ còn mãnh liệt hơn – Chúng ta sẽ phải tiếp tục vào một lần khác thôi, cưng à. Nàng bước lui, chân lão đảo, và một vài khoảnh khắc kéo dài khi anh nhìn thấy mặt nàng dần dần tập trung lại, cuối cùng mở to, và sau đó nheo lại đúng lúc. Bị mê hoặc, Anthony thậm chí không thấy bàn tay nàng đưa lên, và lòng bàn tay để lại dấu vết rõ ràng trên má anh.

- Sẽ không có lần nào nữa đâu, đồ quý, cho cái mà ngài muốn – Nàng nói khẽ, nhưng đủ uy lực để anh không thể nghi ngờ gì việc nàng đang tức giận khủng khiếp – Tôi không hiểu luật chơi của ngài, và ngài cũng không được tin tưởng là sẽ chơi một cách công bằng, cho nên xin hãy tránh xa tôi ra.

Nàng hồi hả quay lại theo hướng mà họ đã đến, tiếp tục đi vòng quanh căn phòng. Anthony không cố gắng đuổi theo nàng. Anh ngồi lại trên hàng rào chắn, sờ vào má, và nhìn theo nàng cho tới khi nàng khuất khỏi tầm mắt.

- Em đang tự hỏi cơn giận của người Scot xuất hiện khi nào – Anthony cười toét khi James tới đứng cạnh anh.

- Anh sẽ nói là chú đã được phạt một cách nhẹ nhàng.

- Cô ấy thậm chí còn không biết là anh đã ở đây – Nụ cười của Anthony mở rộng hơn.

- Đang khỏe khoắn đó hả, em trai?

- Chỉ là cảm thấy quá hài lòng, anh trai à.

- Được rồi, giờ thì chú làm cô ấy rất là giận dữ, anh nghĩ rằng chú sẽ không phiền gì nếu anh thử vận may của mình chứ?

Sự hài hước của Anthony biến mất ngay tức khắc:

- Tránh xa cô ấy ra, James.

Một bên lông mày màu vàng nhướn lên:

- Đầy tính sở hữu, không phải chúng ta đều thế sao? Nhưng anh tin rằng đó là những lời của cô ấy- dành cho chú. Và sau tất cả, em trai yêu quý, chú vẫn chưa giành được cô ấy kia mà.

Chương XI

Justin Warton đã chứng tỏ là một người bạn thú vị khiến cho cơn giận của Roslynn có thể lắng xuống hoàn toàn trong một khoảng thời gian ít hơn là nàng hi vọng, nếu cân nhắc tới sự cáu kỉnh nàng đã có khi nó bị gọi lên hoàn toàn. Và nàng còn giận dữ hơn khi Frances tìm thấy nàng đi ra khỏi nhà kính và kịp thời lôi nàng lên gác để sửa lại kiểu tóc cho nàng, cái mà nàng không để ý là đã rơi xuống thành một đống lộn xộn rất đáng chú ý.

Người đàn ông quá đáng đã khiến cho vẻ ngoài của nàng trông như thể nàng bị ai đó cư xử thô bạo, khiến cho nàng phải chịu đựng một bài thuyết giảng nghiêm khắc từ Frances, dẫu cho nàng xứng đáng bị như vậy. Nàng biết nàng đã cư xử ngu ngốc, biết rằng nàng đã cực kỳ liều lĩnh. Nàng đã không cần phải được chỉ ra rõ ràng như vậy.

Nhưng nàng không thể phản đối cơn giận của Frances thay cho nàng, vì nó dựa trên tình yêu và sự quan tâm. Nàng chỉ có thể giận bản thân mình hơn, vì đã làm Frances phiền lòng, vì biết chuyện gì là tốt hơn trước nhất. Sau một bài diễn thuyết dài về tai tiếng của quý ngài Anthony, Frances kết luận:

- Cậu đơn giản là không bao giờ được phép để bản thân ở một mình với anh ta lần nào nữa, Ros, đặc biệt là vì rõ ràng cậu đã bị anh ta thu hút.

- Mình chưa bao giờ nói vậy, Frances.

- Nhưng đúng là cậu như vậy. Mình đã thấy điều đó ngay từ lúc Regina đưa anh ta tới trước mặt chúng ta để giới thiệu. Và mình cũng đã thấy cách anh ta nhìn cậu.. Hôn cậu trong nhà kính là một chuyện, nhưng cậu cũng biết là mọi thứ không dừng lại ở đó nếu cậu ở trong một nơi nào đó ít bị chú ý hơn.

Roslynn không thú nhận là nó đã đi xa hơn là một nụ hôn, cho dù ở một nơi công cộng như thế, hay là nàng không chắc chút nào về việc nó có thể đi xa hơn, hơn thế nữa nếu Anthony đã không kịp thời khôi phục ý thức lại và buông nàng ra. Nàng chắc chắn đã không phải người thoát ra trước, không phải là vì nàng không cố gắng, mà vì nàng đã bị giữ chặt trong vòng tay của anh.

- Đáng ra cậu nên nói với mình là cậu đã gặp anh ta ở vũ hội nhà Crandal – Giọng nói của Frances thành linh trở nên gây tổn thương – Mình đã có thể cảnh báo cậu sớm hơn, bởi rõ ràng là anh ta đã chọn cậu làm đối tượng chinh phục kế tiếp.

- Frances, Frances, cậu không phải cảnh báo mình. Mình đã nghe mọi chuyện về anh ta từ mấy kẻ tán chuyện tại buổi vũ hội rồi. Mình biết một kẻ ăn chơi bất hảo là thế nào.

- Vậy mà cậu còn để anh ta dẫn cậu đi.

- Mình nói với cậu rồi, anh ta đánh lừa mình – Roslynn phát khóc vì bực tức, và ngay sau đó thấy hối hận vì giọng nói của mình – Mình xin lỗi, nhưng cậu cần phải thôi lo lắng đi. Mình đã nói anh ta tránh xa mình ra rồi. Frances mím đôi môi, đôi lông mày đẹp đẽ hình vòng cung nhú lại với nhau.

- Cậu có nghĩ là những mong muốn của cậu sẽ có tác động tới anh ta không? Những người đàn ông như anh ta không chấp nhận sự từ chối, Ros. Vì một số lý do vô lý, họ chỉ càng bị hấp dẫn hơn khi cuộc săn đuổi trở nên khó khăn. Và anh ta, quý ngài Anthony ấy, là kẻ tồi tệ nhất trong tất cả, đơn giản chỉ vì anh ta là kẻ đẹp trai nhất, “quý hiếm” nhất, và cũng là kẻ độc thân kinh điển nhất trên toàn bộ địa hạt này. Anh ta sẽ không bao giờ kết hôn đâu, Ros. Anh ta không bao giờ bằng lòng ổn định với chỉ một phụ nữ.

Tại sao anh ta nên làm vậy khi mà có hàng trăm phụ nữ mưu đồ và lên kế hoạch để có được sự yêu mến của anh ta?

- Frances, cậu đang quên mất hoàn cảnh của mình là độc nhất. Mình chỉ không phải là cô gái mới vào đời hi vọng có một cuộc hôn nhân.....Mình có một mục tiêu cần hoàn thành, và mình sẽ không để điều gì phá hỏng nó. Những hậu quả là quá ghê tởm đối với mình, không kể đến là nguy hiểm nữa, nếu mình thất bại trong việc củng cố một cuộc hôn nhân.

Frances gật đầu và đưa ra một nụ cười hồi lỗi:

- Cậu nói đúng, mình đã quên điều đó. Nhưng cậu vẫn phải cẩn thận nhé, Ros? Một người đàn ông như Malory, với những kinh nghiệm của anh ta, có thể quyến rũ được cậu ngay trước khi cậu biết chuyện đó. Mình cho rằng chúng ta chỉ có thể lấy làm biết ơn là anh trai anh ta, cũng bất lương như vậy, vẫn chưa để mắt tới cậu.

Roslynn ghi nhớ tới những lời nói ấy sau này, nhưng khi họ đi xuống tầng dưới và Justin Warton nhanh chóng mời họ tham gia bữa tiệc đứng cùng anh, nàng vẫn còn giận sôi lên vì những lời khờ khạo nàng nói với Anthony Malory mà chẳng chú ý tới anh trai của anh. Và sau đó Justin đã làm cho nàng quên đi cái kết thúc thê thảm vừa rồi của nàng, nàng đã vui trở lại trong phút chốc.

Anh ấy thật quyến rũ, và đôi mắt màu chàm của anh ánh lên sự ngưỡng mộ, khiến cho nàng thực sự thấy mình nghiêm túc cân nhắc tới chuyện đưa anh vào là một trong những ứng cử viên trong danh sách của nàng, bất chấp việc anh vẫn còn trẻ. Ít nhất anh cũng già hơn nàng, và anh chắc chắn là không thêm che dấu sự yêu mến của anh với nàng, điều làm nàng rất phấn khởi, đặc biệt sau khi nàng đã cả gan tự tìm kiếm những ứng cử viên khác của mình.

Và dường như là vì ngài Artemus vẫn chưa tiếp cận nàng tối nay, cho dù nàng biết ông ta đã thấy nàng. Không may, quý bà Warton phải từ chối tham gia cùng ba người bọn họ sau khi họ ăn xong, bà phàn nàn rằng bị đau đầu, và Justin bắt buộc phải đưa bà về nhà, cho dù anh đã hứa với Roslynn

là nàng nhất định phải cưới ngựa cùng anh trong cuộc đi săn dự định tổ chức sáng hôm sau.

- Thật là một con người dễ dàng chinh phục – Frances nhận xét sau khi Justin đã rời đi cùng với mẹ của anh.

- Cậu nghĩ vậy thật sao? – Roslynn cười – Anh ấy thật là dễ thương, phải không?

- Và cũng rất trung thực nữa, mình không nghe được điều gì ngoài những nhận xét tốt đẹp

- Frances, cậu không cần tán dương những phẩm chất giá trị của anh ấy. Nếu cậu có để ý, cậu sẽ thấy là quý ngài Anthony dường như đã rời khỏi đây rồi. Cậu có thể thôi lo lắng được rồi.

Frances xiết chặt tay nàng.

- Rất tốt, mình biết cậu đã hiểu được chuyện phân biệt đâu là tốt và xấu. Và miễn là ngài Warton vừa rời khỏi buổi tiệc tối nay, sao cậu không làm quen hơn nữa với ngài Artemus khi cậu đang có cơ hội?

- Đúng là vậy – Roslynn thở dài – Và mình cũng phải đi tìm quý cô Eden để biết những tin tức cô ấy hứa cho mình nữa. Danh sách của mình được thu hẹp sớm chừng nào thì càng tốt chừng ấy.

Nhưng Regina đang có một cuộc nói chuyện sôi nổi với một vài người lân gia của cô nên Roslynn thấy rất miễn cưỡng khi phải cắt ngang, và nàng lại thấy ngài Artemus đang bị lôi kéo vào một hội đánh bài, một trong những trò chơi bắt đầu ngay sau bữa ăn tối.

Roslynn đi về gần một trong những cánh cửa kiểu Pháp đang mở rộng để chờ cho tới khi nàng có thể có được sự chú ý của Regina, cảm nhận sự dễ chịu từ một chút gió lạnh thổi từ phía khu vườn cây (*1) rộng lớn bên ngoài.

Bởi vì căn phòng khách đã trở nên ngột ngạt không thoải mái, nàng cảm thấy muốn bước chân ra ngoài nhưng lại không dám, không sau cái lần cuối cùng nàng nghĩ tới trốn ra ngoài một khu vườn đã dẫn tới cuộc gặp gỡ đầu tiên với Anthony.

Và chỉ bởi vì nàng không thấy anh kể từ khi nàng bỏ lại anh trong khu nhà kính không có nghĩa anh vẫn còn đâu đó trong nhà. Nàng gần như đã

nghĩ tới chuyện đi tìm gặp và kéo Frances ra ngoài với nàng để bản thân có thể đi đôi chút khi nàng bị giật mình bởi một chuyển động ở đằng sau.

- Tiểu thư thấy dễ chịu chứ, tiểu thư Roslynn?

Nàng nhìn xung quanh một cách đề phòng, nhận ra giọng nói của James Malory và sợ rằng Anthony có thể ở cùng, như lúc trước. Tuy nhiên, nàng nhẹ người, khi thấy anh chỉ có một mình, mái tóc vàng hơi dợn sóng, rõ ràng anh vừa từ bên ngoài đi vào. Nhưng sự nhẹ nhõm của nàng chỉ được có vài giây, khi nàng nhận ra cách anh ta đang nhìn chòng chọc vào nàng, chờ đợi câu trả lời, nhắc cho nàng nhớ tới việc đây là người anh trai mà nàng đã quyết định là có thể nguy hiểm nếu có quan hệ cùng, và tối nay thì không có điều gì từ anh ta thay đổi ý kiến đó cả, cho dù nàng hiện giờ thiên về ý kiến Anthony là kẻ nguy hiểm hơn, ít ra là với nàng. Nàng lắc nhẹ đầu.

- Vâng, cháu gái ngài đã làm cho tôi cảm thấy như ở nhà, cho dù tôi phải nói là tôi đã rất ngạc nhiên khi biết cô ấy là cháu gái ngài. Tôi cho rằng cô ấy là con gái của một trong những người anh trai của ngài?

- Của người em gái duy nhất của chúng tôi, Melissa – Anh chính lại – Nhưng cô ấy đã mất khi Regan vẫn còn là một đứa bé, cho nên các anh trai và tôi hạnh phúc là người đã nuôi dưỡng con bé.

Roslynn có một ấn tượng rõ rệt về việc bốn người đàn ông trẻ thật sự đã thấy đó là một niềm hạnh phúc khi nuôi dưỡng con của đứa em gái độc nhất của họ, điều làm cho người đàn ông mang họ Malory này có vẻ như ít đáng sợ hơn trong tâm trí nàng, cho tới khi anh gợi ý:

- Tiểu thư có muốn đi dạo quanh hồ không?

Câu hỏi bất ngờ làm nàng trở lại tư thế cảnh giác:

- Không, thưa ngài.

- Vậy ra ngoài thôi thì sao? Trông cô giống như là đang cần một chút không khí trong lành.

- Thực sự, tôi cảm thấy khá là ớn lạnh và đang nghĩ tới chuyện tìm một chiếc khăn choàng.

James cười thầm trước lời cáo lỗi không thỏa đáng như vậy:

- Cô gái yêu quý của tôi, những giọt nước trên lông mày cô lại nói khác kìa. Đi nào. Tiểu thư không cần phải e ngại tôi. Tôi khá là vô hại trên tất cả các khía cạnh.

Khi cánh tay anh ta vòng qua khuỷu tay nàng để dẫn nàng ra ngoài, Roslynn có một cảm giác lạ lùng như thể chuyện này đã diễn ra, trước lúc đó, rằng nàng đã được đưa đi trong một tình huống tương tự, điều đã dẫn tới thảm họa.

Chỉ khác là nàng không có cơ hội nào để kéo James dừng lại một chút như nàng đã làm với Anthony khi anh cố đưa nàng ra khỏi căn phòng. Chỉ hai bước chân và họ đã ở bên ngoài, trước khi nàng có thể thậm chí nghĩ tới chuyện kéo tay lại, không phải anh ta không cho nàng cơ hội.

Thay vì đi tiếp, anh ta đẩy nàng vào một phía của cánh cửa và ép lưng nàng vào tường, và miệng anh bao phủ lấy tiếng thét cảnh báo nhỏ của nàng. Hành động thật nhanh chóng, thật khéo léo, khiến cho Roslynn không có cơ hội nào để tránh hay thoát khỏi cái bẫy.

Lúc này nàng cũng không dám thốt lên sự phản đối nào, hay lôi kéo sự chú ý của những người trong nhà, cách bên kia bức tường chỉ vài feet, mà nàng không thể chịu đựng được chuyện ngồi lê đôi mách mà tình huống này đưa tới.

Điều duy nhất nàng có thể làm là cố gắng đẩy anh ra khỏi mình, nhưng nàng thấy như thể nàng đông cứng giữa hai bức tường, một bên là bộ ngực to lớn, cứng ngắc và không-thể-di-chuyển của anh ta.

Và nàng thôi không cố gắng nữa. Nàng có thể cảm thấy máu chạy rần rật lên tai, bởi sự nguy hiểm của việc bị phát hiện, nàng tự nhủ, nhưng thực sự, nàng thấy cái hôn của James Malory làm nàng nhớ lại cái hôn của người em trai anh khiến cho nó dường như là Anthony đang hôn nàng thay vào đó. Nhưng không phải anh, và nàng bám lấy ý nghĩ đó.

- Ngài và em trai ngài phải học được những bài học từ nhau chứ - Nàng rít lên vào lúc anh ngẩng đầu lên.

James cười phá lên bất chấp sự thất vọng của anh:

- Cô nghĩ như vậy thật sao, cô gái Scot bé bỏng? Sao cô lại nói như vậy vào lúc này?

Nàng đỏ mặt một cách tức giận khi nhận ra mình vừa công nhận rằng Anthony cũng đã hôn nàng. Một cách tự vệ, nàng ngắt lời:

- Vậy còn ý kiến của ngài về việc ngài hoàn toàn vô hại thì sao?

- Tôi nói dối – anh đáp với thái độ thiếu ăn năn rõ ràng.

- Đúng là vậy mà! Giờ thì xin để tôi đi, ngài Malory.

Anh lùi lại để tách họ ra, nhưng không đủ để nàng lách khỏi anh:

- Đừng giận dữ như vậy, cưng. Em không thể trách một người đàn ông vì đã cố gắng, cho dù giờ thì tôi biết là lần này Tony đã thắng tôi rồi. Rõ ràng là cực kỳ bất công vì em đã gặp cậu ta trước.

- Ngài đang ba hoa cái quỷ gì vậy? – Nàng há hốc miệng, sợ rằng nàng đã biết chuyện anh muốn nói – Nếu cả hai người đã cá cược về tôi

- Đừng nghĩ vậy, cô bé yêu quý. Điều đó không gì hơn là một sự tranh đua giữa hai anh em, và thực tế đơn giản là chúng tôi có cùng sở thích, cậu ấy và tôi – Một ngón tay đưa lên vén lấy những lọn tóc quăn từ thái dương của nàng, và trong một thoáng, Roslynn bị thôi miên bởi đôi mắt xanh lá cây nhìn nàng mãnh liệt.

- Em đáng yêu tới mức khó mà tin được, em biết đó...đáng kinh ngạc. Điều này khiến cho tôi khó mà chấp nhận bị đánh bại. Tôi đáng lẽ cũng có thể khiến cho em thấy kích động, em yêu. Vậy em đã chắc chắn là em thích Tony?

Roslynn tỉnh trí lại, chiến đấu chống câu thần chú đầy hiệu nghiệm mà anh ta dệt nên chỉ với chút ít nỗ lực, còn chưa với sự thành công tàn nhẫn như vậy. Lạy Chúa, những anh chàng Malory này đang phá phách với ngón nghề quyến rũ của mình. Một cách cứng rắn, cầu nguyện rằng anh ta sẽ không nhớ những lời nàng nói, nàng khẳng khái:

- Tôi chưa bao giờ nói tôi thích em trai ngài, nhưng điều đó cũng không có nghĩa tôi thích ngài thay vì thế. Thực tế là, những quý ngài Malory, tôi không muốn ai trong các ngài cả. Giờ ngài có thể tôi đi hay là tôi phải vứt hết sự thận trọng vào những cơn gió và hét lên gọi sự giúp đỡ? Anh ta lùi lại, cúi nhẹ người, và một nụ cười khiến cho nàng bức mình hiện ra trên đôi môi gợi tình:

- Tôi không thể để em làm thế, tiểu thư yêu quý. Bị tìm thấy đang ở một mình với tôi sẽ hủy hoại em hoàn toàn.

- Ngài nên cân nhắc tới điều đó trước khi ngài kéo tôi ra ngoài này chứ! – Nàng vặn lại và nhanh chóng rời bỏ anh ta.

Và cũng như Anthony lúc trước, James nhìn nàng hồi hả đi mất, anh chỉ lên tinh thần khi nhận thức được rằng Anthony vẫn chưa biết gì về thành công cuối cùng của mình. Khá là trái ngược. Anh càng muốn dành được người phụ nữ này nhiều thế nào, anh càng nhận ra, không nghi ngờ gì là phản ứng của nàng với cái hôn của anh chỉ là một sự đáp lại im lặng nếu so với cái hôn của Anthony.

Anh đã không khiến cho nàng sững sốt, trong khi em trai anh rõ ràng là làm được. Sự lựa chọn của nàng đã rõ, cho dù nàng không nhận thức được. Những nếu đó là ai khác ngoài Tony...Chết tiệt, nhưng nàng rõ ràng là mỹ nhân,

Khiếu hài hước của anh quay lại, kèm với sự mỉa mai. Nàng đã kích động anh, và giờ thì anh chỉ có nhu cầu tìm một cô nàng, có nghĩa anh sẽ phải tự mình tìm tới một ngôi làng gần nhất và hoặc làm cho Regan tức giận bởi quyến rũ một trong những người hàng xóm của cô. Cho nên không có lựa chọn nào ngoài việc bỏ đi khi mà anh không muốn. Quý thật, và một kẻ kinh khủng lại có thể yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên!

*1: nguyên văn là parkland : vùng đất rất rộng được chăm sóc để dùng làm công viên . **Chương XII**

Roslynn cuộn tròn lại, dụi mắt cho tỉnh ngủ, và nheo mắt nhìn chiếc đồng hồ phía trên mặt lò sưởi. Chết tiệt. Nàng đã dự định tham dự buổi đi săn sáng nay. Nàng đã hứa với Justin là sẽ cưỡi ngựa cùng anh và trông chờ vào việc gây ấn tượng với anh bằng tài cưỡi ngựa của mình. Nhưng đoàn người đi săn sẽ có thể trở về sớm, nếu nó đã không như vậy.

Một chuyến đi picnic ở bên cạnh hồ nước đã được lên kế hoạch vào giữa ngày, và lúc này thì đã là gần giữa trưa rồi. Chết tiệt thêm lần nữa. Nàng duỗi thẳng chân, nhưng không phải trước khi nàng cau mày trước cái giường đã không hề đem lại cho nàng sự bình yên nào trong đêm hôm qua. Nettie đã cố đánh thức nàng. Nàng nhớ là vậy.

Nhưng nàng cũng chẳng nghi ngờ là không gì trừ việc hỏa hoạn có thể lôi nàng ra khỏi giường vào lúc sáng sớm nay, bởi vì lúc đó là là rạng sáng khi mà nàng chịu thua cơn buồn ngủ. Lại thêm một chuyện nữa nàng có thể có từ Anthony Malory, anh chàng phải gió ấy.

Và chẳng có lời xin lỗi nào dành cho chuyện đó. Nàng đã đi nghỉ không lâu sau nửa đêm. Phải dậy sớm trước bình minh vào ngày hôm qua để thực hiện chuyến đi tới Silverley, và không chợp mắt vào buổi chiều được như Frances, tối hôm qua nàng đã cảm thấy thật sự kiệt sức hoàn toàn. Nàng mất vài giờ tiếp theo để mà vượt qua được nỗi phiền muộn về anh trai của Anthony vì những câu kết luận kỳ quặc của anh liên quan tới những sở thích về đàn ông của nàng.

Nàng cũng đã có cuộc trò chuyện của mình với Regina và giờ đã biết một số thông tin tốt về những ứng cử viên của mình nhiều hơn trước, cho dù một cách không may, chẳng có gì được tiết lộ thật sự hỗ trợ nàng rút ngắn được danh sách của mình như nàng đã hi vọng.

Quý ngài Artemus Shadwell là một người nghiện cờ bạc, nhưng Roslynn đã tự mình rút ra được kết luận đó trước, nhưng ông ta vẫn còn đủ giàu để trang trải cho trò giải trí này. Quý ngài Grahame, bá tước xuất sắc của dòng họ Dunstanton, một người từng góa vợ ba-lần. Ít nhất thì quý ngài tội nghiệp đó vẫn đang cố gắng cưới vợ lần nữa.

Quý ngài David Flemming, tử tước và cũng là người thừa kế của một công tước, là một người vẫn còn độc thân, chuyện yêu đương của anh ta vẫn còn rất kín đáo và tên anh thì không gắn liền với bất cứ người đàn bà nào. Rất đáng khen ngợi. Nhưng còn ngài Christopher Savage thì vẫn là một người bí ẩn đối với nàng.

Những người nhà Montieth đơn giản là không quen biết lâu với anh ta. Nhưng những quý ông của nàng, nhiều như họ nên có, lại không hề chiếm lĩnh những ý nghĩ của nàng tối hôm qua khi nàng buông mình xuống giường. Hành động vô liêm sỉ của James Malory nàng cũng đã quên.

Chính là con người phóng dăng có mái tóc đen với đôi mắt xanh âm ỉ đã làm nàng mất ngủ hàng giờ liên khi hồi tưởng lại những giây phút định mệnh cùng anh trong khu nhà kính. Ôi, nhờ Chúa, không có gì hơn thế,

không thể cứ nghĩ về những kẻ bất lương không tim như thế nữa, và cũng không trì hoãn thêm nữa.

Nàng phải hoàn thành chuyện của mình, và hi vọng, không, cầu nguyện, rằng những người còn lại trong những quý ông đáng kính trọng và rất thích hợp của nàng sẽ xuất hiện vào ngày hôm nay.

Giờ khi đã nôn nóng với việc ra ngoài căn phòng, nàng rung chuông gọi Nettie nhưng không đợi thêm để bắt đầu công việc trang điểm của mình, và đã mặc xong chiếc váy ban ngày màu hồng đào đáng yêu bằng vải percale với ống tay áo ngắn bông lên cùng những đường viền ren nặng ở phía diềm áo trước cả khi Nettie tới.

Hối thúc Nettie với kiểu tóc khiến cho nàng nhận được một tiếng khịt mũi phê bình và một bài giảng ngắn về những cơ hội mà một kẻ lười biếng dậy muộn có thể bỏ qua, nhưng cho dù vậy, búi tóc của nàng được kết chặt lại và vô số những món tóc quấn ngắn hóa ra lại trở nên rất phù hợp với gương mặt nàng.

Nhưng Roslynn không tốn thêm phút giây nào mà ngưỡng mộ những thành quả Nettie vừa đạt được, vớ lấy một cái mũ satin trắng tô điểm bằng lông vũ đà điệu phù hợp với đôi giày, và một cái ô làm bằng ren, nàng di chuyển nhanh ra khỏi phòng, để lại Nettie dọn dẹp đồng lộn xộn nàng vừa tạo ra với tủ quần áo của mình.

Nhưng nàng đã phải ngừng lại ngay sau đó, bởi vì đứng ở cuối hành lang hẹp dẫn tới phòng tiếp khách, dựa thoải mái vào thanh rào chắn nhìn xuống đại sảnh trung tâm, là Anthony Malory. Không thể rẽ sang hướng khác được, thật sự là không, bởi rõ ràng là anh đang đợi nàng.

Hông tựa vào thanh chắn, tay vòng trước ngực, mắt cá chân vắt ngang, anh có một khoảng quan sát không hề bị trở ngại tới cửa phòng ngủ của nàng, và vì anh đang chờ đợi nơi anh đứng, nàng chẳng có lối nào để mà tránh được anh. Anh ăn vận như không trang trọng, quá đổi bình thường, không thắt cravat và với một vài cái nút mở ra trên chiếc áo sơ mi bằng vải lanh thô của mình, lộ ra một khoảng ngực hình chữ V rậm nắng, một mảng lông dày ẩn dấu đằng sau chạy dần xuống dưới.

Áo khoác của anh màu xanh hải quân đậm, với vai và hai bên cánh tay được may vừa vặn. Đôi chân dài, cơ bắp được bao bọc trong chiếc quần da hoẵng, với vải bao bố lấp lánh viền dưới bắp chân của anh.

Tất cả mọi thứ ở anh đều nói lên anh là người đàn ông hăng hái tham gia những hoạt động ngoài trời, những môn vận động, một anh chàng gốc Corinthian, điều thật trái ngược với danh tiếng của anh là một sinh vật ăn chơi trụy lạc về đêm, hiến dâng tất cả cho những thú vui xác thịt và hàng giờ muộn để chơi bởi phóng đấng. Được rồi, cho dù anh có là gì, anh cũng mời gọi một cách nguy hiểm tới những giác quan của nàng.

Khi có vẻ như nàng sẽ không tiến thêm bước nào nữa để mang nàng tới gần anh hơn, Anthony lên tiếng:

- May là em đã ra ngoài, cưng à. Tôi vừa mới tưởng tượng tới chuyện lên vào phòng em và phát hiện em vẫn còn nằm trên giu

- Ngài Anthony!

- Vậy cánh cửa không khóa à? – Anh trêu chọc, nhưng trước cái nhìn ghê tởm của nàng, cuối cùng anh cười toe toét – Em không cần phải đâm thủng tôi bằng cặp mắt xinh xắn đó, em yêu. Tôi không có ý gì với câu nói đó cả. Thực sự thì em có thể tới đây mà không cần băn khoăn gì hết. Hôm nay tôi dự định có được những hành vi ứng xử tốt nhất của mình, để theo đúng phép tắc, và làm cho em quên những khuynh hướng xấu xa của tôi mà có thể khiến em phải cảnh giác như vậy.

- Ngài hứa chứ?

- Tôi phải làm vậy sao? – Anh cười.

- Đúng vậy.

- Được rồi, em có lời hứa của tôi, trang trọng và thành thật nhất, cho tới khi em thấy thương hại tôi và trả nó lại.

Âm thanh khàn khàn của tiếng cười của nàng vang lên bên tai anh như tiếng nhạc:

-Ngài sẽ không có lại nó đâu, ngài Anthony, khi mà ngài quá già để mà muốn nó, và cũng không phải một ngày sớm hơn.

Nàng tiến tới trước sau đó, dừng lại ngay trước anh, chiếc ô được cầm dưới tay, chiếc mũ vung vẩy từ sợi dây giữ trên bàn tay nàng. Trông nàng

như một ảo tưởng, vì Chúa, với đôi môi mở rộng trong một nụ cười rộng mở, chiếc cằm thon nhỏ chắc chắn chứng tỏ tính cách bướng bỉnh, và đôi mắt ánh vàng đáng yêu lấp lánh nét hài hước như hiện giờ.

Tối qua đáng lẽ anh nên khôn ngoan mà rời khỏi Silverley ngay, thực sự hiện giờ anh đang suy ngẫm về sự khôn ngoan. Nếu anh ở lại, anh có thể bị lôi cuốn bởi Roslynn lần nữa khi mà nàng cần thời gian để làm dịu tâm trạng giận dữ của mình. Cho nên anh nên biến vào một ngôi làng để kỷ niệm, cho cái mà có nguyên do phong phú.

Nàng đã tát anh, nhưng nhờ Chúa, anh cũng đã khuấy động nàng, và lý do đó đủ để cho những xúc cảm của anh được khuyến khích, và anh phải đi tìm một cô ả khác, bởi chắc chắn nàng cũng đã kích động anh. Anthony đáng lẽ đã phá ra cười, nhớ lại những kế hoạch của anh đã trở nên hồng bét như thế nào.

Vấn đề là, vào lúc anh tìm được một con bé sẵn lòng, một cô ả khá duyên dáng, trong một quán rượu nhỏ nơi anh dừng lại cuối, anh không còn cần đến hay muốn một ai nữa, không ai ngoài cô gái anh để lại ở Silverley.

Vậy nên khi James bất chợt xuất hiện tại cùng quán rượu không lâu sau đó, anh rất hạnh phúc khi nhường lại cô ả cho người anh trai và chấp nhận làm vài chầu rượu khá là dễ chịu trong khi bày ra bước kế tiếp cho mình.

Anh đã quyết định, khá là thông minh nếu nụ cười hiện giờ của nàng là bất kỳ dấu hiệu gì để thay đổi cách tiếp cận của anh lần này. Và sau một cuộc nói chuyện khá lâu với cháu gái anh sáng nay, anh đã có một sự xếp đặt hoàn hảo.

Anh sẽ đề nghị với nàng những gì mà nàng không thể từ chối- những thứ sẽ giúp nàng đạt được những mục đích của mình. Dĩ nhiên, nếu lời khuyên anh đưa ra gây trở ngại nhiều hơn là giúp đỡ, anh cũng chẳng lo lắng về chuyện đó chút nào. Đơn giản là mục đích của nàng không phải là của anh.

Nàng đang chờ đợi, một cách kiên nhẫn, để được nghe lý do anh chặn đường nàng. A, sức mạnh của một vài lời nói. Nàng đang ở trạng thái dễ chịu, sự đề phòng đã giảm bớt, đặt sự tin tưởng hoàn toàn vào lời hứa của

anh.Nàng không có cách nào biết được những khao khát đã quá có ảnh hưởng tới niềm danh dự hay thay đổi của anh, ít nhất là khi đối phó với những người phụ nữ.

Anh đi khỏi chỗ thanh chắn, cử động uyển chuyển, và giọng nói băng quơ:

- Điều này là vì lợi ích của em, tiểu thư Roslynn, hãy đi với tôi tới chỗ nào chúng ta có thể nói chuyện một cách riêng tư.

Sự đề phòng quay trở lại:

- Tôi không thấy

Nụ cười của anh tước hết vũ khí của nàng:

- Tiểu thư yêu quý của tôi, tôi nói là chúng ta sẽ trò chuyện, không gì hơn thế. Nếu bản thân em không thể tin tưởng tôi, làm thế nào mà tôi có thể giúp em?

- Giúp tôi? – Một chút bối rối xuất hiện.

- Dĩ nhiên – Anh đáp lại – Đó là những gì tôi định làm. Nào ta đi thôi.

Sự bối rối đã hoàn toàn khiến cho Roslynn ngậm miệng lại khi để anh dẫn nàng đi xuống cầu thang và đi vào thư viện. Nàng đơn giản là không thể thăm dò được anh đang nghĩ anh có thể giúp gì nàng. Những khó khăn của nàng hiện giờ là sự hấp dẫn của nàng đối với anh và sự bất lực của nàng khi tìm hiểu những tính cách của người đàn ông của nàng trước mặt mọi người.

Những người đàn ông của nàng? Không, anh không thể biết được, phải không? Cho dù anh có biết hay không, nàng thấy bản thân thất kinh trước cái khả năng cận kề ấy. May mắn thay, Anthony không chú ý tới, dẫn nàng thẳng tới chiếc ghế sofa, sau đó đi tới cuối căn phòng dài và dừng trước một bàn đựng rượu.

- Em dùng brandy? – Anh hỏi qua vai mình.

- Vào lúc này sao?- chất giọng ngờ vực của nàng làm anh mỉm cười.

- Không, dĩ nhiên là không rồi, tôi thật ngốc nghếch làm sao.

Nhưng chắc chắn anh cần một chút, trong một thoáng suy nghĩ lướt qua đầu rằng cuối cùng anh đã có nàng một mình và chỉ cần khóa những cánh cửa lại. Nhưng đó không phải là mục đích anh mang nàng vào đây, và anh cần phải giữ ý nghĩ ấy trên hết trong đầu mình.

Anh đặt chai brandy xuống và quay lại để đứng trước chiếc sofa mà nàng đang ngồi một cách lịch thiệp trên đó, chân chụm vào nhau, ô và nón để trên lòng. Nàng vội vàng thu về một góc, để lại một khoảng cách khoảng 5 feet giữa họ. Anh lách qua để ngồi cạnh nàng trong khi rõ ràng nàng không muốn anh làm vậy. Nhưng dù thế nào anh cũng đã làm, cho dù anh chấp nhận để lại một khoảng cách đủ khoảng 6 inch để nàng khỏi sợ hãi. Nàng đã thấy hoang mang đúng như vậy.

- Ngài Anthony

- Em có nghĩ là em nên bắt đầu gọi tôi là Anthony, hay tốt hơn nữa, chỉ là Tony hay không? Sau tất cả, nếu tôi là bạn tâm tình của e

- Cái gì của tôi?

Anh nhướn một bên mày với nàng

- Một từ quá mạnh? Một người bạn có thiện ý và một người cố vấn? Sau cuộc nói chuyện với cháu gái tôi sáng nay, tôi nhận ra em đang cần cả hai.

- Cô ấy nói với ngài?! – Giọng nói của Roslynn hỗn hển đầy buộc tội- quý thật, cô ấy không có quyền!

- Ồ, điều đó được làm vì những ý định tốt. Nó muốn làm tôi ấn tượng bởi sự nghiêm túc của em khi em nói muốn kết hôn. Nó dường như nghĩ rằng tôi có những ý định đáng hổ thẹn với em. Không thể tưởng nổi nó lấy những ý tưởng đó ở đâu nữa.

Nàng liếc nhìn anh, nhưng không thể giữ cơn giận của nàng còn lâu hơn sau lời nói vô ý đó được. Tràn cười của nàng bùng nổ, phong phú và vui vẻ:

- Ngài là một kẻ tinh ranh. Ngài có nghiêm túc với chuyện gì không vậy?

- Không nếu tôi có thể chịu đựng được nó – Anh cười khúc khích.

- Được rồi, cố gắng lâu đủ để nói cho tôi biết tại sao ngài trong tất cả mọi người lại muốn giúp đỡ tôi tới với cuộc hôn nhân của tôi nào.

- À, điều đó đơn giản là sẽ tới với tôi, nếu em càng sớm kết hôn và chán ngán cuộc hôn nhân của mình, tôi càng nhanh chóng có em trên giường mình.

Nếu không có gì khác khiến nàng tin tưởng được nữa, đó chính là điều nàng hoàn toàn tin chắc.

- Vậy sau những gì ngài đã thử làm, ngài không nên nói thế? – Nàng giễu cợt – Tôi có thể yêu chồng mình một cách say đắm thì sao, ngài biết đấy.

- Cứ cẩn lười của em đi – Anh nói với sự hoảng sợ vờ vịt – Bây giờ không ai yêu thực sự nữa, em yêu quý, trừ những kẻ lãng mạn và những kẻ ngốc già cả run lẩy bẩy. Và em sẽ cố gắng làm điều này quá hợp lý để nó có khả năng xảy ra.

- Tôi có thể bỏ qua điểm đó bây giờ. Vậy chính xác là ngài đang đề nghị giúp tôi chuyện gì?

Câu hỏi gay go lại mang lại một ánh lấp lánh thích thú trong đôi mắt anh:

- Hoàn cảnh của em không khác mấy so với Reggie khi con bé tìm một người chồng. Áp lực của con bé đến từ việc đã qua một hội mùa, cũng như một chuyến du lịch tới lục địa, nhưng không có ai may mắn. Dĩ nhiên, nó chẳng có lỗi gì. Con bé phải tìm một người mà cả tôi lẫn các anh trai có thể đồng ý là thích hợp với nó.

- Vâng, tôi nhớ là cô ấy có kể với tôi chuyện đó.

- Vậy nó có nói với em làm sao nó giải quyết vấn đề của mình không?

- Cô ấy nói cô ấy bị làm tổn thương.

Roslynn ngạc nhiên khi thấy vẻ cau kính của anh trước câu trả lời đó.

- Con bé chẳng thể làm được gì. Đó là do cái ý tưởng láo xược đã trở nên tồi tệ của thằng cha Montieth về việc biến nhân tình của mình thành trò cười. Và chúng ta sẽ không đề cập tới nó lần nào nữa, nếu em bằng lòng. Nhưng trước đó, Reggie đã thuê một quý ngài già cả người biết rõ mọi người, và đưa ông ta đi cùng nó tới mỗi buổi gặp gỡ nào, cũng như trong chuyến du lịch của mình, và với những dấu hiệu mà họ cùng nhau tạo ra, ông ta sẽ nói cho con bé biết những người đàn ông mà nó gặp có đáng để cân nhắc hay không.

Mắt Rosynn mở to:

- Tôi hi vọng ngài không hi vọng tôi sẽ mang ngài đi cùng tôi khắp mọi nơi tôi tới, ngài Anthony, bởi vì

Anh nhanh chóng ngắt lời nàng:

- Không hẳn vậy, và cũng không cần thiết nữa. Theo như Reggie, em đã có một vài lựa chọn để cân nhắc rồi. Và nếu đúng thế, tôi biết họ rõ hơn là Montieth, vì họ đều gần độ tuổi của tôi hơn. Ba trong số họ nằm cùng câu lạc bộ với tôi, bốn người thường xuyên tới phòng tập thể thao của tôi. Và tôi cũng có một câu hỏi cho em, em yêu quý. Tại sao em không lựa chọn ai đó gần với lứa tuổi của mình?

Roslynn ngoảnh đi trước khi thì thầm.

- Một người đàn ông lớn tuổi sẽ có nhiều khoan dung với những lỗi lầm của tôi hơn là một người trẻ tuổi.

- Em có những lỗi lầm? Đừng bao giờ nói vậy.

- Mỗi người đều có những lỗi lầm của riêng mình! – Nàng đốp lại – Một tính khí thất thường là một trong những thứ tương tự của ngài, phải không?

Cái nhìn chăm chăm của nàng mang tới một tròng cười nhưng nàng tiếp tục gắt gỏng – Một người lớn tuổi sẽ ổn định hơn, vì đã trải qua một thời kỳ ăn chơi trước đó. Nếu tôi chung thủy trong cuộc hôn nhân của mình, tôi phải yêu cầu điều tương tự ở chồng tôi.

- Nhưng em sẽ không chung thủy cơ mà, em yêu – Anh nhắc nhở nàng.

- Nếu tôi không, vậy tôi cũng không trông đợi anh ta làm vậy. Nhưng tôi sẽ, cho nên tôi mong muốn anh ta cũng hành động tương tự. Cứ để chuyện này ở đó. Thực ra thì, chính ông ngoại là người muốn tôi tìm một người đàn ông có kinh nghiệm phong phú, nhưng thành thật mà nói thì, những người trẻ hơn tôi gặp không gây ấn tượng với tôi nhiều lắm, vâng, ngoại trừ một người, và tôi đã quyết định đưa anh ấy vào danh sách của mình.

- Ai vậy?

- Justin Warton.

- Warton! – Anthony đột ngột đứng dậy, ta thán – Hẳn ta chỉ là một thằng bé bám váy mẹ!

- Ngài không cần phải khinh thường người khác như thế - Nàng đáp trả cộc lốc.

- Nhưng em yêu, nếu tất cả những gì em muốn từ tôi là những báo cáo sạch sẽ tinh khôi về những thằng cha may mắn của em, thì tôi thấy là tôi

không giúp gì được rồi. Tất cả bọn họ đều đang thể hiện một sự thiên cận ngay dưới cái bề ngoài không thể chê được, điều được trông đợi ở những quý ông ở tầm cỡ như họ. Tôi đã công nhận là em thấy thú vị với cái cây chổi dơ dáy bên dưới tấm thảm.

Nàng thấy ấm áp khi nghe lời khiển trách của anh.

- Vâng, ngài nói đúng. Tôi xin lỗi. Được rồi, theo ý kiến của ngài, quý ngài nào sẽ là người chồng tốt nhất đây?

- Em có sở thích gì đặc biệt không?

- Không thật sự. Tôi thấy họ đều hấp dẫn, dễ coi, và khá là phù hợp theo những gì mà tôi được biết. Nhưng đó cũng là khó khăn của tôi. Tôi không biết tôi nên tập trung vào phẩm chất nào để giải quyết được vấn đề.

Anthony thư giãn lại, ngồi xuống ghế và rất tự nhiên đặt tay của anh dọc theo lưng ghế, ngay sau đầu nàng. Nàng dường như không phát hiện chuyện đó. Nàng đang nôn nóng đợi chờ câu trả lời cho câu hỏi của nàng, trong khi anh đang cân nhắc thật cẩn thận việc tránh né làm việc đó.

- Điều đó sẽ có tác dụng nếu em nói cho tôi em thích những tính cách như thế nào? – Anh gợi ý.

- Một tính tình dễ chịu, một bàn tay dịu dàng, tế nhị, thông minh, kiên nhẫn, như tôi vừa nói

- Thú vị - Tiếng cười của anh một cách tinh quái làm người ta bực mình.

- Em sẽ thấy buồn chán tới phát khóc mất, em yêu, điều đó sẽ làm cho chúng ta nhanh chóng có được mối quan hệ thân tình hơn là tôi trông đợi.

Đôi môi nàng mím lại và ánh nhìn nghiêm khắc moi thêm được một nụ cười toe toét khác, không có lấy một sự ăn năn dù là nhỏ nhất.

- Em đang nói là?

- Sẽ có một bản hợp đồng hôn nhân được ký – nàng nói quả quyết – nó sẽ ngăn cấm chồng tôi có được sự kiểm soát tôi hay những gì tôi nắm giữ hoàn toàn.

- Ý kiến của em?

- Của ông tôi. Ông là một con người già cả bướng bỉnh trên mọi cách. Vì ông đã để lại toàn bộ gia sản cho tôi, ông muốn chắc chắn là nó ở bên

tôi và không bị đặt dưới tay ai đó xa lạ mà ông có thể có hoặc không tán thành. Ông soạn ra bản hợp đồng trước khi ông mất.

- Nếu ông có ý nghĩa đến vậy, tại sao ông không sắp đặt một cuộc hôn nhân cho em? Cái nhìn của nàng đầy nuối tiếc:

-Chúng tôi có mối dây liên hệ đặc biệt, Anthony. Tôi không muốn để ông lại khi ông vẫn còn sống, và ông thì không nỡ bắt ép tôi.

Anh cười trước cái cách tên anh thoát ra từ miệng nàng mà không cần phải suy nghĩ. Nó chứng minh rằng nàng đang trở nên thoái mái hơn với sự hiện diện của anh bên cạnh. Thậm chí nàng còn uốn cong một đầu gối về phía anh lúc nói, giờ thì càng đối mặt với anh hơn. Sẽ thật dễ dàng khi đưa cánh tay của anh lên bờ vai và kéo nàng lại gần....

Anthony tự thức tỉnh mình lại:

- Nó thực sự là một vấn đề đáng bàn. Người duy nhất tôi có thể nghĩ tới sẽ phản đối bản hợp đồng này là Savage. Không phải là ông ta thèm muốn gia sản của em. Ông ta đủ giàu, tôi tin vậy, bởi giàu có không phải là tiêu chuẩn khi ông ta kết hôn. Nhưng ông ta không phải là người thích có những giới hạn đối với mình. Nhưng, nếu ông ta muốn em, thì điều đó cũng không thành vấn đề.

- Vậy anh đề cử ông ta?

- Em yêu, tôi có thể chắc chắn mà nói thông minh là tiêu chuẩn duy nhất của em mà ông ta đáp ứng. Thực sự, không ai trong số những anh chàng này sẽ đáp ứng tất cả những tiêu chuẩn em đang tìm kiếm. Warton, tôi giả dụ, rất có triển vọng, nhưng nếu em cưới anh ta, em cũng sẽ phải cưới cả bà mẹ anh ta- đấy là, trong trường hợp mẹ anh ta cho phép anh ta cưới vợ. Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào lại có lắm điều kiện như người đàn bà ghê gớm đó.

Roslynn cau mày ngay cả trước khi anh nói hết.

- Được rồi, vậy đừng đề cử ai hết, cứ nói cho tôi biết những gì anh biết về họ.

- Dễ thôi. Để tôi xem, sao chúng ta không bắt đầu với Flemming? Được biết một cách triu mến với cái tên vị tử tước lộn xộn vì anh ta hẳn đã làm điều gì đó không ổn nên không có người phụ nữ nào gặp lại anh ta lần

thứ hai, nhưng có thể em là một ngoại lệ. Anh ta khá ôn hòa. Một số người gọi anh ta là kẻ hèn nhát. Dường như anh ta từng được một anh chàng thách đấu nhưng lại không nhận lời. Không ai biết lý do của anh ta là gì. Có phải anh ta đã biểu lộ mối quan tâm rõ ràng hay không? Thực tế, anh ta không, nhưng đó cũng không phải vấn đề ở đây.

- Người tiếp theo thì sao?

Anthony cười toe toét trước cách nàng tránh né câu hỏi của anh. Không cần thiết phải kể nàng nghe rằng anh chàng Flemming trẻ tuổi có sở thích với những ai đi ủng, chứ không phải là guốc satanh. Nếu nàng có thể khiến hắn cưới nàng, điều mà anh nghi ngờ, nàng nhất định sẽ nhanh chóng tìm kiếm cho mình một người tình.

- Bá tước Dunstanton có vẻ là một người khá dễ thương, anh ta có cách sử dụng từ ngữ có thể cắt một người thành mảnh vụn. Dường như anh ta bị bao vây bởi những thảm kịch, tuy nhiên, với cái chết của ba người vợ trong khoảng thời gian năm năm. Thông tin đó không nhiều người biết, những mỗi một người vợ chết đi lại làm tài sản của anh ta được nhân đôi.

- Ngài không muốn nói rằng –

- Không hẳn – anh trấn an nàng, lợi dụng sự lo lắng của nàng để đưa đầu gối của anh chạm vào nàng.

- Nó không có gì hơn là một sự suy đoán được bàn tán từ những thẳng cha đỡ kị ấy mà.

Hạt giống nghi ngờ đã được gieo, cho dù nó không được chính xác. Hai trong số bà vợ chết khi sinh, một người bị tai nạn thật sự, sau những người khác. Người thứ ba ngã xuống từ một vách đá, một vụ lộn xộn, nhưng bá tước chắc chắn không có tội trừ khi ông ta có sức mạnh điều khiển cả cơn bão khủng khiếp đã làm cho con ngựa của người vợ kinh hãi mà hất bà ngã.

- Vậy còn quý ngài Artemus thì sao?

- Thích bài bạc, nhưng không phải tất cả những người đàn ông đều vậy sao – Câu nói đi kèm với một cái nháy mắt – Và em không cần tạo nên một gia đình nữa nếu em lấy ông ta. Ông ta đã có một tá những đứa trẻ

- Ông ta nói là chỉ có năm đứa!

- Năm đứa được coi là hợp pháp. Đúng thế, đúng là em sẽ phải trông nom hết, với rất ít sự hỗ trợ từ phía Shadwell. Vì ông ta thậm chí còn định quên mất là ông ta có con nữa. Nhưng em có định có một vài đứa con của mình chứ?

Sắc hồng trên mặt nàng trả lời điều đó, và toàn bộ những ý định tốt đẹp của Anthony biến đâu mất. Bàn tay của anh trượt trên cổ nàng, và không di chuyển, anh kéo nàng hoàn toàn vào ngực mình, những ngón tay lồng vào tóc nàng để anh có thể định vị miệng nàng cho nụ hôn. Nhưng nó không bao giờ diễn ra. Nàng đẩy anh ra nhanh chóng và anh mất chỗ nắm giữ chỉ vì bất ngờ.

- Anh đã hứa cơ mà!

Anh ngồi lại, cào tay vào tóc đầy thất vọng và mất kiên nhẫn, và giọng nói của anh thật lạnh lẽ.

- Tôi nhớ rồi, em yêu. Chỉ là cái vai trò bạn tâm tình vẫn còn mới đối với tôi và sẽ cần tới một khoảng thời gian để làm quen với nó.

Và rồi, với một cái liếc nhìn bắt gặp ánh mắt giận dữ của nàng:

- Ôi, vì chúa, đừng giận tôi vì những phản xạ có điều kiện như vậy. Điều đó sẽ không xảy ra nữa đâu, em có thể tin.

Nàng đứng dậy, đối mặt với anh, nắm chặt lấy cái ô của nàng như thể nó là một thứ vũ khí có thể ngăn anh lại.

- Nếu anh không còn gì để nói tôi nghe

Ôi, em yêu, giá như em biết là chính nguyện vọng của tôi giữ cho em được an toàn khoảng thời gian này.

- Những thông tin cần phải được lọc ra từ những tin đồn. Hãy cho tôi hai hoặc ba tuần

- Một tuần.

Anh ngả người lại lần nước, thả rơi cả hai cánh tay đằng sau chiếc ghế sofa, uể oải nhìn nàng. Vậy là nàng vẫn còn nói chuyện với anh, vẫn sẵn sàng nghe lời khuyên của anh, đã cho anh biết đủ. Nàng không giận dữ với anh đến vậy.

- Hãy sửa lại mái tóc, và tôi sẽ hộ tống em xuống dưới hồ.

Anh kìm nén lại tiếng cười khi nghe tiếng nàng rên rỉ khi thấy kiểu tóc của mình một lần nữa bị phá hủy bởi anh. Với những ngón tay nôn nóng nàng sửa lại nó, rồi dẫn mạnh chiếc mũ của nàng lên nó.

Ngay khi đó anh phá ra cười, nhận được một cái nhìn như muốn giết người từ nàng chỉ làm cho anh thích thú thêm. Nhưng ít phút sau, khi họ tản bộ dọc theo đằng sau của bãi cỏ, nàng được đối đãi với sự quyến rũ hoàn toàn từ anh, điều làm nàng mỉm cười một cách bất lực lần nữa, khá là sẵn sàng tha thứ cho sai sót của anh.

Chỉ là điều đó đã không diễn ra, khiếu hài hước được khuyến khích của nàng. Nàng đã không nhận ra trông nó thế nào, nàng đã ở lại đằng sau, anh cũng ở lại sau, trong khi mọi người khác đều đã cười ngửa đi sẵn. Nhưng nàng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trang sừng sốt của Justin khi họ đến bên đám đông tụ tập quanh hồ, và nàng ngừng lại trong một lúc.

- Tôi không nghĩ thực sự đó là một ý kiến hay khi chúng ta bị bắt gặp đi cùng nhau – Nàng nói một bên Anthony khi nàng bắt gặp một vài cái nhìn từ một vài những quý ông nữa của nàng trong bữa tiệc.

- Tôi sẽ đồng ý nếu chúng ta ở đâu khác nơi này – Anh đáp lại - Ở đây tôi là họ hàng của nữ chủ nhân và cũng khá là tự nhiên tôi được trông đợi là sẽ tiếp đãi mọi người.

Sự thiếu quan tâm rõ ràng của anh làm nàng giận dữ, vì quý ngài Grahame và Flemming, đã tới đây vì những trò giải trí hôm nay, và cũng để ý tới nàng. Liệu họ có nghĩ có gì đó không chính đáng khi sự xuất hiện chậm trễ của nàng lại nằm trong vòng tay của ngài Anthony, nàng không thể đoán.

Nhưng nàng cũng không thể không nhớ những cảnh báo thân thiện của Regina với lý do rằng bất kỳ quý cô nào được bắt gặp đã giành được sự chú ý của người đàn ông phóng đáng đặc biệt này đều trở thành bữa tiệc cho những kẻ ngồi kê đôi mách.

Dù thế nào đi nữa, sự hộ tống của anh xuống hồ sau khi họ cùng bỏ lỡ cuộc săn đều không thể giúp gì cho nàng, không khi những người đàn ông thực sự nên hộ tống nàng chắc chắn sẽ thắc mắc về chuyện này. Anthony đáng lẽ nên biết chuyện đó. Anh có nhiều kinh nghiệm trong những chuyện

thế này hơn là nàng. Cho nên cơn giận của nàng càng bùng lên với anh, đủ để làm nổ tung cá tính lãnh đạm của anh.

- Anh biết đó, Anthony, nếu tôi mà có thấy buồn chán với người chồng của mình, điều đó không có nghĩa anh sẽ nhận được chút lợi lộc nào từ chuyện đó đâu.

Anh dường như nhìn xuyên qua lời chế nhạo cố ý của nàng, ít nhất thì nụ cười của anh cũng rất hàm ý, và câu trả lời của anh khiến cho nàng rùng mình tới tận xương sống.

- Trái lại, rốt cuộc thì em sẽ thành tình nhân của tôi, em yêu. Nếu tôi không chắc chắn đến thế, tôi sẽ không bao giờ đồng ý giúp em.

Chương XIII

- Không, cầu trời, nhất định là mình đang mơ!

Nhưng đó thực tế là một cơn ác mộng, khi tỉnh dậy không phải trong căn phòng mà mình đã bước vào để ngủ, và không thể nào nhớ được làm thế nào mà mình lại tới được đây. Roslynn nhìn quanh với đôi mắt mở to, cầu nguyện là nàng thực ra còn chưa tỉnh dậy, nhưng nàng biết là nàng đã tỉnh dậy rồi.

Giấy dán tường ố màu và bong tróc. Một cái chậu nước bị mẻ với một con gián chạy lung tung bên cạnh một cái bình đựng sữa, nằm bấp bênh trên một cái bàn ba chân dựa vào một góc nhà vì cái chân thứ tư đã bị gãy. Một cái giường đơn chật hẹp, kèm theo cái chăn sợi len thô đắp ngang eo nàng. Sàn nhà trống, những bức tường trơ trụi, và cửa sổ cũng trống không. Sao lại có thể vậy? Nàng nhấn lòng bàn tay vào hai bên thái dương, cố gắng suy nghĩ cho rạch ròi. Có phải nàng bị ốm? Hay bị một tai nạn?

Nhưng tất cả những gì nàng có thể nhớ là đêm qua, nếu vẫn là đêm qua chứ không phải là những ngày trước, với khoảng thời gian nằm giữa không được giải thích. Nàng đã không thể ngủ được, một sự ngẫu nhiên đáng bực mình, cứ lặp lại mãi kể từ khi nàng gặp Anthony Malory.

Nàng và Frances đã trở về từ vùng quê sớm hơn ba ngày, nhưng nàng đã không thể quên quãng thời gian nàng trải qua cùng Anthony ở đó, cũng không quên được gương mặt đầy bất ngờ của anh khi đề nghị giúp đỡ nàng, thay vì quyến rũ nàng.

Và, bất chấp lời hứa của anh về việc chấm dứt theo đuổi nàng, ít nhất cho tới khi nàng kết hôn, anh vẫn không để nàng một mình ngày hôm đó. Ôi, anh đã để cho nàng có thể giao lưu với những người khác trong cuộc đi picnic và sử dụng những mảnh khốe của nàng với những quý ông, nhưng bất cứ khi nào nàng phát hiện ra anh trong đám đông, và mắt nàng gặp mắt anh, cứ như thể anh luôn luôn nhìn một mình nàng.

Tối hôm đó, với sự thất vọng của nàng, anh nhảy không chỉ một mà là ba lần với nàng, tất cả đều dưới chiêu bài hòa nhập cùng xã hội. Và anh không hề nhảy với ai khác, kể cả cháu gái anh.

Nàng đã giận dữ khi nàng nhận ra anh đang làm gì, nhưng lúc đó thì mọi sự phá hoại đều đã rồi. Quý ngài Grahame, bá tước Dunstanton, đã xin được thứ lỗi về chuyện đưa nàng tới nhà hát sau khi họ trở về London, một lời cái hẹn mà anh đã hứa vào chiều hôm đó. Anh ta tuyên bố rằng bất chợt nhớ lại một cái hẹn trước đó, khi mà rõ ràng là anh ta chỉ đơn giản bị dọa dẫm bởi mối quan tâm rành rành của Anthony với nàng.

Đúng, tối hôm đó nàng đã không thể ngủ được, vẫn tràn đầy sự tức giận, bởi vì không ai trong số những quý ông ứng cử viên của nàng đã liên lạc lại kể từ khi nàng trở về London, và nàng cũng không tự lừa gạt mình rằng họ quá bận rộn.

Cái chuyện “hòa nhập xã hội” đầy vô tội của Anthony đã thực sự làm nàng gần như quay lại lúc đầu. Cho nên nếu nàng có nhớ lại được tất cả, sao nàng lại không thể nhớ rằng làm thế nào nàng tới được đây, tới căn phòng chật hẹp đáng sợ này?

Anthony nhất định không...không, anh ấy sẽ không làm. Và nàng bắt đầu nghi ngờ Frances trở nên điên khùng và sắp đặt tất cả chuyện này. Chỉ còn lại một khả năng, trừ khi nàng bệnh tới mức đây chỉ là một cơn mê sáng, nhưng lại quá sống động. Geordie đã làm chuyện này với nàng. Làm cách nào đó, bằng phương thức nào đó, anh ta đã xoay sở bắt cóc nàng ngay trong căn nhà trên đường South Audley ở Mayfair, và nàng hiện giờ đang là khách của bất kỳ ai.

Không thể tưởng tượng được, nhưng nàng phải tin vào chuyện gì nữa đây?

Chỉ có một phần trong nàng vẫn không sẵn sàng chấp nhận là Geordie đã thắng, một phần quá lạc quan, hi vọng rằng có thể có được sự giải thích nào đó khác. Cho nên sự ngạc nhiên của nàng được xác thực khi nàng thấy sự thật với đôi mắt của chính mình.

Nỗi sợ hãi của nàng cũng là thật, gần như làm cho nàng nghẹn lại với cổ họng như bị bóp chặt, trán nàng đầm mồ hôi. Geordie Cameron, bước đi một cách thờ ơ thoải mái vào căn phòng, cái nhìn trên gương mặt hẳn biểu hiện một chiến thắng không thể nhầm lẫn. Và sau tất cả mọi thứ nàng đã tưởng tượng là sẽ xảy ra nếu hẳn bắt được nàng, không có nghi ngờ gì là nàng mất tinh thần tới mức không thể làm gì hơn là nhìn chăm chăm vào hẳn.

- Ồ, tôi thật sung sướng khi được thấy là bà Pym đã nói đúng, và cuối cùng thì cô cũng tỉnh dậy. Bà ta thật sốt sắng giúp đỡ làm sao, ngồi bên ngoài cửa phòng của cô, chờ đợi để nghe mọi động tĩnh của cô để có thể tới gặp và báo cáo cho tôi. Bà ta biết tôi kiên nhẫn thế nào mà, cho dù những đồng xu trong túi cũng làm tăng thêm sự chuyên cần của bà ta nữa. Nhưng cô bé, cô có nghĩ là bà ta có nghe những lời ba hoa của cô không chứ, bởi vì tôi đã thêu dệt nên một câu chuyện hay ho cho bà ta nghe, về chuyện tôi giải cứu và mang cô trở lại trong sự bảo bọc của gia đình cô. Bà ta sẽ không tin một lời nào cô nói mà đi ngược lại câu chuyện của tôi đâu.

Sau khi nói tất cả những lời đó, hẳn mỉm cười, nhắc nhở Roslynn tại sao nàng đã không bao giờ có thể chịu đựng nổi cái tên mang họ Cameron này. Những nụ cười của hẳn ta không bao giờ chân thật, luôn luôn chứa sự nhạo báng hay chế giễu, hay thông thường hơn, quý quýet, và chúng mang lại cho đôi mắt xanh lạnh lùng của hẳn ta vẻ hiểm độc quý quái, nếu không vậy hẳn đôi mắt đó cũng có chút gì đó đáng yêu.

Roslynn cũng từng luôn nghĩ hẳn ta cao, cho tới khi nàng gặp những quý ông họ Malory, những người còn cao lớn hơn nữa. Mái tóc màu đỏ cà rốt của hẳn mọc dài và bờm xờm hơn kể từ lần cuối nàng gặp hẳn, nhưng sau đó nàng nghi ngờ liệu hẳn có nhiều thời gian để chải chuốt cho mình không với cuộc rượt đuổi đầy thú vị mà nàng đã dẫn dắt hẳn ta tham dự vào.

Hắn ta vốn không béo, không, không hẳn, nhưng cái dáng vẻ lực lưỡng từ cơ thể hắn khiến cho nàng biết hắn có thể chế ngự nàng nếu hắn muốn đánh nàng vì muốn trốn khỏi đây. Và dù hắn mang vẻ ưa nhìn của dòng họ Cameron, ít nhất thì bản chất của hắn đã không thể hiện rõ từ những biểu hiện bên ngoài của hắn, những ánh nhìn, một cách đáng buồn, lại gần như tương đồng với Duncan Cameron khi ông ở tầm tuổi hắn, được chứng minh bởi bức chân dung duy nhất của ông ngoại nàng ở lâu đài Cameron.

- Cô thật sự im lặng khủng khiếp đấy nhỉ - Geordie khích nàng khi nàng tiếp tục chỉ chăm chăm nhìn hắn – Sao cô không có chút chào đón nồng nhiệt nào với người anh họ duy nhất của mình thế?

Tính phi lý trong câu hỏi đó khiến các giác quan của Roslynn quay trở lại và khơi nên những gì còn lại của cơn giận của nàng. Hắn ta đã dám, dám làm những gì nàng đã lo sợ hắn sẽ làm!

Dĩ nhiên, đó là lý do tại sao nàng ở London, tại sao nàng đang dự định kết hôn trong khi nàng không phải làm thế, tại sao nàng rơi vào mối quan hệ kỳ lạ với Anthony, chấp nhận anh như người bạn tâm tình của nàng khi nàng biết rõ là nên tránh xa khỏi anh.

Nhưng mọi thứ đã được chứng minh là đúng! Nỗi sợ của nàng bị quên lãng khi nàng thấy rõ mọi rắc rối và lo lắng mà con người tham lam để tiện này mang tới cho nàng.

- Chào đón nồng nhiệt? – Nàng khịt mũi- Điều duy nhất tôi muốn biết là, làm thế nào anh làm được tất cả những chuyện này.

Hắn cười, chỉ quá vui sướng khi giải thích về trí thông minh của hắn và hài lòng rằng nàng đã không hỏi tại sao thay vào đó. Rằng nàng biết tại sao nàng ở đây mà không yêu cầu hắn giải thích, và điều đó sẽ tiết kiệm thời gian trong việc thuyết phục nàng đi cùng hắn. Hắn không thích ở Anh lẫn việc đối phó với những tên tay sai người Anh, cho nên họ càng về nhà sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

- Điều đó rất dễ dàng, cưng à, rất dễ - Hắn khoe khoang – Tôi biết cô cố gắng làm gì đó một khi ông già đó nằm trong cái quan tài của mình, tôi chỉ không nghĩ tới chuyện cô sẽ tới đây. Tôi đã cho theo dõi hầu hết các

con đường, nhưng con đường tới Anh lại là con đường suy nhất cô có thể đi qua mà tôi không biết.

- Anh thật là thông minh, khi suy diễn ra những chuyện như vậy.

Đôi mắt hần nheo lại trước lời chế nhạo của nàng:

- Đúng, thông minh, thông minh đủ để có cô ở bất cứ đâu tôi muốn cô ở.

Roslynn do dự, khi hần nói đúng điểm đó.

- Nhưng làm sao anh tìm ra tôi nhanh như vậy, Geordie? London không phải là một thành phố nhỏ, phải không?

- Tôi nhớ cô có một người bạn ở đây. Tìm cô ta không khó, và thế là tìm được cô. Nhưng tôi không bắt được cô sớm hơn chỉ vì những thằng ngốc tôi đã thuê là những tên hèn nhát đã cong đuôi lên chỉ vì đám đông trên đường đã bị đánh động để giúp đỡ cô trên con đường Oxford hôm đó.

Vậy đúng là vì những gì Geordie đã làm khiến cho nàng suýt nữa bị bắt cóc trên đường. Nhưng nếu là vì sự giúp đỡ của đám đông, cái mẩu thông tin đó khiến cho nàng cười thầm mà nhanh chóng nàng phải giả vờ đó chỉ là một tiếng ho. Nàng có thể tưởng tượng ra câu chuyện mà hai kẻ cướp đường hôm đó đã dựng lên để kể cho Geordie để biện hộ cho thất bại của chúng và để tránh cơn tức giận của hần.

- Và rồi cô rời thành phố và tôi nghĩ tôi lại để xống mất cô – Geordie tiếp tục với một cái nhăn trán – Cô đã đặt tôi vào nhiều rắc rối và chi phí cho chuyện đó, cưng à, thật thế. Tôi đã gửi người đi theo mọi hướng để tìm ra dấu vết của cô, nhưng cô đã không để lại chút nào, phải không, không ai đi xa được vậy cả? Chỉ tới khi cô tự quay trở lại.

Hần ta mỉm cười lần nữa, như thể chỉ có một phụ nữ điển hình mới có thể sai lầm ngớ ngẩn như vậy:

- Sau đó tôi chỉ việc chờ đợi – và giờ cô ở đây.

Đúng, nàng ở đó, và vẫn không biết gì về việc làm sao Geordie bắt được nàng. Nhưng cái nhìn của hần nói rằng hần sẵn sàng cho nàng biết, thực sự muốn, vì hần quá tự mãn với bản thân khi những kế hoạch của hần thành công như vậy, và muốn nàng đánh giá được trí thông minh của hần.

Ôi, đúng là nàng có đánh giá cao nó, giống như bệnh dịch hạch vậy. Đó luôn là vấn đề của Geordie. Hần quá thông minh và hiểm độc, như một

con cáo vậy. Tất cả cuộc đời của hắn chỉ dành cho bày mưu lập kế những trò chơi khăm nhỏ nhỏ và những tai nạn mà hắn thấy thích thú. Vậy thì việc này có khác gì đâu?

Một cách ngoan cố, Roslynn quyết định làm cho hắn hết vênh cáo thay vì tán dương thêm cho cái tôi của hắn cùng với việc thỏa mãn tính hiếu kỳ của nàng. Nàng ngáp trước những biểu hiện trên gương mặt hắn và nói một cách chán nản:

- Vậy thì sao nữa, anh họ?

Miệng hắn há hốc:

- Bộ cô không có chút hứng thú nào muốn biết làm thế nào mà cô tỉnh lại ở đây sao?

- Chuyện đó có thành vấn đề à? – Nàng nói với tông giọng mệt lử - Như anh nói, tôi đã ở đây rồi.

Nàng nghĩ chắc hẳn hẳn ta đã thấy hài lòng, nhưng hắn thở ra đầy thất vọng:

- Được rồi, tôi đang nói với cô, nghe thì tưởng như là phần dễ dàng nhất nhưng lại là phần tài tình nhất trong kế hoạch của tôi.

- Chắc chắn là vậy rồi – Nàng đáp lại. Nhưng nàng tặng cho hắn thêm một cái ngáp nữa theo một cách lộ liễu và sung sướng với cái cách đôi mắt xanh sáng của hắn trừng trừng nhìn nàng.

Hắn quả thật là dễ bị nhìn thấu, thật nhỏ mọn, ích kỷ và dễ mất bình tĩnh. Nàng cho rằng mình không cần phải thúc đẩy hắn thêm chút nào nữa. Nàng đã có thể bình tĩnh lại sau cú shock ban đầu, nhưng hắn vẫn còn là mối đe dọa đối với nàng. Và cho tới khi nàng có thể tìm ra cách ra khỏi nơi này, nếu có cách nào đó, tốt hơn hết nàng nên làm cho hắn bớt giận.

- Cô biết không, đó là do một đứa hầu gái, một con bé thông minh tôi đã thuê để lọt vào bên trong căn nhà. Thật là đơn giản, chỉ cần làm cho một trong những đứa hầu gái thông thường nào đó không có mặt để làm việc, và thay thế vào đó con bé này, rồi nói rằng cô ta đến thay vì con bé kia bị ốm.

Câu nói làm Roslynn thấy tức giận:

- Thế rồi anh làm gì với cô bé đáng thương không thể tới chỗ làm đó?

- Không phiền tới cô đâu, em họ à – Khiếu hài hước của hấn cuối cùng cũng trở lại khi hấn được nàng chú ý tới – Cô ta không bị sao hết, chỉ có một cục u nho nhỏ ở trên đầu thôi, và tôi đã cho người tới thả cô ta ra, giờ thì dù sao sự vắng mặt của cô cũng đã được biết rồi. Nhưng như tôi đã nói, với tay chân của tôi bên trong căn nhà và ở vị trí để phục vụ cho cô, cô ta chỉ cần đợi cho tới khi cô gọi món gì đó để ăn hoặc uống trước khi cô đi nghỉ, cô ta chỉ cần cho một ít thuốc mê vào đó.

Sữa! Cốc sữa nóng chết tiệt nàng đã uống đêm qua, hi vọng rằng nó sẽ giúp nàng ngủ được, không mơ mộng gì nữa đã khiến nàng có thể ngủ say tới nỗi không hề tỉnh dậy kể cả khi chính nàng bị bắt cóc.

- A, cô có thể thấy việc này được thực hiện ra sao rồi chứ? – Geordie cười – Ngay khi cô ta đã có thể làm chuyện đó, cô ta để cho người của tôi vào nhà và che giấu chúng, sau đó cô ta về nhà mình vì nhiệm vụ cô ta đã xong. Khi mà tất cả những người hầu đều đi ngủ và căn nhà đã yên lặng, người của tôi chỉ việc mang cô ra ngoài và đưa cô cho tôi, cô thậm chí còn chẳng mở mắt ra lấy một lần.

- Vậy giờ thì anh định làm gì ? – Nàng hỏi một cách chua chát – Chắc hẳn là anh phải có thứ gì đó thật là đáng khinh trong đầu rồi chứ?

- Tôi đã tìm được một mục sư người đã được thuyết phục là ông ta không cần phải nghe cô nói “Đồng ý” để tổ chức hôn lễ của chúng ta. Cái thằng cha nghiện be bét rượu gin ấy sẽ tới đây càng sớm càng tốt khi người của tôi có thể tìm ra hấn ta lê lết ở cái ngõ nào đêm qua. Nhưng sẽ không lâu đâu, em họ. Và đừng có nghĩ tới chuyện gây ra náo động trong khi chúng ta chờ đợi. Bà Pym sẽ sẵn sàng nghe thấy, bà ta ở ngay ngoài cánh cửa đấy.

Nàng nhìn hấn ta rời đi và nghe tiếng khóa cửa đánh tách bên ngoài, nàng nghĩ tới chuyện gọi hấn lại. Nếu hấn biết cả Nettie và Frances đều biết về sự ghê tởm của nàng dành cho hấn và rằng nàng sẽ không bao giờ sẵn lòng lấy hấn, nhưng liệu hấn có quan tâm? Nhưng lòng tham vô đáy của hấn đã giữ miệng nàng lại. Cười nàng sẽ mang tới cho hấn cả một gia tài, và khi hấn đã đi quá xa như thế, có vẻ như hấn sẽ dấn thêm bước nữa trong việc loại bỏ bất kỳ ai ngáng đường hấn.

Trong tình thế hiện giờ, kế hoạch của hắn chỉ đơn giản là khóa nàng tại một nơi nào đó, và không có gì khôn ngoan hơn nữa. Hắn có thể, dường như có sắp đặt một “tai nạn đáng tiếc”. Nhưng chắc chắn rằng hắn sẽ không để nàng sống nêys hắn biết nàng có những người bạn có thể phản đối cuộc hôn nhân giữa họ, nếu nàng nêu tên họ ra nhất định họ sẽ gặp nguy hiểm.

Vậy chuyện đó đặt nàng vào đâu đây? Cưỡi một kẻ đê tiện, là một đáp án ghê tởm. Quý thật, không phải khi nàng vẫn chưa đánh mất trí khôn của mình. Nhưng sự hoảng loạn chỉ là bắt đầu. Không lâu đâu, hắn đã nói vậy. Nàng có được bao nhiêu thời gian? Ông mục sư say mèm ấy có thể về ngay lúc này. Và nàng cần tìm ra lối thoát chết tiệt nào đó, bất cứ cách nào?

Mắt nàng đập vào cửa sổ và nàng quăng đi lớp phủ ngoài, nhanh chóng mở nó ra. Trái tim nàng chùng xuống khi nàng thấy đây là tầng hai, và không có gì ở dưới để đỡ cho cú rơi. Không phải thắc mắc làm sao Geordie lại không đề phòng chút nào vào việc canh gác cửa sổ.

Nếu nàng cố gắng kêu cứu, bà Pym kia sẽ mở cửa ra trong chớp nhoáng, và Roslynn không nghi ngờ gì việc nàng sẽ nhảy dựng lên và bị nhét giẻ vào mồm vì những nỗ lực của mình. Thoáng chốc, nàng nghĩ tới việc thuyết phục bà Pym, nhưng chỉ một thoáng mà thôi.

Người đàn bà đó có thể nghĩ rằng nàng bị điên hay gì đó. Geordie rất thông minh theo cách, khiến những mưu đồ của hắn luôn trót lọt, tính tới mọi khả năng. Hắn sẽ không để cho nàng có cơ hội nào, không với món tài sản hắn đã thèm muốn quá lâu.

Vội vàng, nàng kiểm tra lại căn phòng lần nữa, nhưng chỉ có một đoạn ống nước có thể dùng làm vũ khí, và chỉ có thể dùng với người đầu tiên bước vào căn phòng. Nàng không có gì đảm bảo người đó sẽ là Geordie, cũng không đảm bảo là cái gậy sẽ làm cho hắn bị thương đủ để khiến hắn bất tỉnh, hay hắn sẽ vào một mình.

Cái cửa sổ, sau hết, là cơ hội duy nhất của nàng. Nó nhìn ra một con đường nhỏ, theo cách nào đó, thực sự là một cái ngõ, cho dù nó đủ rộng để xe cộ đi qua. Nhưng không có chiếc xe nào cả. Nó cực kỳ vắng vẻ, tối và âm u, khi mà những tòa nhà ở hai bên cao đủ để che hết những ánh sáng ban ngày.

Thò đầu ra khỏi cửa sổ, hai đầu của cái ngõ nàg có thể thấy những cây đèn đường, xe ngựa qua lại, một đứa trẻ chạy vụt qua, một thủy thủ tay trong tay với một người đàn bà ăn mặc lòe loẹt. Một tiếng kêu to có thể gây được sự chú ý của ai đó. Nếu như hai đầu con đường không xa đến thế. Nhưng một tiếng kêu to cũng có thể làm cho bà Pym chú ý tới.

Roslynn quay trở lại chiếc giường, giật mạnh chiếc chăn thô, và chạy lại cửa sổ, treo nó ra ngoài. Nàng vẫy nó một cách giận dữ, ngả cả người ra ngoài cửa sổ, cho tới khi cuối cùng hai cánh tay nàng trở nên nhúc nhối, hơi thở trở nên khó khăn. Không được gì cả! Nếu có ai đó chú ý, không nghi ngờ gì là dường như có vẻ nàng chỉ đang phơi chiếc chăn, không có gì đáng tò mò. Và rồi nàng nghe một chiếc xe ngựa.

Nàng quay đầu tới lui để thấy nó đang chậm chậm đi vào ngõ, và trái tim nàng bắt đầu đập rộn lên vui sướng. Nó chở đầy thùng, có thể đang sử dụng cái ngõ để đi tắt sang một con đường khác. Người đánh xe một mình đang huýt sáo khi chọc vào con la của anh ta, chỉ dừng lại khi nói chuyện một cách âu yếm với con vật. Roslynn đánh rơi chiếc chăn, từ bỏ việc vẫy nó, thay vào đó vẫy tay nàng. Nhưng nếu nàng không gây ra tiếng động, nàng không thể làm người đánh xe chú ý.

Cái mũ của anh ta rộng vành, và vì nàng ở phía trên anh ta, nên nàng không nằm trong tầm nhìn của anh ta. Anh ta càng tới gần, càng khó có cơ hội anh ta nhìn thấy nàng, và nàng hoang mang hơn nữa. Nàng huýt gió, và vẫy tay điên cuồng hơn nữa, nhưng không ích gì.

Vào lúc nàng định ném chiếc ống nước xuống dưới anh ta, anh ta đã quá nhanh chóng đi qua cửa sổ của nàng. Bên cạnh đó, với tiếng âm ỹ mà chiếc xe ngựa tạo ra trên con đường đầy sỏi, nàng nghi ngờ liệu anh ta có nghe tiếng rơi trừ khi nàng trực tiếp nhảy xuống, điều mà dường như chưa chắc đã đau bằng cánh tay của nàng đang cảm thấy bây giờ.

Sự thất vọng tràn qua nàng và nàng ngồi sụp xuống bức tường bên cạnh cửa sổ. Điều này sẽ không xảy ra. Kể cả khi anh chàng đó có phát hiện ra nàng, làm thế nào nàng có thể giải thích được tình thế khó khăn của mình chỉ trong một cái huýt gió? Anh ta sẽ không thể nào hiểu được nàng.

Và nếu nàng nếu to hơn một tiếng thì thầm, thì bà Pym sẽ phát hiện ra nàng ngay.

Quý tha ma bắt, không có gì khác nàng có thể làm hay sao? Nàng nhìn lại chiếc ống nước lần nữa, nhưng nàng có rất ít hi vọng là có thể thành công với nó. Nếu Geordie có quay lại, có vẻ như người mục sư sẽ đi cùng hắn, cũng như những tên tay sai của hắn, để làm nhân chứng cho buổi lễ nếu cần.

Roslynn gần như quên trí khi tưởng tượng tới việc nàng thực sự kết hôn cùng Geordie Cameron khiến cho nàng không nghe thấy chiếc xe thứ hai đi qua cái ngõ cho tới khi nó gần như quá trễ. Khi nàng nghe thấy tiếng động, chiếc xe chở cỏ khô gần như đã đi tới bên dưới cửa sổ.

Người đánh xe này, cũng đi một mình, đang đẩy nghiêng hai con ngựa chở xe cỏ, rõ ràng là đang tức giận rành rành bằng cách đập cái chai rượu gin của anh ta vào chúng, nốc ừng ực trong suốt đoạn dài còn đường, sau đó lắc cái chai cùng một tiếng chửi khác. Anh ta cũng sẽ không nghe được nàng vì tiếng ồn mà chính anh ta đang tạo ra, và anh ta đã tới quá gần.

Không có gì cho chuyện này. Nàng có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa. Và không nghĩ ngợi thêm, để tránh việc này làm cho nàng hoảng sợ và giữ nàng lại, Roslynn trèo lên rìa cửa sổ, đợi vài giây cho tới khi chiếc xe tới ngay bên dưới cửa sổ, và nhảy xuống.

Chương XIV

Điều này thật là điên khùng. Suy nghĩ đó lướt qua tâm trí Roslynn khi nàng rơi xuống, rơi mãi, chân nàng bay lên phía trước mắt nàng, tay nàng quơ quào vào không khí theo bản năng, khi biết rằng nàng sắp chết.

Nàng nguyên rủa Geordie tới hơi thở cuối cùng của mình, nhưng ít ra cũng có chút ít sự thỏa mãn khi hắn ta sẽ biết là nàng thà chọn cái chết chứ không thèm cưới hắn, cho dù sự thỏa mãn đó quá ít và không đáng chút nào, nếu nàng là người duy nhất chết, trong khi tên vô lại đó có thể giả mạo giấy chứng nhận kết hôn và dù bằng cách nào đi nữa cũng sẽ chiếm đoạt gia tài của nàng.

Nàng tiếp đất cùng một chấn động mạnh trên toàn bộ các xương, đặc biệt là trên lưng nàng. Hơi thở và sự bình tĩnh rời bỏ nàng, và trong một

thoáng nàng thực sự không biết gì nữa. Một hòn sỏi đi lạc làm cái xe bò nảy lên khiến cho nàng hồi tỉnh lại. Nàng rên rỉ, chợt nghĩ chắc hẳn mình phải có tới một tá xương đã gãy. Nhưng cú nảy tiếp theo của chiếc xe làm nàng không hề thoải mái.

Thật không thể tin được! Sau khi làm một việc ngốc tới vậy, nhưng nàng đã vượt qua mà vẫn vô sự. Chắc hẳn nàng đã được phù hộ, nhưng thực sự nàng là kẻ ngu ngốc nhất trong những kẻ ngốc ngày hôm nay. Nàng có thể đã tự bẻ gãy cổ mình, và nàng biết rõ điều đó! Nhưng cảm ơn Chúa vì tấm nệm cỏ. Nếu mà chiếc xe đang chở thứ gì đó khác đi...

Một cách thần kỳ, người đánh xe say xin không hề biết mình vừa tiếp nhận thêm một hành khách nữa, nhưng Roslynn cho rằng cú rơi của nàng lên chiếc xe dường như với anh ta trong tình trạng say bí tỉ như vậy, không khác gì so với chuyện chiếc xe vấp phải một cái ổ gà.

Còn nếu không thì, anh ta hẳn là bị điếc. Cỏ khô gần như bao phủ nàng từ đầu cho tới chân, nhưng với một cái liếc mắt về phía chiếc cửa sổ nàng vừa nhảy ra, và nàng ngay lập tức nàng kéo thêm nhiều năm cỏ nữa để hoàn tất lớp vỏ nguy trang. Không lâu sau đó, chiếc xe bò lăn bánh ra khỏi con đường hẻm tối tăm vào một con đường sáng sủa và đông nghẹt người, và cuối cùng Roslynn nhận ra rằng, một cách tồi tệ, nàng đang không mặc gì hơn một chiếc áo ngủ cotton trắng mỏng mà nàng mặc đi ngủ đêm hôm qua, cũng như việc nàng đang đi chân trần.

Nhưng nàng cũng cảm hơn vì một chút ân huệ. Ít ra chiếc áo không phải là loại áo bó sát thiếu vải mà được may để nàng mang về nhà chồng. Nó che kín từ cổ cho tới mắt cá nàng, với tay áo suông dài thắt lại ở cổ tay, và nàng cho rằng nếu nàng có thể kiếm được thứ gì dùng làm thắt lưng, nếu nhìn thoáng qua bộ đồ có thể giống như một chiếc váy.

Không may, Roslynn chỉ có chút ít thời gian để nghĩ về chuyện áo váy hay về chuyện làm sao nàng có thể về nhà khi mà không có chút tiền nào. Chiếc xe rẽ vào một chuồng ngựa vào dừng lại, và nàng chỉ vừa xoay sở để chạy ra khỏi chiếc xe và trốn vào một ngăn chuồng trống trước khi người đánh xe đi vòng ra sau để dỡ đồng cỏ xuống. Một người đàn ông khác, to

lớn và vạm vỡ, cùng tham gia công việc và chửi bới anh ta theo một cách hài hước về việc tới muộn.

Trong khi họ đều đang xử lý đồng cỏ khô, Roslynn thăm dò và quan sát. Một chuồng ngựa không hẳn là một nơi tồi tệ để chấm dứt chuyến đi của nàng tới mức đó. Thực sự thì nó khá lý tưởng. Nếu nàng có thể thuê một con ngựa và có được chỉ dẫn để về lại Mayfair, vì nàng vẫn chưa có ý niệm nào về việc nàng đang ở khu vực nào của thành phố, nàng có thể trở về nhà trước khi quá muộn và không có thêm sự cố nào nữa.

Rắc rối ở chỗ, vật duy nhất có giá trị trên người nàng là cây thánh giá của mẹ nàng, vật nàng luôn đeo khi mà nàng không đeo những món trang sức giá trị hơn của nàng, và nàng không thể nghĩ tới chuyện rời xa nó. Nhưng, có vẻ như nàng không có nhiều lựa chọn trong tình huống này, trừ khi nàng gần với Mayfair hơn là nàng biết. Vậy thì nàng có thể đi bộ, kể cả với bàn chân trần.

Roslynn cau mày cùng với ý kiến đó. Đó không phải là một trong những ý tốt hơn – và nàng đang quên mất loại đường phố nàng đã nhìn thấy khi nàng đi qua cái hẻm – những chiếc xe bò chở hàng, những kẻ say xỉn, thủy thủ đi cùng mấy ả nhân tình, và không có chiếc xe ngựa nào.

Và cái chuồng ngựa này cũng không xa cái nơi nàng đã trốn thoát. Cho dù đây là nơi nào trong thành phố, nó cũng không phải nơi cao cấp, và việc cố gắng đi bộ qua nó dường như khiến cho nàng gặp rắc rối nhiều hơn cả lúc ban đầu. Một lần nữa nàng quay lại với lựa chọn liều lĩnh là thuê một chiếc xe ngựa. Không biết Geordie đã biết gì về việc nàng biến mất và liệu hẳn đã bắt đầu tìm kiếm nàng ở những nơi gần hay chưa khiến cho nàng càng thêm lo lắng trong khi nàng đợi chờ kẻ đánh xe nghiện rượu gin rời khỏi chiếc xe bò chở cỏ.

Nhưng nàng đã quyết định mạo hiểm sẽ ở một mình cùng một vài người đàn ông khác để trình bày về hoàn cảnh của nàng, vì càng ít người thấy nàng trong tình cảnh hiện tại thì càng tốt. Nàng có thể tưởng tượng được nếu chuyện này lộ ra nó sẽ gây ra scandal thế nào. Tiểu thư Chadwick nhảy cẫng lên vui mừng trong khu nhà ổ chuột với chiếc váy ngủ.

Làm sao mà nhiều người có thể nuốt trôi cái thông tin đó chứ, và bị bắt gặp lang thang trên đường sẽ thối bay mất cơ hội cuối cùng của nàng về một cuộc hôn nhân nhanh chóng và tử tế. Nhưng, nàng vẫn phải bình tĩnh lại để tự mình ra khỏi chỗ nàng đang nấp một khi nó có vẻ như nàng đang ở một mình cùng với người coi ngựa, bất kể đó là ai, người lạ hay không, nhìn thấy nàng trong bộ đồ ngủ.

Và nỗi xấu hổ của nàng tăng lên hàng trăm lần khi người đàn ông to lớn cuối cùng cũng thực sự phát hiện ra nàng và đôi mắt của nàng vọt ra nhìn thẳng vào đầu của ông ta. Đứng cùng với một bàn chân trần trong khi cố gắng giấu cái chân kia, tay nàng vòng trước ngực bởi vì cho dù nàng được bao phủ hoàn toàn, nàng vẫn thấy như không mặc gì, và tóc nàng chảy dài đằng sau lưng, dính đầy rơm. Nàng là một hình ảnh đầy thu hút, thực sự là mê hoặc – cho dù nàng có thể là người cuối cùng nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, người đàn ông chắc hẳn là cũng nghĩ thế, vì ông ta vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm, không cử động, không nói lời nào, miệng há hốc. Ông ta ở lứa tuổi trung niên, tóc nâu cùng với những mảng màu xám khá lớn ở thái dương. Nàng không thể nói ông ta là người làm thuê hay chủ. Cho dù vậy, điều đó cũng không quan trọng. Ông ta là tất cả những gì nàng cần để giúp nàng, biết vậy nhưng nàng vẫn tràn đầy lo lắng mà nàng không nên cảm thấy.

Roslynn thốt ra tình trạng của nàng với một phần giải thích ngắn gọn, nhưng cũng rất nhanh chóng, rõ ràng là đáng nghi ngờ việc người đàn ông có hiểu được tới hai từ của nó hay không. Và thực tế, phải mất một quãng thời gian lâu sau đó người đàn ông mới có dấu hiệu cho thấy ông ta có lắng nghe nàng chút nào đó. Rồi ông ta cười, kéo cái quần của ông ta và đi về phía nàng.

- Một con ngựa, phải không? Cô nên nói thẳng chuyện đó, cô gái ạ. Nếu không tôi đang nghĩ là anh bạn Zeke tốt bụng đang gửi tới cho tôi một món quà mừng sinh nhật. Cô cần một con ngựa? - ông ta cười lần nữa, lắc đầu – Không thể trách một người đàn ông vì một ý nghĩ mơ mộng như vậy.

Roslynn đỏ mặt giận dữ, trước cả khi ông ta ngưng cười:

- Vậy ông có con ngựa nào để cho thuê không?

- Tôi có hai con, đều là ngựa nhỏ, nhưng con ngựa tốt đã ra ngoài rồi.

- Ông sẽ nhận cái này chứ?

Nàng nâng cây thánh giá khỏi cỗ và đưa cho ông ta.

- Tôi sẽ mua cả hai con ngựa cùng vài thứ khác, nhưng tôi muốn lấy lại nó. Tôi sẽ gửi tới một vài người cùng với ngựa và một khoản thù lao xứng đáng.

Ông ta quay chiếc thánh giá trong bàn tay, và cả gan cản nó trước khi gật đầu:

- Được rồi.

- Tôi không nghĩ rằng ông có thể cho tôi mượn một đôi giày?

Ông ta nhìn vào đôi bàn chân xinh xắn của nàng và lắc đầu trước yêu cầu đó.

- Không thưa cô. Những đứa con của tôi đều đã lớn và đi hết rồi.

Một cách liêu lĩnh nàng yêu cầu:

- Vậy thì, một cái áo choàng thì sao, hay cái gì đó giúp tôi che người lại?

- Giờ, tôi có thể xoay sở cái đó. Tốt hơn hết tôi nên làm thế, nếu không cô sẽ gây ra một cuộc náo động trên đường phố, chắc vậy.

Roslynn quá nhẹ nhõm để mà giận dữ trước âm thanh tiếng cười của ông ta khi ông ta đi tìm con ngựa cho nàng.

Chương XV

Ánh chiều chạng vạng trở nên thẫm màu hơn theo từng giây phút trôi qua. Chuyến đi đáng lẽ chỉ mất ba mươi phút đã trở thành một chuyến du ngoạn kéo dài ba giờ đồng hồ bởi đi chệch đường, trì hoãn và sự bực mình ngày càng gia tăng. Nhưng ít nhất giờ Roslynn cũng biết mình đang ở đâu, và thực tế thì nàng rất cảm ơn bóng tối, bởi trong niềm háo hức được trở về nhà nàng đã không cân nhắc tới việc đi ngựa xuống con đường South Audley, nơi mà bất kỳ ai cũng đều có thể nhận ra nàng.

Bóng tối lúc này trở nên có ích để che giấu, và có ích hơn nữa là chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo choàng cũ kỹ đã bị nhậy bẩn mà người coi ngựa đã quăng cho nàng. Chết tiệt, ngày hôm nay đã không kết thúc sớm như nàng muốn, và nó còn lâu mới kết thúc. Nàng không thể ở chỗ Frances

được nữa, kể cả đêm nay. Và nàng cũng không thể trì hoãn việc kết hôn được nữa.

Sự sắp đặt mà Geordie dành cho nàng đã thay đổi mọi thứ. Nàng thậm chí còn nghĩ rằng hẳn ta đang đợi mình ngay bậc cửa, hoặc nấp trong một chiếc xe ngựa sẵn sàng chộp lấy nàng ngay khi nàng về tới nhà. Tuy nhiên, may mắn vẫn ở bên nàng, ít nhất nó đã để cho nàng về tới nhà mà không gặp phải rủi ro nào. Và nàng thậm chí còn thấy may mắn hơn khi Frances không có nhà, vì cô ấy nhất định không tán thành những gì Roslynn định làm, và cũng sẽ cố gắng ngăn cản nàng, còn Roslynn thì không có thời gian để thuyết phục cô ấy để Frances hiểu những gì nàng đang làm.

Nettie thì lại là một vấn đề khác. Sau khi gửi đi một người hầu cùng con ngựa cũ và tiền để chuộc lại cây thánh giá của mình, và đảm bảo một cách ngắn gọn với quản gia và một vài người hầu rằng nàng vẫn khỏe sau chặng đường, nhưng không giải thích gì thêm với bọn họ, Roslynn lao lên gác để tìm Nettie, người đang đi lại đầy lo lắng trên mặt sàn và trông hốc hác hơn bất cứ lúc nào nàng từng nhìn thấy bà.

Nhưng ngay ánh mắt đầu tiên của bà nhìn Roslynn, khuôn mặt của bà bừng lên niềm ngạc nhiên và tin tưởng:

- Ôi, con gái, con đã khiến cô có nỗi sợ hãi nhất trong đời! – Và gần như trong cùng một hơi thở, thái độ của bà thay đổi ngay lập tức – Mà con đã ở chỗ quái quỷ nào vậy, cô muốn biết? Cô đã nghĩ anh họ của con đã bắt con mất rồi.

Roslynn gần như mỉm cười trước khả năng của Nettie khi nhảy từ một tâm trạng này sang tâm trạng khác với sự mau lẹ đáng sửng sốt, nhưng nàng đang rất vui vẻ, nàng thậm chí không dám phí một giây phút nào để chia sẻ với niềm vui của người hầu gái, cho dù thái độ đó thật đáng hoan nghênh sau một ngày khủng khiếp như hôm nay.

Nàng đi thẳng tới tủ quần áo của mình, lôi các thứ ra ném qua vai nàng:

- Đúng là anh ta đã làm vậy, Nettie. Giờ hãy giúp cháu mặc đồ, thật nhanh, trong khi cháu kể cô nghe chuyện đó.

Nàng làm vậy, và Nettie chỉ ngắt lời có một lần cho câu hỏi « Cháu đã làm cái gì cơ ? » khi nàng kể tới đoạn nàng nhảy xuống từ cửa sổ. Sau khi

nàng đã kể xong, nổi lo lắng trở lại với Nettie.

- Vậy thì chúng ta không thể ở đây lâu hơn nữa.

- Cháu biết – Nàng đáp lại - Và cháu cũng sẽ rời khỏi đây tối nay, cả hai chúng ta, nhưng không đi cùng nhau.

- Nhưng

- Hãy nghe cháu – Roslynn ngắt lời một cách mất kiên nhẫn – Cháu đã có cả buổi chiều nghĩ về chuyện làm gì là tốt nhất. Geordie đã hành động rồi. Giờ thì mưu đồ của hắn đã lộ, điều gì có thể ngăn cản hắn không dùng vũ lực xông vào bất cứ nơi đâu cháu ở và bắt cháu lần nữa chứ, và lần tới có thể ai đó sẽ bị thương thì sao? Về nhà thì quá xa, và cháu nghĩ chắc chắn hắn sẽ đợi ở đó rồi. Nhưng có thể hắn sẽ không nghĩ rằng cháu có thể đi xa như thế mà không có tiền hay quần áo.

- Vậy cháu nghĩ hắn vẫn đang tìm kiếm ở gần nơi mà cháu đã chạy trốn sao?

- Nếu không vậy thì hắn là hắn ta đang lên một kế hoạch mới. Nhưng rất có thể hắn ta đã gửi người tới canh chừng ngôi nhà này. Cho dù cháu không thấy ai, cũng không có nghĩa ngoài kia không có ai, cho nên chúng ta cần đánh lạc hướng bọn chúng, và hi vọng đó chỉ là một người. Nếu chúng ta rời nhà cùng lúc nhưng theo các hướng khác nhau, hắn ta sẽ không biết phải theo ai.

- Nhưng chúng ta sẽ đi đâu đây?

Roslynn mỉm cười :

- Hãy trở về Silverley. Hắn ta không có cách nào theo dấu chúng ta ở đó được cả.

- Cháu không biết chuyện đó được.

- Ngày hôm đó chính Geordie là kẻ đã tính bắt cóc cháu trên đường. Hắn biết cháu ở đâu, nhưng hình như đã không ai coi chừng ngôi nhà vào cái ngày cháu rời đi lúc sáng sớm để về miền quê. Khi hắn nhận ra cháu đã đi, hắn cử người đi theo mọi hướng, nhưng dấu vết mất đi khi mà chúng ta rời cái quán trọ nơi chúng ta gặp mọi người. Miễn là chúng ta tránh xa những nơi công cộng và không bị theo đuôi, chúng ta sẽ được an toàn.

- Nhưng, cháu à, điều này cũng không có ích gì ngoài việc giúp cháu trốn được một thời gian. Nó không giúp cháu kết hôn được, và cháu cũng không thực sự được an toàn cho tới khi cháu kết hôn.

- Cháu biết, đó là lý do tại sao cháu gửi tin nhắn tới những quý ông cháu đã chọn để hẹn gặp tại đó và đưa ra lời đề nghị với người đó. Nếu mọi chuyện thuận lợi, cháu có thể cưới ở Silverley cũng được, nếu Regina không thấy phiền.

Lông mày của Nettie nhướn lên :

- Vậy cháu đã quyết định kết hôn với ai rồi à?

- Khi cháu tới đó, cháu sẽ biết người cháu muốn là ai – Roslynn rào đón, vì đó là điều suy nhất còn phải nghi ngờ - Điều quan trọng lúc này là tới đó mà không để lại dấu vết nào mà Geordie có thể theo dõi. Giờ, cháu phải phái một trong những người hầu tìm cho mỗi chúng ta một con ngựa thuê.

- Vậy còn Brutus thì sao? – Nettie hỏi, sau đó liếc nhìn tủ quần áo đầy chật của Roslynn với đôi mắt mở lớn – Và còn quần áo của cháu nữa? Chúng ta không có thời gian đóng

- Chúng phải để lại đây cho tới khi cháu cưới, Nettie. Cả hai chúng ta đều chỉ mang ít thứ theo thôi, và cháu chắc là Regina có một bà thợ may tài năng có thể cung cấp cho chúng ta bất cứ thứ gì khác cho tới lễ cưới. Tất cả những gì cháu cần làm là để lại lời nhắn cho Frances, sau đó chúng ta có thể khởi hành. Lúc này cô ấy ở đâu nhỉ?

Nettie càu nhàu :

- Sau khi cô ấy quở mắng người hầu suốt cả buổi sáng, một trong những hầu gái đã nói rằng cô ấy có một anh trai người biết một anh chàng, người biết làm thế nào để thuê được loại người có thể tìm ra cháu nhanh hơn cả các nhà chức trách

- Các nhà chức trách! – Roslynn thở hỗn hển, kinh hoàng trước scandal mà nàng đã lo lắng suốt cả ngày sắp sửa đổ ập xuống đầu nàng – Chết tiệt, cô ấy đã không thông báo về vụ mất tích của cháu chứ?

Nettie nhanh chóng lắc đầu :

- Cô ấy gần như đã làm vậy, cho dù, cô ấy cực kỳ lo lắng, nhưng cô ấy cũng biết một khi làm vậy, chuyện này không còn là bí mật nữa. và nếu cháu không bị hủy hoại hoàn toàn, những lời buôn chuyện cũng sẽ làm tổn thương những cố gắng của cháu trong việc tìm một người chồng tử tế. Đó là lý do tại sao cô ấy nghe theo gợi ý của một hầu gái, và thậm chí còn khăng khăng bắt cô hầu gái đó tự mình dàn xếp vụ thuê người.

Roslynn lo lắng :

- Nhưng, với từng đó người hầu biết chuyện

- Ôi, hiện giờ, cháu không cần lo về chuyện đó đâu. Quý cô Frances có những người rất trung thành, nhưng để an toàn, cô đã có một bài nói chuyện nhỏ với mỗi người bọn họ. Họ gần như không hở ra bên ngoài một lời nào về sự vắng mặt của cháu.

Roslynn cười khúc khích :

- Lúc nào đó cô sẽ phải nói cháu nghe mấy mảnh khoe mà cô đã sử dụng, nhưng ngay lúc này chúng ta không còn thời gian nữa. Hãy đi đóng gói mấy thứ quần áo để thay đổi, và cháu cũng sẽ làm thế, sau đó gặp cháu dưới cầu thang. Chúng ta cần phải rời đi cùng lúc. Và, Nettie, cứ nhắm thẳng hướng bắc nếu cô chắc chắn mình không bị theo dõi, sau đó cô có thể hướng thẳng tới Hampshire. Cháu sẽ đi về hướng nam và sau đó cũng sẽ quay về lối cũ. Nhưng nếu cháu không đến sau cô đủ nhanh, cũng đừng lo lắng. Cháu sẽ đi hơi xa so với lối ban đầu của cháu, để đảm bảo an toàn. Cháu không định rơi vào tay của Geordie dù thế nào đi nữa. Lần tới hẳn ta sẽ không bất cẩn như thế nữa đâu.

Chương XVI

Quãng thời gian trước khi cánh cửa phía trước mở ra đối với Roslynn dường như là vô tận khi nàng gõ cửa không ngừng, và gõ tiếp là việc nàng đang làm trước khi hoàn thành. Nàng đang ở trong tâm trạng bồn chồn, thực sự, lo lắng bị bắt lại vào bất cứ lúc nào, đến mức chính cái bóng của nàng cũng khiến nàng giật mình khi nàng liếc về đằng trước để đảm bảo là chiếc xe ngựa cũ vẫn đang chờ, người đánh xe vẫn để mắt tới nàng.

Không phải là anh ta sẽ ít nhiều giúp được gì nếu Geordie và tay chân của hắn tìm thấy nàng. Mà chính nguy cơ đó khiến nàng ở trong tình thế

như thế này. Nàng không nên dừng lại đây. Nàng đã hứa với Nettie nàng sẽ gấp rút rời khỏi London, thay vì đó nàng đã lại trực tiếp tới đây, không tự cho phép mình làm lạc hướng bất cứ ai có khả năng bám theo nàng.

Đó chính là điều khiến trái tim nàng nện thành thịch trong ngực theo từng nhịp nắm tay nàng đập vào cửa. Geordie có thể nhảy ra hù dọa nàng ngay lúc này, tới gần và gần hơn nữa, trong khi nàng đứng đây đợi cánh cửa chết dẫm này mở ra.

Khi nó đã mở, nàng xông vào bên trong một cách mạnh mẽ, gần như đâm sầm vào người quản gia. Nàng tự đóng cửa, rồi dựa vào nó, thất kinh nhìn vào người quản gia, người mà có vẻ còn đang kinh hoàng hơn cả nàng. Ông ta là người đầu tiên trấn tĩnh lại, vuốt thẳng chiếc áo của mình lại với một cái giật mạnh, lấy lại vẻ nghiêm trang của mình giống như mang một chiếc mặt nạ.

- Thực sự thì, thưa quý cô

Nàng nhảy ngay tới chặn trước ông ta, vô ý lại làm cho ông ta có ấn tượng xấu hơn về nàng.

- Ôi, thôi nào, đừng có bắt đầu rầy la tôi. Tôi xin lỗi là đã xâm nhập vào đây, nhưng đây là tình huống khẩn cấp. Tôi phải nói chuyện với Ngài Anthony.

- Không thể được – ông ta nói với sự khinh bỉ ngạo mạn – Ngài Anthony không tiếp khách tối nay.

- Vậy là, anh ấy không có ở đây?

- Ngài không sẵn sàng tiếp người tới thăm – người quản gia nói huých toẹt – tôi đã nhận được lệnh, thưa cô. Giờ thì liệu quý cô có thể nào

- Không! – Nàng thở hổn hển khi ông ta chạm tay tới cánh cửa để mời nàng ra – Thôi nào, chẳng lẽ ông không nghe tôi nói gì ư? Tôi phải gặp anh ấy!

Ngập ngừng một chút, rồi ông ta mở cánh cửa, bắt buộc nàng phải đứng tránh nó ra:

- Không có ngoại lệ nào cả!

Nhưng khi ông ta tóm lấy cánh tay nàng để thực sự đẩy nàng ra ngoài, Roslynn dùng cái túi xách tay của mình đập lia lịa vào ông ta.

- Giờ thì hãy nhìn đây! – Người quản gia thở hổn hển, bị xúc phạm.

- Ôi, nhưng mà ông thật là gàn dở, đúng thế - nàng nói theo cách đã đủ bình tĩnh lại, nhưng đôi mắt nàng vẫn hướng về ông ta một cách giận dữ.

- Tôi sẽ không rời khỏi đây chừng nào cho tới khi tôi gặp được Anthony. Tôi không mạo hiểm tới đây chỉ để bị từ chối như vậy, ông hiểu không? Giờ hãy nói với anh ta là có một quý cô muốn gặp anh ta. Hãy làm đi, ông bạn, nếu không tôi thề là tôi sẽ

Dobson đã quay đi trước khi nàng nói hết lời đe dọa. Quay lui một cách cứng nhắc, ông ta bước lên cầu thang, khoan thai kéo dài thời gian. Đúng là phụ nữ. Chưa bao giờ trong những năm đáng kể trong cương vị người làm của Anthony ông ta thấy một người như vậy. Các quý cô không tới bắt chuyện với đàn ông mà để trách nhiệm đó cho họ. Thuần túy là ý nghĩ như vậy.

Điều gì khiến cho ngài Anthony hạ thấp các tiêu chuẩn của mình, để có quan hệ với một con bé trăng tráo như thế cơ chứ? Đi khuất khỏi tầm nhìn của phòng nghỉ nơi ông ta để nàng lại, Dobson nghĩ tới chuyện chờ thêm một lúc rồi sau đó đơn giản là quay lại cố gắng đuổi người phụ nữ đi một lần nữa.

Trong khi đó, Ngài Anthony đã về nhà với tâm trạng tồi bởi anh đã muộn tới bữa họp mặt gia đình tổ chức tại nhà anh trai của anh, Edward. Quý ngài James cùng với cậu Jeremy đã tới đó. (Chỗ này giống như Johanna đang tường thuật lại với các danh xưng nhân vật là Sir-Lord-Master qua suy nghĩ của ông quản gia nên dù cho đọc hơi bị trang trọng quá nhưng mình cũng xin giữ nguyên cách gọi)

Cho dù ngài Anthony có ý định gặp mặt một người phụ nữ đặc biệt nào, ngài cũng không có thời gian. Ngài đang thay đồ hiện giờ, và thực sự sắp xuống dưới trong chốc lát nữa. Ngài sẽ không quan tâm tới việc phải đương đầu với bất cứ sự chậm trễ nào thêm nữa mang hình dáng của một phụ nữ huyền hoang với khả năng yêu sách của mình. Nếu đó là bất kỳ cuộc hẹn nào, nó cũng chẳng quan trọng đến thế. Với ngài Anthony gia đình là ưu tiên hàng đầu. Đã và sẽ luôn là vậy. Ấy thế mà...

Dobson không thể đẩy được lời đe dọa đầy ngụ ý khỏi đầu mình. Ông ta chưa bao giờ chạm trán với người khách nào cứng đầu theo cách như cô

ta, dĩ nhiên, không kể tới chính họ hàng của ngài Anthony. Liệu cô ta có la hét, hay tệ hơn, trở nên bạo lực một lần nữa? Không thể đoán được. Nhưng có thể ít nhất ông ta cũng nên thông báo cho ngài Anthony vấn đề này.

Câu trả lời cụt lủn vọng ra sau cái gõ cửa của ông. Dobson bước vào phòng một cách thận trọng. Ông ta chỉ cần nhìn gương của Willis, người hầu phòng của ngài Anthony, để thấy rằng không có sự khuyến khích nào trong khi ông chủ đang khó chịu. Câu trả lời của người đàn ông vội vàng, như thể ông ta đã đo lường được hết giọng điệu gay gắt của ngài Anthony.

Và sau đó ngài Anthony khoát tay, ra hiệu cho Dobson ngừng lại. Hiếm khi ông nhìn thấy ngài trong tình trạng chưa mặc đồ. Ngài chỉ mặc quần dài và đang dùng khăn tắm lau khô mái tóc đen dày của mình. Lại thêm một tiếng gõ gông mất kiên nhẫn nữa.

- Có chuyện gì, Dobson?

- Một người phụ nữ, thưa ngài. Cô ta xông vào, yêu cầu được nói chuyện với ngài. Anthony quay đi.

- Tổng khứ cô ta đi.

- Tôi đã cố, thưa ngài. Cô ta từ chối rời đi.

- Cô ta là ai?

Giờ thì Dobson chẳng thêm che dấu sự khinh thường của mình nữa.

- Cô ta không nói tên, chỉ xưng rằng mình là một quý cô.

- Có đúng như thế không?

- Tôi rất nghi ngờ, thưa ngài.

Anthony ném chiếc khăn tắm với sự tức giận rõ ràng:

- Quý tha ma bắt, cô ta có thể tới đây vì James. Đáng lẽ tôi phải biết là những ả gái điếm ở quán rượu của anh ta sẽ bắt đầu tới trước cửa nhà mình trình diện khi mà anh ta ở đây lâu như thế chứ.

Dobson miễn cưỡng khi thanh minh:

- Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài, nhưng cô ta đề cập tới tên ngài, chứ không phải Quý ngài Malory nào khác.

Anthony quắc mắt:

- Vậy ông hãy cứ sử dụng những mảnh khốe của mình đi chứ. Những người phụ nữ duy nhất tới đây đều kèm theo lời mời. Tôi nói có đúng không?

- Vâng, thưa ngài.
 - Và liệu tôi có gửi đi lời mời nào tối nay, với sự dạn dò trước đó hay không?
 - Không, thưa ngài.
 - Vậy tại sao ông còn làm phiền tôi với việc này?
- Dobson có thể cảm thấy hơi nóng ngay cổ áo của mình:
- Tôi đã được cho phép để đuổi cô ta ra ngoài, thưa ngài. Nhưng cô ta không rời đi tự nguyện.

- Bằng mọi cách – Anthony đáp lại khô khan – Hãy sử dụng một trong các người hầu nếu ông không nghĩ ông có thể tự xoay sở, nhưng hãy tống khứ cô ta đi trước khi tôi xuống.

Hơi nóng giờ trườn lên cả hai má của Dobson:

- Cám ơn ngài. Tôi nghĩ tôi sẽ tìm thêm sự giúp đỡ. Tôi không giỏi với việc tự đương đầu với cơn giận của một người Scot.

- Cái gì? – Anthony hỏi một cách mạnh mẽ, màu sắc trên mặt Dobson biến mất.

- Tôi-tôi
- Có phải ông vừa nói cô ta là người Scot?
- Không-không, cô ta chỉ có vẻ
- Chết tiệt, ông già, tại sao ông không nói trước? Nhanh lên và đưa cô ấy lên đây, trước khi cô ấy quyết định rời đi.
- Trước khi cô ta- Miệng Dobson rớt xuống, nhưng ánh mắt thì liếc khắp phòng – Đưa lên đây sao, thưa ngài?
- Ngay bây giờ, Dobson.

Chương XVII

Anthony không thể tin được điều này. Kể cả khi thấy nàng đi qua cánh cửa, lườm Dobson một cái, rồi chiếu cái nhìn giận dữ chết người vào Anthony, anh vẫn không tin được.

- Ngài có một người quản gia quá là thô lỗ đó, ngài Anthony.
- Anh chỉ cười toe toét với nàng, trong khi nàng đứng đó với đôi bàn chân gỗ nhíp, cùng cánh tay bắt chéo ngang ngực:

- Khi anh cho em địa chỉ của mình, bé yêu, nó là để em gửi cho anh tin nhắn nếu có chuyện gì, chứ không phải để em xuất hiện ngay trước cửa nhà. Em có nhận thấy sự không thích hợp không? Đây hoàn toàn là nơi ở của một kẻ độc thân. Thậm chí anh còn có anh trai và cháu trai sống cùng

- Được rồi, nhưng nếu họ ở đây, thì tức là tôi không ở một mình cùng anh, phải không?

- Anh ghét phải làm em thất vọng lắm, em yêu, nhưng tối nay họ ra ngoài rồi và thực tế là em đang ở một mình cùng anh. Như em có thể thấy, bản thân anh cũng đang chuẩn bị ra ngoài, đó là lý do tại sao Dobson lại khó khăn như vậy trong việc cho em vào.

Nhưng gì nàng thấy, khi nàng nhìn cho kỹ anh trong cơn giận của mình, giống với việc anh đang chuẩn bị để đi ngủ nhiều hơn. Anh đang mặc một chiếc áo choàng bằng vải satin màu xanh bạc cùng với quần dài, và chỉ có thế. Chiếc áo choàng anh mặc đang thắt nút, nhưng không phải trước khi nàng đã có cái nhìn lướt qua bộ ngực trần của anh cùng với mảng lông đen xoắn nằm rải rác trên đó. Tóc anh ẩm ướt, rủ xuống qua trán anh, với một vài lọn tóc đã khô bắt đầu quăn lại hai bên thái dương.

Trông anh gợi cảm hơn bất kỳ lúc nào nàng từng thấy anh, và tất cả những gì nàng có thể làm là hướng mắt nàng ra hướng khác và cố gắng nhớ xem tại sao nàng ở đây. Vấn đề là, ánh mắt của nàng rớt trúng cái giường ngủ, và nó đánh vào nàng với sức mạnh như một cú đập khi nhận ra nơi anh tiếp nàng.

Phòng ngủ của anh ta. Quý thật!

- Anh có biết chuyện đó là do- thôi, anh không thể biết được – Nàng tự trả lời bản thân, đôi mắt quay lại với anh – Có phải anh tiếp tất cả những người đến viếng thăm tại đây không?

Anthony cười lục khục khi nghe câu hỏi:

- Chỉ khi nào anh đang rất vội thôi, em yêu.

Nàng nghiêm mặt, có vẻ không thích thú tí nào, nhưng phải nỗ lực để kiềm chế bản thân khỏi cười cùng anh. Để làm được điều đó, nàng phải tránh nhìn anh một lần nữa:

- Tôi sẽ không làm mất thời gian của anh đâu, Anthony. Bản thân tôi cũng không có thời gian để lãng phí. Có vài chuyện đã xảy ra, mà chuyện đó cũng không liên quan tới anh. Chỉ có thể nói rằng, tôi đang rất gấp rút. Tôi cần một cái tên từ anh, và cần nó ngay lúc này.

Sự hài hước của anh biến mất. Anh sợ là anh biết chính xác nàng đang nói tới cái gì, và điều đó chắc chắn tạo là một cơn co thắt ở dạ dày không thoải mái tí nào. Việc trở thành một người bạn tâm tình, một cố vấn cho nàng không gì hơn là một cái cớ để anh tới gần nàng. Cái quý gì khiến anh phải từ bỏ mục đích của mình để giúp nàng kết hôn cơ chứ. Anh đã dự định sẽ trì hoãn tình huống đó tới vô hạn định và quyến rũ nàng trước khi nó thực sự xảy ra.

Lúc này ở đây, nàng lại yêu cầu anh đưa ra một cái tên, cái mà anh nên có nếu anh thực sự thực hiện những gì anh đã nói với nàng, nhưng anh đã không làm gì. Rõ ràng, nhu cầu của nàng về một người cố vấn đã kết thúc. Nếu anh không đưa cho nàng một cái tên, nàng sẽ tự quyết định, dù tốt hay xấu. Anh không nghi ngờ gì chuyện đó:

- Vậy chuyện quái quỷ gì đã diễn ra vậy?

Nàng chớp mắt trước giọng nói của anh, thoát ra một cách gay gắt không ngờ:

- Tôi đã nói, chuyện đó không liên quan tới anh.

- Đừng chọc cười anh, và trong khi em vẫn ở trong tình huống này, em có thể nói cho anh tại sao em phải cố gắng thực hiện cái nhiệm vụ kết hôn này nếu không phải vì chạy theo một, và tại sao phải gấp rút như vậy.

- Chẳng can gì tới anh cả - Nàng khẳng khẳng.

- Nếu em muốn một cái tên, em yêu, tốt hơn hết em nên coi nó như chuyện của anh.

- Điều này

- Không trung thực về phía anh, anh biết.

- Quý thật!

Tính khí hài hước của anh quay trở lại khi đối diện với cơn tức giận của nàng.

Chúa ơi, nàng thật xinh đẹp khi mà mắt nàng lóe lên như thế. Những đốm vàng trong đôi mắt dường như bốc cháy, kết hợp với màu lửa trên tóc nàng. Bất chợt trong tâm trí anh hiện ra chuyện nàng đang thực sự ở trong nhà anh, trong phòng ngủ của anh, chuyện anh đã từng vô số lần tưởng tượng ra, hay nghĩ tới mà không có cách nào khiến nó thành sự thực. Nụ cười làm đôi môi anh cong lên thậm chí làm nàng điên tiết hơn nữa. Em đã tới hang ổ của tôi rồi, cưng à, anh không thể ngừng suy nghĩ. Giờ thì tôi đã có em.

Quay về phía nàng, anh gợi ý:

- Em dùng chút gì chứ?

- Hóa ra anh cũng đủ tốt đấy chứ - Nàng đớp lại, nhưng cùng lúc với cái gật nhẹ và nuốt một ngụm lớn của ly brandy mà anh đưa nàng sau đó.

- Vậy thì? – Anh thúc đẩy khi nàng không có vẻ gì là định tiếp tục nhìn trừng trừng một cách không bằng lòng vào anh.

- Đó là do ông tôi, ông đã bắt tôi hứa là tôi sẽ kết hôn càng sớm càng tốt khi ông qua đời.

- Anh biết chuyện đó rồi – Anthony nói một cách điềm tĩnh – Giờ hãy nói anh biết sao ông lại bắt em hứa như vậy.

- Tôi biết – Nàng ngắt lời – Tôi có một người anh họ xa người dự định cưới tôi bằng bất cứ giá nào.

- Vậy.

- Tôi không nói anh ta muốn làm vậy, mà là dự định làm vậy, dù tôi có muốn hay không. Anh có hiểu không? Nếu Geordie đặt được một tay lên tôi, anh ta sẽ buộc tôi phải làm điều đó, cưới anh ta.

- Anh hiểu rằng em không hề muốn anh ta?

- Đừng ngớ ngẩn thế, anh bạn – Nàng nói một cách sốt ruột, bắt đầu bước chân vòng quanh anh – Liệu tôi lại có sẵn lòng cưới một người gần như xa lạ vì bất cứ lý do gì không?

- Không, anh không cho là thế.

Roslynn thở hển hển bởi nụ cười của anh:

- Anh cho là điều đó đáng cười sao?

- Những gì anh nghĩ, cưng à, là em đã quá quan trọng hóa chuyện đó. Tất cả những gì em cần là có một ai đó thuyết phục cho anh họ của em biết rằng anh ta sẽ còn khỏe mạnh bình an nếu anh ta đi chỗ khác mà kiếm một cô vợ.

- Anh sẽ làm việc đó?

Anh nhún vai

- Tại sao không nhỉ? Anh không ngại phục vụ em với nhiệm vụ đó đâu. Nàng gần như muốn đá anh một cái. Thay vào đó nàng uống cạn ly brandy, vui sướng vì nó có tác dụng kiềm chế phần nào:

- Để tôi nói anh biết một điều, Anthony Malory. Anh đang đánh cược bằng cả cuộc đời của tôi, không phải của anh. Anh không biết Geordie. Anh không biết được anh ta bị ám ảnh bao nhiêu bởi việc đặt tay được lên gia sản của ông tôi thông qua tôi. Anh ta sẽ làm bất kỳ điều gì để có nó, và một khi anh ta hành động, điều gì ngăn anh ta khỏi việc sắp xếp một tai nạn ngẫu nhiên dành cho tôi, hay nhất tôi ở nơi nào đó rồi tuyên bố rằng tôi bị mất trí hay đại loại như thế? Một chút đe dọa từ anh sẽ chẳng xua đuổi được anh ta đâu, kể cả khi anh có thể bắt anh ta làm vậy đi nữa. Không gì có thể. Cách duy nhất để tôi tự bảo vệ cho mình là lấy một người khác.

Anthony lấy ly của nàng, rót đầy lại, và để nó trở lại trong khi nàng quăng những dữ kiện đó vào anh. Thậm chí nàng còn không để ý tới điều đó:

- Được rồi, giờ anh đã biết tại sao em nghĩ em phải kết hôn nhanh chóng. Vậy giờ hãy nói anh hay, tại sao chuyện này phải diễn ra ngay lập tức? Cái gì khiến cho em mạo hiểm với thanh danh của mình khi tới đây tối nay?

Nàng do dự trước lời cảnh báo nguy cơ không cần thiết đó, điều mà dường như ít xấu xa hơn vào thời điểm này:

- Geordie đã tìm ra tôi. Đêm qua anh ta đã đánh thuốc mê và bắt tôi ra khỏi nhà của Frances.

- Em nói cái quỷ gì vậy?

Nàng tiếp tục như thể chưa hề nghe thấy cơn bùng nổ của anh.

- Sáng nay tôi tỉnh dậy bị khóa trong một căn phòng lạ ở khu vực dưới cảng, ngồi đợi tên linh mục lừa đảo mà Geordie đã tìm được tới. Nếu mà

tôi không nhảy qua cửa sổ thì –

- Chúa lòng lành, em không thể đang nói thật được!

Nàng dùng chân lại để chiếu lên anh một ánh nhìn khinh thường không che dấu:

- Tôi không hề nghi ngờ là vẫn còn một vài nhánh cỏ khô trong tóc tôi từ chiếc xe bò chở cỏ mà tôi đã nhảy xuống. Và việc tìm đường về nhà với tôi mất thời gian tới mức tôi không có thời gian để gội sạch nó nữa. Tôi có thể cho anh thấy, nhưng Nettie không ở đây để sửa lại tóc tôi nếu tôi thả nó xuống, và tôi nghi ngờ chuyện Dobson của anh có thể làm điều đó. Và tôi cũng sẽ không rời nhà của anh với bộ dạng trông như thế-như thế

Anthony ngửa đầu ra sau trong một điệu cười khi mà nàng thất bại trong việc hoàn thành nốt cái ý nghĩ khêu gợi đó. Roslynn quay lưng lại với anh và hướng đầu thẳng ra cười. Trong cùng lúc anh cũng đã tới đó, tay anh trượt lên vai nàng ép nàng một cách mạnh mẽ vào lối ra duy nhất.

- Có phải đó là điều mà anh đã nói không? – Anh hỏi với tất cả sự vô tội ngay bên tai nàng.

Roslynn chẳng ngại ngần khi thúc cho anh một khuỷu tay, cái mà đáp trúng mục tiêu một cách chính xác ở khoảng cách gần như vậy. Hải lòng với tiếng càu nhàu không thoải mái của anh, nàng bước quanh anh, tách họ ra bằng một khoảng cách dễ thở hơn.

- Tôi tin rằng anh đã có quá đủ sự thích thú với chuyện của tôi rồi, Anthony. Tôi chỉ định ở đây một vài phút thôi, và tôi đã quá lãng phí thời gian với những lời giải thích không cần thiết rồi. Tôi có một người đánh xe đang chờ ngoài kia và một chuyến đi dài trước mắt. Anh cũng nói là anh đang vội. Hãy cho tôi cái tên, nếu anh vui lòng.

Anh dựa người lại cánh cửa, cái thông tin về “chuyến đi dài” khiến cho cơ thể anh rùng mình bởi sự hốt hoảng.

- Em sẽ không rời xa London chứ?

- Dĩ nhiên là tôi sẽ. Anh không nghĩ là tôi sẽ ở đây chờ Geordie tới bắt tôi hay sao ?

- Vậy làm sao mà em dự định dụ dỗ một trong những người theo đuổi em đưa ra lời cầu hôn nếu em không ở đây để có sự tìm hiểu lẫn nhau ?

- Chết tiệt ! Làm như thế là tôi còn có thời gian cho việc làm quen tìm hiểu nhau ấy –

Nàng đáp, càng cáu giận hơn bởi những câu hỏi dường như không hề kết thúc của anh :

- Tôi sẽ tự thực hiện lời cầu hôn của mình, chỉ cần anh-cho-tôi-một-cái-tên !

Cơn giận của nàng nhấn mạnh thêm mỗi từ cảnh báo anh thay đổi chiến thuật, và thực ra là anh đã thua trong nhất thời mất rồi. Anh sẽ không đưa cái tên nào cho nàng dù cho anh có một cái đi nữa, nhưng nếu anh nói vậy với nàng, nàng sẽ biến ra khỏi căn phòng và đi tới nơi-ai-mà-biết-được. Anh tự hỏi nếu anh có nên hỏi nàng xem nàng sẽ tới đâu. Không, nàng đã quá chán nản với những câu nói lảng tránh có chủ đích của anh rồi. Anh bước về phía nàng, ra dấu về chiếc ghế dài to phía trước lò sưởi :

- Ngồi xuống nào, Roslynn.

- Anthony...-Nàng bắt đầu cảnh cáo.

- Mọi chuyện không đơn giản vậy đâu.

Mắt nàng nheo lại đầy nghi ngờ.

- Anh đã có thời gian sàng lọc tin tức từ những lời đồn, như anh đã hứa thực hiện.

- Anh yêu cầu có một tuần, nếu như em còn nhớ.

Mắt nàng sáng rực lên đầy báo động :

- Vậy tức là anh vẫn chưa

- Ngược lại – Anh nhanh chóng cắt ngang – Nhưng em sẽ không thích những gì anh tìm được đâu.

Nàng rên rỉ, lờ đi chiếc ghế đã được đề nghị, lại bắt đầu đi tới lui.

- Cứ nói tôi nghe xem.

Tâm trí Anthony như chạy đua, đào bới điên cuồng những chuyện xấu mà anh có thể thổi phồng lên về những ứng cử viên của nàng. Anh bắt đầu với mẫu thông tin duy nhất thực sự là đúng, hi vọng là cảm hứng sẽ theo sau những chuyện còn lại.

- Trận đấu mà anh đã nói với em là David Flemming từ chối không tham gia, nó không chỉ được biết đến bởi cái anh chàng đáng thương hèn

nhát đó mà còn bởi-ừm, thực ra là

- Nói thẳng ra xem nào ! Tôi nghĩ nó có dính dáng tới người phụ nữ nào đó ? Hầu như không cần phải ngạc nhiên gì.

- Cuộc tranh cãi không xoay quanh một người phụ nữ, cưng à, mà là một người đàn ông khác, nhưng nó vẫn là cuộc cãi vã của người yêu.

Anh lợi dụng khoảnh khắc nàng đang shock để đổ đầy cốc brandy của nàng lần nữa.

- Anh muốn nói là

- Anh e là vậy.

- Nhưng anh ta dường như rất.., ôi, thôi đừng bận tâm. Chắc chắn là anh ta không thích hợp rồi.

- Em cũng sẽ phải gạch cả tên của Dunstanton nữa – Anthony nói. Vì nàng sẽ rời London, nàng không thể kiểm chứng lại những lời sắp tới của anh nữa – Anh ta vừa công bố tin đính hôn của mình.

- Tôi không tin – Nàng thở hốt hển – Tại sao, mới tuần trước anh ta còn mời tôi cùng tới nhà hát. Dĩ nhiên, anh ta đã hủy lời mời, nhưng...ôi, rất tốt. Tôi đã muốn danh sách được rút gọn, và giờ thì nó đúng là vậy. Vậy còn Savage thì sao?

Anthony được truyền cảm hứng bởi cái tên.

- Anh ta cũng không được, em yêu quý. Ở nơi nào đó trong suốt tuổi xuân uổng phí ông ta cần cân nhắc lại về tên tuổi của mình. Người đó là đáng buồn nhất.

- Ôi, giờ thì

- Đúng là vậy. Ông ta yêu thích việc gây tổn thương cho bất cứ thứ gì yếu hơn ông ta

– động vật, phụ nữ. Những người hầu của ông ta bị đối xử cực kỳ....

- Được rồi, anh không cần phải đi sâu vào chi tiết. Điều đó khiến cho chỉ còn lại ngài Warton, người mà ngay cả cháu gái anh cũng đề cử với tôi, cùng với ngài Artemus.

Tới lượt Anthony đi tới lui, vì anh đã quên mất Warton cũng đáng bận tâm. Tình yêu của Shadwell với bài bạc và cá cược có thể lợi dụng được, nhưng gần như chả có gì có thể làm mất uy tín của Warton được. Thực tế

thì anh ta không nghi ngờ gì sẽ là một người chống lý tưởng đối với Roslynn. May mắn cho Anthony, cái thông tin đó thực sự làm anh nổi giận, anh xoay sở sao cho đào bới được câu chuyện kinh khủng hoàn hảo để đổ lên hình ảnh anh chàng này.

Anh quay về phía Roslynn, bắt chước một vẻ mặt miễn cưỡng thích hợp:

- Em có thể quên Warton đi được rồi. Sự thích thú của anh ta với em chỉ nhằm đánh lạc hướng mẹ anh ta mà thôi.

- Anh muốn ám chỉ cái quý gì vậy?

- Anh ta đang yêu người chị gái của mình.

- Cái gì?

- Ôi, chuyện đó được giữ bí mật rất tốt – Anthony đảm bảo với nàng – Reggie chắc chắn là không biết, bởi vì đó không phải là chuyện Montiech muốn làm cho cô ấy vỡ mộng. Sau tất cả, cô ấy khá là thân thiết với cả ba người nhà Warton. Và cậu ta cũng không nói với anh nếu không phải anh đã đề cập với cậu ta sự chú ý của em với anh chàng đó. Nhưng cậu ra đã bắt gặp họ ở trong rừng một lần rồi, một tình huống khá là đáng xấu hổ, anh chỉ có thể tưởng

- Đủ rồi! – Roslynn uống hết cốc brandy thứ ba của nàng và đưa cho anh cái ly – Anh đã làm chính xác những gì tôi yêu cầu, và tôi cảm ơn. Ngài Artemus là người đầu tiên lọt vào danh sách của tôi, và nếu ông ta là người cuối cùng phù hợp với điều kiện của tôi thì cũng hợp lý thôi.

- Nhưng ông ta rất nghèo, em biết không.

- Không vấn đề gì – Nàng mỉm cười – Tôi có đủ tiền để đổ đầy túi ông ta lần nữa.

- Anh không nghĩ là em hiểu, Roslynn. Trong những năm cuối cùng việc đánh bạc của ông ta đã trở thành một thảm họa. Ông ta từ một trong những người giàu có nhất London trở thành không còn gì. Ông ta đã phải bán đi tất cả bất động sản của mình trừ ngôi nhà ở Kent, và nó đã được cầm cố hết rồi.

- Làm thế nào anh biết chuyện đó?

- Anh trai anh Edward là người giải quyết mấy vụ mua bán đó.

Nàng nhướn mày, nhưng vẫn khăng khăng một cách bướng bỉnh:

- Điều đó không thành vấn đề. Thực tế, nó chỉ chắc chắn thêm rằng ông ta không thể từ chối lời đề nghị kết hôn của tôi.

-Ồ, ông ta sẽ chớp ngay lấy ấy chứ, dĩ nhiên rồi. Và trong vòng một năm thôi em cũng sẽ khánh kiệt như ông ta.

- Anh đang quên mất là tôi sẽ có quyền kiểm soát tài sản của mình, Anthony.

- Chắc chắn rồi, nhưng em đang bỏ sót sự thật đơn giản rằng khi mà một người đàn ông có thể và vay tiền để đánh bạc, điều mà chắc chắn không thể giám sát được. Và những chủ nợ của ông ta sẽ không ngần ngại mà tới gặp em như là người vợ chính thức của ông ta để yêu cầu thanh toán, kể cả chuyện kiện em ra tòa. Và tòa án, cứng à, hầu như không hứng thú gì với bản hợp đồng của em khi mà họ chứng minh được rằng em cưới Shadwell với nhận thức đầy đủ về đam mê cờ bạc quá mức của anh ta. Em sẽ bị bắt buộc phải trả những khoản nợ của ông ta vì danh dự cho dù em có muốn hay không.

Roslynn trở nên tái đi, mắt mở to và đầy ngờ vực. Với quá ít kiến thức về luật, nàng không có lý gì nghi ngờ những dự đoán của Anthony. Nàng bắt buộc phải tin anh. Và nghĩ về chuyện nàng từng đảm bảo rằng một con bạc sa cơ lỡ vận có thể là lựa chọn hoàn hảo cho mình, không bao giờ mơ về chuyện ông ta thực sự có thể là người dẫn nàng tới cảnh nghèo hèn. Việc nàng giao khoản thừa kế của nàng vào tay Geordie cũng như giao cho một con bạc vậy.

- Tất cả họ đều đã từng thích hợp – nàng nói một cách lơ đãng, cực kỳ khốn khổ, trước khi nàng ngược đôi mắt nâu lục nhạt lên nhìn Anthony.

- Anh muốn nói là anh không thể tìm cho tôi một ai ư? – Biểu hiện khổ sở của nàng đánh thẳng vào trái tim anh.

Anh phải chịu trách nhiệm, với những sự thật nửa vời và những thù dật của chính mình. Anh đã can thiệp vào cuộc đời nàng với những động cơ vị kỷ nhất. Nhưng anh không thể tự tay đẩy nàng tới với người đàn ông nào khác. Chỉ là anh không thể làm thế.

Và đó không chỉ là vì anh muốn nàng cho riêng anh. Cái ý nghĩ một người đàn ông khác chạm vào nàng là xa lạ nhất, làm anh như xoắn cả ruột

gan lại. Không, anh không thể hối hận là anh không đưa ra một ai thích hợp, bởi vì nỗi khuây khỏa của anh quá lớn để bù đắp lại điểm đó. Nhưng anh cũng không chịu đựng được sự khổ sở của nàng.

Trong một nỗ lực làm nàng vui lại, anh đề nghị một cách nhẹ nhàng:

- Flemming có thể hợp với em, em biết đấy, nếu chỉ vì những lợi ích bề ngoài.

Tuy nhiên, khi anh nghĩ về chuyện nàng với anh chàng kia, anh đơn giản chỉ muốn giết chết thằng cha đó.

- Đối với những mục đích của em, anh ta là lý tưởng, và sau đó anh có thể được đảm bảo là có em cho riêng mình anh.

Nếu không có gì khác, anh đã thành công trong việc khuấy lên lại cơn giận dữ của nàng với lời nhận xét đó:

- Tôi sẽ không lấy một người mà cảm thấy ghê tởm khi chạm vào tôi. Nếu tôi kết hôn, tôi muốn có những đứa con từ cuộc hôn nhân đó.

- Điều đó có thể được dàn xếp, em yêu, với sự sẵn lòng hầu hết từ phía anh

- Anh đáp lại nhẹ nhàng.

Nhưng nàng không còn lắng nghe anh nữa.

- Tôi cho rằng tôi có thể trở lại quê nhà và cưới một người chủ trại. Giờ thì tôi lấy ai cũng có khác gì đâu cơ chứ? Cứ làm cho xong thôi.

Anh thấy mọi nỗ lực của mình sụp đổ ngay bên đường:

- Chết tiệt! Em không thể

Nàng vẫn đang lạc trong thế giới của một vài lựa chọn ít ỏi còn sót lại:

- Đó là điều mà tôi nên làm ngay từ đầu. Ít nhất tôi sẽ biết tôi nhận được điều gì.

Anh nắm lấy vai nàng, bắt nàng phải nghe anh nói:

- Quỷ tha ma bắt phụ nữ các em đi, anh sẽ không để em tự quăng mình vào mối thằng cha chủ trại bán thiu nào đó đâu!

Và ngay cả trước khi Anthony kịp nhận ra bản thân đang nói gì, những từ ngữ đã tuôn ra.

- Em sẽ kết hôn với anh!

Chương XVIII

Khi tròng cười rũ ra của Roslynn nguôi dần đi thành những tiếng khúc khích nhỏ, nàng nhận ra một cách muộn màng là sự thích thú của nàng không là gì cả ngoài một sự xúc phạm trắng trợn tới Anthony. Trong khi nàng gần như không thấy gì bởi nước mắt tuôn ra khi cười, anh đã di chuyển ra xa nàng. Nàng xác định vị trí hiện giờ của anh, thấy anh đang ngồi trên giường, thoải mái dựa vào một khuỷu tay.

Trông anh có vẻ như không bị sỉ nhục chút nào.

Thực sự, trông anh giống như đang sừng sốt thì đúng hơn. Được rồi, ít ra thì sự hờ hênh của nàng cũng không gọi nên cơn giận của anh, điều tối thiểu mà nàng đáng ra không nên trách anh.

Nhưng điều đó thật là kỳ cục.

Cười anh? Thật vậy ư? Kẻ ăn chơi phóng đảng nổi danh nhất London ? Dù thế nào đi chăng nữa anh không thể nào nói tới chuyện đó. Nhưng nàng cảm thấy tốt hơn khi có một trận cười thỏa thích, nếu cần nhắc tới những chuyện nàng đang phải đối mặt với . Với một nụ cười mỉm còn sót lại, nàng bước vài nước tới gần anh hơn, nghiêng đầu theo một góc để thu hút sự chú ý của anh:

- Anthony, anh thực sự có một tài năng hiếm có, trong việc nâng đỡ tinh thần người khác, nhưng sau đó thì không ai có thể buộc tội anh vì thiếu sức hấp dẫn cả. Nhưng rõ ràng có thể thấy là anh không thoải mái chút nào khi đề cập tới hôn nhân. Tôi tin rằng những lời vừa rồi xuất phát từ một hình thức của sự thỉnh cầu, chứ không phải một sự đòi hỏi. Anh thực sự cần nhớ rằng lần sau khiêu hài hước của mình có thể trở thành trò ngớ ngẩn đó. Anh không nói câu nào lúc đầu, nhưng rồi mắt anh hướng lên gặp mắt nàng. Nàng bất chợt cảm thấy không thoải mái dưới ánh nhìn chăm chăm của anh:

- Khá là đúng, cô bé yêu quý của anh. Anh sợ là anh mất trí rồi. Nhưng sau đó anh hiếm khi làm mọi chuyện theo lẽ thông thường.

- Vậy...- Nàng kéo vạt chiếc áo choàng viền lông chồn éc min của nàng lại sát vào nhau. Đó là một cử động bất an về phía nàng – Tôi đã làm phiền anh quá lâu rồi. Anh ngồi thẳng dậy, bàn tay để thẳng trên hai đầu gối:

- Em chưa rời khỏi đây được, không được khi mà em vẫn chưa cho anh câu trả lời của em.

- Trả lời về chuyện gì?

- Em sẽ kết hôn với anh chứ?

Được đặt ra với nàng như thói thông thường, câu hỏi nghe có vẻ ít buồn cười hơn:

- Nhưng anh đang nói đùa mà – Nàng nói một cách hoài nghi.

- Anh sợ là không hề, em yêu. Cho dù điều này đáng ngạc nhiên đối với anh cũng như với em, nhưng anh hoàn toàn nghiêm túc.

Môi Roslynn mím chặt lại. Điều này chẳng đáng cười chút nào:

- Chuyện này là không thể. Tôi sẽ không kết hôn với anh cũng như với Geordie.

Tiếng cười trước đó của nàng là có thể hiểu được. Và phản ứng của nàng với yêu cầu rằng nàng lấy anh là quá nhẹ nhàng so với sự ngạc nhiên của riêng bản thân anh. Nhưng cho dù những lời nói đã thốt ra từ chính sự mong muốn của họ, một khi đã được nói ra, Anthony nhận ra rằng cái ý tưởng về hôn nhân, luôn luôn nghe thật kinh hãi trước kia, bất chợt lại trở nên thật xuất sắc. Không phải là anh không thể bị can ngăn lại nếu nàng không đang đứng kia mà trông thật quyến rũ. Anh đã trải qua ba-mười-lăm-năm không cần tới một người vợ và chắc chắn hiện giờ anh cũng không cần.

Vậy cái quỷ gì khiến cho anh cứ khăng khăng là anh nghiêm túc trong khi nàng đã cho anh một lối thoát bằng cách nghi ngờ anh?

Vấn đề là, anh không thích bị dồn vào chân tường, và lời đe dọa của nàng về việc cưới đơn thuần là ai cũng được đã làm điều đó với anh. Với chuyện đó, việc nàng rời căn phòng này là điều cuối cùng anh muốn. Nàng ở đây.

Anh thật tệ khi lợi dụng chuyện đó. Tuy nhiên, lời từ chối thẳng thừng của nàng về việc chấp nhận anh, lại mang tính chất quyết định(*2). Nhờ Chúa, nàng sẽ có anh, dù cho anh có phải đi tới chỗ thỏa hiệp để có được sự ưng thuận của nàng.

- Hãy sửa lại nếu anh có nói sai điều gì, nhưng em vẫn chưa nhận được lời đề nghị nào sắp tới, đúng không? Và anh nhắc lại lời nói lúc trước của em là việc em lấy ai không quan trọng miễn là em hoàn thành chuyện này.

Nàng cau mày với anh:

- Điều đó đúng, nhưng anh tình cờ lại là một ngoại lệ.

- Tại sao?

- Chỉ có thể nói là anh sẽ là một người chồng rất tệ.

- Anh cũng đã luôn nghĩ như thế - anh làm nàng ngạc nhiên với sự đồng tình – Tại sao mà anh lại trốn tránh bệ thờ hôn nhân lâu đến thế nhỉ?

- Tốt, vậy là anh đã hiểu ý của tôi, phải không?

Giờ thì anh cười toe:

- Hãy cân nhắc tới các khả năng, em yêu. Nhưng cũng nhìn vào mặt trái của vấn đề nữa, có thể là anh sẽ xoay sở tốt với hôn nhân thì sao. Montieth đã làm được, và anh đã từng là người đầu tiên nói rằng cậu ta sẽ chịu cái kết cục thất bại thảm hại.

- Anh ấy ngẫu nhiên lại yêu vợ mình – Nàng chỉ ra, giọng bực mình.

- Chúa ơi, em sẽ không trông đợi nghe anh nói rằng anh yêu em chứ, phải không? Điều đó khá là sợ

- Chắc chắn là không rồi! – Roslynn cắt ngang một cách kiên quyết, hai má nóng rực.

- Nhưng hai chúng ta đều biết là anh muốn em, đúng không? Và chúng ta cũng biết là em

- Ngài Anthony, làm ơn đi !

Nếu mặt nàng có thể trở nên nóng hơn nữa, thì nó đúng là đã vậy :

- Anh không thể nói điều gì khiến tôi thay đổi quyết định được đâu. Anh chỉ là không muốn cưới tôi vì bản thân tôi. Tôi đã thề là tôi không đời nào cưới một kẻ phóng đảng cả, và anh phải công nhận với tôi bản thân anh đúng là thế. Và anh không thể thay đổi bản chất của mình đâu, anh bạn.

- Anh cho rằng anh phải cảm ơn quý cô Grenfell vì sự không nhân nhượng này của em ?

Lùi trở lại phía sau, nàng thậm chí không thắc mắc tại sao anh lại đi tới kết luận đó :

- Đúng thế, Frances trực tiếp biết được chuyện gì xảy ra nếu tôi đánh mất trái tim mình cho một kẻ phóng đảng. Trái tim của cô ấy đã bị dày xéo dưới gót chân anh ta khi mà cô ấy cần phải kết hôn, nhưng cô ấy phải chấp nhận những gì cô ấy có thể nhận, đó là cưới phải một lão già mà cô ấy ghê tởm.

Sự quả trách kỳ lạ hướng tới mắt anh nổi bật hơn cả khi anh cau có :

- Anh nghĩ đã tới lúc em nghe toàn bộ câu chuyện, Roslynn. Anh bạn George đơn giản chỉ là đã bị hoảng sợ khi phải bất ngờ đối mặt với cương vị làm cha. Anh ấy đã trốn đi trong hai tuần chèn chèn để có thể sẵn sàng chấp nhận từ bỏ cuộc sống độc thân của mình, và vào thời điểm mà anh ấy nhận thức được mọi chuyện, Frances đã kết hôn với Grenfell mất rồi. Cô ấy không một lần nào cho George gặp con trai anh ấy. Cô ấy còn từ chối gặp anh ấy khi Grenfell chết. Nếu cô bạn của em phải chịu đựng đau khổ suốt những chuyện đó, thì bạn anh cũng vậy. Thật sự của vấn đề là, nếu cô ấy đồng ý thì George nhất định sẽ cưới cô ấy ngay lúc này.

Roslynn đi về chiếc trường kỷ và ngồi xuống, sững sốt nhìn chằm chằm vào chiếc lò sưởi đã tắt. Tại sao anh ta lại biết về George Amherst ? Tại sao anh ta kể chuyện này với nàng ? Frances có thể kết hôn với Amherst trong một phút thôi nếu cô ấy có thể tự mình tha thứ cho anh ta bởi một hành động không nghi ngờ gì là một phản ứng tự nhiên nhất trong quá khứ của George, nếu cân nhắc tới cả chuyện anh ta từng là một tên ăn chơi ra sao lúc đó.

Vậy còn bản thân Roslynn thì sao?

Chết tiệt, không có gì khiến nàng mong mỏi hơn là kết hôn với Anthony Malory...nếu anh yêu nàng, nếu anh có thể chung thủy, nếu nàng có thể tin tưởng anh. Tuy nhiên, chẳng có gì trong số những điều trên là thực cả.

Nicholas Eden có thể yêu Regina, ông nàng có thể yêu bà của nàng, George Amherst có thể đã từng yêu Frances và vẫn còn yêu tới giờ, nhưng Anthony vừa công nhận là anh không hề yêu nàng.

Và không may là, nàng lại quá dễ dàng yêu anh. Nếu không phải trong tình huống này, chắc hẳn nàng chấp nhận lời cầu hôn của anh. Nhưng nàng không ngu ngốc tới nỗi mở lòng ra để cho Anthony có thể mang tới tổn thương như vậy.

Nàng liếc nhìn lại để đối mặt với anh, nhưng chỉ thấy chiếc giường trống không. Giật mình, nàng thấy chiếc mũ của nàng đang được tháo ra và bị ném lên rìa của chiếc ghế. Nàng quay lại và thấy anh đang dựa thoải mái vào chiếc ghế, hai cánh tay choàng qua lưng ghế. Roslynn mất một giây để đánh giá lại sự gần gũi với anh và, làm thông cổ họng của mình, nàng xoay sở để thoát ra.

- Tôi xin lỗi, nhưng những gì anh vừa nói về Frances và George cũng không làm tôi thay đổi nhận xét về anh.

- Làm thế nào mà tôi nghĩ là em sẽ không nhỉ - Anh nói, lắc đầu, và một nụ cười chậm rãi xuất hiện làm cho Roslynn thấy bứt rứt.

- Em là một cô bé Scot cứng đầu, tiểu thư Chadwick à, nhưng đó cũng là một trong những điểm anh yêu mến ở con người em. Anh đưa cho em cái em đang rất cần có, và em bất chấp bản thân mình từ chối nó, bởi vì một vài lý do hoàn toàn là sự phỏng đoán. Anh có thể trở thành một tấm gương mẫu mực cho những người chồng khác thì sao, em biết đấy, nhưng em thậm chí sẽ không cho anh cơ hội nào để tìm ra giải pháp hay là những thứ khác.

- Tôi đã nói với anh, Anthony, tôi không phải là một kẻ đánh cược. Tôi không hề muốn đặt cược phần còn lại của cuộc đời mình vào cái “khả năng có thể” khi mà cái khả năng thành công hay thất bại vẫn còn được so sánh với nhau.

Anh ngả người để dựa cằm lên những cánh tay nằm ngang:

- Chắc em cũng nhận ra là nếu anh giữ em lại đây qua đêm nay, em sẽ chắc chắn bị ảnh hưởng. Anh thậm chí còn không cần phải chạm vào em, em yêu dấu. Những tình huống tự chúng đã nói lên rồi. Đó là lý do khiến cho Reggie phải kết hôn, trong khi cuộc gặp gỡ đầu tiên của con bé với Montieith đã khá là vô hại.

- Anh sẽ không làm vậy.

- Anh tin là anh sẽ làm.

Roslynn đứng thẳng trên chân nàng, nhìn trừng trừng giận dữ vào anh với cái ghế chần an toàn giữa họ:

- Điều đó..điều đó...sẽ không có ích gì đâu. Tôi sẽ quay trở về Scotland. Tôi cần gì bận tâm nếu danh tiếng của tôi ở London bị phá hủy chứ? Tôi vẫn còn có –

Nàng không thể nói ra cái từ kín đáo đó được, ý nghĩ của nàng đi lòng vòng:

- Chồng tôi sẽ biết được sự khác biệt, và đó là tất cả những gì tôi quan tâm.

- Thật vậy không? – Anh hỏi, một ánh sáng quý quý lóe lên trong đôi mắt xanh cobalt – Vậy là em không cho anh nhiều lựa chọn cho lắm, em yêu, nếu anh có thể giúp đỡ bất chấp bản thân em. Vậy là danh tiếng của em sẽ bị hủy hoại thực sự thay vì chỉ giả vờ ấy nhỉ?

-Anthony! – Tiếng kêu thét của nàng lại làm môi anh cong lại.

- Anh khá là nghi ngờ việc anh có thể bằng lòng với chuyện giả vờ theo bất cứ cách nào. Tốt hơn hết anh nên cân nhắc chuyện đó, nhưng anh cũng là một tên phóng đảng mà, như em đã chỉ rõ, vậy mà anh lại không lợi dụng chuyện em đang ở trong phòng ngủ của anh.

Nàng bắt đầu lùi ra phía cửa, nhưng anh còn nhanh hơn khi vòng quanh chiếc ghế dài để bắt kịp nàng. Anh lắc đầu với nàng:

- Em yêu quý, nếu mọi người đều sẽ thừa nhận là em chia sẻ chiếc giường cùng anh, tại sao bản thân em lại từ chối lạc thú cơ chứ?

Roslynn phải chiến đấu chống lại cơn rùng mình từ trạng thái dễ phòng khi những lời đó thốt ra với nàng, cho dù nàng dám chắc anh chỉ đang đùa giỡn với nàng. Cái cách đùa cợt giữ nàng khỏi chuyện thực sự hét lên, nhưng khi anh tiếp cận gần hơn, nàng càng trở nên hoảng hốt theo một cách khác.

Nàng biết chuyện gì xảy ra nếu anh hôn nàng. Nó đã từng xảy ra trước kia rồi.

Dù cho anh có nghiêm túc hay không về chuyện quyến rũ nàng, nếu anh chạm vào nàng điều đó sẽ xảy ra, bất chấp mọi chuyện, và anh chỉ cần

bỏ ra rất ít nỗ lực về phần mình.

- Tôi không muốn

- Anh biết – anh nói nhẹ nhàng khi anh tóm được vai nàng và kéo nàng vào với ngực anh – Nhưng em sẽ muốn thôi, em yêu. Anh có thể hứa với em chuyện đó.

Anh nói đúng, dĩ nhiên là vậy. Anh biết nàng muốn gì, từ tận trong sâu thẳm, đó là những gì nàng không thể thú nhận với anh hay với cả bản thân nàng. Nàng có thể đấu tranh với nó cho tới khi mặt trời thôi chiếu sáng, nhưng nó sẽ không biến mất. Anh là người đàn ông hấp dẫn nhất, kích thích nhất mà nàng biết, và nàng đã muốn có anh ngay từ lần đầu nàng gặp anh. Sự mãnh liệt trong cảm xúc của nàng không liên quan gì tới lý luận hay logic cả.

Đó là sự khao khát của con tim và cơ thể, chính lương tri mới là cái đáng bị chỉ trích lúc này. Khi anh dịu dàng ghì chặt nàng trong vòng tay mạnh mẽ thì Roslynn đã từ bỏ, buông xuôi bản thân theo các giác quan của mình. Nó giống như được trở về nhà, đã bao lần nàng đã tưởng tượng tới cảnh được anh ôm một lần nữa như vậy.

Hơi ấm từ cơ thể anh, sức mạnh của vòng tay anh, sự dữ dội của niềm đam mê trong anh, nàng đều nhớ, và một lần nữa tất cả lại trở nên mới mẻ, tuyệt vời, và thật là mời gọi.

Nhưng nụ hôn của anh, khi nó tới, lại thực sự có chút gì đó ngập ngừng mà nàng hiếm khi thấy. Và nàng nhận ra, anh đang cho nàng cơ hội cuối cùng để ngăn cản anh trước khi anh nắm quyền kiểm soát hoàn toàn. Anh biết rất rõ rằng anh có đủ kinh nghiệm, và cũng đủ sự thành thạo, để phá bỏ mọi sự miễn cưỡng nào mà nàng có thể vẫn nuôi dưỡng. Anh đã từng làm chuyện này trước đó.

Việc anh đang kiểm chế làm cho trái tim nàng ấm áp hơn bất cứ điều gì khác, làm cho nàng càng muốn anh nhiều hơn. Sự đồng tình của Roslynn được đơn giản biểu hiện bằng đôi tay nàng vòng qua cổ anh. Nàng bị dồn ép bởi sức mạnh từ vòng tay của anh, cho tới khi anh tự mình tỉnh lại. Nhưng nàng không quan tâm.

Hít thở chỉ là phần phụ dưới ánh sáng của sự diệu kỳ mà Anthony đang tạo ra bằng miệng của mình.

Đôi môi của anh ấm và khô, di chuyển một cách thận trọng dọc theo môi nàng, chậm chậm thiêu đốt chúng. Anh ôm nàng như vậy một lúc lâu, hôn nàng, để nàng chìm đắm trong bữa tiệc của những cảm giác thèm khát mà anh đang gợi nên. Khi anh ngả người về sau, đó là khi anh bắt đầu làm việc với những nút áo trên chiếc váy của nàng. Mũ và áo choàng của nàng đã bị loại bỏ mà nàng thậm chí còn không nhận ra là anh đã cởi chúng.

Giờ thì nàng nhìn anh chậm chạp cởi áo cho nàng, và nàng không thể cử động, và cũng không muốn cử động dù thế nào đi nữa. Đôi mắt anh như thôi miên nàng, trở nên thắm màu hơn với những mí mắt nặng trĩu, nhìn thấu vào tâm can nàng. Nàng không thể quay đi, kể cả khi nàng cảm thấy chiếc váy của nàng đang trượt qua hông nằm thành đống dưới chân, hay đồ lót của nàng cũng đi theo cùng một hướng.

Anh không chạm vào nàng sau đó, ngoại trừ đôi mắt của anh khi chúng chậm chạp du hành theo suốt chiều dài thân người nàng và trở lại với mắt nàng. Trên môi anh xuất hiện nụ cười đầy nhục dục có sức mạnh làm chân tay nàng hóa thành nước, quá nguy hiểm khi mà những giác quan của nàng đều đã tan chảy mất rồi.

Nàng chao đảo, và đôi tay của anh vươn ra giữ nàng lại, ôm chặt lấy hông nàng, nhưng chúng không nắm lại đó. Với sự chậm rãi tinh tế, anh nhấm nháp cái cảm nhận đặc biệt về làn da trần của nàng, xung quanh hông nàng, vòng quanh cái eo nhỏ nhắn của nàng, cuối cùng dừng lại trên vú nàng, hai ngón cái uốn cong ngay bên dưới.

Anh không chạm vào nàng theo cách nào khác, nhưng những núm vú của nàng siết chặt lại, hơi thở của nàng trở nên gấp gáp, và một luồng hơi nóng dội lên bên trong nàng.

Và nụ cười của anh mở rộng. Nó là niềm hân hoan rõ ràng, như thể anh có thể nhìn thấu nàng và biết được chính xác những gì nàng cảm nhận được. Anh là một người đàn ông vui sướng, đầy chiến thắng. Và nàng không quan tâm.

Nàng đang mỉm cười, nhưng trong thâm tâm, bởi vì nếu anh đã thắng, thì nàng cũng vậy, nàng đã đánh bại lẽ thường để có những gì nàng khao khát từ bao lâu nay, khi làm tình cùng người đàn ông này, khi có anh là người tình đầu tiên cùng với nàng, bởi vì cùng với anh nàng biết điều đó sẽ tuyệt đẹp

Nhưng miễn là nàng sắp đầu hàng những khao khát của nàng, nàng muốn đóng vai trò chủ động. Nàng có ý nghĩ đó trong đầu trước khi nàng cởi đồ của anh, tự hỏi rằng trông anh như thế nào. Trí tưởng tượng của nàng đã tạo nên một Adonis (*3).

Đứng trước nàng là người đàn ông, giống như một hình ảnh trong mơ nhiều hơn, nhưng khao khát đã làm nàng trở nên táo bạo.

Nàng giật mạnh để kéo lỏng thắt lưng của anh khiến cho áo choàng của anh mở ra, và đặt lòng bàn tay mình lên làn da trần của anh như anh đã làm với nàng, nàng di chuyển bàn tay lên trên, chạm vào anh như nàng ao ước được làm, da cọ vào da, banh chiếc áo choàng rộng hơn nữa, đẩy nó ra sau vai anh.

Anh thả nó rơi ra khỏi cánh tay và vờ về phía nàng, nhưng nàng giữ anh lại với sức mạnh từ cánh tay, nàng muốn được thỏa thuê nhìn ngắm đã. Phơi bày trước nàng là làn da ấm áp và những cơ bắp, những sợi lông xoắn và tối màu, bộ ngực khiến cho những ngón tay nàng có cảm giác râm ran khi sờ. Vững chắc, đầy sức mạnh, anh có nhiều hơn cả những gì nàng từng tưởng tượng. Nàng có một thôi thúc mạnh mẽ, bắt buộc cần phải vòng cánh tay qua anh, để gần gũi anh hết mức có thể trong phạm vi của mình, và có quá nhiều thứ ở anh để mà làm quen.

- Ôi, Anthony, anh là người đàn ông quá đẹp.

Anh đã bị mê hoặc khi quan sát sự khám phá đầy kích thích của Roslynn đối với anh, nhưng những tiếng khàn khàn của nàng là tác nhân gần như đẩy anh vượt quá giới hạn. Anh kéo mạnh nàng vào với anh, miệng anh hạ xuống chiếm lĩnh miệng nàng. Cùng lúc anh bế nàng lên trên cánh tay và mang nàng về phía chiếc giường. Anh dịu dàng đặt nàng xuống, sau đó lùi lại, đôi mắt anh cháy âm ỉ khi chiếu lên gương mặt nàng, nhìn xuống cơ thể nàng lần nữa, tất cả đang nằm trên giường của anh.

Đã bao nhiêu lần anh vẽ nên bức tranh về nàng năm đây, làn da ửng hồng vì khao khát, đôi mắt nàng nóng bỏng, gọi mời. Vẻ đẹp của nàng thật quá tinh tế, hơn cả những gì anh đã hình dung, những đường cong uốn lượn hoàn hảo, đầy nữ tính, và nàng năm đây, là của anh, và nàng muốn anh. Anh muốn hét lên cùng niềm vui sướng. Thay vào đó anh ôm lấy hai má nàng với nỗi dịu dàng tinh tế, những ngón tay lướt qua gương mặt nàng, lùa vào tóc nàng, đi xuống cổ nàng. Anh không bao giờ cảm thấy chạm vào nàng đủ cả.

- Em không tưởng tượng được những gì em làm với anh đâu.

- Em biết những gì anh làm với em – nàng nói nhẹ nhàng, nhìn anh – có phải điều đó giống nhau không?

Âm thanh anh phát ra nửa như tiếng cười, nửa như tiếng rên.

- Chúa ơi, anh hi vọng là vậy.

Và anh hôn nàng, lưỡi anh tách môi nàng ra để đẩy vào bên trong, ngực anh đè lên ngực nàng. Khi nàng vòng tay lên quần lấy anh, anh bắt lấy chúng, đẩy chúng lên trên, và khóa chặt chúng ở đó với những ngón tay của anh.

Nàng không thể cử động, nhưng nàng có thể cảm nhận, và những gì nàng cảm thấy là ngực anh đang di chuyển tới lui trên núm vú của nàng, kích thích những cái núm nhỏ cứng rắn đó chỉ bằng cái động chạm xác thịt tối thiểu nhất. Sau đó anh hạ thấp mình xuống để ngậm một bên vú nhạy cảm vào miệng mình, dịu dàng mút nó, hay là chậm chạp dùng lưỡi mình xoay tròn xung quanh nó.

Nhưng anh không thả tay nàng ra, và nàng thấy bản thân như phát điên với nhu cầu được ôm anh, được vuốt ve anh. Tiếng rên rỉ vọng lên từ sâu trong cổ họng nàng. Anh ngừng lại, mỉm cười với nàng.

- Anh là người quý quýet – Nàng nói với anh, thấy được niềm sung sướng tinh quái của anh.

- Anh biết.

Và anh liếm núm vú còn lại của nàng:

- Em không thích nó sao?

- Em không thích nó ? – Nàng lặp lại, như thể nàng chưa bao giờ nghe câu hỏi nàng kỳ cục tới thế - Những gì em muốn là em cũng được chạm vào anh. Anh thả em ra chứ?

- Không.

- Không?

- Em có thể chạm vào anh tùy ý sau. Còn bây giờ, anh không nghĩ anh có thể chịu đựng điều đó.

- Ôi – nàng thở dài – Vậy, em cũng không nghĩ em có thể chịu đựng hơn nữa.

Anh chôn vùi đầu mình giữa ngực nàng, rên rỉ:

- Em yêu, nếu em không im lặng, em sẽ làm cho anh cư xử như một cậu bé thiếu kinh nghiệm mất.

Roslynn cười, và cái âm thanh khàn khàn phát ra từ bên trong cổ nàng là điều hủy hoại Anthony. Anh tuột khỏi chiếc quần dài của mình nhưng may mắn là anh tự thức tỉnh mình trước khi vồ lấy nàng theo đúng nghĩa đen. Vẫn còn phải cởi giày và tất của nàng nữa, và anh nhanh chóng xử lý chúng. Khao khát đang khiến anh cứng lại hiện giờ, và những phút thông thả trước đó của anh đã kết thúc.

Và con dao găm nhỏ rơi ra từ giày của nàng khiến cho anh lấy lại kiểm soát. Anh cười thầm, ngạc nhiên. Nàng chứa đầy những bất ngờ, cô nàng Scot bé nhỏ của anh. Kết hôn với nàng có lẽ sẽ không chỉ cực kỳ vui thú mà còn rất thú vị nữa, và bất chợt anh trông chờ điều đó, tất cả những điều trước làm giảm bớt phần nào tình trạng căng thẳng của anh, nhưng không đủ mạnh để nó qua đi.

Anh hôn nàng lần nữa, sâu hơn, với niềm đói khát dữ dội được kết hợp với nàng, hai cánh tay của anh khóa chặt hai bên của nàng như những thanh sắt, những ngón tay anh thọc vào tóc nàng, giữ chặt nàng, kiểm soát nàng.

Và cơ thể anh chuyển động trên cơ thể nàng theo nhịp độ gấp gáp mà nàng cũng đang đáp lại, cũng cảm nhận thấy, khi sự căng cứng lại trở nên lớn hơn lần nữa, nhịp tim đập rộn ràng, và cuối cùng là lúc nổ tung trong sự lãng quên sung sướng.

Những giây phút sau đó Anthony đổ xuống nàng, cực khoái của chính anh đã rút kiệt anh hoàn toàn tới mức trong một lúc anh quá mệt để nhắc nổi đầu mình lên.

Anh chưa bao giờ trải qua chuyện gì giống vậy, và anh suýt nữa nói chuyện đó với nàng khi anh nhận ra nàng đang lạnh. Liệu nàng đang rơi vào giấc ngủ vì kiệt sức hay là nàng đã ngất đi, anh không biết. Dù vậy, anh mỉm cười, gạt những lọn tóc ra khỏi má nàng, quá hài lòng với bản thân và với cả nàng nữa.

Anh có thôi thúc đầy ám ảnh là đánh thức nàng dậy để bắt đầu tất cả mọi chuyện một lần nữa, nhưng anh nén nó lại, nhớ tới hàng rào cảnh ghi dấu sự trinh trắng của nàng mà anh đã cảm thấy. Reggie đã nói là nàng vẫn còn trong trắng. Sự hưởng ứng đầy say đắm của nàng chối bỏ điều đó. Sự thực lấp đầy anh cùng nỗi thỏa mãn không thể giải thích nổi. Và mặc dù nàng dường như đã không nhận ra rằng tấm màn trinh tiết của nàng đã bị xuyên thủng, sự thiệt hại vẫn cần phải có quá trình hồi phục.

Có thể là tới sáng. Anh còn cả cuộc đời cơ mà.

Anh lắc đầu, sửng sốt. Từ lúc nào mà anh trở nên nghĩa hiệp một cách quái quỷ thế này nhỉ? Căn thận anh rời khỏi giường, kéo tấm màn đắp cho nàng. Cái duỗi dài uể oải và tiếng thở sâu của nàng làm anh mỉm cười. Chúa ơi, nàng thật xinh đẹp, và đây cảm dỗ tới mức khiến một người đàn ông đau đớn bởi ham muốn được khám phá từng inch trên cơ thể nàng. Anh tự hứa với mình là nhất định sẽ làm vậy.

Nhưng trong lúc này, anh mặc lại áo choàng của mình, thu nhặt quần áo của nàng lại, và nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Cần phải đuổi người đánh xe của nàng đi, những thỏa thuận đã hình thành, và quý cô sẽ không đi bất kỳ đâu nữa.

*2: nguyên văn là “the seed that tipped the scale” : hạt giống bịt lên cái cân, cũng có thể hiểu là một hạt giống nhỏ nhưng mang tính quyết định làm cái cân lệch đi)

*3 : nếu bạn nào đọc “You belong to me” của Johanna thì chắc cũng đã bắt gặp hình ảnh Adonis rồi, nhưng nếu bạn nào chưa biết thì mình xin chú thích chút nha. Adonis là tên một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp,

người được cho là đẹp trai khủng khiếp, và có một cơ thể nam tính, trẻ trung và hoàn hảo, được yêu bởi cả nữ thần tình yêu Aphrodite và nữ thần Persephone, hay còn gọi là nữ thần Proserphine. Hội chứng Adonis dùng để chỉ những người đàn ông có ám ảnh về việc cơ thể họ không được cân đối, hoàn thiện.

Chương XIX

Roslynn tỉnh dậy bởi cảm giác nhồn nhột từ cánh hoa hồng cọ trên má nàng. Nàng mở mắt, chú mục vào bông hoa hồng phấn đầu tiên cùng với sự bối rối làm cho nàng cau mày, rồi nàng nhìn thấy người đàn ông đang sau nó, đang mỉm cười cùng nàng.

- Chào buổi sáng, em yêu dấu. Trời đã sáng rồi, em thấy không. Mặt trời đã quyết định chiếu sáng cho lễ cưới của chúng ta kìa.

Roslynn rên rỉ và quay lại vùi đầu vào gối, không sẵn sàng đối mặt với ban ngày và tất cả những hậu quả của những hành động của chính nàng. Quý thật ! Nàng đã làm cái gì thế này? Nettie chắc hẳn đã tới Silverley rồi và đang mất trí vì lo lắng, nghĩ rằng mưu mẹo của họ đã thất bại, rằng Geordie đã bắt được nàng lần nữa.

Còn người đánh xe của nàng nữa! Làm sao mà nàng lại quên khuấy mất là anh chàng đó đang đợi nàng chứ? Nàng đã trả cho anh ta khá hậu, cứ cho là thế, nhưng không đủ để đợi chờ cả đêm.

Có thể anh ta đã chạy mất cùng với những túi quần áo của nàng, có chứa cả hầu hết nữ trang của nàng trong đó cùng những giấy tờ quan trọng nữa, bao gồm cả bản hợp đồng hôn nhân của nàng. Mấy ly rượu brandy phải gió ấy! Ở giữa những hậu quả đang xuyên qua tâm trí nàng, dâng lên, Roslynn cảm thấy bàn tay của Anthony đang lang thang khắp lưng nàng kèm theo cái nụ cười lục khục của anh:

- Nếu em thực sự còn muốn nằm trên giường

- Đi đi! – nàng lằm bằm trong gối, giận dữ với bản thân vì cảm giác run rẩy tạo ra bởi cái động chạm của anh kể cả khi nàng đang đối mặt với nỗi khốn khổ của nàng, và tức giận cả với anh vì coi những chuyện này là đáng cười.

- Anh không thấy có vấn đề gì cả - anh nói một cách hợp lý- anh vừa làm

cái công việc lật vạt chán ngắt là Em chắc chắn và thực sự đã bị “tôn thương”, em yêu.

Nàng quay ngoắt lại:

- Anh nói cái quỷ gì vậy. Tôi không thấy đau gì cả, chỉ là Anh cười phá lên trước sự e thẹn lan dần trên má nàng và miệng nàng đột nhiên ngậm chặt lại:

- Anh công nhận sự tế nhị là chắc chắn có, nhưng anh đã không nhận ra là anh khéo léo ra sao. Anh đã cảm thấy sự trong trắng của em trao cho anh, em yêu. – anh nhướn một bên mày với nàng, cười toe toét làm cho nàng nổi cáu:

- Ôi, hãy yên lặng và để cho em suy nghĩ!

- Em suy nghĩ chuyện gì nào? Trong khi em giết thời gian bằng cách ngủ no nê, anh đã đi lấy được giấy phép đặc biệt cho phép chúng ta kết hôn ngay lập tức mà không phải vội vã quay lại Gretna Green. Anh chưa bao giờ nhận ra cho tới giờ rằng chuyện có những mối quan hệ tốt với người khác lại có tác dụng tới vậy.

Trông anh có vẻ tự mãn với bản thân tới mức nàng chỉ muốn đá anh.

- Em còn chưa nói là em sẽ lấy anh kia mà.

- Không, em chưa nói. Nhưng em sẽ nói thôi.

Anh bước tới cánh cửa, mở nó ra, cho phép người quản gia đáng nhớ của anh bước vào phòng.

- Tiểu thư Chadwick muốn có quần áo của cô ấy và chút gì đó cho bữa sáng, Dobson. Em có thấy đói không, em yêu? Anh thì luôn luôn thấy đói cồn cào sau một đêm dài. Một cái gối đập thẳng vào mặt anh, và anh phải chặn lại tiếng cười phá lên khi anh bắt gặp cái vẻ mặt kỳ cục của người quản gia.

- Đó là tất cả mọi việc, Dobson.

- Vâng, vâng, dĩ nhiên, thưa ngài. Rất tốt, thưa ngài.

Người đàn ông tội nghiệp trong rời khỏi căn phòng đủ nhanh, nhưng vào lúc cánh cửa vừa khép lại, Roslynn tấn ông Anthony với cơn thịnh nộ.

- Anh là đồ quỷ, một thằng cha đáng ghê tởm! Sao anh lại phải nói với ông ta tên em? Anh nhún vai, chẳng tỏ ra chút ăn năn hối lỗi tối thiểu nào với

cái thủ đoạn xấu xa cố ý của mình:

- Chỉ là thêm chút đảm bảo thôi mà, em yêu. Dobson sẽ không dám mơ về việc reo rắc những câu chuyện về Phu nhân Malory tương lai. Ngược lại...

Anh để lửng cái ý nghĩ đó, nhưng không cần phải nói toạc ra những hậu quả mới của chuyện đó:

- Anh đã quên là em không quan tâm chuyện danh dự của em có bị hủy hoại ở đây hay không.

- Bây giờ thì chuyện đó không đúng sự thực nữa – anh đáp lại trôi chảy, tự tin – Em nhất định có quan tâm. Chỉ là em đang có những ưu tiên đúng đắn trong lúc này. Đúng như vậy, nhưng không liên quan. Nàng cố gắng đẩy lòng bàn tay về phía anh.

- Em đang tự hỏi tại sao một người như anh lại bỗng nhiên muốn kết hôn tới vậy. Anh có hứng thú với gia sản của em à?

- Chúa ơi, em lấy cái ý tưởng đó ở đâu vậy? – Anh có vẻ rất sững sốt, nàng lại cảm thấy khá là ngượng ngùng vì đã đề cập tới chuyện đó, nhưng nàng vẫn chỉ ra:

- Anh là con trai thứ tư.

- Đúng là vậy. Nhưng em cũng quên là anh đã biết về bản hợp đồng hôn nhân khác thường của em, cái mà, tiện thể, anh nói là anh rất sẵn lòng đặt bút ký. Em cũng quên cái sự thực là chúng ta đã làm tình tối qua, Roslynn. Ngay lúc này có thể em đang mang trong mình con của anh.

Nàng quay đi, cắn môi dưới của nàng. Đúng là họ đã làm vậy, và nàng có thể đang mang thai. Nàng phải tìm lại niềm vui sướng ý nghĩ đó mang lại.

- Vậy anh nhận được gì từ cuộc hôn nhân này? – Nàng hỏi.

Anh trở lại chiếc giường bên phía gần nhất với nơi nàng đang ngồi. Anh kéo ra một mẫu rơm khỏi tóc nàng và quan sát nó, mỉm cười.

- Chính em.

Câu đáp trả thật đơn giản. Và trái tim nàng như vút lên. Điều đó nghe quá đỗi tuyệt vời, tới nỗi nàng dường như không thể nhớ nổi những lý do nàng phản đối. Điều đó đơn giản là không hề gì. Nàng thở dài một cách bức tức.

- Em không thể suy nghĩ gì khi mới tỉnh giấc. Anh cũng không cho em chút thời gian suy nghĩ nào vào đêm qua.

Lời nói đầy tính buộc tội.

- Em là một người đang trong tình trạng vô cùng hối hả, em yêu. Còn anh chỉ cố gắng làm em thỏa mãn thôi.

Anh ấy nhất định phải chỉ ra điều đó sao?

- Em cần thời gian để cân nhắc.

- Trong khoảng bao lâu?

- Em đang định tới Silverley. Người hầu gái của em đã tới đó rồi, nên em vẫn phải tới. Nếu anh cho em thời gian tới chiều nay, em sẽ có câu trả lời cho anh. Nhưng em phải nói với anh, Anthony, em không thể thấy bản thân mình kết hôn được với anh.

Bất ngờ, Roslynn thấy bản thân bị nhấc bổng lên và được hôn với sự đam mê làm cho những ngón chân của nàng phải co lại.

- Em không thể ư?

Nàng đẩy anh ra cho tới khi anh đặt nàng nằm lại trên giường.

- Anh chỉ chứng minh được rằng em chẳng thể suy nghĩ gì hết khi em ở bên anh. Em sẽ rời đi ngay bây giờ, nếu anh đưa cho em quần áo của em. Và cái quỷ gì khiến cho anh mang chúng đi vậy?

- Chỉ để chắc chắn là em vẫn ở lại đây khi anh ra ngoài lấy cái giấy phép đó.

- Vậy anh đã...ngủ với em hả?

Anh cười toét với nỗi ngại ngùng của nàng:

- Em yêu quý, anh đã làm tình với em. Ngủ cùng em chỉ là một phần bên cạnh đó thôi, em không nói vậy chứ?

Nàng quyết định không nói thêm gì về điều đó, hối hận là bản thân đã khơi lên chủ đề này. Anh có thể nói lòng vòng với nàng dù thế nào đi nữa.

- Quần áo của em, Anthony.

- Dobson sẽ mang chúng tới. Va li quần áo mà em bỏ trên xe ngựa của em đang ở trong phòng thay đồ của anh, nếu như em cần bất cứ thứ gì từ nó.

Lông mày Roslynn nhướn lên:

- Anh đã mang nó vào? Tạ ơn chúa!

- Trời đất, đừng nói với anh em đã bắt cần để thứ gì giá trị trong một cái xe ngựa cho thuê chứ?

Nàng bực bội với lời khiển trách của anh.

- Em đã rất buồn phiền khi em tới đây – nàng nói trong sự phòng vệ gay gắt – và nếu như anh nhớ thì, em còn bực mình hơn khi đã tới đây.

- Đúng là vậy – anh thừa nhận – nhưng tốt hơn em nên kiểm tra xem có thứ gì bị mất không.

- Em chỉ lo lắng về bản hợp đồng hôn nhân thôi. Nếu phải soạn lại một bản khác thì sẽ mất rất nhiều thời gian.

- A, - Anthony mỉm cười, nét hài hước nhảy múa trong đôi mắt xanh cobalt của anh – cái bản hợp đồng khét tiếng ấy. Em cũng có thể để nó lại đây để anh có thể đọc qua nó.

- Và khiến cho anh thuận tiện trong việc làm mất nó? Dường như không nên vậy.

- Em yêu quý, em thực sự cần thử tin tưởng anh dù chỉ một chút nào đó. Nó sẽ tạo nên mối quan hệ dễ chịu hơn, em không nghĩ thế sao?

Khi nàng vẫn bướng bỉnh không trả lời, anh thở dài:

- Được rồi, cứ mang nó theo em đi.

Nhưng để cho nàng nếm được chính sự ngờ vực của nàng, anh thêm vào:

- Em sẽ ở Silverley khi anh xuất hiện ở đó chứ?

Nàng có thái độ bối rối.

- Vâng, anh đã rất tốt khi đề nghị em như vậy. Em nợ anh một câu trả lời. Nhưng em cũng sẽ không tranh cãi gì về nó nữa. Anh phải chấp nhận quyết định của em, cho dù nó ra sao.

Với cái cười toe thiếu sự nhất trí, Anthony rời căn phòng. Thực tế thì, trong chuyện này anh tin tưởng nàng cũng chẳng hơn gì so với nàng tin anh. Anh cần phải ai đó theo nàng để đảm bảo là nàng không chạy trốn về Scotland. Anh cũng cần có ai đó giữ cho Warton tránh xa Silverley khi nàng đang ở đó. Không thể để họ gặp nhau lần nữa sau khi anh đã bôi nhọ hình ảnh anh chàng đó với lời nói dối to ạch như thế.

Cho tới khi nàng đi tới quyết định đúng đắn, điều đó không làm anh lo lắng. Anh họ nàng không phải là người duy nhất có thể thấy họ kết hôn

bằng cách nào đi nữa.

Chương XX

- Tôi không thể tin chuyện này! Chú Tony hỏi cưới cô? Ông chú Tony của tôi?

- Tôi hiểu cô muốn nói gì mà – Roslynn nói, quan sát sự kinh ngạc còn hơn cả sừng sốt trong đôi mắt mở lớn của Regina – Bản thân tôi cũng thấy khó mà tin được.

- Nhưng điều này thật bất ngờ....được rồi, dĩ nhiên là chú ấy biết hoàn cảnh của cô. Chuyện đó khiến cho mọi việc phải vội vàng, đúng không, nếu chú ấy lấy cô? Ôi, chuyện này thật cừ! Bác Jason chắc hẳn sẽ chết mất thôi! Cả gia đình cũng vậy. Chúng tôi chưa bao giờ nghĩ chú ấy sẽ làm điều này, cô biết đấy. Ôi, nó thật là tuyệt vời!

Chuyện này có tuyệt vời hay không cũng không đáng để bàn cãi, nhưng Roslynn mỉm cười, không muốn tước mất niềm sung sướng rõ ràng của Regina. Nàng đã có được quyết định của mình trên đường tới Silverley, chuyển đi may mắn bởi nàng không có lấy chút thời gian nào để nghỉ ngơi kể từ khi nàng tới.

Đầu tiên là Nettie, xông vào nàng một cách công bằng, làm cho tai nàng phồng rộp lên bởi sự rầy la kỹ càng dành cho sự thiếu suy nghĩ của nàng. Rồi tới Regina đòi nghe tất cả những chuyện về chuyện nàng bị bắt cóc và cuộc chạy trốn kinh khủng khỏi Geordie, điều mà Nettie đã đề cập tới như là lý do cho cuộc viếng thăm không báo trước của họ.

Giờ thì Roslynn đã phải công nhận rằng Anthony cần phải có mặt ở đây sớm để nghe câu trả lời của nàng. Điều mà Regina không nghĩ là cần hỏi câu trả lời đó là gì. Dĩ nhiên là cô ấy đã có thành kiến rồi. Cô ấy không thể hiểu làm sao một người phụ nữ lại có thể băn khoăn về chuyện kết hôn với một người đàn ông đẹp trai và quyến rũ tới mức nguy hiểm như Anthony, cho dù anh đã từng là một tay ăn chơi trong quá khứ.

- Tất cả mọi người sẽ được thông báo ngay – Regina tiếp tục một cách nhiệt tình – Tôi sẽ làm chuyện đó, nếu cô thích. Và tôi chắc chắn là cô cũng sẽ muốn lễ cưới tổ chức ngay khi nhà thờ

- Không tổ chức ở nhà thờ, mèo con – Anthony đi thông thả vào phòng khách mà không gõ cửa – Cháu có thể để gia đình biết rằng những lời chúc mừng là hợp lệ, nhưng chú đã gửi tin tới cho cha xứ, và mời ông ấy tới dùng bữa tối, và sau đó chúng ta sẽ có một nghi lễ nhỏ. Điều đó hợp với ý của em chứ, Roslynn?

Bắt buộc nàng phải đưa ra quyết định theo cách không có chủ định như vậy, ngay khi mà anh bước vào, không phải giống như nàng đã tưởng. Nhưng anh đang nhìn trực diện vào nàng, chờ đợi sự xác nhận hay từ chối của nàng, và nếu nàng không biết anh rõ hơn, nàng có thể thề rằng trông anh có vẻ gì khác thường. Lo lắng chằng ? Liệu câu trả lời của nàng thật sự có quan trọng như vậy với anh?

- Vâng, những sắp xếp như vậy là được...nhưng chúng ta cần thảo luận một vài vấn đề trước đã.

Anthony thở ra chậm rãi, một nụ cười làm môi anh cong lại:

- Chắc chắn rồi. Vậy cháu sẽ thứ lỗi cho chúng ta chứ, mèo con?

Regina nhảy lên và vòng cánh tay qua cổ anh.

- Thứ lỗi cho chú á? Cháu có thể đánh chú mấy cái ý chứ. Chú không bao giờ chịu tiết lộ bí mật cả.

- Và phá hỏng niềm ngạc nhiên sao?

- Ôi, chuyện này thật tuyệt vời, chú Tony – Cô đồng ý một cách hạnh phúc – Cháu không thể đợi để nói cho Nicholas biết nữa, nên cháu sẽ đi ngay đây.

Đến đây cô cười phá lên.

- Trước khi chú ném cháu ra.

Anthony mỉm cười thích thú sau khi cô đi, trì hoãn giây phút anh phải đối mặt với mọi chuyện. Anh cho rằng anh không nên xử lý Roslynn theo cái cách giống vậy được. Và “những vấn đề cần thảo luận” của nàng nghe có vẻ trầm trọng hơn thế nữa.

- Em hi vọng là không phải lúc nào anh cũng chuyên quyền như thế chứ? – Giọng nói của Roslynn cắt ngang. Anthony quay lại, nhe răng cười theo cách không thật thà tí nào.

- Đừng bao giờ nghĩ thế. Anh có thể bị điều khiển dễ dàng khi anh gặp đúng người phụ nữ.

Nàng không bị chọc cười. Trước mọi chuyện, vẻ mặt nàng càng trở nên lạnh nhạt hơn nữa.

- Ngồi xuống đi, Anthony. Có vài chuyện anh cần đồng ý với em trước khi chúng ta cưới nhau.

- Chuyện này có gây thiệt hại gì không?

Khi đôi mắt nàng nheo lại, anh thở dài.

- Được rồi, nói cho anh biết chuyện tệ nhất đi.

- Em muốn có một đứa con.

- Chỉ một thôi sao.

Chết tiệt, nàng muốn ném thứ gì đó vào anh! Anh không thể cư xử với chuyện gì đó nghiêm túc được sao?

- Thực ra, em muốn có ít nhất ba đứa, nhưng một đứa cũng đủ tốt cho lúc này rồi – nàng kiểm chế.

- Vậy, đây là lý do để ngồi xuống nói chuyện, phải không? – Anh nói và tới ngồi cùng cô trên ghế sofa – Vậy em có mong muốn gì về giới tính đứa trẻ không? Anh muốn nói, nếu em muốn có một đứa con gái nhưng chúng ta lại chỉ có những đứa con trai, anh sẵn lòng cố gắng cho tới khi em có.

Giọng của anh có thể đang pha trò, nhưng nàng có cảm giác anh thật lòng muốn vậy.

- Anh không ngại chuyện có con sao?

- Em yêu, cái gì khiến cho em nghĩ là anh thấy phiền vậy? Sau rốt thì, cách thức để có trẻ em luôn luôn là một quá trình ưa thích của anh.

Nàng thẹn đỏ cả mặt. Nàng liếc xuống bàn tay mình, nắm chặt chúng trong lòng. Nàng có thể cảm thấy ánh mắt anh đang mỉm cười nhìn nàng, thích thú bởi sự thẹn thùng của nàng. Được, anh đã nghe hết mọi thứ đầu cơ chứ. Vẫn tránh ánh mắt anh, nàng nói:

- Em thấy vui vì anh có vẻ rất biết điều về chuyện đó, nhưng em vẫn còn có một điều kiện khác anh phải đồng ý dù nó khá là không chính thống,

nếu đề cập tới theo cách này. Tình nhân của anh, hay những tình nhân của anh, trong trường hợp này có thể

Bàn tay anh nâng cằm nàng, hướng gương mặt nàng nhìn vào anh.

- Em biết không, điều này không cần thiết – anh nói dịu dàng – một quý ông luôn luôn từ bỏ tình nhân của mình khi anh ta cưới vợ.

- Không phải luôn luôn.

- Có thể là thế, nhưng trong trường hợp của anh

- Anh nên để em nói hết, Anthony – Giọng nàng vang lên sắc nhọn lần nữa, cái cằm nhỏ nhắn của nàng nghiêng nghiêng bướng bỉnh – Em không yêu cầu anh từ bỏ mọi thứ. Ngược lại, em muốn anh vẫn giữ những tình nhân của mình.

Anh ngồi bật dậy, lúc lắc đầu.

- Anh đã từng nghe về những bà vợ dễ dãi, nhưng em không nghĩ là em đã đi quá đà một chút sao?

- Em nói nghiêm túc đấy.

-Quý tha ma bắt em đi – Anh quắc mắt giận dữ, bị bối rối không chỉ vì dường như nàng có vẻ thực sự nghiêm túc, mà còn vì bản thân lời đề nghị - Nếu em nghĩ chỉ vì một phút điên rồ mà anh đồng ý kết hôn với em trên danh nghĩa chỉ vì

-Không, không, anh hiểu nhầm rồi – nàng thành thật ngạc nhiên bởi biểu hiện giận dữ về phần anh. Nàng đã nghĩ là anh sẽ vui sướng với thỏa thuận này – Làm sao mà em có một đứa con khi mà cuộc hôn nhân chỉ là trên danh nghĩa?

- Thực vậy đấy nhỉ! – anh độp lại.

- Anthony – Nàng thở dài, nhận ra hẳn niềm tự hào của anh đã bị tổn thương. Anh rõ ràng trông đợi một người vợ hay ghen, và việc không nhận được một người vợ như vậy rõ ràng làm anh bị xì hơi – Em dự định làm một người vợ của anh theo mọi cách. Đó là điều tối thiểu em có thể làm, sau khi anh giúp em giải quyết khó khăn của mình, có thể nói vậy. Nếu anh có lắng nghe em trong một giây.

- Anh rất hồi hộp đây.

Nàng thở dài lần nữa. Tại sao anh cứ chống lại nàng trong chuyện này so với tất cả mọi chuyện? Nó dường như đã là một giải pháp lý tưởng. Thực tế, nếu không thì nàng chẳng thể cưới anh được. Nàng thử lại lần nữa.

- Em không thấy được cái gì làm anh khó chịu đến vậy. Anh không yêu em. Anh đã nói điều đó nhiều lần rồi. Và cảm giác của em thì cũng không liên quan gì hết. Nhưng em thích anh, và chúng ta – ít nhất thì em cũng bị anh thu hút.

- Em biết rõ là sự thu hút đến từ cả hai phía mà!

Nàng lờ đi tiếng cầu nhàu cắt ngang của anh.

- Đó là một trong những điều kiện đầu tiên của em, là người chồng em chọn ít nhất cũng phải có bề ngoài dễ chịu để em có thể không bận tâm quá nhiều về chuyện

Nàng ngừng lại trước cái khịt mũi của anh, biết rất rõ rằng anh đang nghĩ về đêm qua và chuyện nàng đã hưởng ứng nó như thế nào. Không, không cần thiết phải đề cập tới chuyện với anh nàng thấy những trách nhiệm vợ chồng thật quá thích thú.

- Anh đẹp trai – nàng nói tiếp – và cả quyến rũ nữa. Không chối cãi gì điều đó. Và em chắc chắn là chúng ta có thể quan hệ tốt với nhau. Nhưng vì không có tình yêu, anh không cần tận tâm. Em cũng không, trong chuyện này, cho dù em là người cần có một người chồng ghê gớm. Tuy nhiên, trong trường hợp của anh, thật là phi thực tế khi yêu cầu anh hoàn toàn trung thành với những lời thề ước, anh không thấy vậy sao? Vậy nên em không yêu cầu anh phải thế. Cái mà chúng ta sẽ có là một sắp xếp công việc, một cuộc hôn nhân vì lợi ích, nếu anh thích. Sự tin tưởng là không cần thiết.

Anh đang nhìn nàng chăm chăm như thể nàng đã mất trí rồi. Nàng cho rằng chuyện này cũng hơi đi quá đà, nhưng làm cách nào khác để nàng có thể tạo ra một vỏ bọc đẹp đẽ hơn cho chuyện nàng không tin anh và có thể chẳng bao giờ làm thế được?

Quý thật, anh là kẻ đầu tiên công nhận anh là một kẻ phóng đảng. Và một kẻ phóng đảng thì không sửa đổi bản thân bao giờ trừ khi trái tim anh ta bị nắm giữ - lời nói của chính ông nàng, và những lời nàng luôn tin bởi

vì nó hợp lý. Anthony không cần phải giận dữ với nàng. Nàng mới là người nên giận dữ khi phải lập nên điều kiện này.

- Có thể chúng ta nên quên nó đi – Nàng nói kiên quyết.

- Một ý tưởng tuyệt vời -Anh lè nhè.

Môi nàng mím lại trước sự đồng tình quá nhanh chóng của anh:

- Em đã nói từ đầu là em không muốn cưới anh. Em đã nói vậy với anh rồi.

- Cái gì? – Anh ngồi bật dậy – Chờ một phút đã, Roslynn. Anh không muốn nói rằng không kết hôn là ý tưởng tuyệt vời. Anh nghĩ em muốn –

- Tốt, em không muốn! – Nàng đập lại, gần như phát điên – Và nếu anh không đồng ý là vẫn giữ những tình nhân của anh, vậy chúng ta không còn gì để thảo luận tiếp nữa, đúng không? Nó không như thể là em không yêu cầu một sự chia sẻ công bằng về thân thể anh. Nhưng em hiểu anh là kiểu người gì mà, và con mắt của anh sẽ lại lang thang lần nữa một khi có món mới nào xuất hiện. Anh không thể kiềm chế nó. Nó là bản tính của anh rồi.

- Quỷ tha ma bắt!

Nàng tiếp tục như thể nàng không hề nghe câu chửi thề của anh.

- Nhưng em dù thế nào cũng sẵn lòng muốn có anh, em thật ngu ngốc. Anh có thể cho em những đứa bé dễ thương. Anh có thể cứu em khỏi Geordie. Vậy là đủ. Em không yêu cầu gì thêm nữa.

- Có thể anh sẵn lòng cho em nhiều hơn nữa. Chẳng lẽ cái ý nghĩ ấy chưa từng lướt qua óc em sao khi mà em đưa ra cái hành động hào hiệp này?

Roslynn cứng người lại trước sự chế nhạo của anh, nhưng nàng lấy lại kiểm soát ngay:

- Đó thực tế là một chuyện đơn giản, Anthony. Em có thể không bao giờ tin anh bất cứ khi nào có dính líu tới phụ nữ. Nếu em ...rất cuộc trở nên quan tâm tới anh , sự phản bội có thể quá đau đớn. Thà là ngay từ đầu em biết anh không chung thủy với em, vậy mối quan hệ của chúng ta sẽ không tiến triển hơn ngay từ lúc này. Chúng ta có thể là bạn cũng như là

- Người tình?

- Đúng vậy, anh sẽ có nó. Nhưng vì anh không đồng ý, vậy thì chuyện này kết thúc tại đây, phải không?

- Anh đã nói là anh không đồng ý sao?

Giọng nói của anh kiềm chế một lần nữa, nhưng đó là sự kiềm chế bắt buộc. Biểu hiện nghiêm nghị của anh, tư thế cứng ngắc của anh, nói lên rằng anh vẫn đang kiềm chế cơn nóng giận:

- Để anh nói xem có đúng không nhé, em yêu. Em muốn có con với anh, nhưng đồng thời em lại không muốn sự hiển dưng hoàn toàn từ anh. Dù thế nào em cũng sẽ đóng cái vai người vợ, còn anh có thể tiếp tục sống như trước, gặp gỡ nhiều phụ nữ như ý thích của mình.

- Vâng, đúng thế, một cách kín đáo.

- À, vâng, một cách kín đáo. Anh có thể thấy em không muốn nó bị bàn tán, đặc biệt là khi em đẩy anh ra khỏi cửa trước khi anh thật sự bước qua nó. Vậy nếu anh không về nhà hai hay ba đêm một tuần, em sẽ vui, anh nói vậy đúng chứ?

Nàng không nên hạ mình trả lời câu hỏi đó.

- Anh đồng ý chứ?

- Dĩ nhiên rồi – nụ cười của anh dễ cáu, thiếu mất sự ấm áp, nhưng Roslynn không phát hiện ra – LÀM sao một người đàn ông có thể kháng cự lại chuyện có được miếng bánh của anh ta với lớp băng dày thế cơ chứ?

Roslynn không biết liệu nàng có thích sự so sánh đó không. Nàng không biết liệu nàng có thích sự đầu hàng của anh không, giờ thì nàng đã có nó. Chắc chắn là anh không tranh cãi lâu hơn nữa. Một sự kháng cự chiếu lệ, tiếp theo là sự chấp nhận miễn cưỡng.

Ha! Người đàn ông đáng ghét này. Không nghi ngờ gì là anh rất vui sướng với điều kiện của nàng, và giờ thì nàng phải sống cùng với chúng.

Chương XXI

Chiếc xe ngựa bốn bánh của nhà Eden được lắp lò xo êm, thoải mái, với những tiện nghi như gối và chăn mềm, ly thủy tinh và sâm panh. Roslynn không cần tới tiện nghi đầu, vai của chồng nàng thực hiện công việc đó rất tuyệt trong không gian nhỏ bé này. Nàng cũng từ chối sâm panh, nàng đã uống đủ khi nâng cốc chúc mừng tại buổi lễ rồi.

Họ thực sự đã hoàn thành chuyện đó, kết hôn. Làm tình tối hôm trước, hôm sau cưới. Thật lạ thường là Roslynn đã phải tự hỏi nếu nàng vô tình

không muốn chuyện này diễn ra ngay từ đầu, nếu không phải tại vì nàng đã tới nhà của Anthony tối qua thay vì đi thẳng tới Silverley như nàng đã dự định.

Nhưng không, nó sẽ không là một cuộc hôn nhân lý tưởng. Nàng đã nhìn nó với tính bướng bỉnh của riêng mình và không phải quên chuyện đó. Nhưng nàng vẫn đã có anh, phải không? Anh là chồng nàng, dù chỉ là một nửa đi nữa. Nàng mỉm cười, xích lại gần anh hơn, sung sướng rằng nàng say sưa đủ để không cảm thấy e dè về hành động này.

Bản thân Anthony đang nhắm nháp sâm panh, nhìn chăm chăm một cách trầm ngâm ra ngoài cửa sổ. Sự yên lặng thật dễ kết bạn, lượng sâm panh nàng uống khiến nàng ngủ lơ mơ. Nàng không chắc tại sao họ không nghỉ qua đêm tại Silverley, khi nàng đã thừa nhận rằng họ có thể làm vậy. Anthony đã nói gì đó về chuyện không muốn lo lắng về tiếng ồn, và chiếc giường của chính anh, và bắt đầu mọi chuyện ngay.

Nghe có vẻ khá là đáng ngại vào lúc đó, phần về các tiếng ồn, nhưng nàng không thể nhớ tại sao. Có thể chỉ là nỗi bồn chồn lo lắng của các cô dâu. Sau mọi chuyện, nàng đã từ bỏ sự độc lập của mình, giao bản thân vào tay một người đàn ông nàng biết rất ít, một người chứa đầy những ngạc nhiên, tối thiểu trong số đó là chuyện anh muốn cưới nàng.

Nàng có quyền để lo lắng trước đó và cả sau sự việc. Không phải hôm nay anh làm nàng ngạc nhiên tới hai lần sao, lần thứ nhất khi tranh cãi về những điều kiện của nàng, và lần thứ hai khi anh ký vào hợp đồng hôn nhân mà không đọc nó lần nào?

Nicholas, người làm chứng cho quá trình ký kết, đã phản đối. Bản thân nàng cũng thế, trong vấn đề đó. Nhưng kể cả khi đã ký xong cái thứ chết tiệt đó, Anthony vẫn từ chối đọc nó. Và giờ anh đang mang nàng về London, điều cuối cùng nàng trông chờ vào tối nay.

Trung thực mà nói, nàng đáng lẽ phải cảm thấy yên tâm hơn khi ở lại với người nhà Eden đêm đầu tiên trong cuộc hôn nhân của nàng. Nhưng ngày hôm nay nàng đã đòi hỏi quá nhiều đủ để không phản đối khi Anthony cắt ngắn buổi lễ để rời đi sớm. Cứ cho là họ đã có một bữa ăn tối sớm, và buổi lễ kết hôn diễn ra cũng không lâu cho lắm. Nó cũng không

phải là tối muộn lắm, cho dù có thể đã là nửa đêm khi họ về tới ngôi nhà trong thành phố của Anthony.

Nàng cho rằng nàng phải lợi dụng chuyến đi và ngủ đi một chút khi nàng có thể. Nàng cười lần nữa, vì những ý nghĩ đầu tiên của nàng khi nhìn những tấm chăn và gối trên ghế ngồi lại không phải về chuyện đi ngủ. Nàng đã thất kinh nghĩ rằng họ sẽ trải qua đêm tân hôn trên chiếc xe ngựa.

Sau hết, Nettie đã được cho ngồi riêng trên một chiếc xe nhỏ hơn để đi theo với nhịp độ chậm hơn. Họ được ở một mình, chỉ hai bọn họ, trong một chiếc xe ngựa nơi mà chắc chắn rộng đủ để cung cấp cho họ không gian thực hiện bất kỳ điều gì họ có trong đầu. Ánh sáng vàng của chiếc đèn trong xe tỏa ra ánh sáng dịu dàng, lãng mạn.

Nhưng không, Anthony chỉ gợi ý nàng có một giấc ngủ ngắn cho chuyến đi trở về London. Anh thậm chí còn không lợi dụng tình trạng không có ai bên cạnh của họ để hôn nàng, anh chỉ kéo nàng lại gần và đặt nàng dựa vào anh.

Nàng có thể đổ tại sâm panh khiến cho nàng nghĩ về đêm tân hôn của họ bắt đầu quá sớm. Nàng thậm chí không chắc là nàng sẽ có đêm tân hôn. Sau khi quá chú trọng tới những điều kiện của nàng, kể cả khi anh đã đồng ý với chúng, nàng nhất định không ngạc nhiên gì nếu anh bỏ rơi nàng và tiếp tục gặp gỡ một trong nhiều người phụ nữ của anh. Và nàng có thể nói gì về chuyện đó? Theo như lời của anh, nàng đã đẩy anh ra ngoài cửa.

Anthony nghe thấy tiếng thở dài của vợ và tự hỏi nàng đang nghĩ gì. Có thể là đang đặt ra nhiều cách hơn nữa để gỡ bản thân khỏi cuộc hôn nhân này. Điều đó thật nực cười, thực sự là vậy, nhưng dĩ nhiên anh đã không nghĩ tới nó sớm hơn. Tại đây anh cưới vợ lần đầu tiên trong đời, và nàng không muốn gì hơn là một người tình, và thậm chí không có chút ý muốn chiếm hữu nào.

Có phải nàng không có cảm giác gì với anh tới mức nàng có thể vô tình để anh rời vòng tay của nàng tới với người đàn bà khác? Nếu anh muốn tiếp tục chuyện mè nheo gà đồng ở thành phố, anh có thể nên duy trì cuộc sống độc thân.

Chừng nửa giờ sau đó, có một tiếng súng ngắn phá tan sự yên lặng của màn đêm và chiếc xe ngựa dừng lại đột ngột. Roslynn bị xốc mạnh thành lình, nàng chớp mắt tỉnh dậy, đúng lúc nghe thấy tiếng chửi thề ngắn của Anthony.

- Chúng ta tới nơi rồi sao? – Nàng hỏi, bối rối, khi nàng liếc ra ngoài nhưng không thấy gì khác ngoài màn đêm đen.

- Không hẳn, em yêu.

- Vậy

- Anh tin là chúng ta sắp bị cướp.

Mắt nàng đảo qua lại trên gương mặt anh:

- Kẻ cướp đường? Vậy tại sao anh chỉ ngồi đây như vậy? Anh không làm gì đó sao?

- Em à, đây là nước Anh, và cướp bóc diễn ra thường xuyên tới mức mọi người nghĩ đó là những khoản quyên góp cho những con người nghèo túng mà thôi. Không ai có suy nghĩ lại đi trên những con đường thế này ban đêm với thứ gì quý giá cả. Chúng ta dốc hết túi ra và tiếp tục đi đường mình, không bị tổn hại đáng kể nào cả. Rồi điều đó cũng qua thôi, chỉ là vấn đề thời điểm.

Nàng nhìn anh, kinh hoàng:

- Chỉ vậy thôi? Và nếu em không muốn bị cướp thì sao?

Anh thở dài:

- Anh cho rằng đây là lần đầu tiên em gặp chuyện này?

- Dĩ nhiên là vậy! Và em lấy làm ngạc nhiên khi anh chỉ bình tĩnh ngồi đây mà không làm gì.

- Vậy em khuyên anh nên làm gì khi mà anh còn chẳng có vũ khí gì để dùng?

- Em có.

Anh nắm lấy cổ tay của nàng khi nàng với xuống đôi bốt và con dao găm được che giấu.

- Đừng có nghĩ tới chuyện đó – anh cảnh báo.

- Nhưng

- Không!

Nàng ngồi thẳng lại trong sự giận dữ, giận dữ nhìn anh:

- Thật là một chuyện hay khi mà người chồng sẽ không bảo vệ vợ mình khỏi những tên cướp.

- Cho qua chuyện đi, Roslynn – anh đáp lại một cách mất kiên nhẫn – chỉ là vài bảng và vài món nữ trang rẻ tiền.

- Và cả một gia tài toàn là nữ trang quý giá trong va li quần áo của em.

Anh trao cho nàng cái nhìn chăm chăm, liếc nhìn về chiếc túi nằm ở ghế đối diện bọn họ, cũng là cái túi chết tiệt nàng đã bất cẩn để lại trong chiếc xe ngựa thuê đêm trước, và gầm gừ:

- Quỷ tha ma bắt! Em chở theo cả gia tài của mình, phải không? Được rồi. Một sự xem xét nhanh chóng bên trong chiếc túi không đưa ra được chiến lược gì. Mắt anh trở lại nhìn Roslynn một cách thăm dò:

- Hất áo choàng của em qua vai đi...đúng thế.

Phần cổ trễ của chiếc váy để lộ ra cổ và vai nàng, cũng như phần trên của ngực, nhưng đường viền cổ áo thực sự cũng khá kín đáo, so với vài chiếc khác trong ngày hôm nay và trước đó.

- Giờ thì, hạ thấp váy của em một chút

- Anthony!

- Không có thời gian cho sự e lệ nữa đâu – anh giải thích một cách chán chường khi anh di chuyển về chiếc ghế bên kia nàng – Em sẽ làm hẳn bị xao lãng.

- Och, vâng, trong trường hợp đó.

- Vậy là đủ thấp rồi – anh cau mày với nàng – Em có thể không quan tâm nếu có một vài người phụ nữ nhìn thấy anh khỏa thân, nhưng anh thì không hào phóng vậy đâu nếu có một vài thằng cha bị em quyến rũ.

- Em chỉ đang cố gắng giúp đỡ thôi – Roslynn đốp lại, giận dữ bởi lời nhắc nhở về cái giao kèo mà nàng cứ khăng khăng.

- Rất đáng khen ngợi, nhưng chúng ta muốn thằng khốn đó liếc mắt đưa tình với em, chứ không phải làm rách cái quần của hẳn.

- Làm rách cái quần của hẳn? Anh đang nói về cái gì thế?

Cuối cùng anh cũng mỉm cười:

- Anh rất lấy làm sung sướng được giải thích vào dịp khác.

Dường như Anthony không nói thêm gì nữa, nhưng tên cướp lộ diện ngay sau đó, giật mạnh cánh cửa ra và thò đầu vào bên trong. Roslynn giật mình một chút. Nói về chuyện bị cướp khác với chuyện mình chuẩn bị cướp, một chuyện nữa khác với chuyện mặt đối mặt với tên cướp.

Chiếc xe ngựa cao hơn mặt đường đủ để chỉ nửa thân trên của tên cướp lộ ra, nhưng đó thực sự là một tên to con, đôi vai to và nở nang trong một cái áo jacket quá chật, mái tóc tối màu và bù xù trên một cái đầu quấn trong cái khăn quàng bẩn thỉu.

Những ngón tay béo mẫm cầm một khẩu súng cũ, han gỉ, cũng đang chìa vào trong chiếc xe và chỉ thẳng vào Anthony.

Roslynn không thể làm gì khác ngoài chuyện nhìn trừng trừng vào khẩu súng, trái tim bắt đầu động thành thịch. Chuyện này không giống nàng tưởng...mà, nàng cũng đã thực sự tưởng tượng được gì đâu..

Chưa bao giờ gặp một tên cướp đường nào trước đó, làm sao nàng biết được họ có thể bị nguy hiểm thế nào cơ chứ? Nhưng nàng đã thúc giục Anthony làm điều gì đó, vậy nếu anh bị bắn thì đó là lỗi của nàng. Và vì cái gì cơ chứ? Vì một vài món nữ trang ngu ngốc có thể được thay thế ư? Nàng liếc nhìn Anthony, tự hỏi làm thế nào nàng có thể nói với anh quên chuyện này đi, đúng lúc tên cướp lên tiếng.

- Buổi tối, quý ngài – hẳn nói một cách tự đắc vừa đủ, tiếng nói ghen ghét sau cái khăn choàng – Tốt hơn hết là mày ngồi yên và đợi đi, đúng vậy. Có chút vấn đề với con ngựa của tao sau khi để cho tên đánh xe của mày biết điều gì là có ích. Nhưng tao sẽ tha tội nếu-chúa ơi!

Đó là lúc tên cướp nhìn thấy Roslynn trong ánh sáng lờ mờ. Và cũng chỉ thêm một giây nữa khi Anthony chộp lấy cổ tay của hắn và xốc ra sau, điều khiển cho tên cướp lĩnh trọn cú đấm của Anthony. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh trước khi Roslynn có thời gian báo động rằng cánh tay Anthony tóm lấy cũng là tay mà tên cướp cầm khẩu súng. Tên cướp, vụng về một cách không ngờ, giờ đã bất tỉnh, nằm úp mặt xuống sàn. Và vẫn bình tĩnh như thế, Anthony dẫm một chân lên lưng hắn để giữ hắn khỏi trượt về phía cửa khi anh gỡ khẩu súng khỏi tay hắn.

- Hãy là một cô gái ngoan và ở yên đây trong khi anh ra ngoài kiểm tra xem hẳn đi một mình hay còn có đồng bọn đang ẩn nấp.

Trước khi Roslynn có thể nói lời nào, Anthony đã ra ngoài, tên cướp trượt ra theo, và nàng bị bỏ lại trong chiếc xe trống, lời nói chết lặng trên môi. Nàng chưa bao giờ sợ như thế trong đời, thậm chí vì bản thân nàng. Anthony nằm trong vòng nguy hiểm nếu bị phát hiện. Nàng cảm thấy nàng không thể chịu được tình trạng hồi hộp, chờ đợi nghe những tiếng súng tiếp theo. May mắn là, dường như không có vấn đề gì khi anh quay trở lại, mà mỉm cười.

- Theo như người đánh xe cực kỳ run rẩy của chúng ta – dường như đó cũng là vụ cướp đầu tiên anh ta gặp – thì tên cướp đi một mình.

Sự nhẹ nhõm của Roslynn tỏa ra trong sự bùng nổ

- Anh làm cái quỷ gì vậy, làm cho em sợ muốn chết như thế? Anh có thể đã bị giết!

Cả hai mày của anh nhướn lên trong sự ngạc nhiên trước sự kích động của nàng.

- Em yêu, em đã trông đợi anh làm gì đó khi em yêu cầu anh hành động cơ mà?

- Em không nói là anh tự lao mình vào chỗ chết như thế!

- Thật vui khi nghe điều đó – lời đáp lại của anh khô khan – nhưng chuyện xong rồi.

- Đừng có nói với em

Anh kéo mạnh nàng vào lòng anh và làm chết nghẹn những lời nói của nàng với một cái hôn mạnh mẽ. Một lúc sau nó trở thành những cái nhắm nháp dịu dàng, và cuối cùng anh cười toét với nàng.

- Tốt hơn rồi. Giờ thì em cũng có cái gì khác để nghĩ về, và anh đảm bảo là chúng ta sẽ tiếp tục chuyện này sau.

Anh đặt nàng nhẹ nhàng trên ghế cạnh anh và với lấy chai sâm panh.

- Nhưng lúc này anh có thể uống chút gì đó, còn em có thể trở lại với giấc ngủ của mình.

- Nếu em có thể - Roslynn đáp lại, nhưng cơn giận của nàng đã bốc hơi hết.

- Tốt hơn em nên cố, em yêu, anh hứa với em, chút nữa em không có nhiều thời gian để ngủ đâu.

Nàng không nói gì ngoài chờ đợi cho tới khi anh ngồi lại với cốc sâm panh trên tay và lại kéo nàng dựa vào anh lần nữa. Nhịp tim gấp gáp của nàng đã trở lại bình thường, cho dù nàng đáng lẽ có thể làm thế mà không cần trải nghiệm. Vì chúa, đây là đêm tân hôn của nàng. Những chuyện thế này thường không diễn ra trong đêm tân hôn của một người bình thường. Giờ thì nàng cúi kính khi nàng đã trở nên sợ hãi chẳng vì gì cả, nàng nói:

- Lần tới đừng quan tâm tới em và cũng đừng tỏ ra anh hùng làm gì. Đồ trang sức cũng chẳng quan trọng thế đâu.

- Có thể vậy, nhưng mọi chuyện rồi cũng đổ lên đầu anh thôi khi mà anh phải mua chúng lại cho em, và anh thà là không làm mế hầu bao của mình hơn.

- Vậy là anh cưới em vì tiền của em sao?

- Chứ vì gì khác nữa?

Với sự mỉa mai trong giọng nói của anh, nàng liếc nhìn anh để thấy ánh mắt anh đang dán chặt vào vạt trên cái váy của nàng, mà nàng vẫn chưa kéo nó lên.

Nàng gằn như phá lên cười. Vì gì khác cơ chứ! Người đàn ông này thực sự là một tên phóng đảng, nhưng nàng đã biết chuyện đó rồi, biết rõ tới mức không hi vọng gì thay đổi anh được nữa.

Nàng thở dài, thoáng bắn khoản liệu nàng có cần phải nói cho anh biết là, nếu anh đã cưới nàng vì tiền, chắc hẳn anh sẽ cực kỳ ngạc nhiên. Những điều khoản trong hợp đồng hôn nhân của nàng rất hào phóng với anh. Và cho dù Anthony rõ ràng là giàu đủ để không phải làm việc kiếm sống, anh vẫn là con trai thứ tư và không thể nào đủ giàu có để khinh thường những gì nàng mang lại cho anh thông qua cuộc hôn nhân này.

Nàng nên nói với anh, nhưng không phải bây giờ. Sự kích động của vụ cướp đã làm nàng kiệt sức. Trong vòng vài phút, nàng rơi vào giấc ngủ lần nữa. **Chương XXII**

Anthony đánh thức Roslynn khi họ rẽ vào King's Road ngay phía trên Grosvenor Place. Họ đang ở gần Piccadilly hiện giờ, nơi căn nhà thành phố của anh tọa lạc ở bên kia của Green Park. Anh hi vọng là tối nay James đã ra ngoài và Jeremy thì đi ngủ rồi, bởi vì, vào lúc đêm muộn thế này, điều cuối cùng anh muốn làm là đưa ra những lời giải thích tế nhị. Bên cạnh đó, anh đã ở trên xe trong suốt chuyến đi về nhà, bị cắt ngang một chút bởi tên cướp, suy tính về những vui thú trên giường mình. Anh không nghĩ anh có thể chờ đợi lâu hơn.

Roslynn có thể không hề quan tâm tới chuyện đó lúc này. Nàng đang ngủ ngon lành lần thứ hai và có vẻ như không thể tự mình thức dậy khi mà cuối cùng họ đã tới nơi. Nàng chỉ muốn ngủ tiếp. Những ý nghĩ về đêm tân hôn của nàng, về người chồng mới cưới của nàng, hay bất cứ điều gì khác, đều đã lùi xa.

Và có ai đó đang lay nàng.

Anthony bối rối khi mà tất cả những gì Roslynn làm là để thoát ra một tiếng rên bực bội và đẩy bàn tay anh ra, từ chối mở mắt. Đàn bà thường không ngủ khi có mặt anh, nên anh không quen cư xử với một phụ nữ người không muốn tỉnh dậy. Anh đã gợi ý nàng có một giấc ngủ ngắn cho khỏe hơn, chứ không phải là ngủ cả đêm, ôi, vì Chúa. Anh thử lại lần nữa.

- Nào em, em quên hôm nay là ngày gì rồi sao?

- Mmm?

- Tiếng chuông lễ cưới có làm em nhớ tới gì không? Hay chuyện một người chồng đang nghĩ về em trong bộ đồ trong suốt và thật khêu gợi dành cho anh ấy chẳng hạn? Nàng ngáp, nhưng đã xoay sở để ngồi dậy, hấp háy vài lần trước khi dụi mắt theo cái cách rất là trẻ con:

- Em không có mang theo thứ gì như thế hết.

Anh cười toe với bản thân. Ít nhất thì trí óc nàng cũng đã hoạt động, cho dù là mất một lúc nàng mới nhận ra anh chỉ đang trêu nàng.

- Đừng lo, em yêu, anh đã cho người mang mọi thứ của em tới vào sáng nay rồi. Điều đó chắc chắn đánh thức nàng dậy.

- Anh không làm thế chứ! Điều đó thật là ngốc khi mà anh thậm chí còn chưa biết em có đồng ý lấy anh không. Geordie có thể đang theo dõi và chờ đợi điều đó để hẳn có thể đi theo và tìm ra nơi em ở.

Chắc chắn là Anthony muốn vậy. Đó là lý do anh làm chuyện đó. Và với chút may mắn, người đàn ông được cài để theo dõi “những kẻ theo dõi” sẽ có một địa chỉ cho anh vào ngày mai. Nhưng trước mỗi bận tâm của nàng, anh chỉ cười.

- Anh biết không phải ngày nào em cũng trở thành một cô dâu, em yêu, nhưng nó có đảo lộn mọi chuyện một chút, đừng nói tới tai họa hay cái tôi nữa, điều đó khiến em quên mất là hoàn cảnh của em đã thay đổi rồi. Giờ em đã kết hôn. Anh họ em biết điều đó càng sớm, anh ta sẽ càng bớt làm phiền em hơn.

Nụ cười bắt đầu một cách ngại ngùng rồi nở ra rạng rỡ biểu lộ sự sung sướng làm anh hoa mắt.

- Điều đó đúng, phải không anh? Em đã quá quen với việc phải lẩn trốn Geordie, em cho rằng em cần thời gian để làm quen với chuyện em không phải thế nữa. Mọi chuyện xong rồi. Em tự do.

- Không hẳn tự do đâu, em yêu.

- Không, em không có ý

- Anh biết – anh day nhẹ cằm nàng – Thực tế bây giờ em là của anh, và anh đang nhận thức được rằng, anh có thể là một kẻ đầy tính sở hữu phiền phức thế nào.

Câu tuyên bố đó nghe thật cực kỳ buồn cười, nhưng Roslynn chắc chắn anh đang chòng ghẹo nàng, như thói quen của anh mà thôi. Nếu có khi nào và lúc nào anh cư xử nghiêm túc, nàng có thể chết vì shock mất. Một ý nghĩ nảy ra, nàng hỏi:

- Anthony, tại sao anh cứ đòi về London ngay tối nay?

Mắt anh lấp lánh với sự thích thú.

- Những cô dâu thường lo lắng trong đêm tân hôn của họ. Anh đã nghĩ là em có thể thấy thoải mái hơn với chiếc giường mà em đã quen thuộc.

Đỏ mặt, nàng để thoát ra một lời thì thầm.

- Em cho rằng, em đã đòi hỏi nhiều.

- Đúng vậy.

- Nhưng anh đã đề cập tới tiếng ồn.

- Anh có sao? Anh không nghĩ gì về chuyện đó hết. Không giống thế tí nào, chúng ta sẽ yên lặng như những con chuột trong nhà thờ vậy.

Anh lại chọc nàng nữa rồi. Tối nay nàng không chắc là nàng có thích nó hay không. Nàng không chắc là nàng có thể làm quen với nó không, những lời bóng gió của anh về chuyện làm tình. Nhưng tối nay....Nàng ngáp, Anthony cười, và chiếc xe dừng lại.

- Cuối cùng – anh nói và nhảy xuống mà không đợi chiếc xe dừng hẳn – Đi nào, em yêu, và anh sẽ cố ráng sức bế em qua ngưỡng cửa (*4)

Nàng nắm tay anh và bước xuống mặt đất.

- Điều đó không cần thiết

- Hãy cho phép anh hoàn thành nhiệm vụ của mình – anh cắt ngang, cùng lúc nâng nàng lên khỏi đôi chân – Sau hết thì, người ta chắc hẳn phải có lý do để đưa ra tập tục cổ này chứ. Có thể là để các cô dâu không thể chạy trốn chẳng?

- Thật vô lý – nàng cười khúc khích, quấn tay quanh cổ anh – nó ra đời có vẻ như là vì vài cô dâu sẽ ngắt ngay ngưỡng cửa cho nên họ cần được bế vào bên trong hơn.

- Chỉ một vài thôi sao? – anh chọc – anh đảm bảo với em chính sự không hiểu biết về chuyện chần gối trong hôn nhân lại phổ biến hơn chuyện đó. Bây giờ thì những người mẹ không thể chỉ tự mình thảo luận những thứ như thế được, em biết đấy. Một nỗi tủi thẹn, bởi vì nó làm cho những chú rể đáng thương khó khăn cực kỳ, trong việc xua tan sự sợ hãi và nỗi lo lắng trong khi họ phá trình vợ mình.

- Anthony! – Nàng khóc thét lên, cho dù thật khó mà không mỉm cười trước nụ cười tinh quái của anh – anh có phải nói những chuyện như thế không? – Nhưng nàng thêm vào – bên cạnh đó, một số cô dâu không có các bà mẹ để mà khai sáng họ.

- A, vậy thì giờ chúng ta phải đích thân xoay sở thôi.

Anh đi tới cửa và gõ lên nó trước khi trao cho nàng một cái nhìn dịu dàng:

- Nhưng em không sợ chứ, phải không, cưng?
- Thực sự thì anh không cho em chút thời gian nào để mà sợ - nàng thú nhận, cảm thấy một nét ửng đỏ khác đang ấm dần.
- Vậy giờ em cảm thấy tất cả chuyện này thế nào?
- Em tin là em thấy cơn choáng váng của mình đang tới gần.

Anh phá ra cười, nhưng nén nó lại thành một tiếng ho khi cánh cửa mở ra và gương mặt căng cổ của Dobson chiếu vào họ. Roslynn có thất vọng một chút khi mà ông ta nhìn chẳng có vẻ gì là sững sốt, hay kích động, như thể ông ta đã quá quen với chuyện thấy ông chủ của mình tại cửa với một người phụ nữ trên tay.

Nhưng nàng được xoa dịu bởi ngay sau đó khi họ băng qua ông ta và nàng bắt gặp một biểu hiện vô ý của ông ta. Chính là nó, sự ngạc nhiên tột độ. Nàng giấu nụ cười của mình vào bờ vai của Anthony. Nhưng khi nhìn người quản gia, nàng bỏ lỡ cảnh James Malory bước vào sảnh, với ly rượu trên tay. Nếu anh có ngạc nhiên, anh cũng không thể hiện nó. Giọng nói ôn tồn lôi kéo sự chú ý của Roslynn vào anh:

- Anh không nghĩ rằng anh lại được chứng kiến cảnh này.
- Em cũng mong là anh không – Anthony đáp trả mà không hề dừng lại trên đường đi tới cầu thang – Nhưng vì anh đã thấy, anh hẳn cũng biết rằng em đã cưới vợ.
- Chú đang nói cái quý gì thế!

- Anh ấy nói đúng đó – Roslynn cười khúc khích, sung sướng với phản ứng này còn hơn cả với thái độ của Dobson – Anh nghĩ là em sẽ để cho ai khác ngoài chồng mình bế mình qua ngưỡng cửa hay sao?

Anthony dừng lại một chốc, bản thân khá là sững sốt khi mà anh cuối cùng cũng khiến cho ông anh trai đặc biệt phải bối rối:

- Lạy chúa, James, em đã chờ cả đời để thấy anh há hốc không nói được tiếng nào thế này. Nhưng anh sẽ hiểu là em không thể chờ đợi để thấy anh phục hồi phong độ phải không?

Và đúng là anh không làm thế, tiếp tục đi lên cầu thang. Khi đã lên tới đầu cầu thang, Roslynn thì thầm, có tiếng cười trong giọng nói của nàng:

- Chúng ta thật là hư, anh không nghĩ vậy sao ?

- Không chút nào – anh kịp thời không đồng ý – Để anh có em cho bản thân mình trong một lúc, thì việc làm cho anh trai anh á khẩu không chỉ là cần thiết và còn vô giá nữa. Chúng ta sẽ bị tấn công dồn dập bởi những lời chúc phúc tốt đẹp cùng những câu hỏi bất tận từ gia đình sớm thôi.

Trong căn phòng của anh, anh dựa vào cửa với một tiếng thở dài:

- Cuối cùng chúng ta cũng ở một mình.

Trước khi Roslynn có thể nói bất cứ điều gì, anh để chân nàng xuống, cùng lúc quay nàng lại đối diện với anh. Nàng thực tế đang kết thúc bằng cách dựa hẳn vào anh, một vị trí mà cả hai đều đang tận hưởng trong một lúc lâu khi anh trêu đùa với môi nàng bằng những cái cắn mút nhẹ nhàng.

Những ngón tay của anh mơn trớn má nàng, chạm vào mắt nàng khiến nó chậm chậm mở ra. Đôi mắt của anh trở nên thâm màu hơn với mi mắt nặng trĩu vì sự đam mê. Và giọng nói của anh cũng đầy âu yếm, hơi thở ấm áp của anh vờn trên môi nàng:

- Đã có khi nào em dừng lại để nghĩ về chuyện đây là buổi tối duy nhất trong cuộc đời em khi mọi người đều biết em có dự định làm tình chưa? A, em yêu, anh thấy yêu mỗi khi em đỏ mặt vì anh.

- Đó là chuyện gần đây em mới có – từ khi em gặp anh.

Vì vài nguyên nhân, giọng nói khàn khàn đáp trả của nàng tác động dữ dội tới giác quan của Anthony. Anh đặt nàng tách khỏi anh, bàn tay anh run rẩy, một tiếng rên nhỏ thoát ra từ cổ họng anh.

- Anh đã là một thằng ngốc vì chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi. Anh sẽ dành cho em năm phút để làm những gì em muốn, nhưng vì chúa, thương lấy anh, và hãy ở trên giường khi anh trở lại.

- Và mặc thứ gì đó trong suốt và thật gợi cảm?

- Chúa ơi, không! – anh la lên – anh không nghĩ anh có thể chịu đựng được chuyện đó lúc này.

Nói xong anh biến vào phòng thay đồ của mình, để lại Roslynn với nụ cười mê mẩn trên môi nàng và hơi ấm của sự kích thích đang trào dâng

trong bụng nàng. Có phải nàng đã làm được chuyện đó với anh, khiến cho anh mất kiểm soát như thế? Phi thường. Nhưng bản thân nàng cũng chẳng quá là bình tĩnh được. Biết những gì sắp sửa diễn ra khác rất nhiều so với không biết. Nó làm mọi chuyện dễ dàng hơn. Và có sự háo hức nữa.

Nhưng nàng vẫn còn quá thiếu kinh nghiệm để mà cũng có lo lắng chút ít. Những ngón tay nàng khá là lóng ngóng khi nàng cởi quần áo của nàng, cho dù nàng làm chuyện đó thật nhanh. Tim nàng đang đập với nhịp độ bất thường. Tai nàng ngóng về phía cánh cửa khi nàng chờ đợi nó mở ra.

Trèo lên giường, nàng lưỡng lự giữa chuyện kéo tấm trải giường phủ hết người nàng hay để nó che một phần mà thôi. Tính nhu mì đã chiến thắng, trong lúc này. Nàng tự hỏi liệu rốt cuộc nàng có duy trì được một sự suy xét độc lập chắc chắn không, hay là sự thường xuyên sẽ giúp ích. Với Anthony, nàng nghi ngờ điều đó. Chuyện này dường như sẽ trở nên gây nghiệm nhiều hơn.

Cuối cùng anh cũng trở lại, mặc một chiếc áo choàng dài bằng nhung đỏ thẫm. Với sự lúng túng sâu sắc, Roslynn nhận ra thậm chí nàng còn không nghĩ tới chuyện mặc vào một cái váy ngủ. Không phải là nàng có thể mặc nó lâu, nhưng không phải là chuyện một người vợ khóa thân chờ chồng trên giường ngủ là không đứng đắn chứ? Có thể không, ít nhất là trong tối nay. Và nụ cười tán thưởng của Anthony khi anh tới gần chiếc giường nói lên là anh chắc chắn rất bằng lòng.

- Anh được phép chứ? – anh nói khi ngồi cạnh bên nàng và bắt đầu gỡ những cây gìm cài trong tóc nàng.

Nàng cảm thấy những lọn tóc vàng đỏ của mình rơi xuống vai.

- Em quên mất.

- Anh rất vinh hạnh.

Đúng là anh thấy vậy. Anh yêu mái tóc nàng, yêu việc chạm vào nó và lồng những ngón tay anh xuyên qua nó. Đặt những cái kẹp xuống một bên, anh xoa bóp da đầu của nàng cho tới khi nàng nhắm mắt lại và một nụ cười mơ màng xuất hiện trên môi nàng.

- Điều này thật tuyệt - nàng thở nhẹ nhàng.

- Đúng thế sao? Vậy còn chuyện này?

Môi anh nhấn vào thái dương nàng, di chuyển xuống dưới, dừng lại một lúc lâu ở miệng nàng cùng một nụ hôn sâu trước khi tiếp tục trượt xuống cổ theo một con đường dẫn tới ngực nàng. Những cơn sóng của hơi nóng xua tan đi những lo lắng của nàng, làm cho ngón chân nàng cong lại vô thức.

- Quá tuyệt – nàng thì thào.

Tiếng cười của Anthony tràn đầy vui sướng:

- A, em yêu, duy nhất có đêm qua thôi sao? Thời gian từ lúc đó cho tới bây giờ dường như là mãi mãi vậy, quá lâu.

Nàng vươn ra để áp lòng bàn tay vào má anh và kết thúc bằng một ngón tay lướt trên môi anh.

- Chỉ quá lâu thôi ư?

Anh kêu tên nàng một cách mãnh liệt trước khi anh nắm lấy cổ tay nàng và hôn vào lòng bàn tay nàng, đôi mắt nhắm màu của anh vẫn không rời mắt nàng. Một dòng điện lướt qua họ, nóng bỏng và râm ran.

Và ánh nhìn mãnh liệt của anh tiếp tục làm nàng sững sờ khi anh giũ ra khỏi chiếc áo choàng, kéo tấm trải giường xuống, và bao phủ cơ thể nàng bằng cơ thể anh.

Anh tiếp tục bằng cách hôn nàng thật lâu và thật đắm đuối khiến tâm trí nàng trống rỗng khi cuối cùng anh đi vào nàng, quá nhiều tới mức cực khoái của nàng tới ngay lập tức và trời đất như đảo lộn, tiếng hét của nàng khi được lấp đầy cùng lúc xuyên qua Anthony.

Trong trạng thái đầy thỏa mãn, Roslynn ôm lấy cơ thể ngọt ngào ấm ướt của anh, chờ đợi hơi thở của họ trở lại bình thường. Nàng không muốn anh vội chuyển động, nên nàng càng ôm chặt hơn. Điều đó không đủ để giữ anh lại, nhưng anh cũng không muốn gấp gáp. Đầu anh tựa trên vai nàng, hơi thở của anh phả vào cổ nàng, làm lay động những món tóc ở đó, làm nàng nhón nhột. Nàng sờn gai ốc và rùng mình, dù thoáng qua nhưng cũng đủ để anh nhận thấy.

- Dường như anh đã hành động như một chú rết điển hình - anh nói với tiếng thở dài – mất kiên nhẫn, quá nhanh chóng, và giờ là hối lỗi.

Anh nâng người trên hai khuỷu tay, một hành động khiến nàng rung mình khi hông anh nhấn sâu hơn vào nàng.

- Anh cho em một cơ hội để khiển trách anh, em yêu.

- Vì điều gì?

- Được rồi, nếu em không biết

- Vì điều gì, Anthony?

- Vì sự mất kiểm soát của anh, dĩ nhiên. Một người đàn ông ở độ tuổi và kinh nghiệm như anh không có lời bào chữa nào hết, nên anh đành đổ lỗi cho em thôi. Em gần như làm cho anh mất trí.

- Điều đó tệ thế sao?

- Anh sẽ để em đánh giá chuyện đó ở đoạn sau, khi anh làm tình với em thông thả hơn.

Tiếng cười của nàng phát ra từ sâu trong họng.

- Nếu không phải em hiểu anh rõ hơn, em sẽ nói là anh chỉ đang cố moi ra những lời tán dương thôi. Anh phải biết là biểu hiện của anh không tồi chút nào, ngược lại, anh rất là tuyệt vời.

Anh trao cho nàng nụ cười làm nàng tan chảy, cái khiến cho các chi của nàng run rẩy yếu ớt. Nàng thở hổn hển, môi nàng hé ra, xúi giục anh cúi xuống và lướt qua chúng nhẹ nhàng với một nụ hôn. Nhưng rồi anh ngồi dậy, làm nàng ngạc nhiên bằng việc kéo tấm trải lên đắp cho nàng và nhặt lên chiếc áo choàng anh đã thả rơi một cách bất cẩn trên sàn.

Anh ngồi lại trên mép giường, nhưng cách nàng một khoảng, hành động làm nàng thấy cảnh giác. Với một tiếng thở dài nhạo báng, anh nói:

- Giờ là lúc cho chuyện ồn ào.

Đôi mắt nâu lục chớp chớp.

- Chuyện ồn ào?

- Sự giải phóng của cơn giận Scot trong em.

Roslynn cười khúc khích với anh, nghĩ rằng anh lại đang trêu nàng lần nữa.

- Em sắp mất nó rồi, phải không?

- Hơn thế nữa, vì anh sắp thú nhận với em rằng anh đã nói dối em ngày hôm nay.

Sự thích thú của nàng bay mất.

- Về cái gì?

- Em không đoán ra sao? Anh không có ý định giữ lại nhân tình của mình bên cạnh ngay khi anh kết hôn. Điều đó cực kỳ mâu thuẫn với mục đích hôn nhân, phải không?

- Nhưng anh đã đồng ý!

Nụ cười của anh biểu hiện một sự tự mãn của đàn ông.

- Anh có thể chắc chắn mà nói là anh đồng ý với bất cứ chuyện gì hôm nay để làm cho em trở thành của anh theo cách hợp pháp, kể cả việc phải viết chuyện đó ra, điều mà may mắn là em đã quên không yêu cầu.

Roslynn nhìn anh chăm chăm một cách kỳ cục, tâm trạng nóng giận xua tan hết sự yếu đuối trong chân tay nàng. Nàng cảm thấy bị lừa, bị chơi xỏ. Nàng thấy tức giận.

- Anh đã cưới em một bằng cách lừa dối!

- Anh cưới em trong niềm tin chắc chắn.

- Em đã cho anh một giải pháp lý tưởng!

- Điều mà anh không hề yêu cầu hay muốn có. Và, em à, nếu em có suy nghĩ về chuyện đó, em sẽ thấy yêu cầu của em là cực kỳ lỗ bịch. Em không yêu cầu anh lấy em, anh mới là người hỏi cưới em, và anh sẽ cho em biết là anh chưa hề làm chuyện đó trước kia. Nhưng đó không phải là chuyện anh đã làm trong lúc nóng nảy. Anh đã có tình nhân trong cả cuộc đời rồi. Giờ điều anh muốn là một người vợ.

Thật là nực cười khi thấy anh bình tĩnh thế nào bên cạnh cơn giận của nàng, khiến cho nàng ngượng ngùng hạ thấp giọng nói xuống.

- Anh nói vậy lúc này, nhưng còn tháng sau, năm sau thì sao? Ánh mắt anh sẽ lại đi lang thang lần nữa, sớm thôi.

Anthony cười toe toét với nàng, biết rằng điều đó có thể làm cho nàng tức hơn trong lúc này.

- Mắt anh đã từng đi lang thang, như em thấy đó, trong mười chín năm qua. Để cho chúng nghỉ ngơi đi, Roslynn. Giờ thì chúng chỉ nhìn thấy em thôi và không muốn rời đi nữa.

Mắt nàng nheo lại trong một cái nhìn sôi sùng sục, như anh đã lường trước.

- Vậy anh nghĩ đó là vấn đề để mang ra đùa sao, đúng không? Được rồi, vậy để em nói cho anh

Nàng không có cơ hội để làm thế. Anh vớ ra và nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng ngang qua chiếc giường và dựa vào ngực anh. Tắm ra giường rơi mất trong lúc đó, nhưng Roslynn quá giận dữ để mà nhận thấy. Nhưng Anthony thì không. Sự khuấy động bên dưới thắt lưng của anh đòi hỏi anh kết thúc chuyện cãi nhau này sớm và trở lại với những lạc thú của đêm tân hôn.

Cô bé ngốc nghếch. Tất cả những rắc rối này đều bởi vì anh không muốn ai ngoài nàng cả. Nàng đáng lẽ phải hạnh phúc về chuyện đó thay vì nổi điên lên. Nhưng anh đã đoán trước được chuyện này, và có câu trả lời cho nàng.

- Chúng ta nên nói gì để dàn hòa đây, em yêu? Em vẫn còn muốn anh giữ người tình của mình chứ?

- Chết tiệt thật! Đó không phải là điều em đang nói sao? – Nàng đốp lại.

- Được rồi – mắt anh mơn trớn gương mặt nàng, dừng lại trên môi nàng, và giọng nói của anh trầm xuống – Vậy em đã sẵn sàng để đóng vai chưa?

- Em?

Tiếng cười lục khục của anh quay lại, thật là bực mình.

- Còn ai khác nữa? Em hóa ra lại là người phụ nữ duy nhất anh có hứng thú lúc này.

- Đó không phải những gì em muốn nói, anh biết mà!

- Có thể, nhưng đó là những gì tốt nhất anh có thể làm.

Roslynn không tin chuyện này trong một lúc.

- Anh hẳn là phải có người phụ nữ nào đó anh đang gặp gỡ chứ.

- Tất nhiên, một vài người, thực sự là thế. Nhưng không ai có thể thực sự được gọi là tình nhân của anh, em yêu. Và nếu như em muốn biết, anh không gặp lại ai trong số họ kể từ khi anh gặp em. Nhưng đó chỉ là điểm phụ thôi, phải không? Điểm chính là, anh không có mong muốn mang ai trong số họ lại giường anh lần nữa, hay bất kỳ ai cho chuyện đó. Em thật sự là đã bị anh ám mất rồi.

- Anthony, hãy nghiêm túc cho dù chỉ một lần thôi! – Nàng nài nỉ trong sự bực tức hơn.

- Em yêu, anh chưa từng nghiêm túc hơn thế này trong suốt cuộc đời anh. Làm sao mà anh làm tình với người phụ nữ khác được trong khi em là người phụ nữ duy nhất anh muốn? Điều đó là không thể, em biết mà. Khao khát không phải cứ muốn là có. Hay là em còn chưa nghĩ về chuyện đó.

Nàng chỉ nhìn anh với sự bối rối và đầy thắc mắc, những biểu hiện này nhanh chóng trở thành một cái cau mày và nàng mím môi:

- Nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ không gặp ai khác khi mà anh có ham thích lại.

Anthony thở dài một cách chán nản:

- Nếu ngày đó có tới, anh thề với em, Roslynn, ít nhất thì nó không hề ảnh hưởng gì đâu. Anh sẽ chỉ nghĩ về em thôi, giống như ở đây, ngay lúc này, và sẽ là một người đàn ông biết bằng lòng.

Nàng gậy ra một âm thanh gần như là tiếng khụt khịt:

- Nói như vậy nghe hay lắm. Em nhượng bộ anh điều đó. Nhưng anh đã quên là anh nói anh không yêu em.

Anh thả nàng lên trên giường và nhanh chóng bao phủ cơ thể nàng bằng chính anh.

- Vậy chúng ta hãy cùng khám phá xem anh cảm thấy thế nào nhé?

Giọng nói của anh nghe gừ gừ, nhưng rõ ràng là anh đã mất kiên nhẫn với nàng.

- Luôn có sự thèm khát, quá nhiều. Rõ ràng như quý khi anh phải giữ tay mình khỏi em cho tới giờ. Có sự sở hữu, cái mà gần đây anh mới phát hiện ra. Cũng có sự ghen tuông, cái mà anh biết đã hàng tuần rồi.

Một bên mày anh nhướn lên khi mắt nàng đảo tròn:

- Đừng nói với anh là anh đã thực sự làm em ngạc nhiên, em yêu.

- Anh ghen á? Với ai cơ?

- Với mọi người, kể cả ông anh trai đáng nguyền rủa của em nữa. Và nếu như em có thể biết, trong khi chúng ta đang nói tới chuyện đó, thì các quý ông mà em đã cân nhắc tới trong vấn đề kết hôn đều rất thích hợp, ngoại trừ Flemming, người thực sự là một tên đồng tính. Tất cả đều là nói

dối hết, Roslynn, bởi vì anh không thể chịu được cái ý nghĩ một ai trong số bọn họ có được em.

Anh vẫn đang giữ nàng bây giờ, bởi vì anh hoàn toàn trông đợi việc nàng còn trở lên bạo lực nữa kia sau màn thú tội của anh. Nhưng Roslynn vẫn, nổi xung một cách hoàn toàn trước những gì anh đã che giấu bởi sự sùng sốt cực độ.

- Vậy anh chắc hẳn phải...có quan tâm em chút nào đó? – Câu hỏi của nàng không nhẹ hơn một lời thì thầm, ngại ngần.

- Quý thật! – cuối cùng anh cũng bùng nổ- Vậy sao anh phải cưới em nếu anh không như thế?

Không bị dọa dẫm chút nào, nàng nhắc anh:

- Anh cưới em để giúp em thoát khỏi một tình huống kinh khủng, điều mà em rất là biết ơn.

Trong khoảnh khắc Anthony nhắm chặt mắt, cố gắng kiềm chế bản thân. Khi anh mở mắt, vẫn có một tia sáng gay gắt trong đó. Nhưng giọng nói của anh ôn hòa, có chút gì ngạo mạn:

- Em yêu, nếu anh chỉ muốn giúp em thôi, như em nói, anh đã có thể nhanh chóng dồn ông anh phiền phức của em tới một cái chết sớm hơn với ít khó khăn hơn. Nhưng anh muốn em cho mình anh, đơn giản là thế.

Lúc này giọng anh thay đổi, trở nên nghiêm khắc:

- Và nếu em nói với anh thêm lần nào về chuyện đi tìm người đàn bà khác thì anh sẽ trở nên đáng ghét cực kỳ đấy nếu anh có thể, anh sẽ đóng vai người chồng chuyên quyền và đánh em một cách đầy đủ. Anh đã nói rõ rồi chứ? Sẽ không có người phụ nữ nào nữa, không phải lúc này, không bao giờ nữa!

Anh đợi cơn giận của nàng trào lên lần nữa. Thay vào đó anh nhận được một nụ cười, một nụ cười tuyệt đẹp lan tỏa trên đôi mắt nàng, làm sáng bừng lên những đốm vàng nơi đó. Anthony không biết điều gì tạo nên sự thay đổi này, cho tới khi nàng nói.

- Không phải lúc trước anh nói là làm gì đó với nhịp độ thông thả hơn sao? Em được cho là đóng vai trò đánh giá

Tiếng cười của anh cắt ngang nàng, sâu sắc và đầy hân hoan:

- Không bao giờ thay đổi cả, em yêu. Anh sẽ không có em theo cách nào khác nữa đâu.

Rồi anh chuyển sang yêu nàng theo cách của anh, với sự hợp tác hoàn toàn và sung sướng từ nàng.

***4: carry the bride over the threshold – bế cô dâu qua ngưỡng cửa** (mình nghĩ tập tục này rất thú vị nên có tìm hiểu một chút) : đây là một tập tục có trên 2000 năm tuổi, được cho là bắt nguồn từ người La Mã. Người La Mã cho rằng nếu cô dâu tự mình bước qua ngưỡng cửa rất có nguy cơ bị vấp ngã bởi có ma quỷ ám trên những cánh cửa ra vào và cố tình làm cô ấy bị vấp. Và khi cô dâu lần đầu bước vào căn nhà mới mà bị vấp thì rất xui xẻo, là điềm xấu đối với hạnh phúc hôn nhân, cho nên chú rể cần phải bế cô qua cánh cửa để bảo vệ cho cô.

Cũng có một số người cho rằng các cô dâu thường e thẹn và ngại ngùng khi đặt bản thân vào tay một người chồng mới cưới, nên người chồng sẽ bế cô vào nhà và vào phòng ngủ, như là để khuyến khích cô.

Chương XXIII

- Ôi, giờ thì, chuyện gì nào? Ngồi trước gương mỉm cười một mình sao, con gái?

Roslynn khẽ xoay chiếc gương cầm tay và thấy hình ảnh phản chiếu của Nettie đằng sau nàng. Nụ cười của nàng mở rộng, và mắt nàng, rõ ràng là đang lấp lánh, cố gắng tạo ra một ánh nhìn ngây thơ khi nàng đu đưa trên chiếc ghế đầu.

- Cháu có cười sao? Cháu không thể nghĩ được là tại sao nữa.

Nettie khụt khịt, nhưng khóe môi của bà cũng có cong lên:

- Hài lòng với bản thân mình, phải không?

Roslynn từ bỏ nỗ lực giả vờ:

-Vâng! Ôi, Nettie, cháu chưa bao giờ nghĩ cháu có thể hạnh phúc như lúc này.

- Vâng, không nghi ngờ gì. Đó là do cái anh chàng đẹp trai cháu đã tóm được. Nhưng có phải cháu đã giấu biến anh ta như một bí mật không vậy?

- Không có bí mật nào cả. Anh ấy đã thật sự không được cân nhắc tới, Nettie. Lời cầu hôn của anh ấy với cháu cũng là một sự ngạc nhiên như với

mọi người vậy.

- Được rồi, miễn là cháu thấy hạnh phúc với anh ta, đó là điều cô muốn, và còn hơn cả những gì cô mong đợi nữa, với tất cả sự hấp tấp này. Cái chuyện ngôi nhà này quá u ám và những người hầu là những kẻ hợm hĩnh thô kệch cũng chẳng hề gì.

Roslynn cười khúc khích.

- Cháu cho là, cô đã gặp Dobson?

- À, cái con người thô lỗ đó. Thật là một người lạnh lùng. Chẳng có gì lạ khi mà trông ông ta cứ khinh khỉnh như vậy, phụ trách tất cả những người hầu ở đây kia mà. Không có người trông coi nhà cửa, không có người hầu gái nào, chỉ có hai hầu gái tới đây vài lần trong tuần để dọn dẹp. Kể cả đầu bếp cũng là đàn ông, và cũng làm cao với mình nữa.

- Cháu thấy là cô có vài lời phàn nàn, Nettie. Nhưng đừng để tâm chuyện đó. Cô quên là đây là nơi ở của một kẻ độc thân cho tới giờ sao. Cháu chắc là Anthony sẽ không phản đối nếu chúng ta tạo ra một vài thay đổi. Cần phải mua cả một số đồ đạc mới nữa.

Nói tới chuyện này nàng liếc nhìn căn phòng ngủ mới của nàng, hình dung ra việc nàng thay đổi nó ra sao ;

- Cũng cần thuê thêm những người hầu mới. Chúng ta sẽ mua sắm trong vài tuần tới, cô có thể chắc là vậy.

- Đừng có sắm sửa lu bu theo ý kiến của cô. Hãy nhớ rằng giờ cháu đã có một người chồng để hỏi ý kiến trước khi cháu tiêu tiền của ông ấy. Mấy người này rất là nhạy cảm đối với những việc như thế đấy.

- Đừng có lo mà, Nettie. Cháu sẽ chẳng cần phải dùng tới tiền của anh ấy khi mà cháu đã có rất nhiều tiền của mình.

- Cháu tốt hơn nên nói trước với anh ta, con gái. Một người đàn ông thích được trả những hóa đơn của vợ mình hơn, cháu biết không? Rắc rối của cháu là, cháu đã phải tự xoay sở với việc của mình lâu quá rồi, kể cả trước khi Duncan, chúa phù hộ ông ta, qua đời. Nhưng giờ cháu đã cưới chồng. Cháu cần phải được sự cho phép và làm mọi thứ khá khác biệt nếu cháu muốn giữ hòa khí trong gia đình.

Một tiếng gõ cửa vang lên sau đó, và Nettie giải thích:

- Đó chắc là nước tắm của cháu. Có phải cháu đang vội để cùng ăn trưa với chồng cháu không, hay là chúng ta có thời gian

- Có rất nhiều thời gian, Nettie. Cháu tin là, Anthony đi ra ngoài rồi – Roslynn đỏ mặt

– Cháu vẫn còn nửa ngủ nửa thức khi anh ấy nói với cháu. Nhưng anh ấy có đề cập tới chuyện gì đó đại loại là cuộc cười ngửa hàng ngày của anh ấy và đi làm vài chuyện. Tuy nhiên cháu cũng không nghĩ là anh ấy về nhà trước bữa tối, nên cháu có thể dành cả ngày để làm quen với ngôi nhà và những người hầu. Và cháu cũng cần gửi một lời nhắn tới cho Frances để cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau việc chỉ ngủ được một chút tối qua, Roslynn nghĩ rằng những việc đó là đủ cho một ngày. Một giờ sau, mặc một chiếc váy muslin mát có những bông hoa xuân màu vàng và hồng trên nền màu be, Roslynn rời khỏi phòng của Anthony, giờ là phòng của bọn họ, và bắt đầu đi xuống đại sảnh.

Nàng đã chẳng ngắm nhìn gì nhà anh trong lần cuối nàng ở đây, cả tối qua cũng vậy, nhưng điều đó sẽ sớm được cải thiện mà thôi. Dù vậy, nàng cũng cần tới sự giúp đỡ của Dobson. Bởi vì có cả những người nhà Malory khác sống ở đây, nàng không thể mở cửa phòng một cách bừa bãi được. Nàng dành một thoáng suy nghĩ về những người còn lại của căn nhà, anh trai của Anthony và con trai.

Nàng tự hỏi liệu chồng nàng có thú nhận rằng Jeremy Malory là con trai anh không. Anh chẳng có lý do nào để vẫn cứ che giấu nó, ít nhất là với nàng. Thằng bé là một cậu bé đẹp trai, một đứa con trai đáng để tự hào, và là một bản sao của cha nó. Thực ra thì, chuyện Anthony chối bỏ quan hệ cha con là rất buồn cười khi mà ai nhìn sơ qua Jeremy cũng biết được ai là người sinh ra cậu bé.

Nàng cần làm quen với cậu bé, nhưng nàng cũng có thể thấy là chuyện này chẳng khó gì. James Malory lại là rắc rối khác. Không có lý do gì để trở nên quá thân thiết với anh ta. Liệu nàng có nên nói với Anthony là James đã từng hôn nàng một lần không nhỉ ? Hay có thể anh đã biết rồi ? Anh đã nói là anh đã ghen với anh trai mình.

Nàng mỉm cười, nhớ lại cuộc nói chuyện điên khùng của họ tối qua. Nàng không biết sao anh làm được chuyện đó, nhưng anh đã thuyết phục được nàng rằng anh sẽ là một người chồng tuyệt vời. Tất cả những khái niệm cũ trước kia của nàng về những kẻ phóng đảng đã ngủ yên. Anh sẽ chung thủy. Nàng cảm thấy điều đó, tin tưởng nó bằng cả trái tim, và sung sướng tới mê ly vì nó.

Nàng còn đòi hỏi gì hơn chuyện có Anthony cho riêng mình nàng? Tình yêu của anh, nàng tự nhắc mình. Nhưng điều đó sẽ đến thôi. Nó sẽ đến. Nó nhất định phải đến.

- Quý thần ơi, cô làm gì ở đây vậy?

Roslynn ngừng lại ngay đầu cầu thang. Jeremy Malory, đang trên đường đi lên, cũng đang chết đứng tại chỗ, miệng cậu rớt xuống hình chữ O đầy sửng sốt khi mà cậu thốt ra câu hỏi. Con quỷ tinh quái trong Roslynn quyết định nghịch ngợm một chút, vì rõ ràng là cậu ta chưa nghe tin về vụ kết hôn.

- Cậu không biết sao, tôi qua đêm ở đây.

- Qua đêm? – cậu lặp lại.

- Vâng, và tôi đang nghĩ tới chuyện dọn tới đây.

- Nhưng –nhưng ở đây chỉ có những kẻ độc thân thôi!

- Nhưng có rất nhiều phòng, cậu không nghĩ vậy sao? Và căn nhà này cần tới bàn tay phụ nữ.

- Nó có thể sao? – cậu nói trong sự kinh ngạc, chỉ lúc lắc đầu cậu – Nhưng chuyện này không đúng đắn, phải không? Tôi muốn nói, cô là một quý cô- tôi nói là, ôi, cô hiểu tôi muốn nói gì mà. Chuyện này không hợp quy tắc.

- Không ư? – Roslynn cười khúc khích - Vậy tôi phải nói chuyện với cha cậu thôi. Ông ấy là người cứ bắt tôi ở lại.

- Ông ấy đã làm thế à? – Jeremy gần như nghẹn lời – Quý thật, ông ấy ra ngoài rồi. Chú Tony sẽ cực kỳ giận dữ. Chú ấy cũng để ý tới cô đấy. Chết tiệt, chú ấy có thể quăng bọn tôi ra ngoài mất.

- Jeremy – nàng nói dịu dàng, từ bỏ trò trêu chọc. Nàng đã không nghĩ cậu ta lại buồn phiền tới vậy – Không cần thiết phải giả vờ nữa đâu. Tôi

biết Anthony là cha cậu mà. Và tôi xin lỗi vì tôi đã trêu cậu như vậy. Lý do tôi ở đây là vì hôm qua tôi đã kết hôn với cha cậu. Đáng lẽ anh ấy mới là người nói với cậu chuyện này.

Miệng Jeremy rớt xuống lần nữa, nhưng lần này cậu phục hồi lại nhanh hơn:

- Cha tôi, có nghĩa là – Anthony? Cô đã cưới Anthony Malory ư?

- Cậu không cần tỏ ra ngạc nhiên như vậy.

- Nhưng.....tôi không tin. Tony cưới vợ ư? Không thể nào.

- Tại sao không nào, tôi đang muốn biết đây?

- Chỉ là chú ấy không thể. Chú ấy là một kẻ độc thân ăn sâu vào máu rồi. Chú ấy có tất cả những người phụ nữ chú ấy muốn chạy theo mình. Điều gì khiến chú ấy cần tới một người vợ

- Cẩn thận, cậu bé – Roslynn cảnh cáo một cách nghiêm khắc – Cậu đang gần như là sỉ nhục tôi đấy.

Màu đỏ lan ra trên má cậu:

- Xin cô thứ lỗi, tiểu thư Chadwick. Thực sự là, tôi không có ý đó.

- Giờ tôi là phu nhân Malory rồi, Jeremy – nàng nói – giơ bàn tay lên trước mặt cậu và vỗ nhẹ vào chiếc nhẫn cưới – Chuyện đó diễn ra tối qua ở Silverley, với chị họ cậu Regina làm chứng. Cho nên cậu có thể tin được rồi. Tôi không lý gì phải nói dối cả, và cậu có thể hỏi cha mình ngay khi ông ấy về nhà.

- Cha tôi cũng ở đó sao?

Roslynn thở dài:

- Sao mà ông ấy lại không có mặt ở lễ cưới của chính mình được chứ?

- Không, tôi muốn nói tới James cơ. Cô biết đó, ông ấy là cha tôi. Thật sự là thế.

Giờ thì tới lượt Roslynn sững sốt, bởi vì trông Jeremy quá là nghiêm chỉnh để nói dối về chuyện đó lúc này:

- Nhưng trông cậu quá giống Anthony!

- Tôi biết – cậu cười khúc khích – Nhưng Reggie cũng giống, và Amy, con gái của bác Edward cũng thế. Cả cô tôi, Melissa, mẹ của Reggie cũng vậy luôn, cho dù tôi chưa gặp cô lần nào. Cô tôi chết khi Reggie vẫn còn

nhỏ. Tất cả mọi người trong gia đình Malory đều có tóc vàng. Chỉ có năm chúng tôi thừa hưởng vẻ ngoài của bà cố nhà Malory.

- Tôi có thể thấy là tôi phải học hỏi nhiều, gia đình ta có quá nhiều người.

- Vậy là chú ấy thật sự đã cưới cô? Thật là chú ấy làm thế sao?

- Đúng thế, Jeremy, anh ấy thật sự đã làm vậy.

Nàng cười, bước xuống vài bậc để khoác tay cậu:

- Đi nào và tôi sẽ kể cậu nghe mọi chuyện. James – cha cậu- cũng có mặt ở đây tối qua khi Anthony bế tôi qua ngưỡng cửa, cậu biết đấy. Nếu cậu nghĩ là cậu ngạc nhiên thì, cậu cần phải nhìn vẻ mặt của ông ấy lúc đó cơ.

- Tôi cá là thế.

Tiếng cười khúc khích của cậu quá trầm với một người trẻ tuổi như thế, nhưng rất dễ lan tỏa.

Chương XXIV

Anthony và James đi vào trong quán rượu và dừng lại để nhìn quanh đám đông, cái quy trình đã lặp đi lặp lại suốt cả buổi chiều nay. Lần lượt, từng người trong căn phòng đều chú ý tới họ, thúc khuỷu tay vào những người bạn đồng hành của mình, và căn phòng bắt đầu im bật, cho tới khi sự yên lặng dày đặc tới mức bay lơ lửng như những đám mây trên những chiếc bàn đầy vết sứt sẹo.

Tầng lớp bình dân nơi những bến tàu không lấy gì làm thân thiện lắm với những con người quý tộc đang xâm phạm địa bàn của họ, và luôn luôn có anh chàng nào đó đang gặp vận đen nuôi dưỡng đủ oán hận với tầng lớp quý tộc để mà gây sự đánh nhau với những người đi tìm hiểu những khu ổ chuột thế này, nhất là bất cứ anh chàng nào ăn mặc bảnh bao.

Có thể đó là một điểm sáng trong buổi tối, một cơ hội cho những kẻ ở tầng lớp thấp hơn lấy lại một chút gì từ những con người giàu có, những người nghĩ rằng đã tới lúc để lập nên những thành tích cho bản thân mình, bằng cách lau sần bằng thân thể bị đánh bầm dập của một nhà quý tộc, sau đó quăng họ ra ngoài đường trong tình trạng nửa sống nửa chết, và đôi khi, thực sự đã chết.

Nhưng kích thước to lớn cực kỳ của hai nhà quý tộc này khiến cho những võ sĩ nhà nghề cừ nhất cũng phải ngập ngừng. Những võ sĩ này không thèm nhìn tới những anh chàng công tử bột, những người đã nghĩ chuyện lui tới thăm những nơi mà mình khinh thường trong ánh sáng ban ngày vào những khi không say sưa là một trò đùa.

Không, hai người này rõ ràng là rất khác biệt, cái mùi đầy đe dọa toát ra từ họ xuyên qua cả bộ não đần độn nhất. Bất cứ người nào có suy nghĩ một chút về chuyện gây rắc rối cũng đều nhanh chóng thay đổi ý định ngay cái nhìn lần thứ hai của mình và tiếp tục với cốc rượu cũng như công cuộc chè chén của mình, xác định rõ là nên lờ đi hai nhà quý tộc đặc biệt này. Sự im lặng đã kéo dài đến tới hai mươi giây.

Nhưng lần này Anthony không thèm để ý. Anh đã mệt mỏi, giận dữ, và có chút say sưa, vì họ đã uống rượu suốt ở mỗi quán trong chín quán rượu mà họ ghé vào trong lúc hỏi chuyện người chủ quán.

James thì chú ý tới, và vẫn thầm mắng nhiếc mình lần nữa vì đã không ăn mặc cho thích hợp trong chuyến đi này. Quần áo của một người cần phù hợp với hoàn cảnh của anh ta, và quần áo của họ rõ ràng là lạc lõng trong những môi trường như thế này.

Nhưng làm sao mà họ biết được là chuyện này lại trở thành một chuyến đi cả ngày cơ chứ?

Anthony đang quyết định là anh đã có quá đủ cho một ngày khi mà mắt anh chiếu tới một mái đầu bù xù màu đỏ sáng. Anh nhìn lại anh trai của mình và đảo mắt tới quầy bar. James nhìn theo hướng đã chỉ và cũng thấy người đàn ông đó. Tóc đỏ không có nghĩa là hẳn ta là Geordie Cameron, nhưng khả năng đó tăng cao khi người đàn ông dường như là người Scot.

James thở dài, hi vọng rằng đây là kết thúc cho cuộc tìm kiếm của họ. Những cuộc rượt đuổi trong vô vọng không phải là chuyện anh thích làm để giết thời gian của mình.

- Tại sao chúng ta không tìm một chiếc bàn gần quầy bar và xem xem chúng ta có thể nghe lỏm được điều gì? – James gợi ý.

- Tại sao em lại không tới và hỏi thẳng hẳn cho rồi? – Anthony phản đối.

- Cậu bé, những người đàn ông ở nơi thế này không thích bị đặt câu hỏi. Họ , mỗi một người, đều có gì đó cần che giấu.Chú có từng nghĩ tới chuyện đó chưa?

Anthony cầu nài nhưng cũng gật đầu. James nói đúng. Họ có được rất ít sự hợp tác từ những người mà họ đã đặt câu hỏi hôm nay, nhưng chết tiệt, anh chỉ muốn chuyện này kết thúc để anh có thể về nhà. Anh có một người vợ đang chờ mình, và đây không phải là cách mà anh nghĩ tới để trải qua ngày thứ hai trong cuộc hôn nhân của mình. Chuyện anh cho rằng chỉ tốn có vài giờ đồng hồ trong buổi sáng nay là nhiều nhất hóa ra lại là một vở hài kịch điên khùng.

Trong khi Anthony đang giải thích với James về Geordie Cameron, lý do khiến anh kết hôn một cách vội vã như thế, thì người của anh – John – đã cắt ngang bữa sáng của họ với tin tức về địa chỉ của Geordie, anh ta đã theo dõi thành công những tay chân của Geordie ngày hôm qua tới hang ổ của hắn. Chính cái nhìn chứa niềm sung sướng được giết người trên gương mặt Anthony đã xúi giục James đề nghị được đi theo.

Không hẳn là Anthony sẽ thật sự làm hại tới tên vô lại đó. Không, chỉ đe dọa hắn cùng một trận đòn tử tế mà thôi, cho hắn những thông tin mới về việc Roslynn đã thoát khỏi tầm tay của hắn, vì Anthony không mạo hiểm với việc Cameron có thể bỏ lỡ những thông báo về đám cưới của Roslynn trên báo chí, và sẽ cảnh cáo hắn không làm phiền nàng nữa. Rất đơn giản.

Anh không cần tới sự giúp đỡ của James, nhưng anh đã cảm thấy vui với sự đồng hành của anh trai khi ngày hôm nay qua đi. Đứng đầu danh sách những chuyện bực mình là tìm thấy Cameron bỏ trống căn buồng mà hắn đã thuê. Việc hắn không rời đi cho tới tận tối qua, khi Roslynn trốn thoát khỏi hắn ngày hôm trước, là chuyện rất thú vị. Anh cũng không chắc liệu việc nàng không báo với nhà chức trách về chuyện nàng bị bắt cóc là tự tin hay đơn thuần là ngốc nghếch.

Dù thế nào đi nữa, hắn đã rất nhanh nhẹn vào tối qua và đã thay đổi địa điểm. Và vì việc hắn phát hiện ra Roslynn đã kết hôn là quá sớm, Anthony nghi ngờ việc hắn đã từ bỏ mọi chuyện để trở về Scotland, điều là

lý do tại sao hẳn dành tất cả thời gian trong ngày để gửi yêu cầu tới tất cả các phòng cho thuê và các quán trọ ở các vùng phụ cận, cho dù chuyện đó đã thất bại. Tất cả những gì anh đã có là những mô tả về Geordie từ bà chủ nhà trọ của hẳn, nhưng điều đó trùng khớp với người đàn ông đang ngồi tại quầy bar.

Cao, tóc màu cà rốt, mắt xanh sáng, ăn mặc chỉnh tề, và ồ, vâng, rất điển trai, theo như bà Pym. Anthony vẫn chưa nhìn thấy đôi mắt, liệu người đàn ông có điển trai hay không còn tùy vào ý kiến mỗi người, nhưng tất cả những đặc điểm còn lại đều khớp, kể cả bộ cánh thời trang nửa vời anh ta đang trưng ra. Người đàn ông có một người bạn đi cùng, có thể là một trong những tay chân của hẳn ta, đứng đằng kia cùng hẳn, một thằng cha thấp bé với một cái mũ len to sụ che kín hết đầu, những đặc điểm của hẳn không được rõ ràng lắm khi nhìn từ phía bên cạnh.

Dù sao đi nữa, bọn chúng đang nói chuyện với nhau, và gợi ý của James về chuyện nghe ngóng cuộc hội thoại có vẻ rất hợp lý, bất chấp thực tế là sự kiên nhẫn của Anthony đã tới giới hạn. Sau tất cả những rắc rối anh đã trải qua ngày hôm nay, anh không mong gì hơn chuyện lao tới đập cho thằng cha đó một trận, ngoài chuyện suy tính một cách tử tế giải pháp thay thế cho chuyện làm theo bản năng tự nhiên.

Bỏ qua bữa trưa, rồi cả bữa tối, bỏ lỡ việc làm tình với vợ anh cả ngày hôm nay. Anh có hi vọng quái quỷ là nàng sẽ đánh giá cao những nỗ lực của anh vì lợi ích của nàng. Anh đi theo anh trai tới một chiếc bàn đã được ngồi bởi hai gã nhìn có vẻ thô lỗ, cảm thấy chút buồn cười khi nhìn James dừng lại ở đó và nhìn chăm chăm vào hai thằng cha khiến cho hai gã đó vội vã rời khỏi chỗ của mình.

- Thật đáng ngạc nhiên với cách anh làm điều đó, ông anh già.
- Làm chuyện gì cơ? – James cười lục khục với vẻ vô tội.
- Hai con mắt xanh nhỏ của anh trông đầy chết chóc và đe dọa kia kìa.

- Anh có thể che dấu điều đó không khi hai thằng cha đó cứ nghĩ anh định làm hại chúng? Chú biết mà, anh có định làm vậy đâu. Anh là người ôn hòa nhất theo cách của –

- Quý dữ? – Anthony gọi ý với một nụ cười khô khan – May mà Connie không có ở đây, nếu không anh ta sẽ bị ghen bởi câu chuyện cổ tích ấy mất thôi.

- Đỉnh cao của mọi chuyện đấy, em trai. Chúng ta cần gọi đồ uống nếu chúng ta không muốn nhìn khả nghi hơn cả lúc này.

Anthony quay xung quanh để tìm phục vụ và nhận được hơn cả những gì anh yêu cầu. Ắ phục vụ rất đầy đặn những không hề quá béo, và đáng yêu một cách ngạc nhiên khi làm việc trong một môi trường nặng nhọc như vậy, đã ngời vào lòng của anh, vòng tay quấn quanh cổ anh trong một lời mời mọc rành rành.

Ắ ta làm chuyện đó quá nhanh tới mức anh không kịp ngăn ả lại, và anh cũng quá ngạc nhiên bởi hành động của ả tới mức phải mất một lúc nữa để anh nghĩ về chuyện làm thế nào để thoát khỏi ả. Tuy nhiên, James lại lấy làm tiếc cho anh, nhanh chóng thấy thích thú trước tình thế khó xử của Anthony.

- Cô em yêu quý, em chọn nhầm rồi.

Giọng nói khô khan của anh khiến cho ả phục vụ quay đầu về phía anh, và dưới cái nhìn sừng sốt của ả, anh cười.

- Trước mặt cô em là một trong những sinh vật đáng thương nhất trên thế giới đấy – một người đàn ông đã có vợ- cũng là một người không hề rảnh rang tối nay. Giờ, nếu cô em vui lòng hướng sắc đẹp của mình ra sau một chút về phía bên kia của cái bàn, cô em có thể tìm thấy giải pháp cho rắc rối của mình.

Ắ hầu bàn cười rúc rích trước sự thô lỗ của James, những lời ả ta đã quen nhưng lại không trông đợi được nghe từ một nhà quý tộc nhìn có vẻ tao nhã thế này. Nhưng ả ta vẫn ném cho Anthony một cái nhìn đầy hối tiếc, người đã làm cho mắt ả phải chùn lại khi hai người họ bước vào quán. Anh ta đáng giá cho một lần thử nữa, cho dù người còn lại cũng rất quyến rũ, giờ thì ả có thể nhìn rõ anh hơn.

Ắ ta lờ đi sự không bằng lòng trong cái cau mày của Anthony, gây ra bởi những lời của James, và quấn mái tóc vàng dài của ả quanh cổ anh để

kéo anh lại gần hơn với ả, trong khi ở bên dưới bàn, mông ả lắc lư trong lòng anh đầy khiêu khích.

- Chắc là anh không muốn một chút chứ, cưng. Em rất là vui lòng Trí óc anh trở lại quá nhanh, Anthony nâng ả ta dậy và đặt ả đứng trên đôi chân ả, hơi đẩy ả một chút về phía James.

- Lần khác đi – Anh nói không phải là không thân thiện, nhưng mắt anh nheo lại khi anh nhận thấy cái nhìn chăm chăm thích thú của James.

Ít nhất thì James cũng không làm mọi chuyện rồi lên. Anh nắm lấy eo của ả phục vụ, vuốt ve lưng ả đầy hứa hẹn thì thầm vài lời vào tai ả, và kêu ả đưa tới hai cốc rượu cho họ.

- Có thu hút được anh không ? – Anthony cười nhếch mép chế nhạo.

- Cho dù đó có phải là kiểu của chú hay không, em trai, ngày hôm nay của anh cũng xong rồi. Anh có thể có một vài đèn bù cho rắc rối của anh hôm nay, và ả ta làm chuyện đó rất tốt.

Anthony cuối cùng cũng mỉm cười.

- Đúng vậy, em chắc là ả ta sẽ làm tốt. Nhưng anh có nhớ là ả ta thích ai hơn không.

- Thắng lợi của chú gần đây hình như đã làm đầu óc chú để đầu mất rồi. Anh phải mang chú trở lại mặt đất thôi, nhưng chú rõ ràng cần phải được nhắc nhở là từ bây giờ chú chỉ được nhìn thôi, trong khi anh, trái lại, vẫn có thể thử sức.

- Anh có thấy em than khóc cho tình trạng của mình đâu, đúng không ?

- Cứ nhớ lấy lời chú nói lúc này. Phụ nữ là để thưởng thức trong chốc lát. Bất cứ điều gì hơn thế đều đe dọa tới sự sáng suốt của đàn ông.

Anthony mỉm cười một cách thanh thản, cho dù những lời ấy đã từng là những cảm nghĩ của chính anh. James không nhận ra điều đó. Mắt anh đã trôi dạt về hai gã ở quầy bar cũng đang nói chuyện, đặc biệt là gã thấp lùn, và anh cau mày, nhìn vào cái mông nhỏ nhắn dễ thương nhất mà một gã đàn ông gầy gò lùn xùn có được.

Anthony bị xao lãng cho tới cái lúc sau đó, khi người đàn ông tóc đỏ, không cao hơn 6 feet, lên giọng một chút. Giọng địa phương Scot đậm đặc

không thể nhầm lẫn, nhắc nhở anh một cách mạnh mẽ lý do tại sao họ lại tới đây.

- Em đã nghe đủ rồi – Anthony nói một cách cộc lốc, nhanh chóng cất bước. James chộp lấy tay anh, rít lên:

- Chú không nghe được gì cả. Hãy suy nghĩ đi, Tony. Không thể nói được có bao nhiêu kẻ trong những tên ngồi đây có thể được hấn ta trả tiền. Chúng ta có thể đợi thêm chút nữa xem hấn có thể bị loại khỏi các giả thuyết được không.

- Anh có thể đợi thêm. Còn em thì đang có một người vợ mới cưới đợi ở nhà, em đã chờ đợi lâu rồi.

Tuy nhiên, trước khi anh bước thêm bước nào, James, rất khôn ngoan, gọi lớn « Cameron ? » với hi vọng không có lời đáp lại bởi Anthony không còn trong tình trạng suy nghĩ theo lý lẽ nữa.

Không may, anh nhận được nhiều hơn một phản ứng, cả hai gã đều quay lại cùng lúc và nhìn khắp căn phòng, một kẻ hoảng hốt, người còn lại có vẻ trong tư thế đầy gậy hấn. Cả hai cặp mắt đều chiếu vào Anthony khi anh giật ra khỏi tay James và thu hẹp khoảng cách chỉ với hai sải chân, nhưng anh chỉ nhìn vào người đàn ông Scot cao lớn.

- Cameron ? – anh hỏi với cái giọng tưởng như trầm tĩnh.

- Tên tôi là MacDonell, anh bạn, Ian MacDonell.

- Mày nói dối – Anthony gầm lên, túm lấy cổ áo của gã bằng cả hai tay anh và xốc gã lên phía trước, cho tới khi mắt họ chỉ còn cách nhau vài inche.

Quá muộn, Anthony nhận thấy sai lầm của mình. Đôi mắt hẹp hiện đang nhìn thẳng vào anh là màu xám, không phải màu xanh. Nhưng ngay lúc Anthony nhận ra điều đó, gã đàn ông nhỏ người đứng cạnh họ đã rút ra một con dao từ tay áo.

James can thiệp đúng lúc, vì Anthony còn đang bận giải quyết với gã tóc đỏ để có thể chú ý tới gã bạn. Anh đánh văng con dao một cách gọn ghẽ, chỉ bị tấn công bởi chính « cái rắc rối » của mình, cả nắm đấm và chân đều bay về phía anh. Khó mà đảm bảo là có tổn thương nào. Thăng cha bé nhỏ đó không có sức mạnh hơn một đứa trẻ con. Nhưng James không định đứng đó và nhận sự công kích này. Chẳng cần thực sự cố gắng gì, anh đánh

nhẹ vào đối thủ của mình và nhắc bóng hẵn lên. Làm cách nào đó mà anh không hề ngạc nhiên trước bộ ngực mềm mại, đầy đặn nằm trong bàn tay anh.

Anthony đã liếc nhìn họ theo cái cách bắt đầu một trận ẩu đả, nhưng giờ thì mắt anh mở to khi anh nhìn thấy cái cằm thanh tú, đôi môi mềm mại, và cái mũi nhỏ ngộ nghĩnh. Cái mũ đã rơi xuống che mất đôi mắt hoàn toàn, nhưng đôi gò má chạm khắc hoàn hảo không nhằm lẫn gì là thuộc về phụ nữ. Giọng anh la lên trong sự ngạc nhiên.

- Chúa ơi, hẵn ta là phụ nữ !

James cười lục khục :

- Anh biết.

- Giờ thì các người biết rồi, mấy tên vô lại các người ! – cô gái gằm gừ với cả hai bọn họ trong khi vài người đàn ông gần đó đều liếc về phía họ - Mac, làm gì đó đi.

MacDonell đã làm. Ông ta xoay ngược tay mình và vung về phía Anthony. Mọi chuyện đã được quyết định quá nhanh để mà không đánh nhau, nhiều đủ Anthony cần để tìm ra lối thoát cho một vài chuyện bực mình của anh. Anh tóm lấy năm đấm và dội nó xuống mặt quầy bar.

- Không cần phải làm vậy, MacDonell – Anthony nói – Tôi đã sai. Tôi xin lỗi.

MacDonell chưng hửng trước việc ông đã bị đánh bại dễ dàng như thế. Ông không thấp hơn người đàn ông người Anh này bao nhiêu, ấy thế mà ông không thể nâng năm đấm của mình lên khỏi quầy bar.

Và ông có cảm giác là nếu ông có làm được, điều đó cũng không cho ông thêm chút lợi thế nào. Một cách cẩn trọng, người đàn ông Scot gật đầu chấp thuận lời xin lỗi và nhờ thế mà được thả ra. Nhưng người bạn đồng hành của ông vẫn đang bị giữ chặt, và rõ ràng là James hiện giờ đang có sự gâу hấn :

- Để cho chúng tôi đi, nếu mấy người hiểu điều gì là tốt cho mấy người. Tôi sẽ không để cho mấy người

- Thoải mái nào, MacDonell – Anthony xen vào với chất giọng có ý im lặng – Anh ta sẽ không làm hại cô gái đâu. Ông có thể để chúng tôi đi cùng

hai người ra ngoài ?

- Không cần phải

- Nhìn quanh đi, anh bạn – James cắt ngang lời ông- Dường như điều đó là cần đó, nhờ có cái sai lầm ngớ ngẩn âm ỉ thế của em trai tôi.

Nói xong, anh nhắc cô gái bên dưới cánh tay anh và bắt đầu bước về cửa. Sự phản đối của cô chết nghẹn bởi sự nén chặt ở những xương sườn, và vì MacDonell không nghe thấy lời phàn nàn nào từ cô, ông đành đi theo sau.

Anthony cũng làm vậy, sau khi ném vài đồng xu lên mặt bàn cho những ly rượu thậm chí còn chưa tới. Anh cũng liếc nhìn quanh căn phòng để thấy hầu hết những đôi mắt vẫn đang chiếu vào James và cô gái, hay đúng hơn, chỉ có cô gái. Anh tự hỏi đã bao lâu từ khi cô ở trong quán trọ tới khi lớp nguy trang của cô bị lộ. Chuyện đó dù sao cũng không quan trọng.

Ăn mặc như thế cô ta ở trong một chiếc quần ống túm chặt, cho dù cái áo dài tay của cô rất rộng thùng thình, cũng không có nghĩa không có tên đàn ông nào ở đó sẽ không tới quấy rầy cô nếu như James không ôm cô chắc chắn trong tay như vậy. Anthony rằng chuyện họ có thể ra khỏi nơi này mà không có thêm sự cố nào xảy ra có vẻ như là hi vọng quá xa xỉ.

Anh bắt kịp mọi người chỉ vì cô hầu bàn không biết hiện ra từ đâu, dường như là thế, và đeo cứng lấy tay của James đầy sở hữu, dừng anh lại. Anthony tới đúng lúc nghe được lời yêu cầu của cô ta.

- Kìa, không phải là anh đang rời khỏi đây chứ, đúng không ?

James, thay vì tổng khứ cô ta đi, lại cho cô ta một nụ cười khiến cô ta khá là choáng váng :

- Anh sẽ trở lại sau mà, cưng ?

Mắt cô ta sáng lên, thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt tới cái bọc ở bên dưới cánh tay anh :

- Em xong việc lúc hai giờ.

- Vậy thì hai giờ.

- Hai em cho một người là quá nhiều đấy, tao nghĩ thế.

Câu nói phát ra từ một gã thủy thủ to con người đã dừng lại và giờ đang chắn ngang đường ra cửa của James. Anthony thở dài, đi tới trước để

đứng cạnh anh trai mình.

- Em không cho rằng anh có nghĩ tới chuyện đặt cô ta xuống và lo vụ này, James.

- Không hẳn là vậy đâu.

- Em không nghĩ vậy.

- Đứng ngoài cuộc đi, anh bạn – gã thủy thủ cảnh cáo Anthony – Hẳn không có quyền gì tới đây và cuỗm đi không chỉ một mà là hai người đàn bà của bọn tao.

- Hai người ? Đứa bé nhếch góc này là của mày ấy hả ?

Anthony liếc nhìn « cái bọc » trong cuộc tranh luận, cô gái đã kéo chiếc mũ lên đủ cao để nhìn thấy mọi chuyện và đang ném cho họ một đôi mắt đầy sự chết chóc. Anh hầu như ngại ngần khi phải thử kiểm tra.

- Có phải cô là của hẳn ta không, cô bé ?

Cô gái đủ thông minh để đưa ra một cái lắc đầu phủ nhận. May mắn thay, tên thủy thủ trông có vẻ rất cục súc và xấu xí, nếu không thì cô ta có thể đã trả lời khác đi, cô ta có vẻ rất giận dữ bởi cái cách mà cô bị vác như vậy. Anthony không thể trách cô được. James đang ôm cô hơi chặt hơn cần thiết, và cái cách anh ôm cô còn lâu mới được coi là có phẩm cách :

- Tao tin là mọi chuyện đã giải quyết xong, phải không ?

Đó không phải là một câu hỏi theo bất cứ cách nào. Anthony đã quá mệt với toàn bộ câu chuyện, đặc biệt là khi anh không thể trách ai ngoài bản thân mình vì đã đặt mình vào tình huống này đầu tiên.

- Giờ thì hãy là một anh chàng tử tế và rút đi nào.

Đáng ngạc nhiên là, gã thủy thủ vẫn đứng yên :

- Hẳn ta sẽ không mang cô ta ra khỏi đây.

- Ôi, quỷ tha ma bắt – Anthony nói một cách chán nản trước khi động năm dấm vào hàm của thằng cha đó.

Gã thủy thủ tiếp đất ở chỗ cách xa họ vài feet, hoàn toàn bất tỉnh. Tên ngồi cùng bàn với hẳn đứng dậy từ chiếc bàn với một tiếng găm gù, nhưng không đủ nhanh. Một cú đánh bất thành linh và hẳn ngã trở lại trên ghế, bàn tay của hẳn đưa lên tìm lại dòng máu đang nhỏ ra từ mũi mình.

Anthony chậm chậm nhìn quanh, một bên mày đen nhướn lên dò hỏi :

- Còn ai khác không ?

MacDonell cười lục khục phía sau anh, nhận ra ông đã may mắn thế nào khi không khiêu chiến với người đàn ông Anh này. Không gã đàn ông nào trong căn phòng có cử động nào để chấp nhận lời thách thức, để chịu cùng số phận. Mọi chuyện đã diễn ra quá nhanh. Họ nhận ra ngay anh là một võ sĩ quyền anh đầy thiện nghệ.

- Giải quyết tuyệt lắm, em trai – James khen Anthony – giờ thì chúng ta có thể rời khỏi chỗ này rồi chứ ?

Anthony cúi thấp chào, đi kèm với một tiếng cười khúc khích :

-Em đi sau anh, ông già ạ.

Ở bên ngoài, James đặt cô gái xuống trước mặt anh. Cô nhìn anh lần đầu tiên rõ ràng sai khi ánh đèn của quán rượu hắt qua cửa, đủ để khiến cô ngập ngừng một thoáng trước khi cô đá một cái vào ống chân của anh và chạy trốn xuống con đường.

James chửi thề và bắt đầu đuổi theo cô, nhưng dừng lại chỉ sau vài feet khi thấy việc đó là vô ích. Cô nàng đã hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt trong con đường tối đen. Anh quay lại, chửi thề lần nữa khi anh thấy MacDonell cũng đã biến mất.

- Giờ thì cái gã người Scot đó biến đi chỗ quý quái nào rồi ?

Anthony còn đang quá bận rộn với việc cười cợt để mà nghe thấy câu hỏi :

- Chuyện gì cơ ?

James mỉm cười một cách sít sao – Gã Scot, hẳn biến mất rồi.

Anthony đã nghiêm túc lại, nhìn quanh :

- Được đấy, đúng là nhờ có anh mà. Em đang định hỏi ông ta tại sao cả hai đều quay lại khi nghe cái tên Cameron.

- Quý thật – James đáp lại – làm sao anh tìm được cô ta lần nữa khi anh không biết cô nàng là ai ?

- Tìm cô ta ? – Anthony cười thềm lần nữa – trời đất, anh đúng là người thích bị ăn đòn hả, anh muốn gì từ một cô nàng cứ muốn làm hại anh trong khi anh có một ả khác đang đếm từng phút cho tới khi anh trở lại chứ ?

- Cô nàng làm anh tò mò – James đơn giản đáp lại, rồi nhún vai – Nhưng anh cho rằng em nói đúng. Cô nàng phục vụ cũng tốt thôi.

Rồi anh liếc nhìn xuống con đường vắng vẻ lần nữa trước khi họ tiến về phía chiếc xe ngựa đang chờ.

Chương XXV

Roslynn đứng bên cạnh cửa sổ phòng khách, một bên má tỳ vào mặt kính mát lạnh, đôi bàn tay nắm lấy chiếc rèm cửa màu xanh dương bên cạnh. Nàng đã đứng đó hơn ba mươi phút rồi, kể từ khi nàng rời khỏi phòng ăn sau khi có một bữa tối không mấy thoải mái cùng với Jeremy và Derek, anh họ của cậu, người đã tới để rủ cậu ta đi chơi tối.

Ít nhất thì chuyện Derek Malory tới cũng làm nàng xao lãng đi một chút. Derek

- người thừa kế tước hiệu Hầu tước là một thanh niên trẻ đẹp trai, cũng tầm tuổi nàng, với một mái tóc vàng đầy lãng tử và đôi mắt thiên về màu nâu lục nhạt hơn là xanh lá.

Anh mặc một bộ dạ phục bảnh bao, và Roslynn mất chỉ nửa phút để nhận ra rằng anh ta đang nhanh chóng theo chân những người chú của mình – một kẻ phóng đảng nữa trong gia đình đã có quá nhiều người như thế. Nhưng chắc chắn vẫn còn có nét gì đó trẻ con ở Derek Malory làm cho anh dường như vô hại và khá là quyến rũ.

Anh phản ứng lại cái thông tin về đám cưới của chú mình cũng như Jeremy, đầu tiên là sự hoài nghi, sau đó là vui mừng. Anh cũng là người đầu tiên gọi nàng là Cô Roslynn, và không hề đùa cợt, khiến cho nàng giật mình trong một thoáng. Giờ thì nàng thật sự đã là một bà cô rồi, cùng với toàn thể các cháu trai và cháu gái. Có một gia đình mới quá nhanh, đó là nhờ cuộc hôn nhân của nàng với Anthony, một gia đình ấm áp và tràn đầy tình yêu, như lời của Jeremy.

Nhưng lúc này thì Jeremy và Derek đã đi khỏi, và Roslynn quay trở lại với cái suy nghĩ ủ ê của mình, thậm chí nàng khó mà nàng đã nhận ra rằng nàng đã đứng yên một chỗ cả nửa giờ qua, nhìn chăm chăm vào những chiếc xe qua lại ở con phố Piccadilly. Một mặt, nàng phát ốm vì lo lắng. Có điều gì đó đã xảy ra với Anthony. Anh có thể bị thương, không thể liên lạc

với nàng. Đó là lý do duy nhất khiến anh đi khỏi nhà cả ngày nay và nàng không nghe được tin tức gì từ anh.

Mặt khác, thứ mà bắt đầu chỉ là một sự cáu gắt không đáng kể vì bị bỏ rơi, có thể nói, đã lớn lên thành cơn giận dữ đầy sôi sục khi mà từng giờ qua đi, đặc biệt khi Derek tới và nàng không thể giải thích được sự vắng mặt của Anthony. Anh chỉ đơn giản là ra ngoài vì công chuyện cả một ngày mà không thèm hỏi ý nàng, không thèm bận tâm rằng anh có một người vợ người mà giờ đây có thể thấy lo lắng khi anh không về.

Những cảm xúc đối chọi đó không yên ổn cùng nhau và đã phá hỏng sự ngon miệng với bữa tối đặc biệt mà nàng đã chuẩn bị trong hơn một giờ, với hi vọng Anthony về tới kịp lúc. Dĩ nhiên, anh không về, và giờ thì nỗi lo của nàng càng lớn hơn, lấn áp cả sự giận dữ, làm cho bụng nàng cuộn lên từng cơn.

Quý tha ma bắt, anh ở đâu chứ ? Mới chỉ là ngày thứ hai trong cuộc hôn nhân của họ. Có phải anh đã hoàn toàn quên mất cái sự kiện đó ? Đáng lẽ họ phải dành cả ngày bên nhau, tìm hiểu về nhau nhiều hơn.

Một chiếc xe ngựa cuối cùng dừng lại trước cửa căn nhà. Roslynn lao ra cửa, xua Dobson đi khi ông ta tiến về cánh cửa. Nàng giật mạnh cánh cửa trước cả khi Anthony chạm vào nó, và nhìn lướt qua khắp người anh tìm kiếm xem có chút thương tích nào. Nhưng chẳng có gì cả. Anh khỏe mạnh. Nàng muốn ôm chầm lấy anh và đánh anh cùng một lúc. Thay vì làm thế nàng đứng đó, nắm chặt nắm tay, giữ chặt lấy chúng khỏi cả hai thôi thúc trên.

Khi Anthony nhìn thấy nàng, trông như một sự kết hợp tuyệt vời giữa chiếc áo dài xanh lục nhạt màu với những diềm đăng ten màu trắng, gương mặt anh bừng lên trong một nụ cười sáng chói.

- Chúa ơi, em thật là một cảnh tượng dễ chịu, em yêu. Anh không thể nói hết với em anh đã có một ngày tồi tệ tới mức nào đâu.

Roslynn không di chuyển để anh có thể vào nhà, mà đứng ngay chỗ nàng ở giữa cánh cửa :

- Tại sao anh đã không nói gì với em ?

Chất giọng Scot của nàng quay trở lại. Anh lùi lại để nhìn rõ nàng hơn và phát hiện ra hàm nàng đang nghiêng lại bướng bỉnh, đôi môi mím chặt.

- Có chuyện gì không ổn sao em ?

- Anh có biết mấy giờ rồi không ?

- A, ra là chuyện đó – anh cười khúc khích – có phải em nhớ anh không, em yêu ?

- Nhớ anh ? – Nàng thở hỗn hển – cái tôi tự phụ kiêu ngạo của anh ! Em không thèm quan tâm tới chuyện anh đi vắng hàng ngày trong một lúc nào đâu nếu đó là thói quen của anh. Nhưng đó là cách cư xử thông thường, phải không, khi anh phải báo với người khác để họ khỏi trông ngóng anh về ?

- Đúng, anh cho rằng là thế - anh làm nàng ngạc nhiên với việc đồng tình – và anh cũng chắc chắn sẽ nhớ chuyện đó vào ngày tiếp theo khi anh cố gắng theo dấu người anh họ chui lủi của em cả ngày.

- Geordie ? Nhưng- tại sao ?

- Tại sao gì nữa ? Để thông báo những tin tốt cho anh ta biết. Hay em đã không nhận ra là cho tới khi anh ta biết về tình hình mới của em, anh ta vẫn sẽ là mối nguy hiểm tới em?

Roslynn có thể cảm thấy ánh hồng lan dần trên mặt, nhưng nó là một cơn giận. Anh về muộn là vì nàng, và nàng đã gặp anh ở cửa như thế nào? Giống như một người đàn bà đánh đá.

- Em xin lỗi, Anthony – Lời hối lỗi cùng cái nhìn chán nản của nàng là không thể cưỡng lại được. Anthony kéo nàng lại gần cho tới khi đầu nàng tựa trên vai anh.

- Cô bé ngốc nghếch – anh dịu dàng trêu chọc nàng – Em không cần phải xin lỗi gì hết. Anh khá là thích chuyện có ai đó lo lắng cho mình. Và em đã lo lắng, phải không? Đó là lý do cho tất cả sự ồn ào này ?

Nàng gật đầu, nghe anh nói, nhưng nàng không hẳn là tập trung vào những gì anh đang nói. Mũi nàng giật giật, có một mùi hương ngọt ngào, khó chịu từ áo khoác của anh xộc vào, gần giống như.....nước hoa, là một loại nước hoa rẻ tiền.

Nàng ngả ra sau, cau mày, và nhìn thấy một sợi chỉ vàng mỏng manh trên vai anh – không, không phải một sợi chỉ, một sợi tóc vàng. Nàng nhặt nó lên và kéo, nhưng nó vẫn tiếp tục kéo ra, cho tới khi dài ít nhất là 12 inch đu đưa từ những ngón tay nàng.

Nàng đã nghĩ nó là của mình, cho dù nhìn nó quá sáng, nhưng nó dễ đứt, không chắc.

- Em biết mà!

Nàng rít lên, nhìn thẳng lên anh với sự điên cuồng đầy vẻ tổn thương trong đôi mắt.

- Em biết gì cơ? Giờ thì có chuyện gì với em vậy?

- Cái này! – nàng dí sợi tóc vào mặt anh – cái này không phải của em, và chắc chắn nó cũng không là tóc anh, phải không?

Anthony cau có, giật lấy sợi tóc từ những ngón tay nàng:

- Nó không như những gì em nghĩ đâu, Roslynn.

Nàng lùi lại, hai tay vòng qua ngực:

- Ồ? Em cho rằng có một con bé trơ tráo nào đó chỉ tình cờ rơi vào lòng anh mà không được mời mà thôi, rồi để lại cái mùi rở tiền của cô ta khắp trên người anh trước khi anh có thể dừnng cô ta lại chứ gì?

Chúa ơi, anh rên thầm, sao nàng phải đoán được nó một cách chính xác như thế chứ?

- Sự thực là

- Chết tiệt, anh thậm chí còn không thể biện hộ cho mình nữa! – nàng la lên.

Chuyện này thật kỳ cục, thật đáng buồn cười, nhưng Anthony không dám cười khi biểu hiện của nàng lúc này đã gần tới ngưỡng giết người. Rất bình tĩnh, anh nói:

- Thực ra thì đó là một cô hầu bàn. Và anh đã không ở trong tình thế là bị cô ta nhào vào lòng nếu anh không ở trong một quán rượu, một trong rất nhiều quán, xin lỗi em, để tìm kiếm anh họ em.

- A, anh trách em vì sự không chung thủy của anh. Thật là tiêu biểu cho tính kiêu ngạo của đàn ông mà, phải không? Nhưng em sẽ nói với anh

rằng cái mà em đáng bị trách mắng, là vì đêm qua đã tin tưởng vào anh!
Em sẽ không phạm phải sai lầm đó lần nữa đâu!

- Roslynn

Nàng giật lùi lại khi anh với tay tới nàng, và trước khi anh có thể ngăn nàng lại, nàng đóng sập cửa vào mặt anh. Anthony chửi rủa một cách độc địa, cơn giận của anh cuối cùng cũng bùng phát, và không có gì để anh trút nó lên lúc này. Anh quay lại đối mặt với con đường vắng vẻ, nghiêng rặng. Ít nhất thì James đã đi trên chiếc xe ngựa tới câu lạc bộ White để giết thời gian trước buổi hẹn hò với cô nàng hầu bàn. Anh không nghĩ anh có thể chịu đựng được chuyện anh trai mình chứng kiến cái chuyện vô lý này và nhìn anh mà cười cợt khi anh nhắc nhở Anthony về niềm hạnh phúc của hôn nhân.

Khốn kiếp thật. Anh bị đá khỏi căn nhà của chính mình! Một ngày bắt đầu rất tốt đẹp cuối cùng lại đi từ tồi tệ cho tới tệ hơn nữa. Nếu người ta biết được...Đầu Anthony lắc mạnh. Đây là ngôi nhà chết tiệt của anh. Nàng nghĩ cái quỷ gì khi nàng làm thế chứ, đá anh ra khỏi nhà của chính mình?

Anh quay ngoắt lại và bắt đầu đá vào cửa, anh qua giận dữ. Vào phút cuối anh nghĩ tới chuyện tốt hơn là thử với cái then cửa trước hết. Nhưng nó không khóa, anh giật mạnh cửa ra. Tiếng dội âm ỹ của chiếc cửa nghe thật thoải mái, tuy nhiên, nó không làm nguôi cơn giận của anh được. Cả chuyện anh ngạc nhiên nhìn vợ mình, đang đi lên cầu thang nửa chừng.

- Xuống lại đây ngay, Phu nhân Malory. Chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong.

Anh ngạc nhiên là nàng tuân lệnh anh ngay lập tức, chậm chậm đi xuống cầu thang. Nhưng khi nàng tiến tới chỗ anh, nàng quăng cho anh một cái nhìn khinh thường:

- Nếu anh không đi, vậy em sẽ đi – nàng nói, và nàng thực sự đi thẳng về phía cánh cửa vẫn còn mở. Anthony chớp lấy cổ tay nàng và xoay nàng lại.

- Em dám à! Em sẽ không rời căn nhà này, và anh cũng thế. Chúng ta đã kết hôn, nhớ không? Theo những gì anh nghe thấy lần chót, những người kết hôn sống cùng với nhau.

- Anh không thể bắt em ở lại đây!

- Anh không thể à?

Anh có thể, và chuyện đó còn lại Roslynn giận dữ hơn khi nàng đã cho anh cái quyền đó. Nàng giật tay ra khỏi anh, xoa xoa cổ tay cái mà có thể trở nên bầm tím vào sáng mai:

- Được thôi, nhưng em sẽ lấy một phòng khác cho riêng mình, và nếu anh có gì muốn nói về chuyện đó, anh có thể để dành nó cho lần khác.

Nàng quay lại cầu thang, và bị tóm lại lần nữa với một cánh tay trên vai nàng:

- Anh muốn nói chuyện đó ngay bây giờ - anh nói một cách cay độc – em đang buộc tội anh một cách thiếu suy xét.

- Anh đã mang cả bằng chứng về nhà cơ mà. Chuyện đó tự nó đã nói lên tất cả rồi. Mắt anh nhắm lại trong sự căm giận trong một lúc:

- Cho dù điều đó là thật đi nữa, điều mà thực ra không thể, em cũng không cho anh cơ hội tự bào chữa cho mình. Dù thế nào, điều đó cũng không công bằng.

- Không công bằng? – nàng đốp lại, mắt nàng thiêu cháy anh – em chỉ đang cứu anh khỏi phiền phức mà thôi, vì dù cho anh nói gì đi nữa, giờ em cũng không tin đâu.

Một lần nữa nàng cố gắng quay đi. Một lần nữa anh kéo nàng lại:

- Quỷ tha ma bắt phụ nữ mấy người, anh chỉ đang đi tìm Cameron!

- Có thể vậy, nhưng anh cũng đi vòng vèo một chút nữa. Nó là vậy. Em đã cho anh đi rồi đấy thôi.

Lúc này anh đã sẵn sàng vò đầu bứt tóc:

- Vậy tại sao em lên nổi điên lên vì nó?

- Anh đã nói dối em! Anh cố gắng làm cho em tin chuyện này sẽ khác đi, và em sẽ không tha thứ cho anh vì chuyện đó!

Nàng quay ngoắt lại trong cơn giận dữ. Giọng nói anh khiến nàng dừng lại lần nữa, cay độc một cách cố ý:

- Cứ đi đi, và anh sẽ đặt em nằm ngang đầu gối anh.

- Anh không dám đâu.

Mắt anh thu hẹp lại thành một đường thẳng:

- Lúc này đây, em yêu, anh dám chắc đó sẽ là niềm vui sướng của anh. Giờ, anh sẽ nói với em một lần thôi. Cho dù em tin nó hay không, anh chắc chắn không quan tâm. Cô nàng đã nhào vào lòng anh chỉ đang làm công việc của cô ta mà thôi. Cô ta mời mọc, anh từ chối. Không có gì hơn thế nữa.

Với sự tự chủ lạnh lùng, Roslynn hỏi một cách ngạo mạn:

- Anh nói xong rồi chứ?

Sau nỗ lực lần nữa của nàng để làm vậy, lần này Anthony là người quay gót và bỏ đi.

Chương XXVI.

Đêm đó Roslynn khóc một mình, lần đầu tiên nàng làm vậy là khi nàng còn là một cô bé. Việc Anthony thậm chí còn chẳng thèm quấy rầy nàng trong căn phòng mới nàng vừa chuyển vào là một sự khuây khỏa, ấy vậy mà vì lý do nào đó nàng còn khóc dữ hơn nữa.

Nàng ghét anh, nàng không muốn gặp anh lần nữa, nhưng nàng lại bị gắn kết với anh. Giá mà nàng không phải là cái đồ ngốc nghếch ngờ nghệch như vậy. Nhưng nàng đã để anh thuyết phục mình rằng họ có thể xây dựng một cuộc hôn nhân bình thường, và giờ thì nàng đang trả giá cho tính cả tin của mình, với sự oán giận nàng dường như không thể kìm chế và một nỗi cay đắng là điều hoàn toàn không quen thuộc với nàng chút nào.

Buổi sáng hôm đó trong vài giờ đồng hồ nàng vẫn còn trong tâm trạng vui sướng như trên thiên đường, rồi nàng rơi xuống mặt đất một cách quá sức nặng nề để có thể chịu đựng. Nàng sẽ không tha thứ cho anh vì điều đó, bởi cơ hội hạnh phúc của nàng đã mất. Tại sao anh không thể để yên mọi chuyện như nó vốn vậy? Tại sao anh phải cho nàng hi vọng, rồi quay lưng lại và đập tan nó thành từng mảnh?

Nettie, không cần phải được kể lại chuyện gì đã xảy ra, bởi vì toàn bộ gia nhân đã không thể tìm được chuyện nghe ngóng toàn bộ cuộc cãi vã to tiếng, nhưng bà ngậm miệng lại một cách khôn ngoan trong khi giúp Roslynn đổi phòng. Buổi sáng ngày kế tiếp, nàng phải có những miếng gạch lạnh sẵn sàng để đắp lên đôi mắt sưng phồng, không cần thêm lời nhận xét nào nữa, Chúa phù hộ cho nàng.

Và đôi mắt Roslynn thực sự là đã sưng húp lên. Ghi thêm một điểm khác chống lại cái tên vô lại ấy. Anh ta đang hủy hoại dung nhan nàng. Nhưng bài thuốc thảo dược của Nettie đã xóa sạch những bằng chứng về một đêm khốn khổ mà cô chủ của bà đã trải qua. Quá tệ khi bà không có thứ thuốc bổ thần kỳ nào để chữa cho nỗi đau khổ bên trong Roslynn.

Và khi nàng đi xuống dưới nhà trong bộ váy màu vàng tươi ánh nắng hoàn toàn đối lập với tâm trạng nàng, gần như không thể nói rằng nàng vẫn đang có những cảm xúc sôi sục, chẳng có gì trong đó là tốt cả, và thật may mắn, vì nàng đã thành công bước vào một phòng khách toàn người nhà Malory, xét theo bề ngoài của họ là thấy, trừ chồng nàng, tạ ơn Chúa.

Vậy là mọi chuyện đã bắt đầu. Trời đất, vào đúng lúc mà, khi nàng không biết chắc liệu nàng có chịu đựng được cái nhìn của Anthony ngày hôm nay hay không. Và nàng không có ý tưởng gì về việc anh có tâm trạng thế nào khi anh đã bình tĩnh lại. Có thể anh đã dễ dàng bỏ qua những rắc rối giữa họ, nhưng nàng thì không.

Nàng nở một nụ cười chào mừng. Nàng không thể hòa thuận với chồng nàng không có nghĩa nàng phải bất hòa với cả gia đình anh.

James là người đầu tiên phát hiện thấy nàng và ngay lập tức làm một màn giới thiệu:

- Xin chào buổi sáng, em dâu. Như em thấy, các anh trai đều đã tới đây để thăm em. Hai anh trai của anh, Jason và Edward – và đây, cô dâu đây e then.

Jason đang cau mày, vì cách dùng từ của James. Cả hai người đàn ông đều cao lớn, tóc vàng, và mắt màu xanh lục, với Edward có khổ người chắc nịch hơn trong hai. Jason dường như là phiên bản già hơn của James, và nghiêm túc hơn, thậm chí có chút gì đó hơi tàn nhẫn tỏa ra từ ông.

Edward, như nàng có thể thấy, là hoàn toàn đối lập, hài hước, khoan dung, chắc chắn là dễ chịu, nhưng cũng trầm tính mỗi khi có chuyện liên quan. Cả hai người đàn ông đều đứng lên. Edward trao cho Roslynn một cái ôm thân tình, còn Jason, kín đáo hơn, nâng tay nàng lên môi ông.

Jeremy, người không cần tới màn giới thiệu nào nữa, chỉ đơn giản là nháy mắt với nàng. Nhờ trời cậu ta và cả James đều không ở nhà tối qua để

nghe thấy cảnh tượng đáng xấu hổ diễn ra ở sảnh.

- Em không thể biết được điều này mang tới niềm vui thế nào đâu, em đâu – Jason đang nói, tặng nàng một nụ cười ấm áp khi ông dẫn nàng lại ghế sofa ngồi cạnh ông – Anh đã tuyệt vọng vô cùng về chuyện kết hôn của Tony.

- Bọn anh không nghĩ rằng nó có cái ý nghĩ về lập gia đình và ổn định cuộc sống nữa

– Edward thêm vào một cách vui vẻ - Bọn anh rất hạnh phúc vì cái ý nghĩ đó đã được chứng minh là sai lầm. Đơn giản thật là vui sướng.

Roslynn không biết phải nói gì, trong hoàn cảnh này, bởi Anthony còn lâu mới sẵn sàng ổn định. Nhưng rõ ràng họ muốn tin rằng anh đã làm vậy, nên nàng không đành chính thẳng thắn lại cái thông tin ấy. Tuy nhiên, nàng không thể để họ nghĩ rằng có chút gì đó là như là tình yêu liên qua tới chuyện này. Chắc chắn là vậy cho dù thế nào đi nữa. Nàng bắt đầu nói một cách ngại ngùng:

- Có những lý do cho cuộc hôn nhân của chúng em mà các anh nên biết

- Bọn anh biết rồi – Edward ngắt ngang – Reggie đã nói hết với bọn anh về anh họ của em. Em biết đấy, không ảnh hưởng gì đâu. Nếu Tony không sẵn sàng làm chuyện này, hẳn nó đã không liều như vậy.

- Anh ấy làm vậy để giúp em – Roslynn nói, chỉ nhận được thêm ba nụ cười đa nghi nữa, làm cho nàng khăng khăng – Đúng là anh ấy đã làm vậy.

- Vớ vẩn – Jason đáp lại – Tony chẳng phải kiểu người thích đóng vai anh hùng giải cứu mỹ nhân hay những gì đại loại thế.

- Ngược lại ấy chứ - Edward cười thầm.

James thêm vào ý kiến của mình:

- Chỉ cần nhìn em, em đâu, là biết cái gì đã thúc đẩy nó rồi. Ít nhất thì không thể nói rằng anh trách nó vì chuyện đó.

Jason chặn đứng cái nụ cười quý quái khiến cho hai má Roslynn hồng lên:

- Không nói chuyện gì như thế, ngay bây giờ.

Ông quắc mắt giận dữ với James.

- Ôi, bỏ qua nó đi Jason. Em ấy hoàn toàn an toàn khỏi em kể từ cái lúc em ấy kết hôn.

- Kể từ khi nào mà chuyện đó dừng chú lại thế? - Jason hỏi một cách sống sượng.

- Thực vậy – James nhún vai – Nhưng em đã vạch ra giới hạn trong việc quyến rũ em dâu của mình.

Roslynn không có cách nào biết đó chỉ là đùa bỡn. Nhưng sau đó nàng cũng không có cách nào biết rằng những anh em trai này thấy hạnh phúc nhất khi họ tranh cãi, kể cả trong lúc đùa chơi:

- Các anh, làm ơn – nàng xen vào – Em chắc James không có ý đó đâu.

- Thấy chưa, mấy ông già – James nói một cách tự mãn với anh trai – Em ấy biết là em không nghiêm túc mà. Dù thế nào, một cái nhìn thì có là gì chứ?

- Thường là sự biểu hiện bên ngoài cảm xúc thật của ai đó- Jason đập lại, vẫn còn quắc mắt – À, nhưng không phải anh. Anh thấy chuyện đó thú vị hơn khi không để lộ bản thân mình rõ ràng tới thế - cũng như chú, em trai.

Edward cười phá lên.

- Chú ta bắt được anh rồi, Jason. Trông anh khá là hung dữ lúc này đấy.

- Đúng vậy – James đồng tình, nhấn mạnh vào đó – Anh trông hung dữ đủ để làm cho thành viên mới nhất của gia đình ra nghĩ rằng anh quá nghiêm trọng.

Lông mày Jason giãn ra khi ông liếc nhìn Roslynn:

- Anh xin lỗi. Điều gì khiến em nghĩ tới chuyện –

- Chuyện anh là một bạo chúa, và em ấy không ở quá xa cái nhận xét đó đâu – James không nhin nổi chuyện thêm vào, cho dù nó làm cho đôi mắt nheo lại của Jason quay trở lại phía anh.

- Không hẳn vậy – Roslynn xen vào lần nữa – Em chỉ là con một, cho nên chuyện này khá là...thú vị, thấy được một gia đình lớn tác động tới nhau như thế nào. Nhưng nói cho em biết, ai thường là trọng tài trong gia đình vậy?

Câu hỏi mang tới một tràng cười vui vẻ, nồng nhiệt hơn những gì nàng mong đợi. Nó biến đổi James, làm cho anh thậm chí đẹp trai hơn, nếu điều đó là có thể. Nó cũng làm mềm lại những đường nét trên gương mặt Jason, cho nàng thấy ông vẫn còn lại vẻ ngoài đẹp trai quý quái đối với một người đàn ông bốn mươi sáu tuổi và gần như không đáng sợ như nàng nghĩ. Với Edward, điều đó làm cho ông dễ thương hơn nữa.

Trời ơi, những người đàn ông nhà Malory này quá là nguy hiểm với trạng thái cân bằng cảm xúc của một cô gái. Và, chúa giúp nàng, nàng đã cưới một trong số họ:

- Em đã nói với các anh em ấy là một viên ngọc quý mà – James nói với các anh trai – Có phải Tony đã gục ngã hoàn toàn hay không nào?

- Dường như là thế - Edward đồng tình, lau những giọt nước mắt vì trận cười trên đôi mắt ông – Nhưng anh nhớ chú nói em ấy là người Scot. Anh không phát hiện ra giọng thổ âm của em ấy.

Một giọng nói êm ả vang lên từ cửa ra vào trả lời thay cho James:

- Nó chỉ tới cùng với sự kích động của tâm trạng mà thôi, vào những lúc anh không ngờ tới nhất.

James không thể bỏ qua lời nào:

- Chú biết từ kinh nghiệm của chính mình chứ gì?

- Không nghi ngờ gì chuyện đó – Anthony đáp lời, nhìn thẳng vào vợ mình.

Những ngón tay Roslynn cong lại thành nắm đấm, phản ứng của nàng khi thấy anh ở đó, ồ, rất thoải mái dựa một bên vai vào khung cửa, tay khoanh lại, một đầu gối cong vắt chéo chân anh tại mắt cá.

Làm sao mà anh dám? Vậy là anh muốn chơi chữ, phải không? Nàng trao cho anh nụ cười ngọt ngào như mật khi nàng chấp nhận thách thức:

- Đừng tự làm phiền mình, anh. Em chỉ giữ lại những cơn giận của mình khi mà chúng thực sự xứng đáng làm vậy thôi.

James xoay xoay con dao:

- Vậy thì, chú chả phải lo lắng gì chuyện đó, đúng không Tony?

- Khi nào tàu của anh ra khơi? – là câu đáp trả của Anthony, tạo ra một tràng cười thét lên của James.

Cả hai người anh lớn cùng Jeremy sau đó đều bước tới, trao cho Anthony những lời chúc mừng và những lời đùa cợt đầy thiện ý. Roslynn nhìn cảnh tượng hạnh phúc, nổi đóa. Vậy là anh sẽ giả vờ như chưa có chuyện gì sai trái cả, phải không?

Được rồi, nàng cũng có thể làm vậy, nàng cho là thế, miễn là gia đình anh còn ở đây, và miễn là anh còn giữ khoảng cách với nàng. Nhưng anh không hề. Anh tới ngồi với nàng ở ghế sofa, chiếm chỗ của Jason, và vòng tay anh quanh vai nàng theo cái kiểu cách của các ông chồng.

- Buổi tối thoải mái chứ, em yêu?

- Anh cút xuống địa ngục đi – Nàng rít lên cùng hơi thở của nàng, nhưng nàng mỉm cười khi nói điều đó.

Anthony cười thầm, xoay sở để khỏi nhăn mặt trong nỗ lực làm cho đầu anh gần như tách đôi ra. Anh vẫn còn lại một dư vị cực kỳ, nhờ có sự bướng bỉnh của cô vợ nhỏ bé của anh tối qua. Anh đáng lẽ thích đơn giản là vẫn nằm lì trên giường hơn, nhưng anh không thể sau khi Willis thông báo về chuyện các anh trai anh đã tới.

Sự bất tiện quý quái. Anh vẫn không thể làm hòa với Roslynn với sự có mặt của những khán giả này được. Điều mà anh đáng lẽ nên làm từ tối qua. Nhưng, anh đã ngu ngốc làm sao, anh đã nghĩ một giấc ngủ đêm sẽ làm nàng dễ chấp nhận lý do hơn, và vậy anh đã uống tới say mềm để ngăn mình lại khỏi việc đập tan cửa phòng nàng.

Đáng lẽ anh phải đập tan cái cửa ấy mới đúng. Dù bằng cách nào đi nữa nàng đang nuôi dưỡng sự bực tức của mình, vậy nên chuyện đó cũng chả làm nàng tức giận thêm được nữa. Quý tha ma bắt. Anh muốn bắn chết thằng cha nào từng nói phụ nữ là những sinh vật dễ bảo. Ngay lúc này, Anthony chọn cách phớt lờ vợ mình, nhưng một cách ngoan cố, anh vẫn giữ tay mình vòng quanh nàng.

- Vậy, Eddie, toàn bộ đàn con của anh đâu rồi?

- Chúng sẽ ở cùng với nhau miễn là Charlotte có thể “đòn” tất cả chúng lại. Dù sao thì, bà ấy muốn tổ chức cho chú và Roslynn một bữa tiệc, vì chúng ta đã bỏ lỡ đám cưới rồi. Không lớn đâu, đừng lo. Chỉ có gia đình và bạn bè thôi.

- Tại sao lại không nhỉ? – Anthony đồng ý – Chúng ta có thể reo rắc chút ít hạnh phúc của chúng ta nhân dịp đó. Anh tự mỉm cười với mình khi anh nghe thấy Roslynn nghẹn lời không nói gì.

Chương XXVII

- Mình đã đến ngày hôm qua, cậu biết đấy, nhưng cậu đã có nhiều khách khứa rồi nên

- Vậy nên cậu đi về phải không? – Roslynn ngừng phết bơ lên chiếc bánh nướng của nàng để nhìn thẳng vào Frances – Mình ước là cậu không làm thế.

- Mình không muốn làm khách không mời mà đến.

- Fran, chỉ là gia đình của Anthony thôi mà, họ qua đây để gặp mặt mình và chúc mừng anh ấy. Tin mình đi, cậu sẽ luôn được chào mừng mà, đặc biệt là với mình. Cậu không tưởng được là mình đã cảm thấy cô đơn thế nào đâu, khi gặp gỡ toàn bộ những người gia tộc Malory?

Trong một lúc Frances không nói gì hết. Cô uống một ngụm trà, đùa với cái khăn ăn trong lòng mình, nghịch ngợm cái bánh nướng trong đĩa mà cô vẫn chưa động tới. Roslynn nhìn cô, nén lại tiếng thở dài của mình. Nàng biết chuyện gì sẽ tới, điều mà vẫn chưa được nói ra.

Nàng đang sợ hãi nó, đặc biệt là lúc này, khi nàng đang rất hối hận với cuộc hôn nhân vội vã của nàng với Anthony. Và đây là lần đầu tiên nàng gặp lại Frances từ khi nàng kết hôn. Khi cô bạn nàng ghé qua không báo trước sáng nay, Roslynn vừa mới ngồi vào bàn ăn sáng, Nàng biết là nàng sẽ được ăn một liều khiển trách đi cùng với sự bày biện món ăn rất hấp dẫn của đầu bếp. Nàng cố gắng trì hoãn cái đề tài ấy.

- Mình hi vọng là cậu đã không quá lo lắng đêm hôm đó.

Chết tiệt, có phải chỉ mới bốn ngày trước nàng còn thức dậy trong nanh vuốt của Geordie?

- Quá lo lắng? – Frances phì cười một cách cay đắng – Cậu bị bắt cóc ngay trong nhà mình. Mình phải chịu trách nhiệm chứ!

- Cậu không phải. Geordie đã cài bẫy tất cả chúng ta. Nhưng mình hi vọng cậu hiểu tại sao mình phải rời đi trước khi cậu trở lại.

- Ừ, mình hiểu. Cậu không thể ở cùng mình nữa khi mà hẳn ta đã phát hiện ra cậu ở đâu. Nhưng cái tin nhắn mà cậu gửi cho mình hai ngày trước. Mình sẽ không bao giờ hiểu được. Sao cậu làm được việc đó vậy, Ros? Cưới Anthony Malory, trong tất cả những người đàn ông?

Được rồi, nó đó, cái câu hỏi nàng sợ hãi, cũng là câu nàng đã tự hỏi bản thân mình. Những câu trả lời đã không đứng vững, ít nhất là không với nàng, nhưng nàng nợ Frances những lời giải thích.

- Cái đêm mình và Nettie rời đi, mình đã tới đây gặp Anthony.

- Cậu không làm vậy.

Roslynn lưỡng lự:

- Mình biết mình không nên, nhưng mình đã làm vậy. Cậu thấy đấy, anh ấy đã đề nghị giúp đỡ mình khi chúng mình còn ở Silverley. Chồng của Regina không biết những quý ông mình chọn rõ lắm, nhưng Anthony thì có. Anh ấy đã hứa là sẽ lọc ra thông tin về họ từ những tin đồn hộ mình, dù sao đi nữa, sau cuộc chạm trán với Geordie, mình đã hết thời gian. Mình tới đây vì một cái tên, không gì khác nữa, chỉ là một cái tên của một trong năm người mà là người thích hợp nhất để mình đưa ra lời cầu hôn.

- Được rồi, điều đó hợp lý, mình cho là thế, kể cả khi nó cực kỳ không đúng đắn – Frances thừa nhận – Cậu đã bị hoảng sợ, buồn phiền. Cậu không thể suy nghĩ gì rõ ràng tối hôm đó. Vậy làm sao mà mọi chuyện lại trở nên như thế? Làm thế nào mà cuối cùng cậu lại cưới Ngài Anthony thay vì đó?

- Anh ấy nói dối mình – Roslynn đơn giản trả lời, đôi mắt nàng dán vào chiếc bánh nướng chưa ăn vẫn còn trên tay – Anh ấy thuyết phục mình rằng tất cả năm quý ông mình chọn đều không thích hợp, mình không thể nào cưới ai trong số họ. Ồ, cậu nên nghe mấy cái câu chuyện rùng rợn mà anh ấy sáng tác ra, nổi hối tiếc mà anh ấy biểu hiện trong cuộc nói chuyện. Mình chưa từng một lần nghi ngờ là anh ấy đang nói dối.

- Vậy sau đó sao cậu lại biết

Roslynn cười:

- Anh ấy thú nhận sau đó, khi bọn mình đã kết hôn. Thú nhận một cách ngạo mạn toàn bộ mọi chuyện.

- Đồ đều cáng!

- Đúng, anh ấy đúng là vậy – Roslynn thở dài – Nhưng đó không phải vấn đề chính. Đêm đó mình đã rất tuyệt vọng khi mình tới đây, và mình được nói được nói rằng mình không có gì hơn là quay trở lại lúc khởi điểm, được rồi, mình thực sự là không biết làm gì nữa.

- Vậy nên cậu yêu cầu anh ta cưới cậu. – Frances rút ra kết luận của chính mình – Được rồi, ít nhất giờ mình cũng đã hiểu – hay mình nghĩ là mình hiểu. Mình cho rằng cậu đã cảm thấy cậu không còn lựa chọn nào khác.

- Đó không phải những gì thực sự đã diễn ra – Roslynn thú nhận, cho dù nàng quyết định là sau đó nàng không đề cập tới sự cảm dỗ của nàng. Frances không cần biết mọi chuyện – Kể cả lúc đó mình cũng không nghĩ Anthony là giải pháp cho vấn đề của mình. Chết tiệt, mình đã sẵn sàng về nhà ở Scotland và cưới một chủ trại nào đó. Chính Anthony là người đã cầu hôn mình.

Miệng Frances rớt xuống:

- Anh ta đã làm vậy?

Cô lấy lại bình tĩnh từ sự sửng sốt nhanh chóng:

- Mình cứ nghĩ rằng cậu đã.....ý mình là, cậu đã nói trước đó là cậu không ngại việc tự mình cầu hôn, nếu điều đó trở nên cần thiết vì cậu có rất ít thời gian để được ve vãn, tán tỉnh. Và lúc đó thì cậu đã hết thời gian, cho nên mình cứ nghĩ là.... Thực sự anh ta đã làm vậy sao?

- Đúng, và mình cũng rất kinh ngạc. Thực sự, mình nghĩ anh ấy đang đùa.

- Nhưng anh ta không.

- Không, không hẳn vậy. Dĩ nhiên, mình đã từ chối.

Miệng Frances rớt xuống lần nữa:

- Cậu làm vậy á?

- Ừ, và mình tiếp tục tới Silverley – Frances không cần biết việc gì xảy ra sáng hôm sau – Nhưng cậu có thể thấy là, mình đã thay đổi quyết định. Anh ấy đã đưa cho mình một giải pháp, và mình quyết định là coi nó như một thỏa thuận công việc. Mình vẫn không hiểu được tại sao anh ấy lại làm thế, nhưng giờ cậu đã nghe hết mọi chuyện rồi đó.

Trừ những phần mà Roslynn không thể tự mình đề cập tới được. Frances ngồi ngả người lại lần nữa:

- Được rồi, mình chỉ hi vọng là cậu sẽ không hối hận về chuyện đó. Vì lợi ích của cậu, mình sẽ cầu nguyện cho một phép màu, rằng Quý ngài Anthony có thể hóa ra lại là một Nicholas Eden khác.

- Chúa ơi, hãy cố gắng đừng nói ra những cảm nghĩ của mình, thưa quý cô – Anthony nói khi anh đi thơ thẩn vào căn phòng – Tôi khó có thể chịu đựng được thẳng nhóc đó.

Frances tội nghiệp dần đỏ mặt. Roslynn nhìn chăm chăm giận dữ vào chồng nàng:

- Nghe lén sao, thưa ngài?

- Không hẳn – anh mỉm cười với nàng, ngược lại với sự phủ nhận – Vậy là quân tiếp viện tới rồi, phải không?

Anh làm cho Roslynn ngượng chín người khi anh nhìn thẳng vào Frances khi hỏi câu đó. Nàng đang nhớ lại vào cả ngày hôm qua, mỗi khi anh cố gắng nói chuyện với nàng, nàng lại lảng đi để nói chuyện với một thành viên trong gia đình anh, tất cả bọn họ đều ở lại ăn tối và muộn hơn nữa, cho nàng những cái cớ để tránh anh cả ngày.

Giờ họ vẫn không ở một mình, chỉ lần này có khác là người khách thuộc về phe của nàng. Cách dùng từ “quân tiếp viện” của anh là thích hợp, cho dù Frances không biết anh đang đề cập tới chuyện gì.

- Anh đang đi ra ngoài sao? – Roslynn hỏi một cách đầy hi vọng.

- Thực ra, anh ra ngoài để tiếp tục tìm kiếm anh họ yêu dấu của em.

-Ồ, và một cuộc vui thú khác chứ gì? – nàng sôi máu lên – Vậy em sẽ gặp anh- khi em có thể, em cho là thế.

Anthony chống hai tay của anh lên chiếc bàn trước mặt nàng, ngả về trước, mắt anh tối lại đầy ý nghĩa khi chúng khóa chặt mắt nàng.

- Em sẽ gặp anh vào tối nay, em yêu. Em có thể tin là thế - Rồi anh đứng thẳng lại, nụ cười của anh cương quyết – Một ngày tốt lành, các quý cô. Các cô có thể tiếp tục đào xới những vết đen của tôi lúc này rồi.

Anh quay gót và thong thả đi ra khỏi phòng một cách lãnh đạm như khi anh đi vào, để lại Roslynn đang xù lông lên và Frances ý thức được một

cách không thoải mái là có nhiều điều đã lộ ra hơn là những gì được nói. Nhưng vẫn im lặng như khi anh rời khỏi phòng, anh đóng sầm cửa khi ra khỏi nhà. Roslynn nhăn nhó khi nghe thấy tiếng động đó. Frances nhướn mày đầy dò hỏi:

- Anh ta không hài lòng chuyện gì à?
- Cậu có thể nói thế.
- Cậu thì sao?
- Frances, mình không muốn nói về chuyện đó.

- Tệ quá, hả? Được thôi, tất cả những gì mình có thể nói là cậu đã đồng ý với cuộc hôn nhân này, dù biết anh ta là người thế nào. Mình không tưởng được anh ta có thể là người dễ chịu để sống cùng, nhưng cậu nên thấy được điều tốt nhất từ đó. Chỉ là đừng có trông đợi quá nhiều thôi.

Điều đó thật đáng cười. Nàng đã không trông đợi điều gì, cho tới khi Anthony đánh lừa nàng là anh có thể thay đổi. Và chưa tới 24 giờ của cuộc hôn nhân, anh đã chứng minh là anh không thể. Nàng có thể hiểu chuyện đó trong một tháng sau, hay là trong một tuần, nhưng ngay trong ngày kế tiếp sau khi anh đã thể thốt là anh không muốn ai khác ngoài nàng ư? Vấn đề là, nàng dường như không thể vượt qua sự tức giận để quay lại với sự hòa giải ban đầu của nàng để chấp anh nhận như anh là vậy.

Những suy nghĩ của Anthony bị kiềm nén lại khi anh quăng mình vào chiếc xe ngựa đợi bên ngoài. Anh có quyền tức giận và đúng là anh đang làm thế, cực kỳ tức giận. Một thỏa thuận công việc! Anh muốn biết cái quỷ gì anh có thể có từ cái “thỏa thuận công việc” trong tình trạng hiện giờ. Người phụ nữ bướng bỉnh, không biết điều, bực mình. Và chúa ơi, thật là vô lý. Nếu nàng có thể sử dụng chút lý trí thông thường, nàng sẽ thấy những lời buộc tội của nàng là lỗi bịch thế nào. Nhưng không, nàng thậm chí còn chẳng nói chuyện với anh về điều đó.

Hôm qua mỗi lần anh cố gắng bắt chuyện, nàng lại trưng ra cái nụ cười giả tạo với anh và lảng đi, sử dụng chính gia đình của anh làm rào chắn chống lại anh. Và họ yêu mến nàng. Tại sao không chứ? Nàng quyến rũ, thông minh – trừ một số chuyện – và rất xinh đẹp, và họ nhìn nàng như người cứu rỗi lấy linh hồn anh.

Nhưng nàng có vẻ giống với tay sai của ma quỷ hơn, được gửi tới để làm anh phát điên. Được rồi, anh nhất định là bị kết tội gấp đôi nếu anh mất ngủ thêm một đêm nữa vì bất hòa với vợ. Nàng thuộc về chiếc giường của anh, chứ không phải là ấp ủ những hận thù ngu ngốc của nàng. Tối nay họ phải nói chuyện, nhờ ơn Chúa, mà không bị quấy rầy. Giờ, làm sao để viết một lời cho James, gợi ý cho anh ấy cùng với Jeremy ra ngoài tối nay, mà không khiến anh ấy thắc mắc tại sao?

Chương XXVIII

Một lúc sau khi Frances ra về, Jeremy về cùng với một chồng báo và một nụ cười khoái chí, nói với Roslynn rằng thông báo đính hôn sẽ còn lan nhanh trong hai tuần tới. Nàng thấy trong mỗi tờ báo đều có thông báo về lễ đính hôn của nàng, nhưng nàng phải công nhận rằng Anthony đã đúng trong vấn đề này. Không có gì đảm bảo rằng Geordie sẽ xem nó.

Vậy nên nàng không thể tìm được cảm giác vui sướng vì chuyện này, cho dù Anthony đang giận nàng, anh vẫn đang nỗ lực để tìm và cảnh cáo Geordie. Nàng có thể kết hôn một cách an toàn, nhưng nếu Geordie không biết điều đó thì sao, vậy nàng thực sự an toàn được bao nhiêu? Mỗi giây phút hăn ta đều có thể đang lập nên một mưu đồ mới để bắt cóc nàng và mang nàng tới bệ thờ hôn nhân. Hăn biết nơi nàng ở, ít nhất hăn cũng biết quần áo của nàng đã được chuyển tới địa chỉ này. Và nếu như hăn thành công trong việc bắt cóc nàng lần nữa, và nàng phải là người nói với hăn rằng hăn đã hành động quá muộn, vậy thì không thể nói trước được hăn có thể sẽ làm gì nàng trong cơn giận dữ khi kế hoạch của hăn bị phá hỏng.

Bởi thế, nàng quyết định ở gần nhà trong một thời gian. Bất kỳ việc tu sửa căn nhà nàng đã dự tính có thể được thực hiện bằng cách mời các thương nhân tới nhà nàng, còn hơn là nàng phải tới chỗ họ. Và nàng chắc chắn đã lên kế hoạch về việc trang trí lại căn nhà của Anthony trên diện rộng. Không phải là nàng sẽ thấy phiền nếu nàng nói với anh chuyện đó. Và khi anh thấy túi tiền của mình bị tổn hại ra sao, vì nàng đã thay đổi quyết định về việc tự mình trả tiền và dự định sử dụng tiền của anh mà thôi, anh có thể suy nghĩ lại trước khi làm cho nàng nổi điên lần nữa với nhiều

lời nói dối hơn. Một giọng nói nhỏ thì thầm rằng nàng đang cư xử một cách ác ý và xấu xa.

Roslynn không thèm nghe nó. Nàng sẽ tiêu tiền của Anthony như thể anh giàu sụ vậy. Nàng thậm chí có thể còn khăng khăng bắt anh xây cho nàng ngôi nhà mới, một biệt thự vùng thôn quê chẳng hạn, nhưng tất nhiên là sau khi nàng đã trang hoàng lại ngôi nhà này đã. Sau rốt thì, ngôi nhà thành phố cũng chẳng lớn đến thế. Thậm chí nó còn chẳng có phòng khiêu vũ. Nàng sẽ tiêu khiến thế nào được cơ chứ? Nàng có thể khiến cho anh nghèo mạt rệp nếu nàng quyết định xong. Đúng thế, đó thực sự là một ý tưởng đáng cân nhắc. Một viễn tưởng về việc Anthony khúm núm và phải đến chỗ nàng xin phép nàng thực sự là quá hay, và anh sẽ không còn dám làm nàng vỡ mộng nữa.

Nhưng Roslynn đã không dành quá nhiều thời gian cho những ý nghĩ trả thù ngày hôm nay, không với cái câu nói đe dọa đầy ngụ ý của anh còn đọng lại trong đầu nàng rằng sẽ có một cuộc nói chuyện đối mặt giữa hai người họ vào tối nay. Nàng không thể chối rằng điều đó khiến nàng lo lắng không ít. Và nỗi lo của nàng tăng lên trong suốt buổi chiều, nhiều tới nỗi khi James thông báo với nàng trong bữa tối rằng anh và Jeremy sẽ tới công viên Vauxhall tối nay, nàng gần như đã xin đi cùng họ. Tại sao lại là tối nay trong tất cả mọi buổi tối mà cả hai người đó đều ra ngoài cơ chứ, không tính tới chuyện đây là một quy tắc hơn là một ngoại lệ?

Cho dù Anthony vẫn chưa về tới nhà, nàng không nghi ngờ dù chỉ một phút là cuối cùng anh sẽ xuất hiện. Nhưng nàng không hỏi về chuyện đi cùng với hai bố con nhà Malory những người vẫn còn là những kẻ độc thân. Nàng không phải là kẻ hèn nhát đến thế. Ít nhất đó cũng là điều nàng tự bảo mình trước khi James và Jeremy rời đi. Tuy nhiên, ngay khi cánh cửa đóng lại đằng sau hai con người hăng hái đó, để nàng lại một mình cùng với những người hầu, những người hầu của Anthony – không kể Nettie – nàng cảm thấy nàng đúng là một kẻ hèn nhát. Vẫn còn quá sớm một cách kỳ cục để đi nghỉ, nhưng rút lui về phòng mình như nàng đã làm, và với tất cả sự vội vàng. Dobson đã được dặn là thông báo với Anthony khi anh cuối cùng cũng về tới nhà rằng nàng không khỏe và không muốn bị

làm phiền, với bất kỳ lý do gì. Để xem liệu chuyện đó có làm anh phải trì hoãn lại không.

Ấy vậy mà, chuyện đó không xảy ra, nàng chẳng có cơ hội nào. Nàng mặc vào bộ váy ngủ kém hấp dẫn nhất của mình, một cái áo dày nặng nề bằng cotton thích hợp với mùa đông lạnh lẽo ở vùng Cao nguyên Scot hơn, nhét tóc của mình vào một cái mũ ngủ xấu xí nàng mượn của Nettie, cái mà nàng chưa bao giờ thích dùng cho bản thân mình, và hoàn tất toàn bộ dáng điệu bên ngoài của nàng bằng một chiếc áo choàng to lớn nàng chỉ thường mặc sau khi tắm.

Nàng cũng cân nhắc tới việc trét lên mặt một trong những loại kem ban đêm của Nettie, nhưng chuyện đó có thể sẽ là hơi quá lố. Một cái nhìn liếc vào gương cho nàng thấy nàng trông thật kinh khủng. Thêm vào bất cứ thứ gì khác rõ ràng sẽ làm cho Anthony thấy thích thú hơn là nản lòng. Dĩ nhiên, giờ nàng đang cảm thấy quá là gò bó, quá nóng không cần tới chăn màn nữa. Nhưng điều đó cũng được.

Thu mình lại với một cuốn sách có thể là một hành động tự nhiên hơn là giả vờ ngủ, điều có thể khiến Anthony nghi ngờ nếu anh về tới lúc còn quá sớm. Không, nàng phải có vẻ như là khó ở một cách bình thường, như thế nàng không phải đang cố gắng cố ý tránh mặt anh. Anh sau đó sẽ phải vì lợi ích của nàng mà để nàng lại một mình. Đây là, trong trường hợp anh để ý tới lời nhắn của Dobson. Và đây là, nếu anh thực sự là có về nhà.

Chết tiệt thật, toàn bộ chuyện này sẽ chẳng cần thiết nếu Dobson có thể tìm được cái chìa khóa cửa đáng nguyện rửa ngày hôm qua khi nàng hỏi về nó. Nhưng có thể chuyện khóa Anthony ở ngoài có thực sự là thách thức đối với những người đàn ông như anh không nhỉ? Chắc chắn rõ ràng một điều là nàng không muốn nói chuyện với anh, không phải lúc này, không phải thời điểm sớm như thế. Không, cách này tốt hơn. Cứ để anh vào, nếu anh muốn, nhưng nàng sẽ làm cho anh cảm thấy thật tội lỗi như quý vì quấy rầy nàng khi nàng đang cảm thấy, hay đúng hơn, đang trông có vẻ như rất là không khỏe.

Cuốn sách nàng cầm trên tay là một tuyển tập thơ Sonnet (thơ trữ tình 14 câu) rất buồn chán, bộc lộ quá nhiều sự đa cảm, đã được để lại bởi người

đã ở trong căn phòng này trước kia, bất kỳ ai đã từng ở. Nhưng nàng đã mắc kẹt với nó. Đã quá muộn để mạo hiểm đi xuống phòng làm việc của Anthony, nơi có một thư viện nhỏ. Nếu gặp may mắn của mình nàng có thể sẽ bị anh bắt gặp ra khỏi giường, và chuyện đó phá tan luôn cái hình ảnh nàng đang cố gắng tạo ra.

Tuy nhiên, nàng từ bỏ chuyện đọc tiếp cái cuốn sách ngu ngốc. Vào lúc nào đó nàng có thể bị mê hoặc, bởi những bài thơ tình, cái mà nàng đoán là hầu hết trong số chúng khi nàng lướt ngón tay qua các trang sách, thông thường thì cũng gợi nên chút gì đó đồng cảm ở nàng. Nhưng tối nay nàng chẳng có lòng dạ nào mà lãng với cả mạn nữa. Bất cứ thứ gì ngoài chuyện đó. Thay vào đó, nàng để tâm trí mình đi lang thang, tự hỏi nếu nàng phải cho phép cái chứng bệnh của nàng kéo dài tới ngày mai hay không. Nàng có thể dùng thời gian ở một mình để suy nghĩ, để một lần nữa điều khiển được những cảm xúc của mình.

May mắn, Roslynn vẫn còn đang cầm cuốn sách phía trước nàng và có vẻ như đang đọc nó, bởi Anthony đã trở về mà nàng không được cảnh báo gì hết. Cánh cửa phòng nàng đơn giản là mở ra và anh đã ở đó. Không may là, anh không dễ bị biến thành thẳng góc như vậy.

- Rất là thú vị em à.

Giọng anh nghe khô khan, biểu hiện của anh không dò được:

- Có phải em mất cả ngày để dàn xếp tất cả chuyện này, hay em mới chỉ nghĩ tới nó khi thuyền trưởng Hawke cùng thẳng chó con của anh ấy rời khỏi em? Vì nàng không hiểu anh đang nói về cái gì liên quan tới cả chim và chó, nàng lờ câu hỏi đi.

- Em đã yêu cầu là không bị làm phiền.

- Anh biết em đã làm thế, em yêu. – anh đóng cánh cửa, nụ cười mỉm của anh làm nàng mất bình tĩnh – Nhưng một người chồng thì được phép làm phiền vợ mình – bất kỳ lúc nào, ở bất cứ đâu, và bằng bất kỳ cách nào mà anh ta muốn.

Anh đang muốn nói tới chuyện khác với câu nói của mình, một chuyện làm cho má nàng nóng rực, điều mà anh nhanh chóng nhận thấy:

- A, chắc hẳn là một cơn sốt – anh tiếp tục, từ từ đi về phía chiếc giường – và không nghi ngờ gì, với cái núi quần áo mà em đang mặc. Hay đó là một cơn cảm lạnh? Không, em không làm mũi em đỏ lên với một cái véo nho nhỏ. Vậy thì, dĩ nhiên là một cơn đau đầu. Em không cần phải tạo ra những triệu chứng có thể thấy được để biện hộ cho một thứ bệnh nào, phải không?

Lời trêu chọc của anh làm nàng nổi khùng lên bên dưới cái vẻ ngoài bình tĩnh:

- Đồ đáng ghét! Nếu em có bệnh, chắc anh cũng không thèm quan tâm, đúng không?

- Ôi, anh không biết.

Anh ngồi xuống giường, nghịch nghịch cái thắt lưng của áo choàng của nàng. Nụ cười của anh giờ trở nên hài hước hơn khiến nàng từ bỏ thủ đoạn của mình.

- Vậy em có ốm thật không?

- Có.

- Nói dối.

- Em đang học từ một bậc thầy mà.

Anh phá ra cười:

- Rất tốt, em yêu. Anh đang phải bản khoản làm sao anh có thể đề cập tới chuyện đó với em, nhưng em đã giúp anh rồi.

- Chuyện gì?

- Chuyện thực sự. Hay là chúng ta sẽ đóng vai ngốc tiếp?

- Chẳng đóng vai gì cả. Anh sẽ rời khỏi phòng này.

Dĩ nhiên anh không làm thế. Hi vọng thế là quá nhiều. Anh ngồi lại dựa trên một khuỷu tay, làm nàng tức giận thêm với cái nhìn chăm chú yên lặng của mình. Bất chợt anh nghiêng về trước và lột cái mũ ngủ của nàng ra.

- Vậy tốt hơn – anh xoay chiếc mũ trên ngón tay mình khi anh nhìn vào từng lọn tóc đỏ-vàng tung ra trên vai nàng. – Em biết anh yêu mái tóc em thế nào mà. Anh cho rằng em giấu nó đi chỉ để chọc tức anh?

- Anh đang tự tâng bốc mình đấy.

- Có thể - anh nói nhẹ nhàng – và cũng có thể anh biết về phụ nữ đủ nhiều để hiểu đầu óc của họ hoạt động thế nào khi họ trở nên không khoan dung vì một vài chuyện sai trái nào đó. Thức ăn nguội lạnh, những bờ vai lạnh, và những chiếc giường lạnh lẽo. Vâng, em cho anh tất cả mọi thứ ngoại trừ thức ăn, nhưng anh cho rằng cả chuyện đó cũng sẽ tới sớm thôi.

Nàng ném cuốn sách vào anh. Anh tránh nó một cách tài tình:

- Nếu em muốn dùng bạo lực, em yêu, em chắc chắn là cần phải đảm bảo bắt gặp anh đúng lúc anh có tâm trạng với chuyện đó. Thực sự nếu anh đã tìm thấy Cameron hôm nay, anh nghĩ anh nên bắn hấn trước và hỏi ý em sau. Cho nên đừng thử vận may của mình.

Anh nói chuyện đó một cách quá êm ả để nàng có thể thấy anh nghiêm túc. Nàng bị ngắt quãng quá nhiều trong cảm xúc giận dữ của chính nàng để nhận ra nàng chưa bao giờ thấy Anthony như vậy. Anh bình tĩnh. Anh rất tự chủ. Anh đang tức giận. Nàng chỉ là không biết điều đó.

- Sao anh không đi đi? – nàng rít lên – Em không sẵn sàng nói chuyện với anh lúc này đâu!

- Anh thấy rồi – anh ném chiếc mũ ngủ của nàng ngang qua căn phòng – nhưng anh không quan tâm tới chuyện em có sẵn sàng hay không, em yêu. Nàng thở hổn hển khi anh đi về phía nàng. Tay nàng vung lên chặn anh lại. Hành động của nàng có tác dụng chỉ bởi vì anh cho phép nó – trong một lúc.

- Nhớ lại điều khoản thứ nhất của cuộc hôn nhân này đi, Roslynn. Anh sẽ cho em con cái, như lời yêu cầu của em. Anh đã đồng ý làm thế.

- Anh cũng đồng ý với điều khoản thứ hai, và anh cũng làm vậy. Chính sự đối trá sau đó đã thay đổi mọi thứ.

Nàng không nghi ngờ chuyện anh đang tức giận lúc này. Có tia sáng không khoan nhượng trong mắt anh, quai hàm anh nghiến chặt. Anh là một người đàn ông khác, một người đàn ông đáng sợ. Anh khiến cho nàng nghĩ tới cái gì đó thật nguyên sơ, không thể nhận biết. Đáng lẽ nàng phải hét lên. Nhưng cái gì thế này? Nàng không biết anh sẽ làm gì, cái mà anh có thể làm, nhưng một phần trong nàng muốn khám phá ra. Nhưng Anthony đang tức giận, chứ không điên. Chính ánh lấp lánh của khao khát lóe lên trong

mắt nàng khi nàng giăng ra khỏi anh làm anh nguôi đi một bậc. Nàng vẫn muốn anh. Kể cả trong cơn giận dữ của mình, nàng vẫn muốn anh.

Đã được đảm bảo về điều đó, anh thấy anh có thể đợi tới khi nàng để cơn hờn giận của mình qua đi. Chắc hẳn đó không phải là một sự đợi chờ dễ chịu gì, nhưng anh không muốn nàng khóc lóc vì bị chiếm đoạt vào buổi sáng, điều đó khiến cho anh trở lại như những gì ban đầu, chỉ với một sự bức tức khác với nàng khi chống lại anh.

- Em thực sự không cần phải néo mũi mình đâu, em yêu. Anh tin chuyện đó rồi.

Roslynn hấp háy mắt, không tin tai mình.

-Ồ - nàng đẩy anh ra với tất cả sức lực của mình.

Anh giúp đỡ nàng bằng cách rời khỏi giường. Nhưng nụ cười của anh cương quyết khi anh nhìn nàng chăm chăm:

- Anh đã rất kiên nhẫn, nhưng anh cho em một lời cảnh báo có ích. Sự kiên nhẫn của một người đàn ông là rất dễ thay đổi. Nó không nên bị thử thách quá thường xuyên, đặc biệt khi anh ta chẳng có gì cần xin lỗi và không có gì để cảm thấy có tội cả.

- Ha!

Anthony lờ đi tiếng nàng khi anh đi về phía cửa:

- Nó có thể có tác dụng nếu em nói với anh em định trừng phạt anh bao lâu.

- Em không trừng phạt anh – nàng khẳng khẳng một cách lạnh lùng.

- Em không à, em yêu? – anh làm nàng rùng mình với lời bình luận cuối – được rồi, chỉ cần nhớ rằng cả hai người đều có thể chơi trò chơi này.

Điều anh ngụ ý làm cho Roslynn thao thức cả đêm hôm đó.

Chương XIX

Một cú đấm thẳng. Một cú đấm thẳng khác. Một cú đấm móc thẳng cánh trái, theo sau là một cú móc phải. Người đàn ông ngã xuống, bất tỉnh, còn Anthony lùi lại, nguyên rủa vì chiến thẳng tới quá nhanh. Knighton ném một cái khăn tắm vào mặt anh, cũng nguyên rủa khi anh nhảy vào sàn đấu để kiểm tra đối thủ của Anthony:

- Jesus! Không nghi ngờ gì là Billy đã cố gắng xin được thứ lỗi ngay sau khi anh ta nhìn thấy anh. Tôi luôn nói rằng sàn đấu là nơi tuyệt vời để

giải tòa giận dữ, nhưng câu đó không dành cho anh.

- Im đi, Knighton – Anthony ngắt lời khi anh giật đôi găng tay của mình ra.

- Im đi cái con khỉ - người đàn ông lớn tuổi đáp trả một cách giận dữ - Tôi muốn biết nơi tôi sẽ tìm được thằng cha nào đủ ngu ngốc để bước lên sàn đấu với anh lần nữa. Nhưng tôi sẽ nói với anh câu này. Tôi thậm chí sẽ không bận tâm tìm kiếm đâu cho tới khi anh đưa cái người phụ nữ của anh lên giường và giải tỏa cái tâm trạng trong anh đi. Cứ tránh xa sàn đấu của tôi ra cho tới khi anh làm thế.

Anthony đã hạ đo ván nhiều người vì những lời lẽ ít hơn thế, nhưng Knighton là một người bạn. Dù thế nào đi nữa anh gần như đã hạ đo ván anh ta chỉ vì sự sáng suốt trong việc nhận xét quá chính xác như thế. Anh đứng đó, với thôi thúc không thể cưỡng lại. Chính giọng nói của James, xuyên qua lớp khói mù giận dữ của anh, ngăn anh lại.

- Gặp rắc rối với việc tìm đối thủ lần nữa hả, Tony?

- Không nếu như anh vẫn còn sẵn lòng giúp đỡ em.

- Trông anh giống thằng ngốc lắm à? – James liếc nhìn xuống quần áo của mình trong nỗi sững sốt giả tạo – Vậy mà anh đã nghĩ là anh đã ăn mặc khá là bánh bao hôm nay.

Anthony phá ra cười, cảm thấy một chút căng thẳng của anh đã thoát ra ngoài:

- Như thế là anh không nghĩ rằng anh có thể nhanh chóng giải quyết em vậy.

- Ừ, dĩ nhiên anh có thể. Không nghi ngờ gì. Chỉ là anh không muốn làm.

Anthony khịt mũi, bắt đầu nhắc nhở James về trận đòn mà Montieith đã tặng cho James, cho dù cuối cùng James là kẻ thắng, nhưng lại đổi ý sau đó. Không ích gì khi đem chuyện đó ra thử khi mà anh không tranh cãi gì với em trai mình.

- Em có ấn tượng là anh đang đi theo em, ông già. Có lý do đặc biệt nào không?

- Nói đúng sự thực thì, anh có chút vấn đề cần nói – bên ngoài sàn đấu, dĩ nhiên. Anthony nhảy xuống, vớ lấy áo khoác của mình:

- Anh có phiền nếu chúng ta ra khỏi đây trước?

- Đi nào. Anh sẽ đãi chú một cốc.

- Đãi em hơn một cốc đi và anh sẽ được ủng hộ.

Không khí buổi chiều ở câu lạc bộ White thật yên lặng, dễ chịu, một nơi để thư giãn, đọc những tờ nhật báo, bàn thảo chuyện làm ăn, thảo luận về chính trị, tán chuyện, hay uống rượu, như cái Anthony đang tính làm, tất cả đều không bị phá vỡ bởi sự hiện diện của phụ nữ, những người không được phép vào. Đám đông tụ tập ăn trưa đã rời đi, để lại những người thường lui tới, những người sống ở câu lạc bộ còn nhiều hơn ở nhà. Đám thực khách ăn tối cùng những kẻ nghiện bài bạc vẫn chưa tới, cho dù có vài ván bài uýt đang diễn ra.

- Ai đã giữ quyền hội viên cho anh trong những năm qua nhỉ?

James hỏi khi họ ngồi vào những chỗ tránh xa cửa sổ vòm trước khi giới quý tộc thời thượng nhanh chóng tụ hội lại đó:

- Anh muốn nói là anh vẫn còn là thành viên ấy hả? Em đã nghĩ là anh được cho vào như là khách của em chứ?

- Rất thú vị, cậu bé. Nhưng anh biết rõ như quý là Jason và Eddie chả thèm bận tâm chuyện đó đâu.

Anthony nhăn nhó khi bị dồn tới chân tường:

- Vậy em đúng là thằng cha ngu ngốc đa cảm mà. Nhờ chúa, chỉ mất có vài đồng guinea một năm thôi. Em chỉ là không muốn thấy tên anh bị đá khỏi danh sách.

- Hay là chú chắc chắn rồi cuộc anh sẽ trở lại với gia đình?

Anthony nhún vai.

- Cũng có thể thật, không kể tới một hàng dài những cái tên chờ đợi được gia nhập. Em đã không muốn thấy anh rời bỏ gia đình Malory!

Anthony bị níu lại và bị bất ngờ tấn công bởi một anh chàng người quen mặt đỏ lựng:

- Ghé ngang nhà anh hôm qua, nhưng Dobson nói là anh đã ra ngoài. Chỉ muốn làm rõ một vụ đánh cược nho nhỏ của tôi với Hilary thôi ấy mà. Cô ấy nhìn thấy cái thông báo trên tờ báo. Anh sẽ không bao giờ tin được đâu, Malory. Nó nói là anh đã kết hôn. Dĩ nhiên tôi biết không phải anh rồi.

Nhất định là thằng cha nào khác, cùng tên. Tôi nói đúng, phải không? Nói với tôi đó chỉ là sự trùng hợp điên khùng đi.

Những ngón tay của Anthony nắm lại quanh lại ly của anh, nhưng ngoài chuyện đó, không có ý niệm mơ hồ nào cho thấy anh bận tâm tới câu hỏi:

- Đó chỉ là sự trùng hợp điên khùng thôi – anh đáp trả.

- Tôi biết mà! – anh ta la lên – Cứ đợi cho tới khi tôi nói với Hilary. Năm bảng dễ dàng nhất mà tôi thắng cô ấy bấy lâu nay.

- Điều đó khôn ngoan à? – James hỏi ngay khi anh chàng say xỉn chuồn mất – Thử tượng tượng những ý kiến bất đồng mà cái câu nói đó gây ra khi anh ta khẳng định đã nghe nó từ chính miệng chú nói rằng chú chưa kết hôn. Chắc chắn sẽ có tranh cãi với những người biết chuyện tốt hơn.

- Em cần quái gì quan tâm cơ chứ? – Anthony găm gừ - Khi nào em cảm thấy thích hôn nhân của mình, em sẽ công nhận là mình đã kết hôn.

James ngồi ngả ra, một nụ cười nhỏ nở trên miệng anh:

- Vậy là “nỗi nhớ tiếc” đã bắt đầu, phải không?

- Ôi, im đi.

Anthony uống cạn cốc rượu của mình và đi lấy cốc khác. Anh quay lại với cả một chai:

- Em nghĩ là anh có vấn đề muốn nói với em. Nói toẹt ra đi. Dường như nó đang trở thành thói quen rồi đấy.

James để cho khám phá thú vị hơn đi qua trong một lúc:

- Được rồi. Jeremy nói với anh là Vauxhall là ý tưởng của chú, chứ không phải của nó. Nếu chú muốn được giải thoát khỏi bọn anh vào buổi tối, tại sao lại phải thông qua thằng nhóc chứ?

- Vậy anh không vui vẻ tối qua à?

- Đó là chuyện ngoài lề. Anh không thích bị điều khiển, Tony.

- Nhưng đó chính xác là lý do em chuyển tin nhắn cho thằng nhóc – Anthony cười toe toét – Anh đã công nhận là anh rất khó khăn trong việc từ chối thằng nhóc điều gì, giờ thì anh đang trở thành một bậc phụ huynh cứng chiều con cái rồi đấy.

- Quỷ tha ma bắt. Chú có thể hỏi thằng anh. Hay là anh quá vô tình tới nỗi anh không thể thấy là chú muốn dành một buổi tối riêng tư với người vợ

mới cưới?

- Thôi đừng có giở cái giọng ấy ra nữa, James. Anh thì có sự thông cảm như một cái cây chết ấy. Nếu em yêu cầu anh rời nhà tối qua, anh sẽ ở lại chỉ để thấy tại sao em muốn anh đi.

- Anh sẽ làm thế sao? – Nụ cười của James tới một cách miễn cưỡng – Đúng vậy, anh cho là anh sẽ làm thế. Anh đáng lẽ phải chứng kiến cảnh chú và cô nàng Scot bé nhỏ ấy chạy quanh nhà gần như là- không mặc gì, và chú chưa bao giờ có thể thoát khỏi anh cả. Đáng lẽ không nên để lỡ chuyện đó trong tất cả mọi chuyện trên đời. Vậy thực sự thì, chú muốn sự riêng tư để làm gì?

Anthony rót ra một cốc khác:

- Giờ chuyện đó chẳng thành vấn đề nữa rồi. Buổi tối qua đã kết thúc như em mong muốn.

- Vậy là có rắc rối trên thiên đường sao?

Anthony dẫn cái chai xuống chiếc bàn nhỏ cạnh ghế mình, búng nổ:

- Anh sẽ không tin nổi cô ấy buộc tội em điều gì đâu! Lên giường với cái ả hầu bàn phiền phức chúng ta đã gặp tối hôm trước ấy.

- Cẩn thận, cậu chàng. Anh đã có những kỷ niệm rất thích thú với Margie.

-Vậy anh đã gặp cô ta sau đó à?

- Em nghi ngờ là chuyện đó à, một cô nàng xinh xắn thế mà ? Cho dù cái con bé nhỏ nhắn mặc quần ống túm đó đã làm cho...mà cũng đừng bận tâm.

James tự rót cho mình một ly khác, bối rối bởi sự hối tiếc anh cảm thấy khi để xống mất cô bé đó :

- Tại sao chú không nói với phu nhân của mình là anh chấm cô nàng đó cho riêng anh rồi ? Anh muốn nói, chúng ta từng chia sẻ đàn bà trước đây, nhưng có gì đó thật là nhạt nhẽo khi làm thế lúc này, chú nghĩ thế không ?

- Đúng thế, nhưng cô vợ yêu quý của em không thấy chuyện gì đáng ghê tởm ngoài những khả năng của em. Và em bực bội khi bị đặt vào vị trí phải giải thích là mình chẳng làm gì sai trái. Đáng lẽ em không phải làm thế. Một chút tin tưởng sẽ không có gì là không thích hợp.

James thở dài:

- Tony, chú có nhiều chuyện phải học hỏi về các cô dâu mới lắm.

- Anh có một người rồi, phải không, điều đó làm cho anh trở thành chuyên gia chẳng?- Anthony mỉa mai.

- Dĩ nhiên không – James đập lại – nhưng theo lẽ thường mà nói thì đây nhất định là một khoảng thời gian tế nhị đối với một phụ nữ. Cô ấy đang cảm thấy theo cách của mình, điều chỉnh lại. Cô ấy có thể lo lắng, bất an một cách quý quái. Tin tưởng hử? Ha, những ấn tượng đầu tiên dường như là những thứ kéo dài mãi. Thật là hợp lý, phải không?

- Điều hợp lý là anh không biết điều phiền phức anh đang nói tới là gì đâu. Lần cuối cùng anh tóm được một quý cô đáng giá là lúc nào thế? Sở thích của thuyền trưởng Hawke hoàn toàn ngả sang kiểu khác rồi nhỉ.

- Không hoàn toàn đâu. Cầm đầu một băng cướp biển bao giờ cũng có những trở ngại của nó, chủ yếu là trong tầng lớp địa vị thấp hơn nơi vốn được hạn chế lui tới. Và những thói quen vốn có thì khó mà bỏ được. Nhưng sở thích của anh, như chú thấy, cũng không khác so với chú. Nữ công tước hay là gái điếm, miễn là cô ta đẹp và sẵn lòng, vậy là được. Và cũng chẳng phải nhiều năm qua mà anh không nhớ được khí chất của một nàng công tước ra sao. Bên cạnh đó, họ đều giống nhau ở một điểm mà thôi, em trai yêu quý. Sự ghen tuông làm cho họ biến thành người đàn bà đánh đá.

- Ghen tuông? – Anthony ngậy ra – Ôi, chúa ơi, không phải vấn đề là đó chứ? Em đã không nghĩ ...ồ, giờ thì anh nhắc tới nó, đó có thể là lý do mà cô ấy vô lý như vậy. Cô ấy cực kỳ giận dữ, thậm chí cô ấy còn không nói chuyện về nó nữa.

- Vậy là Knighton đã đúng – Tiếng cười lục khục của James trở thành một tiếng cười lớn ngay lập tức – Những mảnh khóc của chú đi đâu hết rồi, em trai? Chú đã có quá đủ kinh nghiệm trong những vấn đề thế này để biết cách thoát ra

- Coi ai đang nói kìa – Anthony cắt ngang một cách cáu kỉnh – Cũng là anh chàng bị đá vào ống chân đêm hôm đó còn gì. Vậy những mảnh khóc của thuyền trưởng Hawke

- Chết tiệt, Tony – James càu nhàu – Nếu chú vẫn còn bàn tán về cái tên đó nữa, anh sẽ kết thúc với một cái áo choàng quần ngay cổ mình đây. Tên Hawke chết rồi. Cứ tốt bụng mà nhớ lấy chuyện đó.

Tâm trạng của Anthony đi lên. Giờ thì tới lượt anh trai anh cảm thấy tồi tệ hơn:

-Thư giãn nào, ông già. Những anh chàng đó không biết gì hết về Hawke cả. (hic, chỗ này Tony chơi chữ, These chaps wouldn't know a hawk from a Hawke- gần giống với “not know a hawk from a handsaw” = dốt đặc không biết gì hết, por cho là Tony cố tình biến handsaw thành Hawke cho hợp với biệt danh của anh mình). Nhưng hãy chấp nhận thôi. Vì anh sẽ gặp rắc rối nếu anh giết chết hẳn ta, chúng ta có thể để hẳn yên nghĩ. Nhưng anh không bao giờ kể gì, anh biết đấy. Có chuyện gì xảy ra với những tên cướp của anh vậy?

- Một số đã rời đi. Một số khác vẫn còn gắn bó với tàu Thiếu nữ Anne, cho dù nó đã thay đổi diện mạo. Họ ở trên bờ chỉ cho tới khi bọn anh nhổ neo.

-Vậy khi đó, cầu chúa, đúng là thế chứ?

- Thư giãn đi, ông già – James ném trả lại câu nói vào Anthony – Anh đang có rất nhiều niềm vui từ việc nhìn em giải quyết đồng lộn xộn trong đời em trước khi rời đi. **Chương XXX**

Đã là 5 giờ chiều khi George Amherst giúp hai anh em nhà Malory ra khỏi chiếc xe ngựa dừng trước ngôi nhà mặt tiền bằng đá nâu trên đường Piccadilly. Và họ thực sự cần tới sự giúp đỡ. George đang mỉm cười và anh đã cười suốt từ khi anh chợt bắt gặp cả hai trong câu lạc bộ White và dàn xếp những náo động mà họ đã gây ra.

Anh không thể nhịn được. Anh chưa bao giờ thấy Anthony chưa lè mùi rượu tới mức anh ta không biết được mình đang đến hay đi. Còn James, ồ, cực kỳ vui nhộn khi thấy cái anh chàng Malory đáng sợ này cười cợt lớn tiếng trước tình cảnh của Anthony khi chính bản thân anh ta cũng là bất cứ điều gì ngoài sự đúng mực.

- Cô ấy sẽ không thích chuyện này đâu – James nói khi anh quàng một cánh tay quanh hai vai Anthony, gần như làm cả bọn họ mất thăng bằng.

- Ai cơ? – Anthony hỏi một cách gâh hấn.

- Vợ chú.

- Vợ á? – George chộp Anthony lại khi cả hai anh em bắt đầu lắc lư và hướng dẫn họ đi tới cửa.

- Tuyệt vời! – Anh cười khúc khích – Anh gần như tự khiến mình bị đá khỏi White khi hạ đo ván Billings khi mà tất cả những gì anh ta làm là đưa ra lời chúc mừng đám cưới của anh, và lúc này thì anh không thể nhớ là mình có vợ sao.

George bản thân vẫn đang làm quen với cái ý tưởng đó. Anh đã á khẩu không nói được gì khi Anthony tạt qua nhà anh sáng hôm qua để tự mình nói với anh tin này, trước khi anh đọc được nó ở trên báo.

- Một tiếng cười nữa, George.....một tiếng khúc khích nhỏ nữa thôi....và tôi sẽ giúp anh sắp xếp lại cái mũi của mình đấy – Anthony đã nói với anh với sự thành thật kinh khủng - Tôi đã bị mất trí rồi. Đó là lý do duy nhất cho chuyện này. Vậy nên không lời chúc mừng nào, nếu anh có thể. Lời chia buồn thì hợp lý hơn.

Sau đó Anthony đã từ chối nói thêm lời nào nữa, về việc vợ mình là ai hay tại sao anh lại cưới cô, không có gợi ý nào về chuyện tại sao anh lại đang hối tiếc về chuyện đó. Nhưng George không chắc anh có hối tiếc hay không, không khi Anthony kéo anh đi cùng cuộc tìm kiếm người anh họ này của vợ mình người được cho là một mối nguy đối với cô. Khao khát bảo vệ cô là quá rõ ràng.

Nhưng mong muốn không nói chuyện về cô cũng rõ ràng như thế. Rõ ràng nhất là cơn giận của Anthony, sôi sục bên dưới vẻ ngoài của anh cả ngày. George đã thở phào nhẹ nhõm cực kỳ khi họ không tìm thấy thằng cha Anthony đang lùng kiếm. Anh ghét phải nhìn thấy kết quả xảy ra nếu họ tìm thấy. Nhưng một lời nhận xét tình cờ của James khi George đang ép buộc họ ra khỏi White đã đặt ra chút triển vọng nào đó cho chuyện này.

- Chú đã tìm được một người nóng giận rất hợp với mình rồi đó, Tony. Không thể nói rằng đó là một tính xấu của một người vợ. Nó sẽ làm cho chú luôn phải cảnh giác, nếu không có gì khác nữa.

Và anh cười phá lên, kể cả khi Anthony găm gừ lại:

- Khi anh tìm được người phụ nữ của mình, anh trai, em hi vọng cô ấy sẽ ngọt ngào như một con rắn chuông nhỏ nhỏ người đá anh thay vì cảm ơn anh đã giúp đỡ tối hôm đó.

Cánh cửa mở ra ngay khi George vừa gõ lên nó. Một Dobson mặt-trông-như-gỗ đứng đó, nhưng biểu hiện của người quản gia giãn ra thành một sự ngạc nhiên buồn phiền khi James bỏ mặc Anthony để bấu tay vào Dobson chắc hơn.

- Willis đâu, anh bạn yêu dấu? Tôi sẽ cần giúp đỡ với giày của mình, tôi nghĩ vậy.

Anh ta sẽ không chỉ cần có thế, George nghĩ, cười thầm, khi Dobson gày gò, không nói gì, cố gắng để đưa người đàn ông to lớn hơn nhiều lên cầu thang. George cũng đang có vấn đề với việc giữ Anthony đứng thẳng.

- Ông tốt hơn hết là nên gọi vài người hầu, Dobson – George gợi ý.

- Tôi sợ là – Dobson thở một cách khó nhọc mà không nhìn lại – Họ đều đang giúp việc vặt cho bà chủ hết rồi, thưa ngài.

- Quý tha ma bắt – Anthony ngẩng đầu lên khi nghe chuyện đó – Cô ấy làm gì mà sai phái

George thọc vào sườn anh để bắt anh im miệng. Quý cô trong câu hỏi đã đi ra khỏi phòng khách và đứng đó với hai tay chống trên hông cùng tia sáng không bằng lòng trong đôi mắt nâu lục của cô, cái đang chiếu lên cả hai bọn họ. George nuốt xuống khó nhọc. Vợ Anthony đây ư? Trời đất, cô ấy quả thật quá hấp dẫn – và cũng tức giận nữa.

- Xin thứ lỗi, Phu nhân Malory – George đề nghị một cách ngần ngại – Tôi bắt gặp cả hai người này gần như chìm ngập trong cốc của mình. Tôi đã nghĩ là cần thận thì nên đưa họ về nhà ngủ.

- Và ngài là ai, thưa ngài? – Roslynn hỏi một cách lạnh lùng.

George chẳng có cơ hội trả lời. Anthony, nhìn chăm chăm vợ mình, cười nhếch mép.

- Ôi, thôi nào em, em chắc phải biết anh bạn George chứ. Anh ta là anh chàng phải chịu trách nhiệm về sự ghê tởm của em đối với cánh đàn ông còn gì.

George cảm thấy mặt mình nóng bỏng vì xấu hổ khi mắt nàng nheo lại với ánh sáng vàng để thấy chiếu lên anh.

- Chết tiệt, Malory – anh rít lên, quăng tay của Anthony khỏi vai anh – Tôi sẽ phó thác anh cho vợ anh định đoạt. Anh không xứng đáng hơn thế đâu sau cái lời đùa cợt đó. Không phải anh đã hiểu chuyện đó, nhưng đó không phải là cách để giới thiệu một người bạn thân với vợ mình. Quay về Roslynn, George gật đầu.

- Dịp khác, Phu nhân Malory, hi vọng chúng ta gặp nhau ở hoàn cảnh tốt hơn.

Và anh rời đi một cách giận dữ, thậm chí không thèm đóng cửa lại. Anthony nhìn chăm chăm vào anh ta, thích thú và chẳng thành công trong việc cố gắng giữ được thăng bằng ở giữa sảnh.

- Có phải đó là điều tôi đã nói không, George? – James cười phá ra, anh và Dobson quay lại hai bước trên cầu thang – Chú thật đáng ngạc nhiên, Tony. Một là chú không nhớ chút gì hết, hay là chú nhớ nhiều hơn chú nên nhớ.

Anthony quay lại để nhìn James, đã lên được nửa cầu thang lúc này. Câu nói “ Cái điều phiền phức đó có nghĩa là gì?” của anh chỉ gây ra thêm một tràng cười khác. Khi có vẻ như Anthony sắp ngã xuống sàn, Roslynn lao về trước, kéo tay anh qua cổ nàng, và đặt bàn tay còn lại của nàng quanh hông anh.

- Em không thể tin là anh đã làm chuyện này – nàng xiết chặt, dẫn dắt anh cẩn thận ngang qua sảnh – Anh có biết lúc này là mấy giờ trong ngày không, để mà về nhà với tình trạng này?

- Chắc chắn rồi – anh trả lời một cách phẫn nộ- được....được rồi, dù là mấy giờ, anh nên trở về cái nơi quái nào, ngoại trừ nơi ở của chính mình chứ?

Anh vấp ở bước chân cuối, kéo cả Roslynn ngã cùng anh thành một đồng tại chân cầu thang.

- Chết tiệt! Em phải để anh lại đây thôi!

Anthony hiểu nhầm trong cái tình trạng mù mẫm của mình. Cánh tay của anh quấn quanh nàng, ôm nàng vào lòng anh chặt tới mức nàng cảm

thấy không thể thở được.

- Em sẽ không rời bỏ anh, Roslynn. Anh sẽ không cho phép điều đó.

Nàng nhìn anh một cách kỳ cục:

- Anh...ôi, chúa, cứu tôi khỏi những kẻ say xỉn và khờ dại đi – nàng nói một cách cường điệu, đẩy anh ra – đi nào, anh chàng ngốc nghếch, đứng dậy đi.

Bằng cách nào đó, nàng đưa anh lên cầu thang và vào phòng ngủ của anh. Khi Dobson xuất hiện tại cửa lúc sau đó, nàng vẫy ông đi ra, tại sao, nàng cũng không dám chắc. Nàng có thể cần nhờ sự giúp đỡ của ông ta. Nhưng đây là một trường hợp độc nhất vô nhị, có một Anthony cần tới sự giúp đỡ và không thể tự làm gì được.

Nàng khá thích thú điều đó, khi sự tức tối ban đầu đã qua đi. Cái chuyện dường như chính nàng là nguyên nhân cho tình trạng này của anh cũng làm nàng hài lòng. Có phải chính nàng không?

- Anh có phiền không nếu nói em biết tại sao anh trở về nhà say khướt vào lúc giữa ngày thế này? – Nàng hỏi khi nàng kéo chân anh ra để cởi chiếc giày đầu tiên của anh.

- Say khướt ấy hả? Chúa ơi, phụ nữ, thật là một từ ghê tởm. Những quý ông không bao giờ say khướt.

- Ô, vậy thì họ làm gì?

Anh chống một chân còn lại vào mông nàng cho tới khi chiếc giày tuột ra.

- Cái từ đó là...là...là cái quý gì nhỉ ?

- Say khướt – nàng lặp lại một cách tự mãn.

Anh càu nhàu, và khi nàng tiếp tục với chiếc giày còn lại của anh, cái đẩy của anh mạnh hơn, gần như làm nàng ngã nhào khi chiếc giày bay khỏi tay nàng. Nàng quay lại, nheo mắt, chỉ thấy anh đang cười khúc khích đầy vẻ vô tội với nàng. Nàng quăng chiếc giày xuống, trở lại giường để xử lý chiếc áo khoác của anh.

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em, Anthony ?

- Câu hỏi đó là gì ?

- Tại sao anh về nhà trong tình trạng kinh tởm này ?

Lần này anh không bào chữa nữa :

- Thôi nào, em yêu. Vì cái gì khác mà một người đàn ông uống quá nhiều chứ ? Nếu anh ta không đánh mất tiền bạc của mình, hay một người họ hàng vừa mất, hay chiếc giường của anh ta trống không ?

Đến lượt nàng trông có vẻ vô tội một cách có tính toán :

- Có ai đó qua đời sao ?

Anh đặt tay trên hông nàng, kéo nàng lại gần hơn giữa hai chân anh. Anh đang mỉm cười, nhưng chẳng có gì hài hước về điều đó:

- Cứ đùa với lửa đi, em yêu, rồi chính em sẽ bị thiêu cháy đó – anh cảnh báo một cách nặng nề.

Roslynn giật mạnh cái cravat của anh trước khi nàng đẩy anh nằm xuống giường:

- Ngủ cho già rượu đi, anh yêu.

Rồi nàng quay gót:

- Em đúng là một phụ nữ tàn nhẫn, Roslynn Malory – anh gọi với sau nàng. Nàng đóng cửa với một cái sập cương quyết.

Chương XXXI

Anthony tỉnh dậy với cái đầu nhức như búa bổ và lời nguyện rửa trên môi. Anh ngồi dậy bật chiếc đèn bên cạnh giường anh, nguyện rửa lần nữa. Chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi chỉ hai giờ hơn vài phút. Bên ngoài cửa sổ trời tối đen, nói với anh rằng đúng là hai giờ sáng. Anh chửi thề lần nữa, nhận ra anh tỉnh táo hoàn toàn lúc này vào lúc giữa đêm, với cái đầu anh như muốn rời ra và quá chết tiệt là còn nhiều giờ nữa cho tới bình minh.

Cái quỷ gì đã ám anh thế nhỉ? A, anh biết rõ cái gì ám anh, nhưng anh không nên cho qua nó. Anh ngờ ngợ nhớ là anh bạn George đã đưa họ về nhà và nói gì đó về chuyện anh hạ đo ván Billings – quỷ tha ma bắt. Giá như anh đã không làm thế. Billings là một người bạn tốt. Anh phải xin lỗi thôi, có thể là hơn một lần nữa. Có phải George đã bỏ đi một cách giận dữ không nhỉ? Anthony không thể nhớ rõ. Không thoải mái, anh liếc nhìn lại mình và nhăn nhó. Cái cô vợ giận dữ nhỏ nhen của anh. Ít nhất cô nàng cũng cởi đồ cho anh và đặt anh nằm ngay ngắn, vì hoàn toàn là lỗi của nàng

khi anh bắt đầu say xỉn như thế. Và có phải nàng đã thật cộc cằn lúc đó, nhắc đi nhắc lại nó?

Anh cũng không nhớ rõ chuyện đó nữa. Anthony ngả người ra sau, nhẹ nhàng xoa bóp hai thái dương. Được rồi, anh đã có những lựa chọn của mình, ít nhất trong lúc này. Anh có thể cố gắng ngủ lại, điều đáng nghi ngờ. Anh đã ngủ nhiều hơn bình thường rồi. Anh có thể thay đồ và trở lại White với vài ván bài uyết – điều mà, nếu không phải anh đã cư xử quá ghê tởm sáng nay và họ vẫn còn để anh vào. Hay là anh cũng có thể giận dữ nhỏ nhen như vợ anh và đánh thức nàng dậy để thấy cái gì có thể đi cùng điều đó. Không, anh thấy sa đọa quá mức để làm bất cứ điều gì về chuyện đó nếu nàng chứng minh là nàng bất chợt đổi ý vâng theo.

Anh cười phá lên, điều làm anh nhăn nhó. Tốt hơn hết là tiếp tục xua đi dư vị khó chịu này của đồ cồn trước sáng mai. Tắm rửa có vẻ tuyệt, nhưng anh phải đợi cho tới cái giờ thích hợp một chút để mà đánh thức gia nhân dậy. Vậy thì, chút thức ăn vậy. Chậm chậm, bởi mỗi bước đi lại dội lại trong đầu anh, Anthony rời khỏi phòng anh. Anh dừng lại ngay dưới sảnh, nhìn ánh đèn thoát ra từ cửa phòng anh trai mình.

Anh đập cửa một lần và bước vào mà không đợi sự cho phép, thấy James đang khóa thân ngồi trên mép giường, ôm đầu bằng cả hai tay. Anthony gần như phá lên cười nhưng kìm lại đúng lúc. Nó gây tổn thương quá nhiều để tự cho phép mình làm thế. James chẳng thèm nhìn liếc xem ai đã xâm nhập. Nhẹ nhàng, một cách đáng ngại, anh nghiêng răng.

- Không có tiếng thì thăm nào nữa nếu chú còn quý mạng sống của mình.

- Có một thằng cha nào đó cũng đang động búa vào đầu anh à, ông già?

James ngẩng đầu lên chậm chạp. Cái nhướn mày của anh mang vẻ muốn giết người.

- Ít nhất là có một tá, và anh có mỗi một thằng cha chết tiệt như thế là do chú, con người khốn khổ đáng thương

- Anh nói cái quái gì đó. Chính anh là người mời em uống, cho nên nếu ai đó là người có quyền phàn nàn

- Một cốc, không phải là vài chai, đồ con lừa nhà chú!

Cả hai đều nhăn mặt trước tông giọng lên cao.

- Được rồi, em cho rằng anh nói đúng chuyện đó.
- Tốt cho chú khi công nhận vậy – James độp lại khi anh mát xa thái dương mình lần nữa.

Môi Anthony bắt đầu giật giật. Chuyện này thật lố bịch, cái hình phạt mà họ đã bắt cơ thể mình trải qua, cho dù cơ thể James thì không có vẻ gì tồi tệ hơn nữa.

Anthony đã ngạc nhiên một thoáng khi mới bước vào, không nhìn thấy anh trai mình khóa thân kể từ khi anh lao vào trong phòng ngủ của nữ bá tước, giờ anh thậm chí không nhớ tên của cô ta nữa, để cảnh báo James là chồng của cô ta đang trên đường lên trên gác. James đã thay đổi nhiều vì cái đêm đó đã là hơn 10 năm trước rồi. Anh to hơn về bề ngang, rắn chắc hơn. Thực tế thì, anh khá là phình ra với những cơ bắp rắn chắc hơn quanh cánh tay và ngực, chạy dần xuống hai chân anh. Chắc là bởi trèo leo lên tất cả những cột buồm trong 10 năm làm cướp biển.

- Anh biết không, James, anh là một thằng cha cục súc không thể tin được. James lắc đầu mình trước lời bình luận bất ngờ đó, tự nhìn xuống mình, rồi nhìn lại Anthony. Cuối cùng anh cười lục khục trước sự ngạc nhiên của em trai mình:

- Các quý cô dường như không phiền về điều đó.
- Không, em không nghĩ họ có phiền – Anthony cười toe – Có quan tâm tới chuyện chơi vài ván không? Em không thể quay lại ngủ để cứu rỗi tâm trí mình được.
- Miễn là chú không khai ra chai brandy nào.
- Chúa ơi, không! Em có cà phê trong tâm trí mình, mà em dường như phải nhắc rằng chúng ta đã lỡ bữa tối.
- Cho anh vài phút và anh sẽ gặp chú trong bếp.

Khi Roslynn ngồi xuống ăn bữa sáng, nàng vẫn còn thấy mờ mắt, khi trải qua một đêm mất ngủ không nghỉ ngơi gì nữa. Lần này hoàn toàn là lỗi của nàng. Nàng thấy khá là tội lỗi về cách đối xử của nàng với Anthony chiều hôm qua. Ít nhất nàng cũng đã cời đồ cho anh và làm cho anh thoải mái hơn thay vì bỏ mặc anh như nàng định, thậm chí còn không thèm quan

tâm xem anh đã được đắp chăn chưa. Sau cùng, anh là chồng nàng. Nàng đã quen với cơ thể anh. Không có gì phải xấu hổ về chuyện đó. Nửa tá lần nàng gần như đã ngồi dậy để sửa chữa vấn đề nhưng nàng lại đổi ý, sợ rằng anh tỉnh dậy và hiểu nhầm sự quan tâm của nàng.

Và sau khi nàng đi ngủ, nàng gần như đã đi vào phòng ngủ của anh trong bộ áo ngủ của mình. Chắc chắn điều đó sẽ tạo nên sự hiểu lầm. Nó làm cho nàng thấy nàng có lỗi. Nàng không thông cảm với hoàn cảnh khổ khổ của anh. Nếu anh muốn uống say xỉn và đổ lỗi cho nàng, được thôi, điều đó là vấn đề của anh. Và nếu anh phải chịu đựng cái dư vị khủng khiếp của say xỉn vào sáng hôm sau, điều đó cũng đã quá tệ rồi. Một người phải trả giá cho sự bừa phứa quá chén của mình, phải không? Vậy tại sao nàng mất gần nửa giấc ngủ buổi đêm suy nghĩ về anh nằm sóng xoài trên giường và cần giúp đỡ?

- Nếu thức ăn tệ tới mức em phải cau có khi nhìn chúng, có lẽ anh sẽ ăn ở câu lạc bộ sáng nay.

Roslynn nhìn lên, sự xuất hiện bất ngờ của Anthony làm nàng ngạc nhiên đủ để nàng chỉ đơn giản trả lời:

- Không có vấn đề gì với thức ăn cả.

- Tuyệt cú mèo! – anh nói vui vẻ - Vậy em không phiền nếu anh cùng ăn chứ?

Anh không đợi nàng trả lời, và đi về phía chiếc bàn và chất đầy cả núi thức ăn lên đĩa của anh. Roslynn nhìn chăm chăm vào khung người cao của anh, mặc một chiếc áo khoác nâu tối thanh lịch không chệ vào đâu được, chiếc quần da hoẵng, giày ống cao cổ bóng loáng. Anh không có quyền trông có vẻ tuyệt diệu như thế, có vẻ hoạt bát như thế sáng nay. Anh nên rên rỉ và than van và nguyền rủa hành động ngu ngốc của mình.

- Anh ngủ dậy muộn – Roslynn nói cộc lốc, chọc nĩa vào món xúc xích béo ngậy trên đĩa nàng.

- Thực ra, anh chỉ vừa mới trở về từ cuộc cưỡi ngựa buổi sáng của mình.

Anh ngồi vào cái ghế đối diện nàng, đôi mày của anh khẽ nhướn lên dò hỏi:

- Vậy em chỉ vừa mới dậy thôi sao, em yêu?

May là miếng xúc xích chưa vào tới miệng nàng, nếu không nàng sẽ bị ngen bởi cái câu hỏi dường như là rất vô tội đó. Làm sao mà anh dám từ chối nàng cái niềm vui được quở trách anh về cái hành vi kinh khủng ngày hôm qua chứ? Và đó chính xác là những gì anh đang làm, ngồi đó mà nhìn như thể anh chỉ vừa mới trải qua đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời anh. Anthony không trông đợi câu trả lời cho câu hỏi cuối của anh, không khi anh đã có một. Với một ánh hài hước thích thú trong đôi mắt màu cobalt, anh nhìn Roslynn tấn công thức ăn của nàng, quyết tâm lờ anh đi. Một cách ngoan cố, anh sẽ không để nàng làm thế.

- Anh để ý thấy có chần mới trong sảnh.

Nàng còn chẳng thèm cho anh một cái liếc, cho dù nó là một lời sỉ nhục khi gọi miếng thảm thêu đắt tiền mang những đặc điểm giống với thảm thêu Aubusson là một chiếc chần.

- Là anh đã không thấy nó hôm qua.

Hoan hô, em yêu. Anh tự mỉm cười với mình. Dù thế nào nữa nàng sẽ nỗ lực hết sức.

- Và một bức tranh mới của Gainsborough(*5) nữa – anh tiếp tục cuộc hội thoại, đôi mắt anh nhanh chóng dán vào bức tranh tuyệt đẹp hiện đang treo trên bức tường bên trái anh.

- Một chiếc tủ Trung Quốc gỗ hồng mới và một chiếc bàn ăn sẽ tới đây ngày hôm nay.

Nàng vẫn dán mắt vào chiếc đĩa nàng, nhưng Anthony không bỏ lỡ sự thay đổi bất chợt ở nàng. Nàng không còn ngồi đó nhìn mọi thứ với cơn giận bị kìm nén nữa. Sự hài lòng tự mãn ở nàng là có thể cảm thấy được. Anthony gần như phá ra cười lớn tiếng. Nàng thật dễ đoán, trong sáng, cô vợ yêu quý ngọt ngào của anh. Đánh giá tới ác cảm hiện giờ của nàng với anh và cái chủ đề họ đang thảo luận, không khó để tìm ra nàng định làm gì. Một mảnh cũ, một người vợ làm bắt chồng mình trả giá cho nỗi khó chịu của nàng thông qua túi tiền của anh ta. Và từ những nhận xét khác nhau Roslynn đã rút ra từ trong quá khứ, anh biết nàng đã nghĩ túi tiền của anh không thể chịu đựng được nỗi khó chịu của nàng lâu.

- Vậy là em đang thực hiện một số trang trí nho nhỏ, phải không?

Gần như là một cái nhún vai có thể nhận thấy, nhưng giọng nói thì quá ngọt ngào.

- Em nghĩ anh không phiền lòng đâu.

- Không hề, em yêu. Anh đã định tự mình gợi ý chuyện đó.

Đầu nàng chộp ngay lấy những lời đó, nàng nhanh chóng đáp lời:

- Tốt, bởi vì em chỉ mới bắt đầu thôi. Và anh sẽ vui sướng khi biết rằng nó sẽ không tiêu tốn nhiều như em đã nghĩ khi em mới dạo quanh ngôi nhà lần đầu. Tại sao, em chỉ mới tiêu hết có bốn ngàn bảng thôi.

- Hay thật!

Roslynn há hốc mồm nhìn anh, không tin vào tai mình. Câu đáp trả rõ ràng chán chường của anh là điều cuối cùng nàng trông đợi. Có thể nào anh đã nghĩ nàng đang dùng tiền của chính nàng? Được rồi, anh ta sẽ thấy sự khác biệt khi những hóa đơn bắt đầu tới. Nàng đứng dậy, quăng khăn ăn của nàng lên bàn, quá thất vọng bởi phản ứng của anh, hay không muốn ngồi cùng anh nữa. Nhưng nàng không thể tạo nên sự rời khỏi đầy kịch tính nàng muốn. Sau ngày hôm qua, bắt buộc nàng phải nài nỉ để ngày hôm nay không là sự lặp lại hôm qua khi nàng đang mong đợi sự đồng hành của anh.

- Frances sẽ tới đây dùng bữa tối tối nay. Nếu anh có thể nào thay đổi thói quen về muện của mình và xuất hiện tham gia cùng bọn em, và tốt bụng để làm chuyện đó một cách đúng mực.

Tất cả những gì Anthony có thể làm là giữ cho môi anh khỏi giật giật:

- Mang theo quần tiếp viện lần nữa sao, em yêu?

- Em phật ý vì điều đó – nàng nói với thái độ kiêu kỳ trước khi nàng bước đi hiên ngang, chỉ quay lại tại cửa, quắc mắt nhìn anh – Và với những thông tin của anh, thừa đức ngài, em không phải ngờ vực tất cả đàn ông, như là anh đã thô lỗ chỉ ra ngày hôm qua trong khi giới thiệu em với bạn anh – chỉ với những kẻ phóng đảng và những người thích trêu chọc mà thôi!

*5: Thomas Gainsborough là một trong những họa sĩ thế kỷ 18 vẽ tranh chân dung và phong cảnh nổi tiếng nhất ở Anh, ông sinh ngày 14/5/1727, mất ngày 2/8/1788. **Chương XXXII**

- Đó là ông ta, thừa ngài.

Geordie Cameron quay về phía gã đàn ông lùn, hói đứng cạnh hẳn và có thể là đã táng cho gã một cú vào đầu rồi.

- Ai, thằng ngu ? Có tới hai gã cơ mà !

Wilbert Stow không chớp một con mắt trước tông giọng hà khắc của ông chủ người Scot. Giờ gã đã quen với nó, tính tình nóng nảy và vẻ ngạo mạn của ông ta. Nếu Cameron không trả hậu đến thế, gã đã nói với ông ta gã cóc thềm công việc này. Cũng có thể là cắt cả cổ họng ông ta nữa, để đề phòng. Nhưng ông ta trả nhiều tiền, 30 bảng Anh, cả một gia tài với Wilbert Stow. Cho nên gã luôn giữ mồm giữ miệng, lờ đi những lời nhục mạ.

- Người tóc đen – Wilbert nói rõ hơn, giữ giọng gã mang vẻ phục tùng – Ông ta là người sở hữu căn nhà. Tên ông ta là Quý ngài Anthony Malory.

Geordie hướng cái kính thiên văn nhỏ ngang qua con đường, quan sát những đặc điểm của Malory khi anh đang hướng về phía cửa nói gì đó với người đàn ông tóc vàng đứng cạnh. Vậy đây là gã người Anh đang lùng sục khắp các khu ổ chuột để tìm Geordie mấy ngày gần đây ư, cái gã đang che dấu Roslynn ấy hả ? Ồ, Geordie biết là nàng đang ở đó, kể cả khi nàng ta không hề trình diện ra ngoài đường kể từ khi hẳn ra lệnh cho Wilbert và anh trai gã, Thomas, theo dõi thường xuyên căn nhà. Nàng phải ở trong đó. Đây là nơi quần áo của nàng được gửi tới. Và đây cũng là nơi mà người đàn bà tên Grenfell đã hai lần tới thăm cho tới giờ. Roslynn nghĩ là nàng ta thông minh, nấu mình trong ngôi nhà này và không ra ngoài.

Nhưng ở đây cũng dễ dàng hơn để theo dõi, với công viên Green Park chỉ cách một con đường. Rất nhiều cây cối để ngụy trang, không cần phải ngồi trong một chiếc xe ngựa có thể tạo nên sự nghi ngờ, giống như trường hợp trên đường South Audley.

Nàng không thể có động tĩnh gì mà Wilbert hay Thomas không thể biết, và bọn chúng đã giữ một chiếc xe ngựa ngay bên đường để đợi theo dấu nàng. Chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng trong lúc đó, hẳn cũng sẽ để ý tới thằng cha công tử bột đã che dấu nàng và hai lần bắt Geordie phải thay đổi chỗ ở trong năm ngày gần đây khi chọc cái mũi quý quái của hẳn vào. Giờ thì hẳn biết tên đó trông thế nào rồi, đó sẽ là một công việc dễ dàng thôi.

Geordie hạ thấp cái kính, mỉm cười với bản thân. Sớm thôi, bé cưng. Ta sẽ bắt cô phải trả giá cho tất cả những vấn đề này sớm thôi. Cô sẽ cầu nguyện rằng cô đã không chống lại ta giống như người mẹ ngu ngốc và lão già ông cô, mà có thể giờ này bọn họ đã rửa nát dưới địa ngục rồi không chừng.

- Cậu có muốn thêm một ly sherry nữa không, Frances?

Frances nhìn vào cốc của cô, gần như còn đầy, rồi quay lại nhìn Roslynn, người đã đang đổ đầy lại cốc của mình với chất lỏng màu hổ phách.

- Cậu có thấy thoái mái chứ, Ros. Nếu lúc này mà anh ta không xuất hiện, cậu có nghĩ việc anh ta sẽ làm vậy là đáng nghi ngờ không ?

Roslynn liếc qua vai nhìn bạn mình, nhưng nàng không thể nào cố gắng nở nụ cười theo ý mình được.

- Mình vừa đi tới kết luận là Anthony sẽ xuất hiện vào lúc ít được mong đợi nhất, chỉ để làm cho mình lo lắng mà thôi.

- Vậy cậu có lo không ?

Roslynn để thoát ra một tiếng nửa cười, nửa lầm bầm, và nuốt một ngụm lớn rượu trước khi trở lại ngồi cùng Frances trên chiếc ghế sofa kiểu Adams mới :

- Mình không nên thế, đúng không ? Rốt cuộc thì, anh ấy sẽ không làm điều gì thái quá với cậu ở đây đâu, mình đã báo trước là cậu sẽ tới.

- Nhưng ?

Cuối cùng Roslynn cũng mỉm cười, cho dù đó giống với một cái nhăn nhó hơn.

- Anh ấy làm mình sững sốt, Fran, với rất nhiều tâm trạng khác nhau của anh ấy. Chúng ta cũng có những tâm tính của mình, đúng không ? Mình không biết nên mong đợi cái nào nữa.

- Chẳng có gì bất thường ở đây cả, bạn yêu quý. Chúng ta đều có những tâm trạng của mình, đúng không? Giờ thì thôi bút rút đi. Thay vào đó hãy nói cho mình biết anh ta nói gì về căn phòng mới này.

Tiếng cười khúc khích của Roslynn nhanh chóng lan tỏa.

- Anh ấy vẫn chưa thấy nó.

Mắt Frances mở to.

- Cậu muốn nói anh ta chưa tán thành những lựa chọn của cậu à? Nhưng có những thứ đồ như thế này rất là-là

- Tinh tế và nữ tính?

Frances thở hỗn hển trước cái nháy mắt từ đôi mắt nâu lục của Roslynn.

- Chúa ơi, cậu cố tình làm thế! Cậu đang hi vọng anh ta sẽ ghét nó, phải không?

Roslynn nhìn lướt qua căn phòng một-thời từng thuộc về một người đàn ông nay đã bị lấp đầy hoàn toàn với những đồ trang trí gỗ sơn tiêu đáng yêu. Giờ thì nó nhìn có vẻ giống với một căn phòng khách hơn trước, một căn phòng khách là lãnh địa thực sự của một người phụ nữ. Adams có thể được biết tới bởi phong cách tao nhã cực kỳ của ông ta trong sự tinh tế của cấu trúc và cách trang hoàng, nhưng nàng thích cách trang trí mạ vàng với điêu khắc trên hai chiếc sofa và ghế, và đặc biệt là vải phủ sa tanh thêu kim tuyến những bông hoa bạc trên nền xanh ô liu. Những màu sắc này thực sự không hề nữ tính. Nàng đã dàn xếp chuyện đó. Nhưng sự trang hoàng này thì đúng là vậy. Sau đó có thêm vài kiểu giấy dán tường mới mà nàng vẫn còn chưa quyết định...

- Mình nghi ngờ chuyện Anthony sẽ ghét nó, Frances, và nếu anh ấy ghét, có vẻ như anh ấy cũng không nói thế. Anh ấy thường thế - Nói tới đây nàng nhún vai – Nhưng dĩ nhiên, nếu anh ấy thực sự ghét chúng, mình sẽ tống khứ những cái này đi và mua những thứ khác.

Frances nhướn mày:

- Mình nghĩ là cậu đã quen với việc tiêu tiền mà không để ý tới giá cả. Cậu đang quên mất là ông chồng cậu không hề giàu có như cậu.

- Không, đó là điều duy nhất mình không quên.

Với lời thú nhận rành rành đó, Frances thở dài:

- Hóa ra thế. Được rồi, mình hi vọng cậu biết cậu đang làm gì. Đàn ông có thể có những phản ứng rất thú vị trong những vấn đề liên quan tới tiền bạc, cậu biết đó. Một số người có thể mất tới 20 ngàn bảng và chẳng thèm quan tâm. Những người khác có thể sẽ đi ra ngoài và tự giết mình vì mất mát đó.

- Đừng lo, Frances. Anthony gần như chẳng thèm để ý tới chuyện này. Giờ, mình có thể mời cậu một ly khác trước khi bữa tối bắt đầu chứ?

Frances nhìn vào ly của cô, vẫn còn một nửa, rồi nhìn sang ly của Roslynn, một lần nữa cạn sạch. Cô lắc đầu, nhưng không phải để trả lời câu hỏi đó.

- Cứ tiếp tục và làm rõ chuyện đó đi, Ros, nhưng cậu không thể nói với mình là cậu không hề lo lắng về phản ứng của anh ta. Liệu anh ta có rất...không hài lòng khi cậu gây ra chuyện cãi vã này mà cậu không muốn nói về nó?

- Không phải là chuyện cãi vã – Roslynn đáp lời một cách không tự nhiên – Và anh ấy đã không hài lòng từ khi mình cưới anh ấy.

- Hai người không phải đang chính xác là tràn trề tình cảm với nhau trong lần cuối cùng mình thấy hai người cùng nhau. Mình sẽ đoán là tâm tính của anh ta có liên hệ trực tiếp với sự tức giận của cậu.

Roslynn nhăn mặt trước sự quan sát rất khôn ngoan này:

- Vì anh ấy rõ ràng là sẽ không ăn tối cùng chúng ta, và anh trai cùng với cháu trai anh ấy cũng ra ngoài tối nay rồi, chỉ có hai chúng ta thôi. Chắc chắn chúng ta có thể tìm thấy chủ đề nào thú vị hơn để thảo luận.

Frances bỏ cuộc và cười khúc khích:

- Chắc chắn chúng ta có thể nếu chúng ta cố gắng.

Roslynn cũng cười, cảm thấy sự căng thẳng của nàng bị cuốn sạch đi. Frances đối với nàng thật tốt, cho dù có một số lời khuyên cô ấy cho nàng không muốn nghe theo. Nàng đặt cái cốc của mình xuống và đứng lên:

- Đi nào. Một cốc rượu khác sẽ phá hỏng nhiều món ăn tuyệt vời đã được chuẩn bị, và Dobson chỉ đang đợi chúng ta dời sang phòng ăn để bắt đầu phục vụ. Và cứ đợi cho tới khi cậu thấy chiếc bàn mới được chuyển tới chiều nay. Nó đúng là duyên dáng, phù hợp với thị hiếu của bất kỳ ai.

- Và cũng đắt như quý phải không?

Roslynn cười tủm tỉm:

- Đúng vậy.

Họ khoác tay và rời khỏi phòng khách đi tới căn phòng ăn nhỏ hơn, nơi trước kia không hơn gì một phòng ăn sáng, vì Anthony hiếm khi ăn tối tại nhà trước khi anh kết hôn và cho tới giờ vẫn không, chỉ vì vấn đề kia.

Nhưng Roslynn dừng phắt lại, chú ý tới Dobson đang mở cửa trước, và rồi đông cứng lại khi Anthony bước vào. Tuy nhiên, nàng gần như ngưng thở hoàn toàn khi nhìn thấy người khi cùng anh. Anh không thể làm thế! Anh ta dám làm thế!

Anh ta đã cố ý đưa George Amherst về nhà cùng mình, cho dù biết rõ là Frances sẽ ở đây. Và từ cái nhìn của George, người vừa chết đứng ngay khi khi thấy Frances, thì rõ ràng anh ta cũng không được báo trước gì hết.

- Tuyệt vời – Anthony nói một cách khô hài khi anh đưa chiếc mũ và gắng tay cho người quản gia mặt-gỗ - Tôi thấy là chúng ta về vừa kịp giờ ăn tối, George.

Những ngón tay của Roslynn cong lại thành nắm đấm. Phản ứng của Frances còn kịch tính hơn một chút. Gương mặt tái mét, và với một tiếng kêu ré nhỏ nhỏ của nỗi kinh hoàng, cô giằng ra khỏi Roslynn và lao trở lại phòng khách. Anthony vỗ vào lưng bạn mình, đánh thức anh ta khỏi sự sửng sốt của mình.

- Này, cái gì khiến anh đứng đây như một tên đần độn thế hả, George? Đuổi theo cô ấy đi chứ.

- Không! – Roslynn ngắt lời trước khi George tiến thêm bước nào – Làm thế còn chưa đủ hay sao?

Sự khinh thường của nàng cắt vào anh chàng tội nghiệp, nhưng anh không ngại ngần thêm phút nào khi đi về hướng phòng khách. Kinh hoàng, Roslynn chuẩn bị đánh anh ta, dự định sẽ sập cửa lại vào mặt anh ta. Nhưng nàng đã không tính tới sự can thiệp của Anthony. Bằng cách nào đó anh đã vượt qua khoảng cách 10 feet trước khi nàng chạm tới cánh cửa phòng khách, và với một cái ôm cứng như thép khóa chặt quanh eo nàng, thay vào đó anh kéo nàng ra khỏi cửa. Nàng giận dữ tới mức không thể tin được bởi sự độc đoán của anh.

- Bỏ em ra, anh

- Nào, nào, chú ý chút, nếu em có thể - anh nói với nàng một cách lém lỉnh – Anh tin rằng chúng ta đã có khá nhiều cảnh tượng không vừa ý trong cái sảnh đó trước sự khoái trá của người hầu rồi. Chúng ta không cần thêm một vụ nữa đâu.

Anh nói đúng, vậy nên giọng nàng hạ thấp xuống, nhưng không phải là bớt giận dữ hơn:

- Nếu anh đã không

Lần này thì ngón tay anh nhấn lên môi nàng:

- Để ý nào, em yêu. Cô ấy từ chối lắng nghe anh ấy. Lần này cô ấy bắt buộc phải làm thế, và George có thể làm chuyện đó ở đây – mà không có sự ngắt ngang nào – Rồi anh dừng lại, cười với nàng – Nghe có vẻ quen khủng khiếp, em nhỉ?

- Không hẳn – nàng rít lên bên dưới hơi thở của mình – Em đã lắng nghe anh. Em chỉ không tin anh thôi.

- Cô nàng bướng bỉnh – anh dịu dàng quở trách – Nhưng không sao. Em sẽ đi cùng anh trong khi anh thay quần áo cho bữa tối.

Nàng chẳng có lựa chọn nào khác ngoài việc đi cùng anh, vì anh trên thực tế đang mang nàng lên cầu thang. Nhưng một khi ở trong phòng anh, nàng giật tay khỏi anh, thậm chí không để ý tới chuyện Willis đang đứng bên cạnh giường.

- Đó là chuyện đáng ghét nhất anh từng làm! – nàng bùng nổ.

- Rất vui khi nghe thấy điều đó – anh đáp lại hờ hững – Lúc này anh đã có cái ấn tượng rằng điều đáng ghét nhất anh đã làm

- Im đi! Im ngay đi!

Nàng lao qua anh để tới cánh cửa. Anh lại tóm lấy eo nàng và đặt nàng vào cái ghế dài cạnh lò sưởi. Và với hai tay đặt lên mỗi bên ghế, anh ngả về nàng, cho tới khi nàng phải lùi lại dựa vào chiếc ghế để giữ một khoảng cách giữa họ. Không còn có dấu vết hài hước nào trong biểu hiện của anh. Giờ anh đang nghiêm túc chết người.

- Em sẽ ngồi yên đây, vợ yêu quý của anh, hoặc anh sẽ trói em vào chiếc ghế này để thấy em làm thế.

Với một cái nhướn mày khế, anh thêm vào:

- Rõ ràng hoàn toàn rồi chứ?

- Anh sẽ không làm thế!

- Em có thể chắc chắn cực kỳ là anh sẽ làm.

Môi nàng ngậm chặt một cách chống đối khi mắt họ chiếu vào nhau. Nhưng khi Anthony không chuyển động và cứ ở đó lơ lửng lơ quanh nàng, nàng nghĩ khôn ngoan thì nên từ bỏ chuyện đó lúc này. Sự đồng tình của nàng được đưa ra bằng cách hạ thấp đôi mắt và rút cả hai chân nàng lên chiếc ghế để tìm sự thoải mái.

Anthony chấp nhận những dấu hiệu của sự đầu hàng và đứng thẳng lại, nhưng sự hài hước của anh không quay lại. Anh hiểu rằng để giúp George, anh đã hoàn toàn phá hỏng chính chuyện của mình. Bất cứ cố gắng nào để xua đi cơn giận của Roslynn bằng cách chờ thời gian trôi đi giờ đây đã bị phá hủy. Đúng là vậy. Sau ngần ấy năm, George xứng đáng có cơ hội của anh ấy. Một vài tuần nữa chịu đựng cơn giận mới này của Roslynn có là gì cơ chứ?

Sự tra tấn.

Anh quay khỏi chiếc ghế, cái quắc mắt tối sầm của anh làm cho người quản gia của anh lùi lại một cách không tình nguyện ngay khi ông ta thấy nó, điều mà cuối cùng cũng khiến Anthony chú ý tới ông ta:

- Cám ơn, Willis - Giọng nói của anh chủ tâm nhằm che dấu những rối loạn bên trong tư tưởng của anh – Sự lựa chọn của ông vẫn tuyệt như mọi lần.

Đầu của Roslynn quay lại ngay khi nghe thấy câu nói, mắt nàng đầu tiên lóe lên khi thấy Willis, rồi tới những quần áo được trải cẩn thận trên giường anh.

- Có phải anh muốn nói ông ta biết anh sẽ về nhà ăn tối?

- Dĩ nhiên, em à – Anthony đáp trả khi anh cởi cái áo khoác của mình – Anh luôn cho Willis biết khi nào anh về nếu anh khá chắc chắn về lịch trình của mình. Nàng ném cho Willis một cái nhìn buộc tội làm cho má ông ta vốn đã hơi đỏ nay còn nóng hơn:

- Đáng lẽ ông ấy phải nói với em – Nàng nói với Anthony.

- Đó không phải là trách nhiệm của ông ấy.

- Anh đáng lẽ phải nói với em!

Anthony liếc qua vai nhìn nàng, tự hỏi liệu việc mạo hiểm đưa cơn giận của nàng chuyển sang một chủ đề này có tốt không:

- Cũng đúng, em yêu. Và nếu em không hờn dỗi như vậy sáng nay, anh đã nói với em rồi.

Mắt nàng lóe lên. Chân nàng dậm xuống sàn. Nàng đã nhào ra nửa đường khỏi cái ghế trước khi nàng nhớ tới lời đe dọa của anh và quăng mình lại nó. Nhưng nàng vẫn chưa đánh mất giọng nói của mình:

- Em không làm chuyện đó. Và sao anh dám nói thế chứ?

- Ồ? – Anthony đối mặt với nàng lần nữa, môi anh khê cong lên – Vậy em gọi nó là gì?

Áo sơ mi của anh rơi vào tay Willis đang chờ đợi trước khi nàng có thể trả lời. Roslynn quay mặt đi quá nhanh, Anthony thì gần như cười phá lên. Ít nhất cái chủ đề mới đang cải thiện tâm trạng của anh, nếu không phải cả của nàng. Và việc nàng không sẵn lòng nhìn anh cởi áo là thú vị nhất. Anh ngồi xuống giường để Willis có thể cởi giầy anh, nhưng anh vẫn nhìn vợ mình.

Nàng làm một kiểu tóc rất khác tối nay, một cách nhẹ nhàng hơn, với những món tóc quấn dễ thương đu đưa từ trên một kiểu tóc vấn cao. Đã quá lâu kể từ khi bàn tay anh được lùa vào trong mái tóc dài màu vàng-đỏ lộng lẫy đó, quá lâu kể từ khi môi anh được nếm hương vị làn da mềm mại trên cổ nàng. Đầu nàng quay đi, nhưng cơ thể nàng nghiêng một bên, sức ép đè lên bộ ngực của nàng đặc biệt lôi kéo sự chú ý của anh. Anthony bắt buộc phải nhìn đi chỗ khác trước khi chuyện này trở thành nỗi xấu hổ cả cho anh lẫn Willis người đang cởi đồ cho anh.

- Em biết đấy, anh không để ý tới chuyện đó rồi, nguyên nhân cho cái sự kém hài hước của em sáng này.

- Anh đã khiêu khích em.

Anh phải ráng sức để nghe nàng, vì nàng vẫn chẳng quay mặt nhìn vào anh.

- Giờ làm sao mà anh làm chuyện đó khi anh cực kỳ cư xử tốt chứ?

- Anh gọi Frances là quân tiếp viện của em!

Câu đó anh nghe khá rõ:

- Anh cho là anh khá thô lỗ khi chỉ ra điều đó, em yêu, nhưng em đã hờn dỗi lâu trước khi bạn em được nhắc tới.

- Anh nói đúng – nàng rít lên – Việc anh nói thế thật là thô lỗ.

Anh liếc trộm một cái về phía nàng và thấy những ngón tay nàng bồn chồn trên tay ghế. Anh đã dồn nàng vào chân tường. Đó không phải ý định của anh. Hạ giọng xuống, anh nói:

- Dù sao thì, Roslynn, cho tới khi anh tìm được anh họ em, anh sẽ đánh giá cao nếu em không rời nhà mà không có anh đi cùng.

Sự thay đổi đột ngột chủ đề làm nàng bối rối. Bất cứ lúc nào khác nàng đều sẽ đáp lại là nàng đã tự kết luận được rằng thông minh nhất là ở nhà một thời gian. Nhưng vào lúc này nàng quá vui mừng vì anh đã thôi không thúc ép nàng nói về sáng nay nữa.

- Dĩ nhiên – nàng trả lời đơn giản.

- Có chỗ nào em muốn tới trong mấy ngày nữa không?

Và bắt buộc phải chịu đựng đi cùng anh toàn bộ lúc đó ấy hả?

- Không – nàng đảm bảo với anh.

- Rất tốt.

Nàng cảm thấy cái nhún vai của anh.

- Nhưng nếu em thay đổi ý định, đừng ngại gì mà cứ nói anh biết.

Có phải thực sự anh ta phải dễ tính và biết điều như thế không?

- Anh chưa nói xong à?

- Thực ra thì

- Malory!

Tiếng kêu nghẹn lại từ bên kia cửa, nhưng khi George Amherst lao vào phòng.

- Tony! Anh sẽ

Roslynn nhảy ra khỏi chiếc ghế, sự xuất hiện của Amherst đã xóa đi lời đe dọa của Anthony trong tâm trí nàng. Nàng không chờ đợi để nghe anh ta hăng hái kể lại mọi thứ cho chồng nàng, mà lao qua anh ta để ra ngoài, thốt lên lời cầu nguyện nho nhỏ rằng Anthony sẽ không tạo nên một cảnh tượng khác bằng cách cố gắng ngăn cản nàng. Nàng cũng chẳng nhìn lại, khi nàng chạy xuống cầu thang và lao thẳng vào phòng khách. Nàng khựng lại khi thấy rằng Frances vẫn còn đứng đó, phía trước cái lò sưởi cẩm thạch trắng quay lưng lại với căn phòng. Cô quay lại, và Roslynn cảm

thấy cổ họng tắc nghẹn lại với nỗi khốn khổ khi thấy những giọt nước mắt trào ra từ đôi mắt người bạn gái của nàng.

- Ôi, Frances, mình rất xin lỗi – Roslynn rên rỉ khi nàng nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa họ, ôm lấy Frances trong tay nàng – mình sẽ không bao giờ tha thứ cho Anthony vì sự can thiệp này, anh ấy không có quyền

Frances lùi lại để ngắt lời:

- Mình sẽ kết hôn, Ros.

Roslynn chỉ biết đứng đó, không nói nổi điều gì. Nếu không phải vì cái nụ cười sáng chói Frances dành cho nàng, một nụ cười nàng đã không nhìn thấy nhiều năm nay, có thể làm cho nàng tin vào những gì nàng vừa nghe thấy. Những giọt nước mắt chối bỏ điều đó. Những giọt nước mắt.....

- Vậy tại sao cậu khóc?

Frances rung lên vì cười:

- Mình dường như không thể chịu đựng được điều đó. Mình đã là đồ ngốc, Ros. George nói rằng anh ấy yêu mình, anh ấy luôn luôn yêu mình.

- Cậu, cậu tin anh ta?

- Ừ - Và với sự kiên quyết hơn nữa – Đúng thế !

- Nhưng, Fran

- Cô sẽ không cố gắng làm cô ấy đổi ý, phải không Phu nhân Malory ?

Roslynn giật nảy mình và quay lại để thấy cái nhìn không thân thiện nhất nàng đã từng nhận được từ một người đàn ông với gương mặt điển trai như George Amherst khi anh thông thả đi về phía hai người. Và giọng anh cũng tràn đầy sự đe dọa, đôi mắt xám thì lạnh nhạt.

- Không – nàng nói một cách không thoải mái – Tôi không nghĩ tới chuyện

- Tốt !

Sự biến đổi diễn ra ngay lập tức, nụ cười của anh làm lóa mắt.

- Bởi vì giờ đây tôi biết cô ấy vẫn yêu tôi, tôi sẽ không để ai xen vào giữa chúng tôi nữa.

Ngụ ý ở đó, rõ ràng như sự ấm áp tỏa ra từ ánh mắt anh, rằng « bất cứ ai » cũng bao gồm cả Frances nữa. Và cũng rất rõ ràng để thấy là Frances

rùng mình bởi câu cảnh báo tế nhị đó. Cô ôm lấy một Roslynn đang lấy làm thú vị, thì thầm hạnh phúc vào tai nàng.

- Cậu thấy là giờ tại sao mình lại không nghi ngờ sự thành thực của anh ấy rồi chứ? Anh ấy không kỳ diệu sao?

Kỳ diệu? Roslynn muốn ghen luôn. Người đàn ông đó là một kẻ phóng đảng, một tên ăn chơi trụy lạc. Chính Frances là người đã cảnh báo nàng về chuyện tin tưởng những người đàn ông như vậy, và giờ đây bạn nàng, sẵn sàng cưới một người đã làm cho trái tim cô ấy tan vỡ.

- Mình hi vọng cậu sẽ tha thứ cho chúng mình vì rút lui khỏi đây, bạn yêu quý – Frances nói khi cô bước lùi lại, một nỗi e thẹn nhuộm hồng má cô khi cô nói nốt George và mình có rất nhiều chuyện cần nói với nhau.

- Anh chắc cô ấy sẽ hiểu là chúng ta muốn ở một mình lúc này đến mức nào, Franny – George thêm vào khi anh vung cánh tay qua eo Frances, kéo cô về gần mình hơn một cách sỗ sàng – Sau mọi chuyện thì, cô ấy cũng vừa mới cưới mà.

Lần này Roslynn bị ghen thật, nhưng may mắn là, không ai trong số họ nghe thấy, quá bận bịu với việc nhìn tha thiết vào đôi mắt mỗi người để có thể chú ý tới cái gì khác. Và làm thế nào đó mà nàng phải trả lời lại một câu gì đó thích hợp, và không tới một phút sau nàng đã thấy mình đứng lại một mình trong phòng khách, nhìn chăm chăm sững sốt vào sàn nhà, bị tấn công dồn dập bởi những cảm xúc mâu thuẫn nhau mà không một điều nào trong số chúng có thể chiến thắng để xua đi sự bối rối của nàng.

- Anh thấy là em đã nhận được những tin tức tốt.

Roslyn chậm chậm quay về phía cửa, và trong một thoáng mỗi một suy nghĩ đều rời bỏ nàng khi nàng thấy ánh mắt của chồng nàng. Anh đã mặc xong một chiếc áo khoác sa tanh màu ngọc lục bảo đậm, với viền trắng tuyết chạy từ cổ anh xuống. Và anh cũng chải lại mái tóc của mình theo một kiểu cách coi thường những phong cách được ưa chuộng hiện giờ, nhưng trông nó thật mềm mại khi nó buông xuống một cách vô kỷ luật, rủ xuống hai bên thái dương anh với những đường lượn song dày đen như gỗ mun. Anh trông quá quyến rũ, không có lời nào miêu tả nổi, quá đẹp trai tới mức nàng thấy tim mình đập liên hồi.

Nhưng rồi nàng thấy thế đứng của anh, cái mà giờ đây rất quen thuộc với nàng, vai anh tựa vào khung cửa, hai cánh tay vòng quanh ngực, - và sự tự mãn. Chết tiệt, cứ như là nó nhỏ giọt ra từ anh, cái điệu cười tự mãn, ánh hài hước trong đôi mắt màu xanh cobalt, làm cho mắt anh càng xanh hơn đối lập với màu xanh đậm của chiếc áo khoác anh mặc. Anh là một con công tự mãn với bản thân mình, một tên phóng đảng và khoe khoang điều đó với cái tính kiêu ngạo của đàn ông thông thường của mình.

- Không có gì để nói sao, em yêu, sau khi em làm mọi chuyện om sòm lên chẳng vì gì cả?

Giờ thì anh đang chế nhạo nàng, nhai đi nhai lại chuyện đó. Hàm nàng nghiến lại, những ngón tay nắm chặt hai bên hông. Những cảm xúc của nàng đã tìm được đích hướng tới. Tức giận. Nhưng anh vẫn chưa nói xong. Anh phải đi tới cùng.

- Chắc hẳn chuyện đó rất là lung túng, khi có một người bạn gái từng gieo mầm cho sự bất tín nhiệm với nam giới của em lại hóa ra một kẻ phản bội và tin tưởng một người đàn ông. Điều đó cho ta thấy một tia sáng mới cho mọi chuyện, phải không?

- Anh

Không, nàng sẽ không làm thế. Nàng từ chối chuyện la hét giống như một người vợ chua ngoa đánh đá một lần nữa trước sự thích thú của người hầu.

- Thực ra- nàng đáp giữa hai hàm răng nghiến chặt – trường hợp của cô ấy không thể so sánh với của em được.

Và rồi nàng rít lên:

- Cô ấy sẽ hiểu ra vào sáng mai.

- Vì đã biết tính George, anh nghi ngờ chuyện đó. Điều duy nhất bạn em sẽ có trong tâm trí cô ấy là cách cô ấy trải qua đêm nay thế nào. Nghe có quen thuộc không? Nàng cố gắng đấu tranh, kìm nó lại, nhưng má nàng trở nên hồng hào hơn bởi màu sắc bất chấp những nỗ lực của nàng.

- Anh thật đáng ghê tởm, Anthony. Họ rời khỏi đây để nói chuyện thôi.

- Nếu em nói vậy, em yêu.

Giọng nói hạ mình của anh làm nàng bối rối. Dĩ nhiên, anh nói đúng. Nàng biết điều đó. Anh biết điều đó. Rõ ràng một cách đáng xấu hổ tại sao George và Frances lại vội vã rời đi như thế. Nhưng chết tiệt đi nếu nàng để cho anh biết chuyện đó! Một cách cương quyết, nàng nói:

- Em tin là em bắt đầu có một cơn đau đầu. Nếu như anh thứ lỗi cho em... Nhưng nàng phải dừng lại khi tới cánh cửa, không gian vẫn bị choán chỗ bởi tư thế đứng của anh:

- Anh không phiền chứ? – Nàng hỏi một cách gay gắt.

Anthony chậm chậm đứng thẳng lên, thích thú nàng nàng quay lưng lại anh bằng cách xoay người ép mình lại để đi qua mà không chạm vào anh.

- Hèn nhất – anh nói nhẹ nhàng và cười lục khục khi nàng dừng lại nửa đường băng qua sảnh, vai nàng cứng lại. – Và anh tin rằng anh nợ em một bài học trên một chiếc ghế, đúng không?

Anh nghe nàng thở hổn hển trước khi nàng chạy ào lên. Tiếng cười của anh đuổi theo nàng.

- Hẹn lần khác nhé, em yêu.

Chương XXXIII

Bước qua cánh cửa đôi lớn của phòng khiêu vũ hoành tráng của Edward Malory hai đêm sau sự đào ngũ của Frances về phe kẻ thù, Roslynn đã nghĩ vậ về cuộc đoàn tụ của cô ấy với Amherst, Roslynn khựng lại một lúc, kéo theo chuyện cả hai người hộ tống nàng cũng phải dừng lại. Rất nhiều chiếc xe ngựa đỗ trước biệt thự nhà Malory đã cho thấy gì đó, nhưng kể cả vậy, họ cũng đã không thể nào được giải thích trước về gần hai trăm khách mời tụ tập trong căn phòng lớn trước mặt nàng.

- Em đã nghĩ đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ giữa gia đình và bạn bè – Roslynn bình phẩm với Anthony, không thể giữ được sự cứng rắn trong giọng nói của nàng hơn nữa.

Sau tất cả, bữa tiệc này là dành cho họ. Nàng đáng lẽ phải được cảnh báo trước.

- “Không có gì to lớn lắm”, em nhớ từng lời của anh trai anh nói mà.

- Thực sự thì, đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ trong những thú vui của Charlotte thôi.

- Và em cho rằng tất cả những người này đều là bạn của anh?

- Anh ghét phải làm em vỡ mộng, em yêu, nhưng anh không nổi tiếng thế đâu – Anthony cười lục khục – Khi anh chàng Eddie nói tới bạn bè của gia đình, anh tin là anh ấy muốn nói tới bạn bè của mỗi một thành viên trong gia đình, hay có vẻ là thế. Em ăn mặc thích hợp rồi.

Nàng không lo lắng về chuyện nàng ăn mặc ra sao. Chiếc váy dạ hội màu xanh rêu bằng tơ, với đường viền đen trên những dải sa tanh vòng quanh mép tay áo, cổ áo xẻ sâu, và đường viền chiết eo cao, chắc chắn thích hợp với mọi kiểu vũ hội, và vũ hội này chắc chắn là một trong số đó. Găng tay buổi tối màu đen và giầy sa tanh mềm hoàn thành tất cả bộ trang phục, nhưng chính những viên kim cương, đeo trên tai, cổ, cổ tay, và vài ngón tay, điều làm nàng nghĩ nàng hoàn hảo, kể cả có phải xuất hiện trước hoàng tử Regent.

Nàng không nói thêm gì. Anthony thực ra thì không phải đang chú ý tới nàng, anh chậm rãi đảo mắt khắp căn phòng, điều khiến cho nàng có một phút để nhìn anh, chỉ một lúc thôi. Nàng bắt mình phải nhìn đi chỗ khác, khép chặt răng. Đến cùng với Anthony và James, hai người đàn ông đẹp trai nhất London, nàng đáng lẽ nên tự hào không kể xiết, và sẽ là thế nếu nàng đã cân nhắc tới chuyện đó. Nhưng điều duy nhất có trong tâm trí Roslynn là làm thế nào nàng có thể thoát khỏi sự giám sát của chồng nàng sớm. Sau chuyến đi không thể chịu đựng nổi tới đây, nàng bắt buộc phải ngồi cạnh anh trong xe ngựa, lúc này nàng đang có một đồng lo lắng muốn la lên.

Chuyến đi đáng lẽ không tệ tới mức đó, những chiếc ghế chắc chắn là đủ rộng, nhưng Anthony đã cố ý kéo nàng lại gần, vòng một cánh tay cứng ngắc quanh vai nàng, và nàng không thể làm gì khi mà James ngồi bên kia họ, yên lặng quan sát cả hai với sự hài hước không đúng chỗ của anh.

Nhưng đó chính là tại sao Anthony lại làm điều đó. Bởi vì anh biết rõ rằng nàng không thể gây chuyện ngay trước mặt anh trai anh. Nhưng đúng là địa ngục, niềm hạnh phúc như tra tấn đó, cảm thấy đùi anh cùng hơi nóng dựa vào đùi nàng, hông anh, sườn anh dựa vào quá gần. Và cái tay đáng nguyên rủa của anh không để yên lấy một phút, nhưng ngón tay không ngừng ve vuốt cánh tay trần của nàng ở giữa cái tay áo ngắn của chiếc áo dạ hội và cái găng tay dài tới khuỷu của nàng. Và anh biết chính xác nó tác động tới nàng như thế nào. Cho dù nàng cứng đờ như một tấm ván, nàng vẫn không ngăn nổi những tiếng thở dài trở nên gấp gáp, trái tim nàng đập liên hồi, hay là những cái gai ốc nổi lên đầy tổ cáo dưới những ngón tay anh, mang tới hết cái rùng mình này tới cái rùng mình khác nói với anh những động chạm vô hại của anh có ảnh hưởng thế nào.

Chuyến đi dường như kéo dài vô tận, trong khi nó không hơn gì chuyện đi qua một vài tòa nhà từ Piccadilly tới quảng trường Grosvenor, nơi Edward Malory sống cùng vợ và năm đứa con của ông. Và cho dù họ đã tới nơi và Roslynn có thể thở lại như bình thường bằng việc ngăn ra một khoảng cách giữa mình và Anthony, nàng biết rằng còn lâu nữa nàng mới có thể hoàn toàn thoát khỏi anh.

Là những vị khách danh dự của buổi tiệc, những lễ nghi xã giao buộc họ phải ở cùng nhau trong những lúc giới thiệu, và giờ thì nàng thấy chuyện đó sẽ kéo dài tới mức nào, với quá nhiều khách khứa cần gặp. Nhưng vào lúc mà nàng gặp được vị khách cuối cùng thì....

Tất cả người nhà Malory đều ở đây. Nàng thấy Regina và Nicholas đứng cùng vài đứa con của Edward, Jason và con trai của ông Derek đứng cạnh bàn giải khát, cùng với Jeremy, người đã tới sớm hơn để giúp Charlotte- cô của cậu với những công việc trang hoàng cuối cùng, nhìn vào những trang trí đó cũng có thể thấy qua chuyện tất cả những bông hoa trong vườn nhà Charlotte đã nở rộ.

Và rồi nàng nhận ra sự im lặng bao trùm cả căn phòng. Bản thân họ đang bị chú ý, và nàng rên thầm, cảm thấy cánh tay của Anthony trượt quanh eo nàng tạo nên một cảnh tượng rất đáng yêu. Có phải sẽ chẳng có sự chấm dứt cho cái thái độ tùy tiện của anh đêm nay hay không?

Dường như là không, bởi anh chẳng thả nàng ra khi Edward và Charlotte xuất hiện bên cạnh họ cùng một nhóm người theo sau, và công việc giới thiệu bắt đầu. Đoạn ngắt quãng duy nhất là khi họ phải mở màn khiêu vũ như những vị khách danh dự của bữa tiệc, và thêm một cái cơ khác để cho Anthony tiếp tục dầy vò nàng với sự gần gũi của anh. Nàng đã sớm gặp được những người bạn của anh, cả một hội những tên phóng đảng kinh khủng nhất có thể tưởng tượng nổi.

Không ai trong số họ là không liếc mắt đưa tình với nàng một cách trơ tráo, tán tỉnh nàng, hay đùa cợt cùng những lời bóng gió tinh quái. Họ đang thích thú. Họ cư xử thái quá. Và họ xoay sở để tách nàng ra khỏi Anthony với hết điệu nhảy này tới điệu khác, cho tới khi nàng cuối cùng phải nài xin một giây lát nghỉ ngơi, còn Anthony thì vẫn mất dạng. Cuối cùng thì Roslynn cũng cảm thấy nàng có thể thư giãn và tự mình tận hưởng mọi thứ.

- Coi nào, Malory, anh có định chơi bài hay không thế? – Quý ngài John Willhurst nói một cách cường điệu khi Anthony đứng lên khỏi bàn lần thứ ba trong vòng chưa tới một giờ.

Cả hai người chơi khác căng thẳng khi Anthony đặt cả hai bàn tay của mình lên bàn và ngả người về phía Willhurst.

- Tôi đuổi chân của mình thôi, John. Nhưng nếu anh có vấn đề gì với chuyện đó, anh biết anh có thể làm gì mà.

- Khô- không hẳn – John Willherst thốt ra.

Ông ta là hàng xóm của Jason và đã biết rõ từ những kinh nghiệm trong quá khứ là những cơn giận của anh em nhà Malory khi bùng nổ thế nào, ông ta đã lớn lên cùng họ. Ông đã nghĩ về cái gì cơ chứ?

- Tôi đi kiếm chút đồ uống mới cho mình.

Rồi Willhurst nhanh chóng rời khỏi bàn trong khi Anthony bắn cho những người chơi khác một cái nhìn xem xem liệu có thêm lời phản đối nào không. Không có gì thêm nữa. Một cách bình thản, như thể anh không phải vừa mới ở trên bờ vực của việc thách đấu với một người bạn cũ của gia đình, Anthony cầm lấy đồ uống của anh và rời khỏi phòng chơi bài. Anh dừng lại tại nơi anh đã dừng trước đó, cửa vào phòng khiêu vũ, mắt anh lia khắp đám đông cho tới khi anh tìm thấy điều gì kéo anh lại đây hết lần này tới lần khác.

Quý tha ma bắt nàng đi, anh thậm chí chẳng thể chơi nổi một ván bài đơn giản khi Roslynn ở trong phạm vi gần như thế. Chỉ việc biết được nàng ở gần vậy thôi, nhưng lại ở nơi anh không thể để mắt tới nàng, hủy hoại hết khả năng tập trung của anh, nhiều tới mức anh đã thua gần một ngàn bảng. Không hay chút nào. Anh không thể ở gần như thế mà không chạm vào nàng, nhưng anh cũng không thể tránh xa khỏi nàng được.

Bên kia căn phòng, Conrad Sharp huých vào sườn James:

- Chú ta quay lại rồi kìa.

James liếc về hướng Conrad đã chỉ và cười thầm khi thấy Anthony nhăn nhó với vợ mình khi nàng đang quay cuồng trên sàn khiêu vũ.

- Một gương mặt thì đáng cả ngàn lời, đúng chứ. Tôi có thể nói em trai yêu quý của tôi không phải đang hạnh phúc chút nào.

- Anh có thể cứu vãn tình thế nếu có một cuộc nói chuyện nhỏ với quý cô đó và làm cô ấy hiểu ra sự thực.

- Tôi cho rằng tôi có thể.

- Nhưng anh sẽ không làm?

- Và làm mọi chuyện dễ dàng hơn cho Tony sao? Thôi nào, Connie. Nhìn chú ta tự mình loay hoay vượt qua chuyện này thì vui hơn chứ. Chú ta đã bị hắt hủi thế bao giờ đâu. Chắc chắn chú ta có thể đào được cái lỗ sâu hơn trước khi chú ta phải cúi đầu.

- Nếu như chú ta có cúi đầu.

- Niềm tin của anh đâu rồi, anh bạn? Người nhà Malory luôn luôn chiến thắng vào lúc cuối – Nói tới đây James cười lục khục – Bên cạnh đó, cô ấy đang dần yếu thế hơn, nếu như anh không để ý tới. Cô ấy cũng không thể ngăn mắt mình thôi tìm kiếm chú ta khắp căn phòng. Nếu như có người phụ nữ nào đang day dứt, đó hẳn phải là quý cô Roslynn.

- Chỉ là cô ấy không biết chuyện đó, tôi cho là thế?

- Khá đúng.

- Và cả hai người đang cười chuyện gì vậy? – Regina hỏi khi cô và Nicholas nhập hội với họ.

James trao cho cô một cái ôm nhẹ.

- Những điểm yếu của đàn ông, cháu yêu. Thỉnh thoảng chúng ta có thể là những thằng đàn.

- Tự nói mình ấy, ông già – Nicholas đốp lại.

- Thực sự thì ta cũng tính cả mình đấy chứ - James đáp lại, lời châm biếm đi từ miệng anh khi ánh mắt anh di chuyển tới đứa cháu rể - Nhưng chú mày là một trường hợp hàng đầu.

- Cừ thật – Regina thở dài cau giận, liếc nhìn lại cả hai trước khi cô phớt lờ họ để móc cánh tay mình quanh khuỷu tay của Conrad.

- Connie, chú có thể cứu cháu bằng một điệu vũ chứ? Cháu mệt với chuyện bị vấy đầy máu bởi sự chém giết nhau của hai người họ lắm rồi.

- Rất vui, sóc nhỏ - Connie cười.

James khụt khịt khi anh nhìn cả hai xoay đi.

- Nó nói điều đó khá rõ ràng, phải không ?

- Ông không biết tới một nửa những chuyện đó đâu – Nicholas càu nhàu với bản thân mình hơn – Cứ cố gắng ngủ trên ghế sofa khi ông có một người vợ tức giận mình. James không thể ngăn được. Anh phá ra một tràng cười.

- Chúa ơi, chú mày cũng vậy hả ? Đáng giá đấy, cậu nhóc. Chết tiệt ta đi nếu không phải thế. Và cái chú mày vừa nói đáng để

- Tôi không tha thứ cho ông đâu, chính vậy – Nicholas nhăn nhó trước sự thích thú với cái giá anh phải trả - Và cô ấy biết rõ điều đó. Mỗi lần ông và tôi cãi cọ, cô ấy trút mọi chuyện lên tôi sau đó. Dù sao thì, lúc quý quái nào ông sẽ rời khỏi London đây ?

- Úi chà, nhưng điều đó lại trở thành nguồn của sự đam mê còn gì – James tiếp tục cười – Nếu điều đó làm chú mày ngủ trên sofa, cậu bé, ta có thể không bao giờ rời đây.

- Ông thật nhẫn tâm, Malory.

- Ta thích nghĩ như thế. Nếu có an ủi được chút gì, ta đã tha thứ cho chú mày từ lâu rồi.

- Hào hiệp làm sao, khi ông có lỗi tất cả khi là người gây ra mọi chuyện hả. Tất cả những gì tôi làm là đánh bại ông trên biển

- Và quăng ta vào tù – James đáp lại, không còn thấy vui nữa.

- Ha ! Đó là sau khi ông đẩy tôi vào giường mình để phục hồi sau trận đòn của ông, gần như khiến cho tôi lỡ mất lễ cưới của chính mình.

- Cái mà chú mày phải được kéo lê tới – James chỉ ra một cách chua cay.

- Đúng là lời nói dối tởm lợm mà !

- Thật không ? Được rồi, chú mày không thể nào chối được việc anh em ta đã phải có chút can thiệp vào chuyện kéo chú mày trở lại đây. Có phải ta nên ở đó vào cái lúc

- Nhưng ông đã ở đó, ông già- lén lút quanh các con đường cố gắng mai phục tôi.

- Lén lút ? Lén lút hả ? – James quát âm ầm.

Nicholas rên rỉ:

- Giờ thì ông vừa làm chuyện đó với cái tiếng quát tháo của mình rồi đấy.

James nhìn theo ánh mắt Nicholas để thấy Regina không còn đang khiêu vũ nữa. Cô đang đứng giữa sàn khiêu vũ nhìn hai người đàn ông không hề hài lòng chút nào, với Connie đứng cạnh cô, cố gắng trông như thể anh ta cũng không hề nghe họ lên giọng với nhau.

- Ta tin rằng ta có thể dùng thêm cốc nữa – James nói bất ngờ, cười lục khục – Cứ thường thức cái ghế sofa của mình nhé, cậu bé.

Và anh rời bỏ Nicholas để tới bàn giải khát. Trên đường ngang qua chỗ Anthony, anh không thể kìm được chuyện bình phẩm.

- Chú và Montieth phải trao đổi ý kiến với nhau đi, em trai. Cậu ta cũng đang chịu đựng chứng bệnh như chú, biết không hả.

- Đúng thế hả? – Anthony đưa mắt khắp phòng cho tới khi mắt anh gặp Nicholas.

Anh thêm vào một cách khô khan.

- Nếu đúng thế, cậu ta rõ ràng đã tìm ra cách để sửa chữa nó.

James cười, nhìn thấy Nicholas hôn vợ mình một cách trắng trợn không thèm đếm xỉa tới đám khán giả họ đang thu hút.

- Chết tiệt nếu cậu ta không đạt được chuyện gì từ đó. Regan không thể mắng nhiếc gì cậu ta nếu nó không thể để môi mình thoát ra.

Nhưng Anthony chẳng còn ở đó để nghe nhận xét này. Anh đã nghe thêm lần nữa, và một trong rất nhiều lần, tiếng cười phát ra từ họng Roslynn mà câu nói hóm hình nào đó của anh chàng đi cùng nàng hiện giờ thốt ra. Đi len lỏi qua đám đông những người khiêu vũ cho tới khi anh đến bên cặp đôi, anh đập vào vai Justin Warton không hề nhẹ nhàng gì, khiến họ ngưng lại đột ngột.

- Có gì không ổn sao, Malory? – Justin hỏi một cách thận trọng, cảm thấy sự đe dọa ngầm của thái độ và biểu hiện của Anthony.

- Không hẳn – Anthony mỉm cười cương quyết, nhưng tay anh đưa ra kéo Roslynn khi nàng bắt đầu lẩn đi chỗ khác – Chỉ là lấy lại những gì của tôi thôi.

Và với một cái gạt đầu cốc lốc, anh xoay vợ mình trong điệu valse vẫn đang tiếp diễn.

- Vui vẻ chứ, em yêu?

- Vui chứ - Roslynn đống lại, vẫn ngoảnh đi không nhìn vào mắt anh. Dấu hiệu duy nhất cho thấy lời ám chỉ đã đánh trúng đích là cái siết nhẹ của những ngón tay anh trên eo nàng.

- Vậy chúng ta về nhé?
- Không – nàng nói quá nhanh.
- Nhưng nếu em không thấy vui...
- Em-đang-thấy-vui – nàng rít lên.

Anh mỉm cười nhìn xuống nàng, nhìn thấy mắt nàng đảo khắp căn phòng, tới bất cứ nơi đâu trừ anh. Anh kéo nàng lại gần hơn, và thấy mạch nàng đập nhanh hơn ở cổ, và tự hỏi nàng sẽ làm gì nếu anh dùng chiến thuật như của Montieith. Anh hỏi nàng:

- Em sẽ làm gì, em yêu, nếu anh kết thúc điệu nhảy này bằng một cái hôn?
- Cái gì cơ?

Anh thấy mắt nàng nhanh chóng quay trở lại phía anh hiện giờ.

- Điều đó làm em hoảng loạn, phải không? Tại sao vậy?
- Em không hoảng loạn.
- A, giọng Scot của em, một dấu hiệu chắc chắn của
- Anh có im đi không! – nàng rít lên, lời trêu chọc của anh cũng làm nàng cảnh giác, nàng lờ một nhịp trong điệu nhảy.

Anthony khẽ cười và quyết định không gây trở ngại cho nàng lúc này. Bắt đầu chuyện gì đó trong một phòng khiêu vũ không chỉ là một sở thích tồi mà còn chẳng đưa anh tới đâu cả. Chú ý vào gia tài kim cương lấp lánh trên người nàng theo mỗi bước quay về phía ánh sáng, anh nói với giọng băng quơ:

- Một người đàn ông phải cho một người phụ nữ đã có tất cả mọi thứ điều gì bây giờ?
- Điều gì không thể mua được – Roslynn đáp trả một cách lơ đãng, vì nàng vẫn còn đang bận nghĩ về chuyện gì có thể xảy ra khi điệu vũ này kết thúc.
- Trái tim anh ấy, chẳng hạn?
- Có thể- không- em muốn nói- nàng lấp bắp một lúc, ngược lên nhìn anh, giọng nàng cay đắng khi nàng tiếp tục – Em không muốn trái tim anh, không còn muốn nữa.

Một tay vén những lọn tóc quăn trên thái dương nàng, anh khẽ hỏi:

- Vậy nếu nó đã là của em rồi thì sao?

Trong một thoáng, Roslynn đánh mất bản thân mình trong đôi mắt xanh sống động tình cảm của anh. Nàng thực sự bị cuốn về gần hơn với anh, gần như đã trao cho anh đôi môi nàng, không nghĩ tới căn phòng đông đúc và những gì ngăn cách họ.

Nhưng nàng sức tỉnh với một hơi thở và lùi lại, nhìn chăm chăm anh lần nữa. Tức giận với bản thân, nàng nói:

- Nếu trái tim anh là của em, vậy em có thể làm gì với nó như em muốn, và em sẽ chọn việc cắt nó thành từng mảnh nhỏ trước khi em trả nó lại.

- Cô nàng nhẩn tâm.

- Không hẳn – nàng mỉm cười châm biếm, làm anh thích thú cho dù nàng không biết chuyện đó.

- Trái tim anh nằm ở nơi nó có bốn phận phải ở, và đó cũng là nơi nó đang ở.

Với câu nói đó, nàng thành linh giật mạnh khỏi vòng ôm nói lỏng của Anthony và hối hả đi về hướng những anh trai của anh. Sự hiện diện của họ là nơi duy nhất nàng cảm thấy an toàn trước những lời trêu chọc trơ tráo của Anthony và những cái động chạm được cho là vô tội của bàn tay ve vuốt của anh.

Chương XXXIV

George dùng cái vòng sắt ở cửa gõ nhanh mấy tiếng, rồi đứng lùi lại, huyết sáo một điệu vui nhộn trong khi anh đứng đợi. Dobson ra mở cửa.

- Ngài vừa để lỡ ông chủ mất rồi, thưa ngài, chừng năm phút trước – Dobson thông báo cho anh trước cả khi George nói chuyện của mình.

- Quý thật, và lúc này tôi đã nghĩ là tôi có thời gian để mà phung phí – George đáp lời, nhưng anh không nản lòng – Vậy, có ông ở đây. Sẽ dễ dàng tìm thấy anh ta thôi.

George lên lại con ngựa đực giống màu hồng của anh và nhắm tới Hyde Park. Anh biết những con đường ưa thích của Anthony, những con đường tránh ra khỏi Rotten Row, nơi những tiểu thư xuất hiện. Anh đã cùng Anthony đi ngựa vài lần vào buổi sáng, nhưng những lần đó đều là sau một đêm chè chén chơi bời, khi mà không ai trong số họ đã lên giường đi ngủ.

Thực sự thì anh chưa bao giờ thức dậy vào cái giờ phiền phức này để cưỡi ngựa hay làm bất cứ chuyện gì khác, cho tới gần đây.

George tiếp tục huýt sáo, tâm trạng của anh phấn chấn tới mức anh có thể bay bổng được. Những thói quen của anh đã thay đổi trong ba ngày vừa qua, một cách quyết liệt, nhưng anh chưa bao giờ có thể hạnh phúc hơn. Đi ngủ sớm, thức dậy sớm, và trải qua mỗi ngày cùng với Fanny. Không, anh không thể hạnh phúc hơn nữa, và anh nợ Anthony tất cả chuyện đó. Nhưng anh vẫn chưa có cơ hội cảm ơn bạn mình, đó là lý do tại sao anh đã nghĩ tới chuyện cưỡi ngựa cùng Anthony sáng nay.

Đi vào công viên, anh đẩy nhanh tốc độ của mình để bắt kịp Anthony, nhưng phải một lúc sau anh mới phát hiện ra Anthony ở một khoảng cách xa phía trước, và đó chỉ vì Anthony đã dừng lại trước một đường chạy dài mà anh thường dùng cho những cuộc đua ngựa hết tốc lực. George vẫy tay anh, nhưng trước khi anh có thể la lên để Anthony nghe thấy, một tiếng súng vang lên.

Anh nghe thấy nó, chỉ là anh không tin được. Anh thấy ngựa của Anthony chồm lên, quá cao tới mức gần như cả người lẫn ngựa đều ngã nhào ra sau, nhưng anh vẫn không tin. Anthony đã ngã ngựa.

Con ngựa đã lấy lại thăng bằng, nhưng rõ ràng nó vẫn còn hoảng sợ, né tránh qua lại, hất hất cái đầu của nó, lùi vào một bụi cây tránh xa cái làm nó sợ. Và một gã tóc đỏ cách Anthony chừng 20 yard (khoảng 280 m) cưỡi con ngựa dấu mình sau bụi cây trong chốc lát đã lao đi.

Anthony vẫn chưa đứng dậy, và mặc dù tất cả chỉ xảy ra trong vòng có vài giây, những mẩu nhỏ được ráp lại cùng nhau trong tâm trí George với sự rõ ràng làm cho tim anh ngừng đập. Anthony đứng lên, lùa một bàn tay vào tóc anh, và máu bắt đầu lưu thông lại trên gương mặt tái mét của George. Anh liếc qua lại giữa thằng cha tóc đỏ và Anthony đang gắng sức đứng trên chân mình, nhìn bề ngoài có vẻ không bị thương gì hết, và quyết định. Anh quay ngựa của mình lại đuổi theo gã tóc đỏ.

Anthony chỉ vừa mới giao con ngựa của anh cho người hầu đang chờ đợi để làm cho nó bình tĩnh lại khi George chạy nước kiệu tới sau anh. Quý tha ma bắt. Anh chẳng có tâm trạng nào gặp George và cái sự sôi nổi lạc

quan “ mọi thứ sẽ vào đúng chỗ” của anh ta. Không phải Anthony ghen tỵ với anh ta vì vận may của mình. Anh chỉ không cần được nhắc nhở lại rằng cái tình trạng của chính anh trái ngược thế nào thôi.

- Vậy là anh đã tự mình về nhà – George nhận xét, cười thầm trước cái cau mày trong chốc lát làm cho những đặc điểm của Anthony tối sầm lại -
- Vậy, không cái xương nào gãy chứ?

- Tôi cho là anh đã chứng kiến vụ ngã ngựa của tôi? Anh thật tốt khi giúp một tay trong chuyện tìm lại được con ngựa chết dẫm ấy của tôi.

George cười lục khục trước lời mỉa mai cố ý đó.

- Đã nghĩ là anh có thể làm chuyện đó, anh bạn.

Anh ném cho Anthony một mẫu giấy. Một bên mày của Anthony nhướn lên một chút khi anh đọc cái địa chỉ, cái chẳng có nghĩa gì với anh.

- Bác sĩ? Hay tên bán thịt? – anh căn nhắc.

George cười phá lên thẳng thừng, biết rõ là Anthony sẽ không giao phó con ngựa yêu quý của anh cho tên hàng thịt.

- Cả hai đều không phải. Anh sẽ tìm thấy gã tóc đỏ kẻ đã coi anh như một cái bia để tập bắn ở đó. Một thằng cha lạ hoặc. Hẳn thậm chí còn chẳng đợi xem anh ngã và rơi khỏi lưng ngựa. Có thể nghĩ hẳn là một tay súng giỏi.

Lúc này mắt Anthony lóe sáng.

- Vậy là anh đã đi theo hẳn tới địa chỉ này?

- Dĩ nhiên, sau khi tôi đã thấy anh kéo lê mấy cái xương bầm dập của mình trên mặt đất.

- Đương nhiên – Anthony cuối cùng cũng mỉm cười – Cảm ơn, George. Dấu vết của hẳn đã mờ đi vào lúc tôi lên lại ngựa.

- Hẳn ta là gã anh đang tìm à?

- Tôi muốn nói đó là một vụ cá cược chắc chắn.

- Anh sẽ ghé thăm hẳn ?

- Anh có thể tin chuyện đó.

George không chắc anh có thích cái ánh mắt lấp lánh lạnh lùng của bạn mình.

- Cần người đi cùng chứ ?

- Không phải lần này, anh bạn – Anthony trả lời – Cuộc gặp gỡ này bị trì hoãn lâu rồi.

Roslynn mở cửa vào thư phòng nhưng nhanh chóng thấy Anthony ngồi đằng sau chiếc bàn của anh, lau chùi một cặp súng. Nàng đã không nghe tiếng anh trở về từ chuyến đi ngựa lúc sáng. Nàng đã ở lại trong phòng mình một cách có chủ đích cho tới khi nàng nghe thấy anh đã đi, không muốn gặp mặt anh sau khi nàng tự biến mình thành con ngốc đêm qua.

Anthony đã rất thích thú khi nàng kéo Jeremy về nhà cùng họ từ buổi vũ hội, mặc cho những lời phản đối của cả thằng nhóc. Anh biết chính xác tại sao nàng không tin bản thân mình khi ở lại một mình cùng anh, cho dù chỉ trong một chuyến đi về gần như thế. Nhưng James đã rời vũ hội sớm cùng bạn anh, Conrad Sharp. Chỉ còn Jeremy là vật đệm cho nàng. Nàng không thể tượng tượng nổi việc ở một mình với Anthony sau cái cách anh chế giễu nàng cả tối. Lúc này nàng ở một mình cùng anh, tới để đổi một cuốn sách lấy cuốn khác trong cái thư viện nhỏ của anh. Nhưng anh chẳng nhìn lên khi nàng bước vào. Có thể nếu nàng rời đi nhẹ nhàng....

- Em muốn gì sao ?

Anh vẫn chẳng ngược lên. Roslynn nói qua kẽ răng:

- Không có gì là không thể đợi được cả.

Cuối cùng thì Anthony cũng chú ý tới nàng, mắt anh dán lên cuốn sách nàng đang ghì lấy quá chặt trong tay.

- A, sự đồng hành của những bà cô không chồng và những góa phụ. Không có gì so với được chuyện giết thì giờ bằng một cuốn sách hay khi em không có gì làm vào buổi tối, đúng không?

Nàng cảm thấy muốn quăng cuốn sách vào anh. Có phải anh luôn luôn bóng gió tới sự bất hòa của họ mỗi khi họ chạm trán nhau không? Anh không thể nào thôi làm vậy với nàng đủ lâu để nàng có thể đi tới những điều kiện về sự thiếu chung thủy của anh? Anh cư xử như thể nàng là phía có lỗi vậy. Nàng cau tiết lên với sự bất công của nó, và nàng tấn công lại.

- Chuẩn bị cho một trận đấu sao, thưa ngài? Em vừa nghe được đó là một trong những trò giải trí ưa thích của anh. Lần này là ông chồng không may

nào vậy?

- Chồng? – Anthony mỉm cười một cách mạnh mẽ - Không hẳn, em yêu. Anh nghĩ anh sẽ làm khó em. Có lẽ nếu anh để cho em rút ra chút máu của anh, em có thể thương cảm hơn, và cuộc chiến nho nhỏ của chúng ta có thể kết thúc.

Miệng nàng rớt xuống tối thiểu là năm giây trước khi nàng ngậm nó lại.

- Nghiêm túc mà nói – anh nhún vai – anh họ yêu quý của em vừa quyết định rằng nếu anh ta có thể khử được ông chồng hiện thời của em, anh ta sẽ có được cơ hội khác cùng em.

- Không! – Roslynn thở hỗn hên, mắt nàng mở to – Em không bao giờ nghĩ tới

- Em không à? – anh ngắt ngang một cách khô khốc – Được, đừng để nó làm em bận tâm, em yêu. Anh biết chuyện đó rồi.

- Anh muốn nói anh đã cưới em dù biết rõ anh đặt cuộc sống của mình trong vòng nguy hiểm ư?

- Một số điều đáng để đặt cuộc sống của một người vào cảnh hiểm nghèo – ít nhất anh cũng từng nghĩ vậy.

Lời chỉ trích như châm vào nàng, quá đau khiến nàng không thể chịu đựng chuyện đối mặt với anh thêm phút nào nữa và chạy khỏi thư phòng, lên phòng nàng, nơi nàng cảm thấy an toàn để khóc òa lên.

Ôi chúa ơi, nàng đã nghĩ mọi chuyện sẽ qua một khi nàng kết hôn. Nàng chưa bao giờ mơ tới chuyện Geordie sẽ cố gắng giết chồng nàng. Và chồng nàng giờ đây là Anthony. Nàng không thể chịu nổi nếu có chuyện gì xảy đến với anh vì nàng. Nàng phải làm gì đó. Nàng phải tìm ra Geordie và tự mình nói chuyện với hắn, cho hắn gia sản, hay bất kỳ thứ gì.

Không có gì được phép xảy ra với Anthony. Quyết tâm làm vậy, Roslynn lau khô mắt nàng và đi xuống dưới lầu lần nữa để nói với Anthony chuyện nàng đã quyết định. Họ sẽ dứt lốt cho Geordie. Dù sao đi nữa tất cả những gì hắn muốn là tiền mà thôi.

Nhưng Anthony đã đi khỏi.

Chương XXXV

Giờ thì Anthony đã thấy tại sao cả anh lẫn thám tử của anh không có được chút may mắn nào trong việc xác định nơi trốn của Cameron. Gã người Scot đã chuyển ra khỏi khu bến tàu, thuê một căn hộ ở khu tốt hơn của thành phố, điều đáng ngạc nhiên khi mà những căn hộ ở đó có giá thuê đắt hơn trong mùa này. Chủ đất, một gã khá hợp tính với hẳn, chấp nhận rằng Cameron chỉ ở đó trong một vài ngày, và đúng vậy, lúc này đúng là hẳn thế.

Gã chủ đất không thể nói được là hẳn có ở một mình hay không. Điều đó không tạo nên sự khác biệt nào với Anthony. Campell là cái tên Cameron đang dùng, và Anthony có chút nghi ngờ rằng nó không có thật. Anh đã tìm thấy đối tượng của mình. Anh cảm thấy điều đó. Máu anh nói chắc điều đó, chất adrenalin chảy tràn xuyên qua mạch máu của anh. Và một khi anh đã giải quyết được Cameron, anh sẽ giải quyết được chuyện với Roslynn. Chuyện để nàng đề ra luật lệ đã diễn ra lâu đủ rồi.

Căn phòng nằm trên tầng hai, cánh cửa thứ ba bên tay trái. Anthony gõ cửa nhẹ nhàng và chỉ phải đợi vài giây trước khi cánh cửa mở ra, cho anh cái nhìn đầu tiên về Geordie Cameron. Đôi mắt chính là thứ tố cáo hẳn, màu xanh da trời, và lóe lên khi hẳn nhận ra anh. Gã Scot mất vài phút trước khi sự khôn ngoan của hẳn quay trở lại và sự hoảng loạn qua đi, đủ để hẳn cố gắng sập cửa vào mặt Anthony. Một bàn tay đưa ra là đủ để ngăn cánh cửa đóng lại. Một cú xô mạnh và Geordie trượt tay khỏi tay nắm cửa, ngã chúi khi cánh cửa đập vào tường. Tức giận và cả lo lắng trộn lẫn một cách kinh khủng trong lòng Geordie.

Người đàn ông Anh đã không nhìn có vẻ mạnh như thế từ một khoảng cách. Anh ra trông cũng không có vẻ nguy hiểm đến thế. Và anh ta được cho là phải chết, hay ít nhất là bị thương nặng, bị đe dọa bởi việc biết được mình có một kẻ thù chết người như Geordie Cameron.

Roslynn sẽ bị hoảng loạn và rời khỏi sự bảo vệ của căn nhà trên đường Piccadilly, và Wilbert cùng Thomas sẽ ở đó để tóm cô ta. Tên người Anh này không được dự tính là sẽ xuất hiện tại chỗ của Geordie, trông khỏe mạnh một cách vô cùng thế này, môi cong thành một nụ cười đáng ngại làm cho Geordie run hơn bất cứ thứ gì khác.

- Tao vui vì chúng ta không phải phí thời gian giới thiệu lẫn nhau nữa, Cameron – Anthony nói khi anh bước vào căn phòng, bắt buộc Geordie phải lùi lại – Tao sẽ rất chán nếu phải giải thích tại sao tao ở đây. Và tao sẽ cho mày một cơ hội cầu may, điều mà mày vừa cho tao sáng nay. Mày có phải là quý ông đủ để chấp nhận lời thách đấu của tao chứ?

Giọng nói lãnh đạm, thờ ơ khiến cho chút ít máu cạnh tranh trở lại với Geordie:

- Ha, tao không phải là thằng ngốc, tên kia.

- Điều đó đáng để bàn cãi đấy, nhưng tao đã không nghĩ chúng ta nên làm chuyện này theo cách thông thường. Vậy thì, cứ thế đi.

Geordie không thấy cú đấm đang tới. Nó tạo thành một góc vuông giáng thẳng vào cằm hăn và hăn loạng choạng ngã vào chiếc bàn ăn nhỏ của mình, làm gãy mấy cái chân bàn lỏng không, và xô luôn vào mấy chiếc ghế lưng thẳng khi chiếc bàn đổ, với Geordie nằm trên nó. Hăn nhảy lên bằng chân mình hầu như ngay lập tức, để thấy là gã người Anh bình thản cởi áo khoác của mình, chẳng hề vội vàng gì.

Geordie ngọ nguậy hàm hăn, thấy rằng nó vẫn còn nguyên, và nhìn xuống chiếc áo khoác của hăn nằm trên cuối chiếc giường bên kia căn phòng. Hăn tự hỏi có bao nhiêu cơ may để hăn có thể tóm được lấy khẩu súng trong túi cái áo. Không có cơ hội nào, hăn phát hiện ra điều này khi hăn quay người về chiếc giường, vừa khi bị quay vòng lại. Một quả đấm giáng vào phần thân giữa của hăn, một cú khác đập vào gò má.

Hăn ngã lăn trên sàn lần nữa, lần này chẳng thể nhanh nhẹn đứng dậy được nữa. Hăn còn chẳng thể thở. Thằng khốn đó có những cú đấm như đá tảng. Anthony tới đứng dưới chân hăn.

- Đó là cho vụ sáng nay. Giờ chúng ta sẽ đi vào vấn đề chính.

- Tao sẽ không đấu với mày – Geordie phun phì phì, ném thấy vị máu nơi răng hăn cắn vào má.

- Dĩ nhiên là mày sẽ, anh bạn yêu quý – Anthony trả lời với tông giọng nhẹ nhất – Mày thấy đấy, đó là cơ hội duy nhất mày có. Cho dù mày có tự vệ hay không, tao cũng sẽ lau cái sàn này bằng máu mày.

- Mày điên rồi!

- Không – Giọng Anthony đã thay đổi, tất cả sự hóm hỉnh biến mất – Tao hết sức nghiêm túc.

Anh cúi xuống để kéo Geordie đứng dậy trên chân hẳn. Geordie đá đạp để vùng ra, nhưng Anthony dùng đầu gối của mình để vô hiệu hẳn, giật phắt hẳn lên. Và hẳn thấy những cú đấm đá tảng đó giáng vào cằm hẳn lần nữa. Lần này hẳn chỉ loạng choạng lùi lại, và có thời gian lơ đãng của chính mình lên trước khi Anthony động tới hẳn.

Geordie tung ra một cú đấm phải và chẳng đánh trúng gì. Hẳn gặp đôi người lại khi hai cú thoi trúng đích nữa lún sâu vào bụng hẳn. Lúc này trước khi hẳn lấy lại được nhịp thở của mình, môi hẳn đập mạnh vào răng hẳn.

- Đủ-rồ-rồi – Hẳn cố gắng thốt lên.

- Đâu có dễ thế, Cameron - Anthony trả lời, chẳng thở hển hển hay gì trước những cú đòn của mình.

Geordie rên rỉ, và rên rỉ lần nữa với hai quả đấm tiếp theo. Hẳn có chút nổi điên trước nỗi đau làm tê liệt thế này. Trước đây hẳn chưa trải qua trận đòn nào trong đời hẳn. Hẳn không có cái tính cách chấp nhận nó như một người đàn ông. Hẳn bắt đầu la hét, tung ra những cú đấm điên cuồng.

Hẳn cười phá lên khi cuối cùng một cú đấm cũng trúng đích, khi hẳn mở mắt chỉ để thấy rằng, hẳn đã đấm vào tường, tự mình làm gãy ba đốt ngón tay của mình. Mũi hẳn cũng đã gãy, hẳn nhận ra khi hẳn chập chạp trượt xuống sàn. Hẳn nghĩ vậy là kết thúc rồi. Hẳn đã bị đánh. Hẳn biết điều đó. Hẳn bị thương khắp người. Hẳn chảy vô khối máu.

Vẫn chưa kết thúc.

Anthony kéo hẳn lên bằng cổ áo của hẳn, dựng hẳn dựa vào tường, và đơn giản giã thêm vào hẳn. Và dù cho Geordie có cố gắng né tránh những cú thoi, chúng vẫn cứ tới, luôn luôn đánh trúng đích một cách chính xác. Cuối cùng cũng tới lúc hẳn không còn cảm thấy chúng nữa. Cuối cùng chúng cũng dừng lại.

Hẳn sụp xuống sàn nhà lần nữa, chỉ đang ngồi bởi vì bức tường đang chống cho cái lưng hẳn. Máu văng tung tóe quanh hẳn từ miệng, mũi và vài vết cắt trên mặt hẳn. Hai cái xương sườn bị gãy. Cái ngón tay nhỏ trên

bàn tay trái của hắn cũng gãy luôn, bởi một trong những nỗ lực che chắn của hắn. Hắn chỉ có thể thấy bằng một con mắt, và tất cả những gì hắn thấy là Anthony đang chăm chăm nhìn xuống hắn với nỗi ghê tởm.

- Quỷ tha ma bắt. Mà không làm cho một người đàn ông thỏa mãn được gì cả, Cameron.

Điều đó buồn cười. Geordie cố gắng mỉm cười, nhưng hắn không có cảm giác gì trên môi cả, không thể nói là hắn đã cười hay không. Nhưng hắn cố gắng thốt ra được một từ.

- Đồ khốn.

Anthony lăm bắm và ngồi xổm phía trước hắn:

- Mà có muốn thêm nữa không?

Geordie rên rỉ:

- Khô- không thêm nữa.

- Vậy thì chú ý đây, thằng Scot. Cuộc sống của mày phụ thuộc nhiều vào chuyện đó đấy, bởi vì nếu tao phải tới tìm mày lần nữa, lần đó tao sẽ không dùng năm đấm của mình đâu. Giờ cô ấy là của tao, và gia sản của cô ấy cũng thế. Tao đã cưới cô ấy một tuần trước.

Câu nói lọt qua được nhận thức mờ nhạt của Geordie:

- Mày nói dối! Cô ta không đời nào cưới mày trừ khi mày ký vào cái hợp đồng ngu ngốc của cô ta, và không có thằng đàn ông nào biết suy nghĩ lại làm chuyện đó cả.

- Mày sai rồi. Tao đã ký nó, trước mặt các nhân chứng, và kịp thời đốt nó sau buổi lễ.

- Mày không làm. Chẳng ai chứng kiến chuyện đó.

- Có phải tao đã xao lãng không nói tới chuyện các nhân chứng đều có quan hệ họ hàng với tao?

Anthony chế nhạo. Geordie cố gắng ngồi thẳng lên, nhưng không thể.

- Vậy thì sao? Cô ta vẫn sẽ có lại đồng gia sản đó một khi tao làm cho cô ta trở thành một góa phụ.

- Chỉ là mày chưa học được bài học nào, phải không?

Anthony nói, nắm tay túm lấy cổ áo Geordie lần nữa. Geordie nhanh chóng nắm lấy cổ tay anh.

- Tao không định nói thế, tao không định, tao thề!

Lần này Anthony tha cho hẳn, quyết định đẩy lời nói dối đi xa hơn thay vì dùng sức mạnh thêm nữa.

- Nó không liên quan tới mày, cho dù tao có chết hay không. Theo như di chúc mới của tao, mọi thứ tao sở hữu, kể cả gia sản của vợ tao, sẽ thuộc về gia đình tao. Dĩ nhiên họ sẽ thấy là người vợ góa của tao không thiếu thốn gì, nhưng nếu không thế, cô ấy cũng không có gì nữa. Cô ta đã mất tất cả nó vào cái ngày cô ta cưới tao rồi – và mày cũng thế.

Một bên mắt của Geordie nheo lại giận dữ:

- Cô ta sẽ căm ghét mày vì đã lừa cô ta!

- Đó là chuyện của tao, phải không nào? – Anthony nhận xét khi anh đứng dậy – Chuyện của mày là cúot khỏi London trong tình hình hiện tại của mày ngay hôm nay. Nếu mai mà mày vẫn còn ở đây, tao sẽ bỏ tù mày vì cái trò mày làm trong công viên sáng nay.

- Mày không có bằng chứng.

- Không hả? – Anthony cười – Bá tước Sherfield đã chứng kiến toàn bộ sự việc và theo dõi mày tới tận đây. Chứ mày nghĩ làm thế nào mà cuối cùng tao lại tìm ra mày? Nếu lời khai của tao không tống mày vào tù, của anh ấy sẽ làm thế.

Anthony để lại hẳn lăm bầm về chuyện làm sao Anthony lại mong hẳn rời London khi hẳn thậm chí còn không nhắc mình lên khỏi sàn được.

Chương XXXVI

May mắn, Roslynn không gặp Anthony khi anh về nhà, vào lúc anh tắm và thay quần áo, cũng không còn bằng chứng nào còn lại của vụ ẩu đả. Những đốt ngón tay của anh có thể bị đau, nhưng nhờ có đôi găng tay anh đeo, không có vết cắt hay vết trầy xước nào bởi hàm răng của Cameron. Nhưng anh vẫn cảm thấy chán ghét với toàn bộ mọi chuyện.

Hẳn đã không gây khó khăn chút nào cho anh. Điều đó khiến cho anh rơi vào tâm trạng xấu, một điều không dẫn tới việc giải quyết được khó khăn tiếp theo của anh

– Roslynn. Thậm chí lúc này anh không quan tâm tới chuyện gặp nàng,

nhưng anh gặp may mắn, khi anh trên đường đi ra ngoài lần nữa, anh gặp nàng đi ra khỏi phòng khách.

- Anthony?

Anh cau mày trước giọng nói ngại ngần của nàng, vậy không giống nàng lúc thường lắm.

- Chuyện gì vậy?

- Anh đã – thách đấu George chưa?

Anh càu nhàu.

- Hẳn ta có chấp nhận đâu.

- Vậy là anh đã gặp hẳn ta?

- Anh đã gặp hẳn. Và em có thể thôi phòng vệ được rồi. Hẳn sẽ không còn làm phiền em lần nữa đâu.

- Anh đã

- Anh đã không làm gì hơn ngoài chuyện thuyết phục hẳn rời khỏi London. Hẳn có thể phải được khiêng đi, nhưng hẳn sẽ đi. Và đừng chờ anh ăn tối. Anh sẽ tới câu lạc bộ.

Roslynn nhìn chăm chăm vào cánh cửa sau khi anh đi, tự hỏi tại sao việc anh ít lời với nàng lại làm nàng buồn đến thế. Nàng nên cảm thấy khuây khỏa, sung sướng trước trận đòn Geordie phải chịu, bởi nàng dám chắc đó là phương cách thuyết phục mà Anthony đã dùng, nhưng thay vào đó nàng cảm thấy như quả bóng xì hơi, thất vọng. Chính là vì sự cộc lốc của Anthony, sự xa cách lạnh lùng của anh.

Tuần vừa rồi anh đã có rất nhiều tâm trạng khác nhau, nhưng cái thái độ mới này thì nàng không thích chút nào hết. Nàng đã trì hoãn quá lâu, nàng nhận ra vậy. Đã tới lúc nàng ra quyết định về mối quan hệ giữa nàng và Anthony, trước khi nàng không còn được quyền quyết định nữa. Và chuyện đó phải được thực hiện ngay lúc này, trong hôm nay, trước khi anh quay trở về.

- Được rồi, Nettie ?

Nettie ngừng lại trong lúc đang chải chiếc lược vào mái tóc như lửa của Roslynn để nhìn nàng trong tấm gương :

- Có phải đó là những gì cháu thực sự muốn làm không, con gái ?

Roslynn gật đầu. Cuối cùng nàng cũng đã kể mọi chuyện cho Nettie, về chuyện Anthony đã quyến rũ nàng trong chính ngôi nhà này, về những điều kiện nàng đã áp đặt cho cuộc hôn nhân của họ, thậm chí cả về những lời dối trá của anh về chuyện anh sẽ chung thủy ra sao, và ngay ngày hôm sau sự thật đã lộ ra. Nettie đã cảm thấy tức giận và cả kinh hoàng với cả hai người. Nhưng Roslynn không giấu diếm điều gì nữa, và kết thúc câu chuyện bằng cách nói với Nettie nàng đã quyết định làm gì. Nàng muốn biết ý kiến người hầu gái của nàng, muốn có sự ủng hộ của bà :

- Cô nghĩ cháu đang phạm phải một sai lầm lớn.

Nàng không muốn nghe ý kiến đó.

- Tại sao ?

- Cháu đang lợi dụng anh ta. Cháu nói với cô là anh ta sẽ không thích việc đó chút nào.

- Cháu sẽ chia sẻ chiếc giường cùng anh ấy – Roslynn chỉ ra – Làm sao việc đó lại là lợi dụng anh ấy được?

- Cháu chỉ chia sẻ nó một lần mà thôi.

- Anh ấy đã đồng ý cho cháu một đứa con!

- Đúng là vậy. Nhưng anh ta đã không đồng ý để cháu lại một mình một khi đứa trẻ đó đã thành hình, giờ cũng thế.

Đôi mắt Roslynn nheo lại trong một cái cau mày:

- Cháu chỉ bảo vệ bản thân mình thôi, Nettie. Sự thân thiết mãi mãi với anh ấy...cháu không muốn yêu anh ấy.

- Cháu đã yêu anh ta rồi.

- Cháu không có! – Roslynn thở hển hển, quay ngoắt lại để liếc nhìn người phụ nữ già cả - Và cháu sẽ không làm thế. Cháu từ chối! Và cháu sẽ để anh ta quyết định. Dù sao cháu cũng không hiểu sao cháu lại nói với cô nữa.

Nettie khụt khịt, không bối rối chút nào trước sự bùng nổ này:

- Vậy cứ đi và nói chuyện đó với anh ta đi. Cô đã thấy anh ta vào phòng mình trước khi cô tới đây.

Roslynn nhìn đi chỗ khác, một nỗi lo lắng lạnh lẽo cuộn chặt trong bụng nàng:

- Có thể cháu nên đợi tới ngày mai. Hôm nay khi anh ấy đi anh ấy có vẻ không được vui.

- Cái anh chàng đó không hề vui từ khi cháu dọn khỏi phòng anh ta – Nettie nhắc nhở nàng – Nhưng có thể cháu sẽ thấy cái ý kiến của cháu là ngu ngốc thế nào

- Không – Roslynn đáp trả, sự cương quyết trở lại trong giọng nói của nàng – Nó không ngu ngốc. Đó là bản năng tự bảo toàn.

- Nếu cháu nói thế - Nettie thở dài – Nhưng nhớ là cô đã cảnh báo cháu

- Chúc ngủ ngon, Nettie.

Roslynn ngồi tại chiếc bàn trang điểm mới của nàng tới mười phút sau khi Nettie đi khỏi, nhìn chăm chăm vào bóng mình phản chiếu trong gương. Nàng đã quyết định đúng. Nàng sẽ không tha thứ cho Anthony. Ít nhất là không. Nhưng nàng đã đi tới kết luận rằng nàng chỉ đang tự làm mình trở ngại với cái tình hình nàng đã mắc phải.

Hoặc là nàng tiếp tục nuôi giữ sự giận dữ của nàng trong bụng và tránh xa Anthony ở khoảng cách một sải tay, hoặc nàng có thể có một đứa con. Nàng muốn có con. Điều đó chỉ giản dị vậy. Nhưng nó có nghĩa là nuốt gọn lòng kiêu hãnh của nàng và tới với Anthony. Sau sự lạnh lùng của anh ngày hôm nay, nàng có chút nghi ngờ rằng nàng nên là người có động thái trước. Nhưng điều này chỉ là tạm thời thôi mà, nàng tự nhắc mình. Anh nhất định cũng đồng ý với chuyện đó.

Nàng vẫn không thể tự thuyết phục mình chấp nhận anh như anh vốn thế, cho dù khi họ kết hôn nàng đã chấp nhận điều đó. Sự thực là, nàng không còn muốn anh như anh vốn thế nữa. Nàng cảm thấy nàng cực kỳ ích kỷ khi muốn tất cả con người anh chỉ của mình nàng. Nhưng vì không phải vậy, nàng phải duy trì sự khách quan, nhớ trong đầu rằng nàng sẽ không bao giờ là người đàn bà duy nhất trong cuộc đời anh. Trước khi nàng đánh mất sự can đảm của mình, Roslynn rời phòng nàng ngay tức khắc.

Đi qua tiền sảnh, nàng gõ nhanh vào cửa phòng Anthony. Chuyện đã làm rồi, sự hiện diện của nàng đã được biết tới, sự lo sợ của nàng quay trở lại. Tiếng gõ cửa thứ hai của nàng nhẹ tới nỗi dường như chỉ có mình nàng

nghe thấy. Nhưng tiếng gõ đầu tiên đã có tác dụng. Willis mở cửa, nhìn nàng một cái, rồi yên lặng rời căn phòng, để cửa mở cho nàng vào.

Một cách ngại ngùng, nàng làm vậy, đóng cánh cửa sau lưng lại. Nhưng nàng thấy miễn cưỡng khi thấy Anthony ở đó. Thay vào đó nàng nhìn chiếc giường, trống trơn nhưng đã được trải ra. Hai má nàng đỏ lên, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Và bất chợt nàng hiểu ra nàng tới đây vì điều gì – để làm tình với Anthony. Tim nàng bắt đầu động thình thịch, thậm chí giờ nàng vẫn chưa nhìn vào anh nữa.

Còn anh thì đang nhìn nàng. Hơi thở của anh ngắt quãng và ngừng lại trước hình ảnh của nàng trong bộ áo ngủ bằng lụa trắng, chất liệu ôm sát vào những đường cong trên cơ thể nàng một cách khiêu khích, chiếc áo choàng nàng mặc mở ra, cũng cùng một loại vải lụa mỏng manh ngoại trừ hai tay áo dài, mà chúng lại trong suốt, để lộ ra đôi cánh tay trần của nàng bên dưới. Tóc nàng để xõa và chảy thành những đợt sóng đỏ vàng đổ xuống lưng nàng, làm cho những ngón tay anh cảm thấy ngứa ngáy muốn luồn vào sóng tóc đó.

Và nàng đi chân trần. Và chính đôi chân trần làm Anthony cân nhắc tới nguyên nhân tại sao nàng đến với anh. Chỉ có hai lý do. Nếu Roslynn không phải là đồ ngọc tới mức nghĩ nàng có thể tra tấn anh với bộ váy áo sơ sài như thế mà không cho anh động chạm gì và sau đó lại chuồn về phòng mình, hay nàng tới đây để chấm dứt màn tra tấn anh.

Cho dù lý do của nàng cho chuyện tìm anh trong căn phòng riêng tư này và cho anh nhìn thấy cái hình ảnh trên người của cái nàng đã từ chối nàng cả tuần nay, hiện anh không chắc về việc có để nàng đi hay không. Liệu nàng đã dăng cái bẫy của chính mình hay nàng ở đây để kết thúc mối bất hòa của họ, thì những ngày sống độc thân của anh qua rồi.

- Roslynn? – Có một câu hỏi trong giọng anh.

Anh muốn biết tại sao nàng ở đây. Chết tiệt, nàng có phải đánh vắn cái từ đó ra không? Nó không rõ ràng tới mức đó sao? Willis đã hiểu khi thấy sự xuất hiện của nàng, cách ăn mặc của nàng, và điều đó cũng đủ xấu hổ rồi. Nhưng Anthony sẽ bắt nàng nói ra điều đó. Nàng đáng lẽ phải biết chuyện này không dễ dàng.

Cuối cùng nàng cũng quay về hướng giọng nói của anh. Anh đang ngồi trên chiếc trường kỷ dài quá khổ mà đã có lần anh dọa là sẽ trói nàng vào đó. Nàng càng xấu hổ hơn khi nhớ lại, và nhớ rằng anh đã buộc nàng ngồi đó trong khi anh thay đồ hôm đó. Nhìn chăm chăm vào anh, nhìn cái cách đôi mắt bí hiểm của anh di chuyển khắp người nàng, nàng không thể nói lên một lời nào.

Nhưng tim nàng vẫn tiếp tục đập thành thịch, mạnh hơn khi nàng nhìn anh. Anh đang mặc chiếc áo ngủ xanh bạc trên chiếc quần dài thụng anh đã mặc cái đêm đầu tiên họ yêu nhau, chiếc áo gợi nên nhiều kỷ niệm làm cho má nàng nóng lên và cái mối lo lắng trong bụng nàng biến thành cái gì đó khác hẳn.

- Em yêu?

Roslynn nuốt xuống, nhưng nó chỉ có tác dụng chút.

- E-em đã nghĩ chúng ta có thể....

Nàng không thể nào nói hết, không thể khi ánh mắt anh khóa chặt mắt nàng. Chúng không còn khó hiểu nữa, nhưng chúng thật mãnh liệt, cho dù nàng không thể gọi tên cảm xúc đang chứa trong đó. Anthony đánh mất kiên nhẫn, chờ đợi để nghe điều anh muốn nghe.

- Có thể làm gì? Có vô số điều em và anh có thể làm. Chính xác thì em muốn làm gì?

- Anh đã hứa sẽ cho em một đứa con! – Nàng thốt lên, rồi thở dài nhẹ nhõm khi nói ra được chuyện đó.

- Vậy em sẽ chuyển lại vào phòng này?

Chết tiệt thật, nàng đã quên mất điều còn lại.

- Không, khi em....mang thai, sẽ không còn lý do nào

- Để em nằm cùng giường với anh?

Cơn giận đột ngột trong thái độ của anh làm nàng ngưng lại, nhưng nàng đã có quyết định của mình. Nàng phải giữ nó.

- Chính xác.

- Anh hiểu.

Hai từ đó mang hơi hướng đáng ngại, Roslynn thực sự rùng mình. Nettie đã cảnh báo nàng là anh sẽ không thích chuyện đó, nhưng nàng có

thể thấy việc hàm anh đang nghiêng chặt và đôi mắt xanh băng giá của anh biểu hiện rằng anh rất giận. Và anh vẫn chưa di chuyển khỏi chiếc ghế. Cái nắm tay của anh có thể là chặt hơn chút trên cốc rượu brandy anh đang cầm bằng một tay, nhưng giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng khi anh tiếp tục – nhẹ nhàng và đầy đe dọa.

- Đó không phải thỏa thuận ban đầu của chúng ta.

- Mọi thứ đều đã thay đổi kể từ đó – Nàng nhắc nhở anh.

- Không có gì thay đổi, trừ những gì em tưởng tượng ra trong cái đầu nhỏ bé đa nghi của em.

Nàng co mình lại.

- Nếu anh không đồng ý

- Ở yên nơi em đang ở, Roslynn – anh cắt ngang một cách cay nghiệt – Anh vẫn chưa phân tích xong điều khoản mới nhất này của em.

Anh đặt chiếc cốc của mình xuống bên cạnh và đan hai tay mình trước bụng, trong lúc đó mắt anh vẫn không thôi nhìn thẳng vào nàng. Và rồi một cách rất bình tĩnh lần nữa, hay ít nhất là rất tự kiềm chế.

- Vậy những gì em muốn là quyền sử dụng tạm thời thân thể anh cho mục đích gây giống sao?

- Anh không cần phải thô bỉ đến thế.

- Chúng ta nói mọi chuyện như nó vốn thế. Em chỉ cần một con ngựa giống, không hơn. Câu hỏi ở đây là liệu anh có thể vô tư đủ để chỉ cho em cái em muốn được không. Em thấy đấy, nó sẽ là một trải nghiệm mới đối với anh. Anh không chắc là anh có thể cư xử theo cái cách chiếu lệ đơn thuần như vậy được không.

Ngay lúc này, anh có thể. Anh quá giận nàng tới mức anh không muốn gì hơn việc kéo nàng nằm trên đầu gối anh và đét vào mông nàng mấy cái. Nhưng anh sẽ cho nàng chính xác cái nàng đang đòi hỏi và xem xem nàng sẽ mất bao lâu để công nhận rằng nàng không hề muốn vậy chút nào.

Roslynn lúc này đã có sự nghi hoặc. Anh nói về mọi chuyện nghe có vẻ thật là

– thật là – thú vật. Và chiếu lệ ư? Anh muốn nói cái quý gì chứ? Nếu anh thờ ơ với mọi chuyện như thế, làm sao anh có thể làm tình với nàng? Bản

thân anh đã từng nói không hề làm chuyện đó trừ khi ta có khao khát. Dĩ nhiên, đó là khi anh nói với nàng rằng anh không muốn người phụ nữ nào khác ngoài nàng, nhưng điều đó toàn là dối trá. Nhưng thậm chí hiện giờ anh nói là anh không chắc việc anh có thể làm chuyện đó.

Quý tha ma bắt! Anh đã theo đuổi nàng ngay từ ban đầu. Làm sao mà anh không thể làm được chuyện đó? Anh cắt ngang suy nghĩ của nàng với một mệnh lệnh êm ả.

- Tới đây, Roslynn.

- Anthony, có thể nào

- Em muốn có một đứa con phải không?

- Vâng – nàng trả lời với giọng nhỏ xíu.

- Vậy thì tới đây.

Nàng tiến về phía anh, nhưng chậm rãi, và với một chút sợ sệt lúc này. Nàng không thích anh hành xử như thế này, thật kiềm chế, thật lạnh lùng. Và nàng biết cơn giận của anh vẫn sôi sục ngay bên dưới vẻ ngoài đó.

Trái tim nàng tăng nhịp đập cùng với mỗi bước chân mang nàng tới gần anh hơn. Họ sẽ làm tình cùng nhau. Như thế nào không quan trọng. Ở nơi nào không quan trọng, cho dù nàng có liếc một cái tới cái giường còn trống trước khi nhìn lại cái ghế dài. Và rồi nàng chợt nhớ lời đe dọa của Anthony cái đêm George và Frances còn ở đây, rằng anh nợ nàng một bài học trên chiếc ghế. Roslynn khựng lại.

Không may, nàng dừng lại quá muộn. Nàng đã tới đủ gần để Anthony có thể tóm lấy và kéo nàng nằm trên lòng anh. Nàng quay lại để ngồi về một bên, để đối mặt với anh, nhưng anh không để nàng làm thế, mà dẫn dắt nàng theo cách anh muốn, là ngồi thẳng, với lưng nàng dựa vào anh. Vị trí đó chỉ làm nàng lo lắng hơn vì nàng không thể thấy gương mặt anh đằng sau nàng. Nhưng có thể đó là ý định của anh. Tại điểm này thì nàng chỉ không biết nghĩ gì.

- Em cứng ngắc như tấm bảng vậy, em yêu. Có cần anh nhắc em nhớ đây là ý của em không?

- Không phải ở trên một cái ghế.

- Anh không nói chúng ta sẽ làm chuyện đó ở đây...nhưng anh cũng không nói chúng ta sẽ không. Ở đâu thì có quan trọng gì chứ? Việc ưu tiên đầu tiên là thử xem liệu anh có thực hiện được nỗ lực này hay không chứ.

Với vị trí mà anh đặt nàng, ngồi thẳng trên hai đùi anh, nàng không có cách nào biết được anh đã có được chút nỗ lực nào chưa, và từ lúc nàng bước vào căn phòng này đã vậy. Nàng cảm thấy anh nắm lấy tóc nàng với đôi tay mình, nhưng nàng lại không biết anh kéo những lọn tóc mịn như tơ tới môi mình, chạm lên má mình, không thể thấy đôi mắt anh nhắm lại khi anh thường thức cảm giác tóc nàng chà xát lên da anh.

- Anthony, em không nghĩ

- Suyt – anh kéo đầu nàng về phía sau bằng tóc nàng khi anh ngả về trước thì thăm vào tai nàng – Em nghĩ ngợi nhiều quá, em yêu. Hãy thử không gò bó một chút xem. Có thể em sẽ thích vậy đó.

Nàng ngậm miệng lại khi anh cởi chiếc áo choàng của nàng ra khỏi vai, bàn tay anh chu du dọc theo cánh tay nàng, kéo tay áo xuống cổ tay và lột nó ra, rồi trở lại cũng theo đường đó lên vai nàng. Anh vẫn tiếp tục chạm vào nàng, vào bờ vai nàng, cổ nàng, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra sự khác biệt giữa lần trước và lần này. Thậm chí cả đêm qua trong chiếc xe ngựa khi anh đã âu yếm vuốt ve cánh tay trần của nàng cũng khác với lần này. Lúc đó nàng cảm thấy nhiệt tình của anh nóng tựa như sắt nung. Còn giờ nàng không cảm thấy gì, hoàn toàn khác biệt, như thể chạm vào nàng đơn giản chỉ là một bước của quá trình.

Chiếu lệ ư – ôi, Chúa! Nàng không thể chịu đựng được nó, không giống thế này. Nàng bắt đầu đứng dậy, chỉ nhận được mỗi bàn tay ôm chặt lấy mỗi bên ngực nàng, kéo nàng lại với anh.

- Em sẽ không đi đâu cả, em yêu. Em đã tới đây với những cái điều kiện chết tiệt của em, và anh đã đồng ý với chúng. Đã quá muộn để em đổi ý – lần nữa rồi. Đầu của Roslynn ngã lại vào ngực anh. Đôi tay anh vẫn để nguyên chỗ đó khi anh nói. Chúng bắt đầu xoa nắn, ép vào, kéo ra, cảm nhận sự đầy đặn của ngực nàng.

Anh có thể không có cảm giác gì, nhưng nàng chắc chắn có. Và nàng dường như không thể chịu đựng nó, không thể ngăn hơi ấm cuộn lên trong

bụng nàng, làm cho tứ chi nàng nhũn ra một thoáng, rồi lại căng ra để phòng ngay sau đó. Nàng không còn quan tâm liệu anh có thiếu nhiệt tình anh hay không nữa. Những giác quan của chính nàng đang chiếm lĩnh tâm trí. Đã quá muộn để thay đổi ý kiến. Anh nói đã quá muộn rồi.

Và nó là một cách để đi tới kết thúc, không phải sao? Nàng phải nhớ lấy chuyện đó. Những giây sau, nàng có rất ít thứ nhớ được. Đôi tay anh lang thang khắp phần trước cơ thể nàng, vuốt ve dịu dàng, rồi dừng lại, nhưng không có cách nào lãnh đạm lúc này nữa, cho dù nàng đã thôi chú ý tới sự khác biệt. Thậm chí chiếc áo ngủ lụa của nàng cũng đang trượt lên phía trên chân nàng với một cái vuốt ve hung bạo. Và rồi một bàn tay chạm vào vùng tam giác mà anh đã lột trần và trở nên bất động.

- Mở đùi em ra cho anh – anh ra lệnh, hơi thở anh đọng đầy tai nàng cùng hơi nóng.

Roslynn cứng người lại trong một lúc, nhưng những từ đó làm nàng rung mình rõ ràng tới tận đầu ngón chân. Nín thở, lúc này trái tim nàng đang đập dữ dội trong lồng ngực, nàng tách đầu gối nàng một góc nhỏ vừa đủ. Bàn tay anh vẫn giữ bất động trên những đám lông xoắn màu hồng sáng của nàng, cho dù một bàn tay còn lại trượt bên dưới chiếc áo ngủ, đẩy nó lên cao hơn khi anh chụp lấy vú nàng, lần này không còn có lớp lụa ngăn cách nàng với những ngón tay trêu chọc của anh nữa. Mệnh lệnh của anh đưa ra lần nữa.

- Rộng hơn nữa, Roslynn.

Hơi thở của nàng nghẹn lại trong họng, nhưng nàng tuân theo yêu cầu của anh lần này, di chuyển đầu gối nàng theo anh, cho tới khi hai chân nàng hạ xuống hòa hợp với mé ngoài đùi anh. Thế vẫn chưa đủ cho anh. Anh tách hai gối của anh ra, bắt chân nàng mở rộng hơn nữa, và chỉ lúc đó bàn tay anh mới xuống thấp hơn với một ngón tay trượt vào bên trong nàng. Roslynn rên rỉ bên trong họng, lưng nàng uốn cong khỏi anh, những ngón tay của nàng bấm sâu vào áo anh đằng sau đầu nàng. Nàng không ý thức được những gì nàng đang làm, nhưng anh thì có.

Mỗi hơi thở hỗn hển sung sướng nàng phát ra giống như một ngọn lửa đốt cháy tâm hồn anh. Chuyện anh vẫn còn kiểm soát được những đam mê

dữ dội của chính mình lúc này là ngoài tầm nhận thức của anh, nhưng anh sẽ không làm vậy lâu hơn được.

- Chuyện đó không thành vấn đề, phải không? – Câu hỏi của anh tàn nhẫn một cách cố ý, để giữ sự giận dữ của anh vẫn còn đó - Ở đây? Trên giường? Hay trên sàn nhà? Nàng nghe thấy câu hỏi. Tất cả những gì nàng có thể làm là lắc đầu nói không.

- Ngay lúc này, anh có thể khiến em phá vỡ tất cả những cái điều khoản chết tiệt của em. Em biết điều đó phải không, em yêu?

Nàng không thể trả lời, ngoại trừ một tiếng rên rỉ.

- Nhưng anh sẽ không làm thế. Anh muốn em nhớ rằng đây là lựa chọn của em.

Roslynn không còn quan tâm nữa. Những gì quan trọng giờ đây là ngọn lửa anh đã đốt lên trong nàng. Anthony cũng không còn quan tâm tới chuyện đó nữa. Nàng đã đẩy anh qua khỏi giới hạn của anh rồi.

Không hề báo trước, anh di chuyển nàng thẳng theo chân anh để bản thân anh chuẩn bị, rồi nâng nàng lên, định vị lại mình, rồi nhấn nàng xuống một cách không thương xót. Tiếng khóc khê của nàng như món ăn tuyệt vời cho tai anh. Đôi tay nàng đưa lên ôm lấy đầu anh, phần duy nhất của anh còn nằm trong tầm với của nàng.

Anh vẫn có toàn quyền sử dụng thân thể phía trên nàng, và anh ve vuốt từng inch một trong khi nàng ngả ra sau dựa vào anh, tận hưởng cảm giác căng phồng lên bên trong nàng.

Anh còn không cho họ cái khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, trước khi gọi lại chuyện đó không phải một hành động của tình yêu, mà chỉ cho một mục đích cụ thể mà thôi. Đáng nguyên rủa cả nàng lẫn những điều kiện chết tiệt đó của nàng. Anh muốn hôn nàng, muốn quay nàng lại và chiếm lấy nàng với tất cả sự dịu dàng và đam mê anh cảm thấy vì nàng. Nhưng anh không làm thế.

Nàng phải nhìn lại chuyện này với sự ghê tởm, công nhận rằng điều nàng muốn ở anh nhiều hơn một đứa con. Với ý nghĩ đó trong đầu, anh nắm lấy tay nàng và đặt chúng lên hai cánh tay ghế, ngả về trước cho tới

khi nàng ngồi thẳng lại, rồi chính anh lại ngã ra sau, để nàng ngồi dạng chân ra trên anh, mái tóc nàng đổ xuống như thác xuống bụng anh.

Nàng liếc quanh, trông đợi. Anh biết nàng đang đợi anh bắt đầu trước, dẫn dắt nàng, rằng nàng không biết việc đầu tiên cần làm về nhiều tư thế có thể làm tình, hay việc cần làm trong cái tư thế mà nàng được yêu cầu này.

Một cách cố ý, anh nói:

- Em đã muốn quyền sử dụng cơ thể anh. Em có nó lúc này. Giờ thì cứ cười lên anh như em muốn.

Mắt nàng mở to, nhưng anh không cho nàng cơ hội để phản đối.

- Làm đi!

Nàng quay lại để nhìn thẳng, má nàng nóng ran. Nhưng sự căng cứng vẫn còn trong nàng cần phải đáp ứng lại. Và nếu anh không làm chuyện đó....Để thôi, một khi nàng đã tìm thấy nhịp độ của mình. Nó dễ dàng bởi cảm giác thật tuyệt vời, khi nàng được điều khiển, có thể đặt ra nhịp độ của chính nàng. Nàng có thể lắc lư nhẹ nhàng ra sau về trước, hay nàng có thể nâng mình lên, để đâm thẳng xuống nếu nàng muốn, hay trượt xuống nó với sự chậm rãi tuyệt diệu. Những ý thích bất chợt của nàng, sự kiểm soát của nàng – cho tới khi Anthony giành quyền dẫn dắt.

Anh không có lựa chọn nào. Nàng học nó quá nhanh, và làm mọi chuyện quá tốt, và anh biết rõ như quý rằng anh sẽ không thể đợi được nàng lên đến đỉnh. Anh không nên đợi. Anh nên để cho nàng khao khát. Sau tất cả, không cần phải để nàng trải nghiệm khoái cảm để có con. Nhưng anh không thể làm thế với nàng, cho dù nàng xứng đáng với chuyện đó hay không. Anh ngồi lên, khóa một cánh tay quanh eo nàng để giữ nàng ngừng chuyển động trong khi bàn tay còn lại của anh trượt vào trong những đường cong mềm mại bên dưới nàng tìm đến với cái điểm nhạy cảm nhỏ bé khoái cảm.

Anh mang nàng lên tới đỉnh cao ngắt, rồi để nàng tự hoàn thành nốt. Và nàng làm vậy, cười lên anh nhanh và mạnh tới mức những cơn co thắt thay phiên nhau cuộn lên bao trùm lấy cả hai trong vòng vài giây ngay sau đó.

Nàng ngã gục trở lại với anh trên chiếc ghế, kiệt sức, sung sướng, và anh để nàng làm vậy một lúc, tự cho phép mình tận hưởng niềm hạnh phúc vòng cánh tay quanh nàng – chỉ một lúc mà thôi. Nhưng rồi anh ngời thẳng lên và giúp nàng đứng lại trên chân mình.

- Lên giường đi – giường anh. Cho tới khi em mang thai, em sẽ ngủ tại đó.

Giọng nói lạnh lùng của anh phá tan trạng thái đê mê của nàng, làm nàng choáng váng. Nàng quay lại để thấy vẻ mặt của anh dịu dàng, đôi mắt cobalt của anh mờ đục, làm nàng tự hỏi có phải đôi tai đang đánh lừa nàng. Rồi anh quay đi, như thể anh đã xua đuổi nàng ra khỏi tâm trí anh, trong khi anh bình thần đóng quần mình lại.

Và cuối cùng nó lóe lên trong tâm trí nàng rằng anh đã không cởi nó ra. Thậm chí anh còn không tháo thắt lưng chiếc áo choàng của mình. Cùng với đó, nàng vẫn còn mặc áo ngủ của mình. Nước mắt đọng đầy mắt nàng. Anthony ngược lên để thấy chúng, và gương mặt anh chuyển thành giận dữ.

- Đừng! – anh gầm gừ - Nếu giúp anh như vậy, anh sẽ đét vào mông em. Em đã nhận được chính xác cái em muốn khi vào đây.

- Không phải thế! – Nàng khóc.

- Không phải sao? Em đã trông đợi nhiều hơn thế sao khi em lên thời gian biểu cho sự thèm muốn?

Nàng quay lưng lại với anh để anh không nhìn thấy những giọt nước mắt rơi xuống, trốn tránh tới giường anh. Nàng muốn trở về phòng mình trong lúc này tới đâu đi nữa, nàng cũng không dám thử, không phải với tâm trạng hiện giờ của anh.

Nhưng nỗi nhục nhã tràn ngập trong nàng, khiến những giọt nước mắt vẫn tuôn ra.

Anh nói đúng. Nàng đã tới đây mà nghĩ rằng anh sẽ làm tình với nàng như anh làm trước đó. Chuyện nàng nhận được thứ gì khác hoàn toàn là cũng đáng thôi. Và càng khiến nàng ê chề hơn, nàng thực sự đã cảm thấy khoái cảm từ chuyện đó. Nàng đã chắc là nàng quyết định đúng.

Ôi, Chúa ơi, tại sao nàng không nghe lời Nettie cơ chứ? Tại sao nàng luôn luôn lấy bản thân mình làm trung tâm, không bao giờ nghĩ tới cảm

giác của ai khác ngoài chính nàng? Nếu Anthony tới với nàng với mục đích tương tự, rằng anh ngủ cùng nàng chỉ cho tới khi nàng mang thai, rồi anh không muốn làm gì cùng nàng nữa, nàng nhất định sẽ bị hủy hoại hoàn toàn và nghĩ anh là con người độc ác và nhẫn tâm nhất....

Ôi, trời ơi, anh phải nghĩ gì về nàng bây giờ? Nàng đáng lẽ phải không đồng ý với lời gợi ý đầy sỉ nhục như thế. Nàng đáng lẽ phải bị lăng nhục kinh khủng, và đúng vậy, tức giận, cũng như anh vậy. Ít nhất thì anh cũng không yêu nàng. Nàng sẽ ghét phải nghĩ về những gì anh cảm thấy hiện giờ nếu anh có yêu. Nhưng anh có những cảm giác khác với nàng, khao khát, ghen tuông, sở hữu...

Mắt Roslynn đảo tròn khi bắt đầu nhận thức rằng những cảm giác đặc biệt đó đều đi cùng với tình yêu. Nhưng anh đã nói anh không yêu nàng!

Không, anh đã nói còn quá sớm để gọi đó là tình yêu. Nhưng anh chẳng bao giờ đính chính lại khi nàng nói tới chuyện anh không yêu nàng. Anh không thể nào yêu nàng.

Nhưng nếu anh có thì sao? Chuyện đó, nếu anh đang nói sự thực và anh không phải là không chung thủy? Nếu đúng vậy, vậy những hành động của nàng từ khi họ cưới nhau là không thể tha thứ được.

Không- không!

Nàng có thể nhầm lẫn về tất cả mọi thứ! Nàng ngồi dậy và thấy anh vẫn bất động trên chiếc ghế, cốc brandy cầm trên tay lần nữa.

- Anthony?

Anh không nhìn về phía nàng, nhưng giọng nói của anh cụt ngủn, gay gắt:

- Ngủ đi, Roslynn. Chúng ta sẽ gây giống lần nữa vào lúc anh thấy tiện, chứ không phải lúc của em.

Nàng chùn bước, nằm quay lưng lại lần nữa. Có phải anh thực sự nghĩ nàng gọi anh để mời gọi chuyện “gây giống” lần nữa? Không, anh chỉ đang tỏ ra tục tĩu mà thôi, và nàng không thể trách anh được.

Nàng không nghi ngờ gì cũng sẽ phải nói nhiều thứ còn tục tĩu hơn, vì nàng không thể nghĩ về lúc làm sao để thoát khỏi vụ mặc cả mới nhất mà nàng còn dính với anh.

Nhưng nàng không ngủ. Và Anthony cũng không trở lại giường.

Chương XXXVII

Chỉ mới bảy giờ ba mươi khi Roslynn rảo bước xuống cầu thang sáng hôm sau. Má nàng vẫn còn đỏ bừng bởi chuyện đáng xấu hổ bởi đã gặp James, mặt đối mặt, khi nàng lên ra từ phòng Anthony lúc sớm nay, chỉ mặc có cái áo ngủ hở hang của nàng.

Vẫn còn mặc quần áo tối qua, và trông vẫn hoàn hảo không chê vào đâu được, anh rõ ràng vừa về nhà từ chuyến chơi đêm và đang mở cửa căn phòng dưới hành lang của anh khi Roslynn và anh nhìn thấy nhau. Và mắt anh chắc chắn đã nhìn thấy tất cả của nàng, chậm chạp di chuyển khắp người nàng, rồi nhìn lên đến phát bực mình, trước khi một bên mày nhướn lên ra dấu hỏi theo cái cách chọc tức.

Quý tha ma bắt, nàng đã xấu hổ, và, mặt bốc cháy luôn, ngay lập tức nàng lao vào phòng nàng và đóng cửa một cách ồn ào. Nàng không mong gì hơn chuyện bò vào dưới tấm chăn trên giường nàng và không bao giờ ra ngoài nữa.

James chỉ có thể nghĩ tới một điều rằng nàng đã làm lành cùng Anthony và lại ngủ cùng giường với anh, nhưng anh cũng có thể thấy rằng mọi chuyện không chỉ vậy, rằng nàng vẫn giữ phòng của nàng, tách biệt với anh.

James phải nghĩ gì đây? Nàng không nên quan tâm. Nàng có quá nhiều vấn đề khác trong đầu để mà lo lắng hơn chuyện anh trai của Anthony nghĩ gì về hành vi kỳ quặc của nàng.

Một trong những vấn đề đó là tìm những hóa đơn của tất cả những vụ mua bán gần đây của nàng trước khi Anthony thấy. Giờ đây nàng nhận ra cái mong muốn làm cho anh khánh kiệt chỉ vì thù ghét thật trẻ con làm sao. Một người phụ nữ ở độ tuổi của nàng thật cực kỳ đáng khinh khi phải sử dụng tới những mảnh khốe như vậy.

Và bên cạnh đó, anh quá giận dữ với nàng lúc này để mạo hiểm gây bất hòa với anh nhiều hơn nếu anh khám phá ra số tiền khổng lồ mà nàng đã tiêu, tất cả đều dưới danh nghĩa của anh. Nàng không có nhiều thời gian. Cho dù khi nàng rời đi anh vẫn còn ngủ trên chiếc ghế mà anh không hề rời

khỏi đêm qua, anh vẫn luôn luôn thức sớm để đi cưỡi ngựa buổi sáng. Nàng muốn ra khỏi nhà trước khi anh đi xuống dưới. Giờ thì nó cũng an toàn khi rời nhà, không phải bận tâm tới Geordie nữa, nàng có thể tới ngân hàng và rồi tự mình thanh toán các hóa đơn.

Vào lúc nàng phải gặp mặt Anthony lần nữa, ít ra nàng cũng sẽ có được một lương tâm trong sạch. Rồi nàng có thể suy tính tới chuyện làm sao để thoát ra cái vụ giao kèo kinh khủng nàng đã có với anh mà không phải hi sinh lòng kiêu hãnh của nàng hay lộ ra là nàng vẫn còn chưa tha thứ cho anh về những lời nói dối. Theo chừng mực nàng có thể thấy, sẽ là không thể đền bù cho anh mà không khiến cho lòng kiêu hãnh của nàng bị thương tổn. Nàng đã dành cả nửa đêm để suy nghĩ về chuyện này, mà không đưa ra được giải pháp nào.

Nàng cầm chiếc xắc tay và chiếc mũ trên hai tay nàng và vút chúng xuống chiếc ghế trong phòng làm việc của Anthony khi nàng đi tới tìm kiếm trên bàn anh.

Chiếc áo vét len nâu ngấn của nàng với những sợi dệt bằng vàng và chiếc váy nâu hồng nàng mặc là nghiêm túc đủ cho việc đi giao dịch, và phù hợp với tâm trạng nàng, cái đã gần tới ngưỡng của phiền muộn, cùng với tuyệt vọng, để tìm ra lối thoát cho nàng khỏi cái hố mà nàng e là nàng đã đào quá sâu.

Ngăn kéo đầu tiên chứa sổ cái và sổ sách kế toán, ngăn thứ hai là những thư từ riêng tư mà nàng thậm chí chẳng buồn liếc qua. Ngăn thứ ba nàng thấy những gì nàng muốn tìm, hơn cả những gì nàng muốn tìm nữa. Nó nhét đầy hóa đơn, một số đã được mở ra, một số chưa. Đúng là kiểu của những quý tộc, cái mà nàng đã tính tới. Những hóa đơn thường được lờ đi, đôi khi là hàng tháng, đôi khi là vĩnh viễn, thông thường thì ít nhất là cho tới khi chúng đã sẵn sàng được thanh toán.

Những hóa đơn của nàng chưa được mở, khi nàng thấy nhẹ nhõm hẳn khi nàng nhận ra tên năm nhà buôn lớn nàng đã mua đồ. Nhưng lần này thì Roslynn không thể nhìn được chuyện nhìn qua những thứ để trong ngăn kéo. Một hóa đơn năm trăm bảng của thợ may không làm nàng ngạc nhiên, một cái trị giá hai ngàn bảng thì một nhà kim hoàn làm đôi mào nàng

nhướn lên. Một cái khác ba mươi ngàn bảng gửi một điền chủ tên Simmons chắc chắn làm nàng do dự, và thậm chí nó còn chẳng đề là hóa đơn của thứ gì!

Và tất cả chúng đều chỉ là của ba chủ nợ trong ít nhất là hai mươi hóa đơn nàng có thể thấy được chồng đóng lên trong ngăn kéo! Có phải Anthony thật sự đã nợ nần? Chết tiệt, và nàng thực chất cũng đã lên kế hoạch để khiến anh nợ nần thêm. Anh chắc hẳn sẽ rất giận dữ nếu anh đã mở những hóa đơn của nàng. Nhờ Chúa anh là một người tiêu biểu cho tầng lớp của mình và đã chỉ nhồi nhét mọi hóa đơn vào một chỗ để lờ đi cho tới hôm sau.

Trong khi nàng tới ngân hàng, nàng nhất định phải nhớ tới chuyện lập ra những quỹ mang tên anh vì hợp đồng hôn nhân của nàng có nhượng lại một tài khoản cho anh và sắp xếp để chuyển thêm tiền vào đó mỗi tháng. Rồi nàng lại sẽ phải làm cái công việc không vui sướng gì để giải thích về món tiền, vì nếu nàng không nói với anh, anh sẽ không bao giờ biết có tài khoản đó. Và lúc này thì không phải là lúc nói chuyện về tiền nong với anh. Một vấn đề chết chóc nữa cần lo tới.

- Xin chào!

Roslynn nhảy dựng lên và hấp tấp vo lấy những hóa đơn trong tay nàng và nhét chúng vào túi áo, may là, cái túi áo ở dưới mép bàn, nên Jeremy không thể thấy nàng đang làm gì. Ít nhất thì đó chỉ là cậu ta. Nếu là Anthony bắt gặp nàng đứng sau bàn anh, nàng sẽ không có gì để bào chữa nữa. Với Jeremy thì nàng không cần, nhưng nàng vẫn lo vì cậu đã làm nàng giật mình.

- Cháu dậy sớm thế - Nàng chỉ ra, đi quanh chiếc bàn để lấy chiếc mũ của mình và cột nó lên.

- Derek sẽ tới đón cháu. Chúng cháu đi dự một bữa tiệc phóng túng ở vùng quê vài ngày tới.

Cậu ta hớn hờ với niềm vui sướng. Chúa ơi, nàng ước gì nàng đã quen biết Anthony khi anh còn trẻ và có thể là trông chính xác giống như Jeremy lúc này, hai người họ gần như tương đồng. Nhưng nàng ngờ rằng Anthony

không bao giờ dễ nhìn thấu thế này, kể cả khi anh ở cái độ tuổi mười bảy trẻ trung.

- Bố cháu có biết không?

- Dĩ nhiên có.

Câu nói được thốt lên quá vội vã, và Roslynn cảm thấy bản năng làm mẹ của nàng bị đánh thức đột ngột.

- Cháu muốn nói gì, phóng túng à?

Jeremy nháy mắt với nàng, ngập tràn hăng hái.

- Sẽ không có tiểu thư nào cả, nếu cô hiểu ý cháu, nhưng có rất nhiều phụ nữ.

- Bố cháu biết chuyện đó chưa?

Cậu cười phá trước ánh nhìn khiển trách của nàng.

- Bố nói bố có thể tự mình tới đó.

Roslynn cảm thấy một nỗi ngỡ ngàng ngừng khác đang tới. Nếu bố cậu ta thấy ổn, thì nàng là ai mà có thể nói khác cơ chứ?

Thằng bé chắc chắn đủ lớn để....được rồi, James hẳn nghĩ là cậu ta đủ lớn. Nhưng không thằng con nào của nàng được dính líu tới phụ nữ vào cái tuổi mười bảy. Nàng có thể trông coi chuyện đó – nếu nàng có một đứa con trai. Nàng thở dài, nhặt chiếc xắc của mình lên.

- Được rồi, đi chơi

Không, nàng sẽ không chúc cậu ta đi chơi vui vẻ. Nàng vẫn không thể bỏ qua cho những gì cậu ta làm ở cái tuổi của mình, cho dù trông cậu ta đã giống như một người đàn ông trưởng thành hoàn toàn rồi.

- Cô cho là, cô sẽ gặp lại cháu sau chuyến đi.

- Cô ra ngoài ư? – Cậu hỏi với mối quan tâm chột đến, chiếc mũ của nàng nói rõ điều đó – Chuyện đó an toàn chứ?

- Hoàn toàn vậy – nàng mỉm cười – Chú cháu đã giải quyết mọi chuyện.

- Cô cần xe đi chứ? Derek sẽ tới đây ngay thôi.

- Không đâu, cô có một chiếc xe đang đợi rồi và một trong những người hầu đi cùng, cho dù vậy cô chỉ tới ngân hàng thôi. Giữ sức khỏe, Jeremy – nàng nói lúc tạm biệt, thấy vẻ thất vọng của cậu.

Chuyến đi tới ngân hàng không ngắn, nhưng với tình trạng của Roslynn, nàng vẫn thấy nó quá nhanh. Nàng thậm chí còn không nghĩ tới thời điểm khi nàng rời khỏi nhà một cách nôn nóng. Nàng cho người đánh xe chậm chậm đi quanh tòa nhà vài lần còn hơn ngồi một chỗ chờ đợi, cho tới khi ngân hàng mở cửa. Công chuyện của nàng chỉ mất không tới một giờ, lâu hơn nàng mong đợi bởi vì việc mở tài khoản cho Anthony. Chỗ tiền tổng cộng một trăm ngàn bảng, cộng với hai mươi ngàn mỗi tháng theo như hợp đồng của nàng, nhất định sẽ có tác dụng nếu anh thực sự ngập trong nợ nần như nàng nghĩ. Chuyện liệu anh có đánh giá cao đồng của hồi môn này của nàng hay không là vấn đề khác.

Hầu hết đàn ông đều sẽ làm thế. Nàng chỉ không chắc Anthony là một trong số bọn họ.

Ra khỏi ngân hàng, Roslynn rời bởi tâm trí, khi mà nhìn thấy người đánh xe cùng với người hầu đi cùng nàng vướng vào một vụ ẩu đả trên phố, điều thường được thấy ở dưới những bến tàu, chứ không phải ở đây....Nàng không nghĩ hết. Một cánh tay vòng quanh eo nàng từ đằng sau, chặn lại hơi thở của nàng, và một thứ gì đó cứng và sắc chọc vào bên hông nàng.

- Không giỡn trò gì, quý cô, nếu không tôi sẽ cho quý cô thấy con dao này sắc thế nào.

Nàng không nói một lời. Ban đầu nàng quá ngạc nhiên, rồi sau lại quá sợ hãi khi nàng nhận ra con dao của hăn. Trong ánh sáng ban ngày, ngay trước ngân hàngđiều này thật không thể tin được. Và chiếc xe ngựa của nàng chỉ ngay kia, cách không quá 5 feet. Nàng bị kéo lê về đằng sau khi trận chiến phía trước nó vẫn đang tiếp diễn, thu hút sự chú ý của mọi người. Có phải chuyện đó được dựng sẵn để đánh lạc hướng? Chết tiệt, nếu chuyện này là do Geordie- nhưng hăn ta không thể.

Hăn đã bị cảnh cáo, một cách bạo lực. Hăn sẽ không dám-làm sao hăn dám? Nàng bị tống vào một chiếc xe ngựa cũ, với màn tối che cửa sổ, và gã đó đóng cánh cửa sau lưng họ khi hăn vào sau nàng. Nàng bắt đầu ngồi dậy trên sàn, nhưng một bàn tay thô bạo nhấn nàng xuống.

- Đừng làm tôi rắc rối thêm, quý cô, và mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn cho cô thôi – Hấn nói khi hấn nhét miếng giẻ vào miệng nàng, rồi nhanh chóng trói quặt hai tay nàng lại sau lưng.

Hấn nhìn xuống thành quả của mình, chú ý tới chân nàng, rồi quyết định không mạo hiểm, quấn một cuộn dây quanh mắt cá của nàng. Tiếng cười lục khục của hấn thật ghê tởm khi hấn kéo con dao găm ra khỏi chiếc giày của nàng.

- Cô sẽ không có cơ hội nào khác để dùng cái này trên người thằng em tôi đâu.

Roslynn rên thầm khi nghe thấy điều đó. Vậy hấn ta là một trong những kẻ cố bắt cóc nàng lần trước, người của Geordie. Anh họ của nàng hấn là mất trí rồi khi vẫn cố gắng bắt nàng lần nữa.

Hấn ta biết nàng đã cưới chồng. Hấn nghĩ cái quỷ gì khi làm thế này? Nàng cứng người lại, câu trả lời đến. Điều duy nhất hấn có thể muốn từ nàng là trả thù vì nàng đã vượt qua được cái kế hoạch được dàn xếp cẩn thận của hấn. Gã đó rời chiếc xe ngựa, vứt nàng nằm trên sàn. Một lúc sau chiếc xe cũ bắt đầu chuyển động. Roslynn quay người cố gắng ngồi dậy.

Miếng giẻ trong miệng nàng không buộc chắc lắm, và nàng cử động điên cuồng cái lưỡi để đẩy nó ra. Nàng đã gần thành công khi chiếc xe đi chậm lại và nàng nghe người đánh xe la lên:

- Đủ rồi, Tom!

Một giây sau cánh cửa mở ra và một tên khác nhảy vào bên trong chiếc xe. Nàng nhận ra tên này khi tên cướp đường nàng đã đâm với con dao găm của nàng. Môi hấn đang chảy máu, và hấn không thở ra hơi. Vậy là toàn bộ trò này đã được dàn xếp. Gã này là một trong những võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp, kẻ có thể đã có một trận đấu với một người lạ khiến cho không ai có thể chú ý khi một gã khác dẫn nàng ra. Và nàng phải đi dù muốn hay không muốn, với một con dao dìm vào sườn nàng, khiến nàng không dám có hành động nào phản kháng.

Gã đàn ông, Tom, đang cười với nàng khi hấn nâng nàng lên và đặt nàng trên ghế ngồi bên cạnh hấn. Hấn nhét lại miếng giẻ vào miệng nàng, lắc đầu với nàng theo cách rất thích thú. Ít nhất hấn không biểu lộ sự căm

thù vì vết thương nàng gây cho hắn lần trước, hay dường như hắn không như vậy.

Hắn đang nghiên cứu nàng và tiếp tục cười. Cuối cùng hắn cười phá lên.

- Chúa ơi, cô là một mỹ nhân thực sự khi nhìn cận cảnh đấy. Quá đẹp cho thằng khốn đã trả tiền cho bọn tôi, tôi phải nói thế.

Nàng cố gắng nói xuyên qua miếng giẻ, nhưng vô dụng.

- Giờ thì thôi nào. Đã nghĩ là bọn tôi không bao giờ tóm được cô, nhưng cô ở đây rồi. Hãy ngoan ngoãn, và chúng tôi không có lý do gì để thô bạo với cô.

Lời cảnh báo thứ hai của nàng không có ích gì. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng làm được? Câu hỏi ngu ngốc, khi nàng bị trói chặt tay và chân và không thể tạo nên tiếng động nào to hơn tiếng chút chút.

Chương XXXVIII

Chúng mang nàng vào một tòa nhà khi nàng nằm vắt ngang vai gã Tom. Tuy nhiên, họ đã phải đợi lúc đầu cho tới khi Wil, gã còn lại, thấp người hơn được gọi tới, đã nói rõ tất cả. Những hi vọng của Roslynn ngay lập tức có lại. Chúng đang mang nàng tới đâu đó nơi một người nào đó có thể dừng lại và chất vấn chúng vì đối xử với nàng theo cái cách quá đáng như vậy.

Một tiếng la lớn, nếu nàng nhắm đúng cơ hội, là tất cả những gì nàng có thể cần tới để được giải thoát. Từ cái tư thế lộn ngược của nàng, nàng thấy được một chút của tòa nhà trước khi bọn họ đi vào và nàng bị đưa lên những bậc thang. Nhưng dọc theo con đường có vài ngôi nhà với mặt tiền làm bằng đá nâu, trông như thể chúng thuộc về một khu vực dân cư thông thường, và một tòa nhà khá tốt. Một nhà trọ?

Có vẻ vậy, khi không ai ra ngoài vào thời điểm này của buổi sáng. Vậy đây là nơi Geordie đã chuyển tới, một khu tốt hơn trong thành phố?

Chẳng có gì lạ khi Anthony gặp nhiều khó khăn tới vậy trong việc tìm hắn khi tất xae những gì anh biết được là căn nhà nhỏ tồi tàn ở khu cảng nơi nàng bị bắt tới lần trước. Nhưng nó cũng đã có chút tác dụng, việc anh tìm được Geordie. Và nàng đã bước thẳng vào cái bẫy, bản thân nghĩ rằng

cuối cùng nàng cũng an toàn. Chết tiệt thật, nhưng nàng xem thường Geordie vì cái tính ngoan cố Scot trong việc từ chối sự từ bỏ.

Có một quãng dừng ngắn khi cánh cửa được gõ. Rồi thêm vài bước chân nữa và Roslynn rơi phịch xuống một cái ghế. Nàng lồm bồm khi nàng ngồi lại trên đôi tay bị trói, lúc này đang nhúc nhối kinh khủng sau chuyến đi dài và chậm chạp đến đây. Nhưng nàng tốn chút ít thời gian vì nổi khó chịu trước khi nhìn một cách phần nộ khắp căn phòng để tìm Geordie.

Khi nàng thấy hăn đứng cạnh chiếc giường, một chiếc áo sơ mi vẫn còn gấp trong tay, va li của hăn mở trên giường trong lúc đóng gói hành lý, nàng đơn giản chỉ nhìn chăm chăm, tự hỏi hăn là ai. Nhưng cái mái tóc bù xù màu cà rốt ấy....

Roslynn nhăn nhó, không thể kìm bản thân. Nếu không nhờ mái tóc, nàng không thể nào nhận ra hăn. Hăn trông thật kinh khủng. Hăn trông như thể hăn thuộc về cái giường, chứ không phải đang đóng gói đồ đạc rời đi. Chúa ơi, những gì Anthony đã làm với hăn!

Toàn bộ gương mặt hăn đã đổi màu và sưng phồng lên gấp đôi, dường như là vậy, một bên mắt đen bầm và hoàn toàn nhắm lại không mở ra được, bên còn lại có màu xanh tím và chỉ có thể mở hé. Cái mũi của hăn phình ra và vẹo đi. Môi hăn đóng kết lại những mảng máu. Có những cái vảy xấu xí khác ở trên hai má hăn và trên mắt hăn nơi da đã rách toạc tới xương.

Hăn không nhìn nàng, ít nhất là lúc này. Hăn đang nhìn vào hai kẻ vô lại chịu trách nhiệm cho sự xuất hiện của nàng, những kẻ đang nhìn hăn như thể chúng chưa bao giờ thấy hăn trước đây. Có phải chúng không hề biết hăn đã bị ăn đòn?

Quý tha ma bắt, có phải đã có một sự nhầm lẫn không? Đúng là vậy. Geordie quăng chiếc áo của hăn đi trong cơn giận dữ, rồi rên rỉ, ôm lấy mạng sườn cửa hăn, cử động bất chợt làm cho hăn như bị xé ra với cơn đau. Wilbert và Thomas Stow vẫn đứng đó, không biết phải nghĩ gì. Geordie nói với chúng những gì được nghĩ tới, với giọng nói ngen lại vì tức giận, những lời nói nhịu lại vì đôi môi sưng phồng.

- Đồ ngu! Cái thằng tao gửi đi tìm chúng mà không đưa cho chúng mỳ tin nhắn của tao hả?

- Cái này? – Tom lấy ra một mẫu giấy từ túi gã – Chúng tôi không biết đọc, ông chủ Hãn nói với một cái nhún vai, để mẫu tin nhắn rơi trên sàn nhà.

Geordie để thoát ra một âm thanh khó chịu trong họng hãn.

- Đúng là cái tao nhận được khi thuê những thằng ngu người Anh! – Hãn chĩa một ngón tay cứng ngắc vào Roslynn – Tao không muốn có cô ta lúc này nữa. Cô ta đã lấy gã người Anh chết dẫm đó!

Wilbert và Thomas hình như nghĩ chuyện đó thú vị. Bọn chúng bắt đầu cười phá lên, và Roslynn nhìn thấy những phần không có màu thâm tím trên mặt Geordie chuyển thành màu đỏ. Những gì nàng đã trải qua khi bị bắt tới đây không còn đáng giận nữa, nàng có thể cảm thấy tình huống này cũng thú vị. Geordie thì không.

- Cút ra ngoài, tất cả chúng mày!

Cặp đôi ngừng cười:

- Khi ông đã trả công chúng tôi, ông chủ.

Wilbert có thể gọi Geordie bằng danh hiệu, nhưng giọng hãn thì chẳng có gì là tôn trọng hết. Thực tế thì, cái gã thấp có hàm râu rậm ấy trông cực kỳ đe dọa khi gã nhìn chăm chăm Geordie. Gã bự con bên cạnh hãn cũng vậy. Và Geordie im bật, cơn giận của hãn được thay bằng thứ gì khác.

Mắt Roslynn mở to. Hãn đang hoảng sợ! Có phải hãn không có tiền trả cho chúng?

Thực sự Geordie chỉ có đủ tiền để về lại Scotland. Hãn đã tính sẽ dùng tiền của Roslynn để trả cho những tên tay sai. Tất cả số tiền đó, đã vào túi gã người Anh. Vậy không công bằng. Và giờ thì hai gã này có thể giết hãn. Và với tình trạng của mình, hãn thậm chí chẳng thể tự vệ được. Xoay sở với miếng giẻ trong lúc không ai nhìn, Roslynn cuối cùng cũng đẩy được nó ra.

- Cởi trói cho tôi, và tôi sẽ đưa cho mấy ông tiền – đổi lại cho con dao của tôi.

- Đừng có động vào cô ta! – Geordie ra lệnh.

Roslynn quay lại phía hãn đầy tức giận:

- Im đi. Geordie! Anh còn chưa thấy những gì chồng tôi sẽ làm với anh khi anh ấy tìm ra chuyện này hả? Trông anh lúc này còn duyên dáng

chán so với những gì còn lại khi anh ấy đặt tay lên anh lần nữa đấy.

Wilbert và Thomas không bỏ lỡ ý nghĩa của từ “lần nữa”, những dù gì chúng cũng nghe lời Geordie. Chúng đáng lẽ đã giết chết vài người trong đời chúng, nhưng chúng không bao giờ làm hại một người đàn bà trước đây. Ban đầu chúng đã không thích công việc này, và sẽ không nhận nó nếu gã Scot không đưa ra một khoản thù lao lớn cho chúng.

Wilbert bước tới trước và cắt dây trói Roslynn bằng con dao găm của chính nàng. Bật bật lưỡi dao trong tay, gã đưa nó cho nàng, nhưng rồi nhanh chóng lùi lại tránh xa. Roslynn bất ngờ bởi mọi chuyện dễ dàng như vậy, vì nàng không chắc chút nào việc hai tên lưu manh này sẽ nghe lời nàng.

Nhưng chúng đã làm thế, và nàng đã chắc chắn cảm thấy tốt hơn. Và nàng rõ ràng cũng đã đoán đúng, nếu không Geordie đã trả tiền cho chúng trước khi nàng được thả. Thay vào đó, hắn chỉ ngồi trên giường, ôm lấy sườn mình, cảnh giác quan sát cả ba người.

- Bao nhiêu nào? – Nàng hỏi khi đứng dậy.

- Ba mươi bảng, thưa cô.

Nàng ném một cái nhìn khinh khỉnh về phía anh họ mình.

- Anh keo kiệt quá đó, Geordie. Có vẻ như đáng lẽ anh có thể trả nhiều hơn cho hai người đáng tin cậy thế này chứ.

- Ta đã có thể, nếu bọn chúng tóm được cô sớm hơn trước khi thằng con hoang đó cưới cô! – Hắn cãi lại.

Nàng chặt lưỡi, cảm thấy khá là tốt về chuyện có thể thượng phong một cách tuyệt vời trong chuyện đối đầu với kẻ nàng từng sợ hãi. Tóm lấy cái xác vẫn còn buộc vào cổ tay nàng, nàng lấy ra một nắm tiền.

- Tôi tin là, chừng này đủ, các ngài.

Nàng đưa những tờ giấy cho Wilbert. Mắt cả hai anh em sáng lên trước lượng tiền gần 50 bảng. Wilbert liếc về cái xác tay của nàng. Roslynn chặn đứng cái nhìn của gã, cương quyết.

- Đừng có nghĩ tới chuyện đó – nàng cảnh báo – Và nếu ông không muốn ngừng nhìn giống kiểu như anh ta- nàng hất đầu về phía Geordie – ông sẽ không bao giờ còn để tôi nhìn thấy ông lần nữa.

Cả hai gã đều cười trước người phụ nữ nhỏ bé đang đe dọa bọn chúng. Nhưng chúng đã được trả công đầy đủ. Nếu gã Scot không được dần cho thành bột như thế, chúng sẽ tự mình cho hắn vài cú đấm vì tất cả những lời sỉ nhục của hắn. Còn lúc này, chúng đã hài lòng, và với những cái gật đầu tươi cười, chúng rời đi.

Tuy nhiên, chúng ngừng cười, khi ra tới đỉnh cầu thang. Đi lên về phía chúng là quý ông mà chúng đã canh chừng căn nhà mười ngày nay, không nghi ngờ gì cũng chính là chồng của quý cô đó hiện giờ. Trông anh ta không uy hiếp, thậm chí còn chẳng thèm nhìn chúng lấy một cái khi anh chậm chậm đi lên cầu thang, và chẳng đứa nào trong hai gã anh em có thể quên được cái hiện trạng của gã Scot mà người đàn ông này là người chịu trách nhiệm gây nên.

Wilbert nắm lấy con dao của hắn, chỉ để cảm thấy an toàn hơn, cho dù gã giấu nó sau lòng bàn tay gần với hông. Chuyện này sẽ có thể kết thúc nếu gã quý tộc không dễ bị đánh lừa như cái cách đi thông thả của anh ta. Thực tế thì anh đã thấy con dao và dừng lại. Cả hai gã đều nghe anh thở dài trước khi anh lên tiếng.

- Quý thật. Cứ đi đi, rồi, cho qua chuyện này đi.

Wilbert liếc nhìn Thomas trước khi bọn chúng đều cùng lúc nhảy vào. Tuy nhiên cuộc tấn công của chúng hóa ra không như chúng mong đợi. Gã quý tộc bước khỏi đường vào giây cuối, áp lưng anh vào tường, và với một chân đưa ra, Thomas lăn lông lốc xuống phần còn lại của cầu thang. Và trước khi Wilbert biết chuyện gì đang diễn ra, gã bị tước mất con dao của mình. Thấy nó đang trong tay gã quý tộc, hắn đâm bổ xuống cầu thang, đỡ lấy gã Thomas đang rên rỉ nằm trên sàn, và cả hai kéo nhau ra khỏi tòa nhà. Trên căn phòng trên gác, Roslynn đang đi lại một cách giận dữ trước một Geordie đầy cay đắng.

- Không có cái tên nào đủ bản thủ, ghê tởm, gớm ghiếc đủ để gọi anh cả, Geor-die Cameron. Việc anh mang cái tên ấy, làm cho tôi hổ thẹn. Anh không bao giờ mang lại được điều gì tốt đẹp cả, giờ anh có không?

- Còn cô có không?

- Im đi, ông anh! Chỉ vì anh mà giờ đây tôi kết hôn. Vì anh mà tôi phải kết hôn, khi mà đó không phải là những gì tôi muốn, ít nhất là không phải theo cái cách này!

- Và cô đã để mất tất cả rồi, phải không? Đồ ngu ngốc! – hấn gào lên - Và tôi vui sướng, cô có nghe không? Nếu tôi không thể có gia sản nhà Cameron, ít nhất tôi cũng biết là hấn ta đã chơi khăm được cô để có được nó.

Roslynn dừng bước, nhìn chăm chăm hấn:

- Anh đang nói bậy bạ cái gì đó?

- Hấn nói với tôi hấn đã đốt bản hợp đồng hôn nhân của cô – Geordie đáp lời với một tiếng cười phá lên – Thằng con hoang xảo trá đó có tất cả rồi, thậm chí cô còn không thể có lại tiền khi hấn chết, vì hấn sẽ để lại tất cả cho họ hàng thân thiết của hấn. Cô đã tự cùm mình với thằng chồng tốt làm sao, em họ.

Nàng gằn như phá ra cười, nhưng nếu Anthony đã gặp khó khăn mới nói dối Geordie như vậy, nàng sẽ không cải chính nó. Thực sự nó rất là thông minh, trong việc làm cho Geordie nghĩ rằng cơ hội của hấn đã mất mãi mãi.

- Tôi vẫn thà có anh ấy hơn là anh, anh họ.

Hấn cố gắng đứng dậy trước lời sỉ nhục ấy. Hấn rên rỉ to hơn, ngã lại giường. Roslynn còn chọc tức hấn hơn, không hề có chút cảm thông tối thiểu nào.

- Anh nên rời đi khi anh vẫn còn cơ hội, Geordie. Anh không còn được gì nhiều nhận lắm đâu nếu chồng tôi phát hiện ra anh vẫn còn ở đây. Anh ấy không phải kiểu người anh có thể đùa cợt, như anh cũng đã biết rồi. Nhưng anh xứng đáng với chuyện đó vì đã cố giết anh ấy.

- Tôi chỉ cố làm cho hấn sợ mà vì cô. Tôi không biết cô đã cưới cái thằng đó. Nhưng hấn chỉ đánh tôi có vài cái vì dám bấn hấn. Còn lại đều là vì cô cả. Và tôi sẽ cho cô biết, tôi còn không thể nhấc mình khỏi sàn nhà nơi hấn vứt tôi lại cho tới sáng nay.

Câu nói được thốt ra nghe cực kỳ giống với tiếng than van:

- Nhưng cô có thể tự mình thấy rằng tôi sẽ đi, nên có không cần phải nói lại mọi chuyện với cái gã Spartan chết dẫm ấy.

Spartan? Đúng, nàng nhiều lần cho rằng Anthony có thể được ví với loại người nổi tiếng với kỷ luật chặt chẽ và kỹ năng chiến đấu thành thạo ấy, nhưng chỉ theo khía cạnh nhỏ nhất thôi. Sự tự chủ của anh có thể gần như làm cho người ta phát cáu khi anh chọn dùng nó, nhưng khi anh không làm thế, anh cũng nóng tính như bất kỳ người Scot nào. Và nhìn những gì anh đã làm với Geordie mà xem, mà thậm chí anh còn chẳng bị vết trầy xước nào. Geordie tội nghiệp trông giống như đã bị giày xéo bởi một con ngựa, gần như chẳng phải bị đánh bởi năm đấm một người đàn ông nữa.

- Tôi sẽ không nói với Anthony, nếu anh đi – Nàng thừa nhận – Anh là cả trái tim mà.

Có vẻ không thể nào nhằm lẫn được lời chế nhạo cay đắng đó, và sự oán hận của nàng sống lại lần nữa.

- Nếu anh trông chờ tôi thấy hối tiếc vì anh, Geordie, tôi phải làm anh thất vọng thôi. Tôi không thể làm chuyện đó, không sau tất cả những gì anh đã làm. Anh đã cố gắng làm tổn thương tới tôi.

- Tôi đã yêu cô!

Những lời giống như thòng lọng quẩn quanh cổ nàng, làm nàng nghẹn thở. Có thể vậy không? Hẳn đã nói chuyện đó nhiều lần trong hàng năm, nhưng nàng chưa bao giờ tin hẳn. Tại sao lần này nó có vẻ thành thật? Hay hẳn đã tự đánh lừa mình khi nghĩ như thế? Một cách yên lặng, thực sự là sợ hãi câu trả lời, nàng hỏi:

- Nếu đúng là vậy, Geordie, vậy hãy nói cho tôi biết về mẹ tôi. Có phải anh đã chọc một lỗ trên thuyền của bà?

Đầu hẳn đặt lên giường, và thân người của hẳn thì nằm lên chậm hơn:

- Tại sao cô đã không hỏi tôi khi nó còn có ý nghĩa, Ros, nó xảy ra khi nào? Tại sao ông già cổ lỗ đó không bao giờ hỏi? Không, tôi không bao giờ giờ trò với cái thuyền của bà ta. Tôi xuống hồ để tìm vài con sấu cho bể cá của tôi. Đó là lúc tôi từng tới gần nhất mấy cái thuyền đó.

- Thế còn gương mặt anh khi người ta nói với anh thì sao? Chúng tôi đều thấy anh rất kinh hoàng.

- Đúng, bởi tôi đã mong bà ta chết đi, vì đã bọp tai tôi sáng hôm đó. Tôi không muốn thế, nhưng tôi đã nghĩ rằng mong ước của mình đã được đáp ứng. Tôi đã nghĩ tôi đáng trách.

Roslynn thấy dạ dày mình muốn bệnh. Trong ngần ấy năm, họ đã trách móc anh ta vì một chuyện anh ta không hề làm. Và anh ta biết họ nghĩ gì nhưng không bao giờ tự đứng lên bào chữa cho mình, chỉ giữ lại sự oán giận cho riêng bản thân mình. Nó không khiến cho anh ta trở thành con người tốt đẹp hơn trong mắt nàng, nhưng nó làm anh ta trở nên vô tội với bất cứ tội lỗi thực sự nào.

- Tôi xin lỗi, Geordie, tôi thực sự xin lỗi.

- Nhưng cô vẫn sẽ không đời nào lấy tôi, phải không, dù đã biết sự thực?

- Không, và anh đáng lẽ không nên ép tôi.

- Một người đàn ông sẽ làm bất cứ chuyện gì khi anh ta tuyệt vọng.

Vì tình yêu hay tiền bạc? Nàng không hỏi. Nhưng nàng tự hỏi liệu ông nàng có làm khác đi nếu ông biết sự thực không. Bằng cách nào đó, nàng không nghĩ vậy. Ông luôn luôn khinh miệt sự yếu đuối của Geordie, một đặc điểm không thể tha thứ với một người đàn ông có tính cách mạnh mẽ như Duncan.

Nàng không hà khắc đến thế. Và nàng phải xoa dịu lại lương tâm mình vì đã trách móc Geordie vì cái chết của mẹ nàng, điều mà giờ đây nàng nhận ra không hơn gì là một tai nạn tàn khốc. Nàng sẽ cho anh ta số tiền trong xác mà nàng đã định dùng để trả những hóa đơn của nàng. Mười ngàn bảng chẳng là gì nhiều nhận so với những gì nàng có, nhưng có thể đó là một cơ hội khởi đầu cho Geordie. Và có thể anh ta làm được điều gì đó với món tiền đó để tạo nên con đường của chính mình, thay vì luôn luôn tìm đi theo con đường dễ dàng không cho anh ta điều gì cả và làm anh ta yếu ớt hơn.

Roslynn quay đi để lấy chỗ tiền ra mà không để anh ta thấy. Nàng sẽ để nó nơi anh ta không thể tìm ra cho tới khi nàng đi.

- Tôi sẽ giúp anh đóng đò, Geordie.

- Đừng có cho tôi bất kỳ ân huệ nào.

Nàng lờ đi sự cay đắng và đi về phía chiếc tủ có ngăn kéo, nơi vài món quần áo vẫn còn nằm trong ngăn kéo để mở. Nàng thu chúng lại và nhét chỗ tiền vào giữa chúng trước khi chòng chúng lên trong chiếc va li của anh ta. Đến gần thế chắc chắn là một sai lầm. Đôi tay anh ta trườn ra, quấn quanh eo nàng.

- Ros

Cánh cửa mở ra và nàng được thả ra, không bao giờ biết Geordie định nói gì. Nàng muốn nghĩ đó là một lời xin lỗi cho những gì anh ta đã bắt nàng trải qua. Chuyện đó không còn quan trọng lúc này, không với sự hiện diện của Anthony lấp đầy căn phòng.

- Im lặng như thế, tôi sợ là hai người có thể đã giết nhau rồi.

Nàng không hỏi tại sao anh ở đây.

- Nghe lén tại cửa dường như là một thói quen của ngài, thưa ngài.

Anh không chối cãi.

- Một thói quen hữu dụng, và hầu hết mọi lần đều hấp dẫn.

“Hầu hết mọi lần” đó muốn nói đến việc anh nghe lén nàng và Frances, nàng biết thế, và anh đã không thích những gì anh đã nghe được khi đó. Nhưng lần này không có gì nhiều trong những cái anh nghe được làm anh nổi giận. Trông anh có thể lạnh lùng, nhưng lúc này nàng biết sự khác biệt. Anh tức giận, nhưng không phải tức giận kiểu đó. Thực tế thì, có thể nó là những gì còn sót lại của cơn giận đêm qua.

- Như anh có thể thấy, anh ấy đang rời đi – Nàng nói, bước về phía chòng nàng.

- Và em tới đi nói lời tạm biệt? – Anthony đáp lời cộc lốc – Em yêu, em thật là sâu sắc.

Nàng sẽ không bị mắc câu:

- Nếu anh tới để đưa em về, xin cảm ơn. Em tự thấy mình không có xe.

Nàng hi vọng chuyện đó có tác dụng, rằng anh sẽ chuyển hướng sự chú ý của anh khỏi Geordie lúc này và không bắt đầu một cảnh tượng mà nàng bắt buộc phải chứng kiến. Nàng đặc biệt không muốn thấy Anthony trong cái tâm trạng có thể dẫn tới những gì anh đã gây ra cho Geordie lần

nữa. Cái nhìn chăm chăm của anh làm nàng không dám thở. Và rồi anh hướng cái nhìn căng thẳng đó vào Geordie.

Roslynn biết anh họ của nàng phải đang run lên với sự sợ hãi kinh khủng:

- Tôi sẽ đi trong vòng một giờ nữa – Geordie tự nguyện nói.

Cái nhìn chăm chăm phá hủy thần kinh của Anthony chỉ kéo dài thêm chút nữa. Rồi anh gạt đầu cộc lốc và dẫn Roslynn ra cửa. Bàn tay anh đặt trên khuỷu tay nàng không thể nói lỏng được, nên nàng bỏ cuộc sau một lần cố gắng. Bên ngoài không có chiếc xe ngựa nào, chỉ con ngựa của anh được giữ bởi một thằng nhóc đường phố. Roslynn quyết định tấn công trước khi anh có thể.

- Anh quay lại đây làm gì?

- Đến đưa em về nhà, dĩ nhiên là vậy.

- Anh muốn nói, để chắc anh ta đã đi chứ gì, vì anh không thể nào biết là em ở đây.

- Điều đó cũng thế.

Nàng nghiêng răng:

- Anh đã biết phải không?

- Không cho tới khi anh nghe em quát vào mặt gã đàn ông tội nghiệp đó với những từ như kinh tởm, gớm ghiếc, và hèn hạ em chưa bao giờ dùng để gọi hắn.

Vậy là anh đã ở bên ngoài cánh cửa từ đoạn đầu. Nàng có nói điều gì anh không nên nghe không nhỉ? Không, nàng không nghĩ vậy – không phải lần này. Nhưng nàng vẫn còn tức giận:

- Anh đáng lẽ phải được phục vụ tốt hơn để truy lùng ra người của anh ta, những kẻ đã theo dõi ngôi nhà – từ công viên, không nghi ngờ gì. Chúng theo em tới ngân hàng và

- Đúng, Jeremy đã nói tới điểm đến của em. Thử tưởng tượng nỗi kinh ngạc của anh khi thay vào đó lại tìm thấy em ở đây – anh nói như thể anh không tin nàng.

- Chết tiệt, Anthony! Em không biết nơi anh ta ở, vậy làm sao em tìm thấy anh ta thậm chí khi em muốn thế, điều mà em thực ra không hề muốn?

Những tên ngu đần anh ta thuê đã không được thông báo rằng anh ta đã từ bỏ.

- Có vẻ đáng tin đấy – là tất cả những gì anh nói khi anh quảng cho thẳng bé một đồng xu và trèo lên con ngựa của mình.

Nàng liếc nhìn bàn tay anh đưa ra để nâng nàng lên. Ngồi cạnh anh suốt quãng đường về nhà bây giờ không thú vị cho lắm. Nàng muốn tìm một chiếc xe ngựa thuê hơn nhưng thấy trên đường không có chiếc nào.

Nàng nắm lấy tay anh và thấy mình được đặt ngồi giữa hai chân anh, chân nàng xếp cạnh hông anh. Màu sắc má nàng nhanh chóng ửng lên khi nàng bắt buộc phải vòng tay quanh anh. Đó là một chuyến đi ngựa đầy lúng túng, làm cho tâm trí nàng tiến thoái lưỡng nan một cách sinh động.

Đầu hàng hơi ấm từ anh, mũi nàng tràn đầy hương thơm của anh, nàng chỉ có thể nghĩ về việc làm sao để thoát ra khỏi giao kèo nàng mắc vào với anh và trở lại giường anh mà không cần tới điều kiện nào.

Chương XXXIX

Chuyến đi về Piccadilly dường như kéo dài mãi, thế mà nó vẫn không đủ dài. Một kiểu trạng thái chuyển choáng say bao trùm Roslynn. Không có lời nào làm nàng bối rối, chỉ có những bước đi vững vàng của con ngựa, nhịp tim đều đặn của Anthony bên tai nàng, thật dễ dàng để quên đi thực tại và trôi nổi trong trạng thái bao bọc của sự mãn nguyện.

Vậy nên nó khá là khó chịu khi nàng bị đặt xuống đứng lại trên đôi chân và nhớ lại những vấn đề tệ hại của mình. Sự bất ngờ của hành động đó khiến Roslynn mất thăng bằng một lúc. Thực tế thì, nàng nhìn chăm chăm vào chiếc phong bì nhàu nhĩ nằm dưới chân nàng đúng mười lăm giây trước khi nàng nhận ra nó là gì và với lấy nó.

Nhưng bàn tay của Anthony đã tới trước. Roslynn rên thầm, đã quên bém mất những cái hóa đơn ngu ngốc đó. Có một vết cắt xẻ dọc trên túi chiếc váy của nàng đã đủ tệ rồi. Mà tệ nhất là Anthony lại tóm được nó nữa. Có vẻ chuyện hi vọng anh sẽ chỉ đưa lại nó cho nàng là quá nhiều. Anh không đưa lại. Anh đã mở nó ra!

- Anthony!

Anh ném cho nàng một cái nhìn với một bên mày đen có cánh nhướn lên.

- Nó đề tên anh – là tất cả những gì anh nói.

Nàng bắt đầu bước vào nhà, như thể chuyện đó sẽ kết thúc mọi vấn đề. Một tay anh đặt trên tay nàng níu nàng lại trong khi anh vẫn đọc lướt qua mảnh giấy trong tay kia. Khi anh nói, giọng anh đơn thuần chỉ là tò mò:

- Anh có thể hỏi em là em làm gì với cái này chứ?

Nàng thấy không có lối thoát nào và quay lại đối diện với anh:

- Nó là vì một số đồ nội thất em đã mua.

- Anh có thể thấy nó là vì cái gì, em yêu. Anh hỏi là em làm gì với nó.

- Em đã định sẽ thanh toán nó. Đó là lý do tại sao....

Câu nói của nàng dừng lại khi nàng thấy mắt anh lướt xuống túi nàng. Nàng nhìn theo mắt anh và thấy một chiếc phong bì khác đang thò ra. Cái chuyển đi chết dẫm ấy đã làm cho chúng lỏng ra. Và trước khi nàng kịp nói lời nào nữa, bàn tay Anthony đã nằm trong túi nàng và lôi ra phần còn lại của đồng hóa đơn.

- Em cũng đã định thanh toán cả những cái này nữa hả?

Nàng gật đầu, nhưng anh không nhìn nàng, nên nàng nghẹn lời khi nói:

- Vâng.

- Vậy không phải chúng nên được tính hóa đơn cho em thay vì cho anh luôn đi sao?

Nàng không hiểu tại sao anh lại bình tĩnh với chuyện này tới vậy:

- Em- em định vậy, nhưng em quên mất.

- Không, em đã không quên – anh đáp lại, làm trái tim nàng chùng xuống, chỉ để làm nàng bối rối khi nói nàng, với sự thích thú không thể nào nhầm lẫn – Em không giỏi mặc cả lắm, em yêu à. Anh có thể thấy những món này chỉ đáng giá một nửa so với những gì em đã trả cho chúng.

Anh nhét đồng hóa đơn vào túi áo của anh, làm cho nàng nổi giận, bởi đó là những gì nàng đáng lẽ đã trông đợi anh làm.

- Đó là những khoản mua sắm của em – nàng nhắc nhở anh – chúng trang trí cho ngôi nhà của em.

- Em đã mua chúng – nàng vẫn khăng khăng – Em đã trả cho những thứ đó.
- Không, em sẽ không làm thế. Ban đầu em có ý định trả chúng đâu, chúng ta cứ để thế đi, được chứ? – Anh đang mỉm cười với nàng.

Mỉm cười!

- Đừng có ngoan cố với việc này, Anthony. Anh có đủ các chủ nợ rồi. Em muốn trả cho những gì em –

- Yên lặng nào, em yêu - anh ngắt lời, tay anh đặt trên vai nàng - Anh cho rằng anh không nên để em tiếp tục nghĩ là anh đang sống chật vật, nhưng em đang có thú vui là cố gắng khiến anh mắc vào nợ nần, anh đã không muốn phá hỏng thú vui đó.

Anh cười lục khục khi nàng nhìn xuống dưới vế tội lỗi, và nâng cằm nàng lên:

- Sự thực là, em có thể trang trí lại hàng trăm ngôi nhà, và anh sẽ chẳng nhướn mày đâu.

- Nhưng anh không thể nào giàu có được!

Anh cười phá lên sung sướng.

- Điều đó phải trả giá bằng việc có một ông anh trai là thiên tài những nơi có tiền bạc dính vào. Edward có một bàn tay làm ra vàng, em có thể nói vậy. Và anh ấy giải quyết những khoản tài chính của gia đình với lời cầu chúc của bọn anh. Nếu ngôi nhà ở thành phố vẫn không làm em hài lòng sau tất cả những khó khăn em phải trải qua để tân trang lại nó, anh còn có vài bất động sản ở những vùng tiếp giáp thành phố, cũng như ở Kent, Northampton, Norfolk, York, Lincoln, Wiltshire, Devon

- Đủ rồi!

- Em có thất vọng khi anh cưới em không phải vì tiền của em không, em yêu?

- Anh vẫn nhận được một ít trong số chúng, như theo hợp đồng hôn nhân. Em đã đưa tiền vào một tài khoản cho anh sáng nay.

Đó, ít nhất là một lối thoát. Sự thích thú của anh cũng thế.

- Em sẽ quay trở lại ngân hàng và đưa tiền đó vào một quỹ uỷ thác cho con cái chúng ta. Và miễn là chúng ta vẫn còn là vợ chồng, Roslynn, anh

chu cấp cho em. Quần áo của em, trang sức của em, bất kỳ thứ gì trang điểm trên cơ thể em, anh đều thanh toán hết.

- Vậy em làm gì với tiền của em đây? - nàng hỏi đột ngột.

- Bất cứ điều gì em thích, miễn là nó không liên quan tới quần áo, thức ăn, hay chỗ ở, hay những gì thuộc đặc quyền mà anh mua cho em. Em cũng có thể thảo luận với anh trước về việc em định dùng tiền của mình vào việc gì. Bằng cách đó chúng ta có thể tránh được xung đột sau này.

Ý thức độc lập của nàng bị chọc tức. Trái tim phụ nữ của nàng thì sung sướng. Và từ "con cái" vẫn đang ong ong trong đầu nàng. Nó ngụ ý một kết thúc cuối cùng cho những khó khăn của họ, cho dù nàng không thể thấy cái kết thúc ấy.

- Nếu cuộc nói chuyện này sẽ vẫn tiếp tục, chúng ta có nên nói tiếp trong nhà chứ?

Anthony cười trước giọng nói chung chung của nàng. Anh đã nói ra quan điểm của mình, và niềm vui sướng lúc trước rằng nàng đã từ bỏ sự thù oán với anh lại trở lại. Vì lý do nào, nó cũng là một đề nghị hoà bình, và anh cũng thể đưa ra một đề nghị như vậy. Cái mà anh có trong đầu còn hơn cả sự cấp thiết sau chuyến đi quá gần gũi với nàng chỉ là sự may mắn rõ ràng.

- Chủ đề này sẽ còn được tiếp tục - Anthony nói, dẫn nàng vào trong nhà - Nhưng có một vấn đề khác cần được chú ý ngay lập tức.

Trái tim Roslynn lồi một nhịp, nhưng nàng không chắc nàng hiểu đúng ý anh. Nên nàng không cho phép bản thân hi vọng cho tới khi anh nắm lấy cánh tay nàng và dẫn nàng lên phòng anh trên gác. Thậm chí cả sau đó, khi anh đóng cánh cửa đằng sau họ, nàng vẫn chưa chắc về những ý định của anh.

Anh băng ngang phòng, cởi áo khoác, và ném nó vào cái ghế đáng nguyên ruả họ đã dùng đêm qua. Nàng cau mày trước cái ghế.Ồ, nàng đã học bài học của mình trên nó, như anh đã hứa với nàng. Sự oán giận của nàng sủi tăm trong ngực, chiến đấu với sự khuấy động mạnh mẽ nàng cảm thấy chỉ với việc ở trong căn phòng này lần nữa.

- Tới đây, Roslynn.

Anh đã di chuyển tới cái giường, đang ngồi trên nó, chậm chậm cởi từng chiếc

cúc trên cái áo sọc trắng của anh. Trái tim nàng nảy lên hai lần. Anh là sự cám dỗ còn hơn cả tưởng tượng, nhưng nàng không nghĩ nàng có thể chịu được nếu anh sẽ chỉ chiếu lệ với nàng lần nữa.

- Em cho là, anh đang cảm thấy có khao khát chứ?

- Khao khát?- Cả hai bên mày đều nhuốm lên - Ồ, anh thấy rồi. Em vẫn không tin vào sự bốc đồng, phải không cưng? Đến đây và giúp anh tháo giầy ra nào?

Nàng làm thế, chỉ vì anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của nàng, và nàng vẫn không thấy thích đi tiếp cho tới khi nàng chắc chắn. Nàng có thể chấp nhận sự khó chịu, nhưng không thể thiếu đam mê.

- Em lo lắng - anh nhận xét khi nàng không quay đi sau khi thả chiếc giầy thứ hai của anh trên sàn nhà - Em không cần phải thế. Em chỉ cần lợi dụng anh khi cơ hội tự đến.

Anh thấy lưng nàng cứng lại và ngay lập tức hối hận vì những lời đó. Đêm qua anh đã nói rõ ý kiến của mình. Nàng sẽ không quên nó. Nhưng anh không thể nào trải qua chuyện đó lần nữa để cứu lấy linh hồn anh. Anh với về phía trước kéo nàng vào giữa hai chân anh, đôi tay trượt trên mạng sườn ôm lấy ngực nàng, má anh tỳ trên cái áo vét len của nàng.

Đầu nàng ngả ra sau. Nàng uốn cong trong tay anh. Anh bị kích động, đặt nàng nằm trên giường, quay nàng sao cho anh có thể nằm trên nàng nhưng vẫn giữ chân nàng khoá chặt giữa chân anh.

- Khao khát ư, em yêu? Anh không tin anh và em có khả năng cho trận chiến như thế. Miệng anh phủ lên miệng nàng với niềm đam mê nóng bỏng làm cho mỗi dây thần kinh của nàng như reo lên, cướp lấy hơi thở của nàng.

Điều đó thật tuyệt vời. Nó là những gì nàng nhớ, cái ngọn lửa ám ảnh họ bất chấp mọi nguyên cớ. Đêm qua trôi vào quên lãng. Lúc này anh đang hôn nàng như thể anh sẽ chết nếu anh không làm thế, không còn che dấu

điều gì với nàng, và tâm hồn người phụ nữ trong nàng sống lại trong vòng tay anh.

Chương XXXX

- Anh sẽ rời đi trong hai ngày nữa, Tony – là câu đầu tiên James nói khi anh bước vào phòng ăn.

- Cần em giúp đóng gói chứ?

- Đừng có chán ngắt thế, chú con. Chú biết là chú thích có anh ở bên mà. Anthony lăm băm và quay lại ăn bữa sáng của anh.

- Rốt cục thì anh đã quyết định đi tiếp con đường của mình khi nào vậy?

- Khi anh thấy tình hình của chú trở nên vô vọng đến thế nào. Đơn giản là trông chẳng còn gì vui nữa.

Anthony ném cái đĩa của mình xuống, nhìn tấm lưng của James khi anh đi thất thểu về phía chiếc bàn và chất đầy đồ ăn lên đĩa mình sau cái nhận xét đó. Thực sự thì anh nghĩ anh đã có được tiến bộ lớn trong hai tuần qua. Giờ thì anh chỉ phải chạm vào Roslynn và nàng sẽ bước vào vòng tay anh ngay.

Anh thất bại trong việc thấy chuyện đó là vô vọng. Nàng sẽ công nhận là nàng cần anh cũng nhiều như anh cần nàng sớm thôi mà. Nàng sẽ công nhận hành động điên rồ cũng những quy tắc chết chẫm của nàng. Nhưng cho tới khi nàng làm thế, anh sẽ chịu đựng chúng, theo như lá thư chết tiệt đó.

- Anh có phiền khi giải thích cái nhận xét đó không?

James ngồi xuống đối diện anh và nói một cách chọc tức:

- Anh thích căn phòng này. Nó làm chú tổn hết bao nhiêu vậy?

- Cái mông anh ấy, James!

Một cái nhún vai:

- Rõ ràng mà, cậu bé. Anh đã thấy, cô ấy dùng chung căn phòng của chú, mọi lúc trong ngày, thế mà khi hai người không nhất mình đằng sau cánh cửa ấy, hai người coi nhau như hai kẻ xa lạ. Mấy cái mảnh khóe thu phục phụ nữ nổi tiếng của chú đâu rồi? Hay là cô ấy đã miễn dịch với chúng?

- Đó không phải chuyện của anh, anh biết mà.

- Anh biết.

Anthony trả lời anh mình.

- Cô ấy chưa được miễn dịch, nhưng cô ấy cũng không giống những phụ nữ khác. Cô ấy có mấy cái quan điểm quý quái của mình...vấn đề là, em muốn cô ấy tới với em vì chính ý định của cô ấy, chứ không phải do cảm giác dẫn dắt và cô ấy không còn lựa chọn nào khác.

- Chú muốn nói cô ấy sẽ không – tới với chú, phải không?

Khi Anthony đơn giản là nhăn nhó với anh, James cười thâm.

- Đừng có nói với anh chú vẫn chưa giải quyết cái hiểu lầm nho nhỏ với Margie ngọt ngào nhé?

- Anh còn nhớ tên cô ta cơ à?

Lời chế nhạo quá rõ, nhưng James chọn cách phớt lờ cái tính gắt gỏng của em trai.

- Thực ra thì, anh có quay lại với cô ta khá thường xuyên. Cô ta đúng là một miếng bánh ngon lành.

Nhưng cái con bé xấu tính mặc quần ống túm ấy, lý do thực sự khiến anh trở lại đó, thì chẳng xuất hiện ở quán rượu thêm lần nào nữa.

- Sao chú không nghĩ tới chuyện giải thích ?

- Em đã làm. Em không lặp lại chuyện đó đâu.

James thở dài trước sự bướng bỉnh đó, không quan tâm rằng cái tính đó của anh cũng gây khó chịu cho cả bạn bè và kẻ thù.

- Lòng kiêu hãnh chỉ đi cùng những kẻ ngốc thôi, em trai. Em đã cưới vợ gần một tháng rồi. Nếu anh đã biết chú sẽ giải quyết cái đồng lộn xộn này như thế, anh đã tích cực theo đuổi cô ấy hơn rồi.

- Bước qua xác em đã – Anthony gầm gừ.

- Dễ bị đụng chạm quá, chúng ta đều vậy phải không ? – James cười – Nhưng chuyện đó không còn quan trọng. Chú đã có được cô ấy. Tuy nhiên, những gì chú làm với phần thưởng đó, thật tệ hại. Một chút lãng mạn không phải là xấu. Cô ấy đã tan chảy vì chú dưới ánh trăng còn gì ?

Anthony phải cố gắng xoay sở ngồi yên một chỗ trong khi cái thôi thúc táng cho ông anh mình vài cú đang ngày càng mạnh dần lên.

- Điều cuối cùng em cần từ anh là khuyến bảo, James. Em có sách lược của riêng mình với vấn đề liên quan tới vợ em, và cho dù hiện nó có

vẻ chưa có hiệu quả, thì nó vẫn có đó.

- Sách lược kỳ lạ nhất anh từng chứng kiến, kẻ thù ban ngày, người yêu ban đêm. Bản thân anh thì chẳng có kiên nhẫn thế đâu. Nếu họ không chịu thua sau nỗ lực đầu tiên-

- Bọn họ không đáng thế chứ ?

- Một số thì có. Nhưng còn có rất nhiều sự an ủi ngọt ngào khác để lo tới.

- Nhưng em đã có Roslynn rồi.

James cười phá lên.

- Ghi điểm rồi đó, anh cho là vậy. Cô ấy đáng giá với điều đó chứ?

Câu trả lời của Anthony là một nụ cười chậm rãi, nụ cười đầu tiên của anh, và James nghiêm túc lại. Đúng thế, anh cho rằng cô nàng Scot bé bỏng đó xứng đáng với chút kiên trì đó. Nhưng với chiến thuật của Anthony, với James rõ ràng là em trai anh chỉ càng đào sâu thêm cái hố chôn mình mà thôi. Nhưng James sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu, khi anh trở lại nước Anh, vợ Anthony cũng giống như vợ Jason, người thường có sẵn bất cứ lý do nào để tránh né chồng mình.

Nettie xuất hiện ở cửa.

- Xin thứ lỗi, ngài Anthony, nhưng cô Roslynn muốn nói chuyện với ngài một lát.

- Cô ấy ở đâu?

- Trong phòng cô ấy, thưa ngài. Cô ấy cảm thấy không khỏe.

Anthony vẫy tay ra hiệu người phụ nữ ra ngoài trước khi lẩm bẩm:

- Khi thật!

James lắc đầu chán ghét:

- Đó, chú thấy không? Chú nghe tin vợ mình ốm, và thay vì quan tâm chăm sóc –

- Quỷ tha ma bắt anh ấy, James, anh không biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra, nên hãy đứng ngoài cuộc đi! Nếu cô ấy ốm, đó là những gì cô ấy đang cầu nguyện để được. Em đã thấy nó sáng một hôm khi

Anthony ngưng bật trước một bên mày nhướn lên của James:

- Mẹ kiếp! Cô ấy sắp nói với em là em sẽ là một ông bố.

- A – nhưng điều đó thật tuyệt!

James nói trong sự sung sướng, chỉ thấy cái quắc mắt của Anthony trở nên tối sầm hơn và do dự nói thêm:

- Phải không?

- Không, trời đánh thánh vật là nó không phải!

- Vì Chúa, Tony, con cái thường đi kèm với hôn nhân

- Em biết thế, đồ ngốc! Em muốn có con. Em chỉ không muốn những điều kiện đi kèm với chuyện đó.

James bắt đầu cười to, hiểu nhầm câu nói.

- Chú không biết sao, cái giá của cương vị làm cha. Cậu chúa, chú chỉ phải tránh xa giường của vợ chú trong vài tháng thôi. Chú luôn có thể giải tỏa ở nơi khác cơ mà. Anthony đứng dậy, giọng anh điềm tĩnh, nhưng cũng đủ lạnh lùng khiến người khác đông cứng:

- Nếu em muốn giải tỏa chỗ khác, và nếu chỉ là vài tháng, có thể anh đúng anh trai. Nhưng việc sống độc thân của em bắt đầu từ khi cô vợ yêu dấu của em tuyên bố những điều kiện của cô ấy với em.

James sửng sốt đủ để hỏi lại:

- Cái ý tưởng kỳ cục đó là của ai thế?

- Quý quái là đó chẳng phải của em.

- Chú muốn nói lý do duy nhất cô ấy tới với chú là để có một đứa con?

- Không còn gì khác.

James khịt mũi:

- Em trai, anh ghét phải nói điều này, nhưng có vẻ như vợ chú cần được đét vào mông vài cái.

- Không, những gì cô ấy cần làm là công nhận mình đã sai, và cô ấy sẽ làm thế. Điều đó càng được nói sớm thì em càng đỡ phát điên lên.

Chương XXXXI

Một chút trà loãng và bánh mì nướng, như Nettie cứ nài nỉ, không phải là một bữa sáng ngon miệng, nhưng tốt hơn nhiều sô cô la nóng và bánh ngọt đã khiến cho Roslynn phải bay tới chiếc chậu rửa sáng sớm nay. Nàng đã nghi ngờ tình trạng của mình trong tuần vừa rồi, sau khi chu kỳ hàng tháng của nàng tới muộn. Nàng biết chắc chắn vào ba ngày trước, khi

chứng buồn nôn kinh khủng nhất đã bắt đầu tới vào buổi sáng, và chỉ biến mất khi trưa tới.

Mỗi ngày nó lại trở nên tệ hơn chút nữa. Sáng nay nàng đã phải ngồi bên chậu rửa gần một giờ, tổng hết sạch mọi thứ trong dạ dày của nàng ra. Nàng nghĩ tới chuyện ngày mai sẽ như thế nào mà phát sợ, và sáng ngày mai là lễ cưới của Frances. Nàng không chắc nổi nàng có thể nào tham dự nó được không, thêm một điều nữa làm nàng tuyệt vọng hơn vào lúc này, khi nàng đáng lẽ không nên có tâm trạng nào khác ngoài chuyện vui mừng khôn xiết với tin vui của mình.

Bụng nàng vẫn chưa hoàn toàn ổn, kể cả với mẫu bánh mì lát mà nàng đã nhấm. Thật khó để nàng nhớ rằng, khi cân nhắc tới những gì nàng đang cảm thấy, rằng đứa trẻ này là cái nàng muốn hơn bất cứ thứ gì. Tại sao nàng lại không thể là một trong những người phụ nữ may mắn, những người không phải chịu đựng lấy chuyện ốm vặt buổi sáng lấy một ngày cơ chứ? Và chuyện đó bắt đầu quá sớm!

Tại sao, nàng đã thực hiện cái thỏa thuận đáng hổ thẹn của nàng với Anthony mới hai tuần trước. Và nàng đã nghi ngờ là nàng mang thai một tuần sau đó, điều đó nói với nàng một cách hiển nhiên là nàng chẳng cần phải có cái thỏa thuận đó chút nào, rằng nàng rất có khả năng đã thụ thai ngay lần đầu tiên họ làm tình.

Roslynn nhẹ nhàng đặt chiếc cốc trà xuống chiếc bàn cạnh cái ghế dài nàng đang ngồi tựa trên. Chuyển động quá mức, khi nàng phát hiện ra nỗi kinh hoàng của nàng buổi sáng hôm đó khi Anthony làm tình với nàng, bắt đầu làm bụng nàng cuộn lên. Sự tập trung cao độ đã làm nàng có thể không xấu hổ với bản thân và phải tự mình thú nhận ngay sau đó. Và nàng một cách ích kỷ đã tới với anh thêm hai đêm nữa mà không nói cho anh biết sự thực.

Nhưng nàng không thể trì hoãn nó thêm nữa. Sáng nay nàng chỉ vừa kịp chuẩn ra khỏi phòng anh trước khi anh thức dậy và gọi nàng quay lại giường. Và chứng buồn nôn trở nên tệ hơn, nàng không có cách nào trải qua việc làm tình buổi sáng thêm được nữa. Nàng phải nói với anh trước

khi anh tự mình tìm ra và biết rằng nàng đang lừa đi thỏa thuận của họ. Quý tha ma bắt, sao mà nàng ghét cái thỏa thuận chết dẫm đó đến thế.

Anthony đã là con người say đắm đáng ngạc nhiên hai tuần cuối này, ít nhất là trên giường anh. Anh yêu nàng thường xuyên tới nỗi nàng biết rất rõ là anh chẳng còn thời gian đâu mà tăng tịu được với người đàn bà nào khác, rằng nàng có anh cho riêng mình nàng. Cứ như thế mỗi đêm đều là đêm tân hôn của nàng vậy, với tất cả niềm đam mê và sự dịu dàng anh có thể tạo ra, và nàng có thể nhận.

Nhưng bên ngoài phòng ngủ anh là một người đàn ông khác hoàn toàn, không lãnh đạm thì cũng lạnh lùng và mỉa mai, nhưng không bao giờ dễ chịu. Và Roslynn biết điều này chỉ có thể trách cái thỏa thuận đó, cách anh để nàng biết rằng nỗi chán ghét của anh với những điều khoản không hề giảm đi. Và giờ thì nó cũng qua rồi. Nhưng nàng không muốn nó qua.

Quý thật, nàng đã mắc phải cái bệnh “ nghiện “ Anthony mất rồi, nhưng bởi cái quyết định ngu ngốc của nàng, nàng sắp mất anh. Tạm thời, nàng đã nói thế. Hai tuần ngắn ngủi chắc chắn là tạm thời rồi.

- Em muốn gặp anh?

Anh đã không gõ cửa, mà đi thẳng vào. Anh đã không vào phòng này kể từ cái đêm nàng giả vờ bị khó ở. Bây giờ chẳng phải giả vờ nữa. Anthony liếc nhanh qua những đồ nội thất mới trước khi đôi mắt xanh cobalt của anh dừng lại chỗ nàng. Roslynn có thể cảm thấy sự lo lắng của nàng cuộn trào trong bụng.

- Em sắp sinh con – nàng thốt ra.

Anh đứng trước nàng, hai tay anh đút trong túi. Nét mặt anh không hề thay đổi. Đó mới là điều tệ nhất. Ít nhất anh cũng có thể thể hiện chút gì đó hài lòng về đứa trẻ. Nếu không thế, thì là khó chịu. Ngay lúc này nàng có thể chào mừng cả sự khó chịu. Nàng có thể chào mừng sự tức giận anh đã thể hiện cái đêm nàng đưa cho anh những điều kiện của nàng.

- Mừng cho em – anh nói với giọng dịu dàng nhất – Vậy là sự tạm trú của em ở phòng anh kết thúc.

- Vâng. Trừ khi

- Trừ khi? – anh cố ý chen ngang – không đời nào anh lại phá vỡ những quy tắc của em, cưng.

Nàng cắn môi để ngăn mình khỏi nguyên rủa những quy tắc đó trước sự có mặt của anh. Nàng không biết những gì nàng đã bắt đầu nói trước khi anh cắt ngang. Nhưng anh rõ ràng là không muốn nghe. Và nàng đã hi vọng, cầu nguyện, rằng anh sẽ khẳng khẳng rằng nàng nên quên cái thỏa thuận của họ đi, rằng anh sẽ yêu cầu nàng chuyển về phòng anh mãi mãi.

Anh sẽ không làm thế. Có phải anh đã không còn quan tâm nữa? Nàng quay đi về phía cửa sổ, giọng nàng buồn bã và thiếu sinh khí trong khi đáng lẽ nó phải đầy sung sướng, nếu cân nhắc tới chủ đề đang được nói.

- Em sẽ cần một phòng trẻ.

- James sẽ đi trong vài ngày tới. Em có thể lấy phòng của anh ấy.

Nàng đã cho anh một dịp tốt. Anh có thể gợi ý chính phòng này. Chắc chắn nó tiện hơn, bằng với phòng anh. Nàng tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

- Đây cũng là con anh, Anthony. Anh có sở thích gì về màu sắc – hay gì đó?

- Bất cứ điều gì làm em hài lòng, em yêu. Tiện thể, anh sẽ không ăn tối ở nhà tối nay. Bọn anh sẽ kỷ niệm đêm độc thân cuối của George tại câu lạc bộ.

Việc anh đột ngột thay đổi chủ đề làm nàng đau đớn. Rõ ràng anh không có thích thú gì với đứa trẻ, cũng như với nàng, vì anh quay đi mà không nói lời nào.

Bên ngoài căn phòng, năm đấm của Anthony động vào tường. Bên trong, nước mắt tuôn đầy trên hai má Roslynn. Nàng giật nảy mình vì tiếng động nhưng không nghĩ gì về nó. Nàng chưa bao giờ cảm thấy khốn khổ đến thế trong cuộc đời nàng, và tất cả là lỗi của nàng. Thậm chí nàng còn không nhớ nguyên nhân cho cái thỏa thuận ngu ngốc đó nữa.

Ôi, đúng thế. Nàng đã sợ nàng sẽ yêu Anthony với sự thân thuộc lâu dài. Được rồi, có phải đã quá muộn phải không? Nettie đã đúng.

- Có phải tin tức mà chú đang trông chờ không?

Anthony quay lại để thấy James đang đứng ngoài phòng anh.

- Đúng vậy.

- Vậy, anh cho rằng, sách lược không có hiệu quả?
- Mẹ kiếp, James. Hai ngày từ hôm nay sẽ không đủ sớm tí nào!

Chương XXXII

- Tại sao cậu không đơn giản là chỉ nói với anh ấy, Ros?
- Mình không thể - Roslynn đáp trả, nhấm nháp từng ngụm trong cốc sâm panh thứ hai của nàng.

Họ đứng tách ra khỏi những người khác tại bữa tiệc, chính là bữa tiệc nhỏ tụ tập những người bạn của Frances tại ngôi nhà của cô. Những quý ông không phải là những người duy nhất có thể tổ chức tiệc trước khi cưới. Nhưng Roslynn không cảm thấy không khí tiệc tùng, cho dù nàng đã đi tới chuyện chấp nhận rằng Frances đang cảm thấy sung sướng mê ly đi vì cuộc hôn nhân này, rằng nàng thấy hạnh phúc cho bạn mình.

Nàng chỉ là dường như không thể thể hiện nó. Không may, Frances đã thấy được sự chán nản của nàng và kéo nàng sang một bên, sợ rằng Roslynn vẫn còn phản đối cuộc hôn nhân. Cách duy nhất nàng có thể thuyết phục bạn mình là không còn cách nào khác ngoài việc nói thật.

- Nếu chuyện đơn giản như thế - Roslynn bắt đầu nói, chỉ mới thể khi Frances cắt ngang.

- Nhưng chuyện đơn giản mà. Tất cả những gì cậu cần nói là, em yêu anh. Ba từ ngắn gọn đó, bạn à, và mọi rắc rối của cậu sẽ qua.

Roslynn lắc đầu:

- Sự khác biệt nằm ở chỗ, Frances à, là những từ đó rất dễ dàng với cậu bởi cậu biết George đáp lại tình yêu của cậu. Nhưng Anthony không yêu mình.

- Cậu đã biểu hiện cho anh ấy thấy bất cứ điều gì gần như tình yêu chưa?

Roslynn nhăn nhó:

- Không. Cậu có thể nói mình là một con mụ quý cái hoàn toàn kể từ khi chúng mình cưới nhau.

- Rồi, cậu đã có những lý do của mình, đúng không? Thực sự vậy là rất tệ đối với ngài Anthony, nhưng cậu đã nói là có lý do chắc chắn rằng anh ấy chỉ đi đêm có một lần đó thôi. Nó tùy thuộc vào cậu, bạn của mình. Cậu có thể để anh ấy biết là cậu đã tha thứ cho cái lần anh ấy xử sự không

khôn ngoan đó và cậu muốn bắt đầu lại, hay là cậu muốn cứ tiếp tục mọi chuyện như bây giờ.

Roslynn đã nghĩ tới, một số lựa chọn, sự oán giận vẫn còn sủi tăm bên dưới vẻ ngoài. Tại sao nàng phải nhượng bộ như thế? Anthony thậm chí đã không xin lỗi, và có vẻ như anh không muốn làm thế.

- Một người đàn ông như Anthony sẽ không chờ đợi mãi mãi đâu, cậu biết mà – Frances tiếp tục nói – Cậu sẽ đẩy anh ấy đến với vòng tay người đàn bà khác đấy.

- Anh ta chẳng cần tới lực đẩy cho chuyện đó đâu – Roslynn trả lời một cách cay đắng.

Nhưng Frances đúng một điểm. Nếu nàng không chia sẻ chiếc giường cùng Anthony, rốt cuộc sẽ có ai khác nhảy vào. Nhưng khi đó nàng đã biết rằng khi nào nàng thực hiện thỏa thuận của nàng. Nàng đã không muốn công nhận rằng lúc đó chuyện anh ngoại tình có ảnh hưởng đến nàng. Nhưng nó có ảnh hưởng, một cách tồi tệ nữa, bởi vì nàng yêu anh.

Trở về nhà vào lúc 11 giờ, Roslynn mới chỉ cởi chiếc áo choàng và găng tay của nàng ra khi cánh cửa mở ra lại và Anthony vùng vác với George suýt nữa sẩy chân khi bước qua ngưỡng cửa.

Dobson nhìn họ một cái và thở dài. Roslynn cảm thấy nàng đã diễn cảnh tượng này trước đó, và lần đó thì nó không hề thú vị hơn chút nào, cho dù lần này Anthony dường như đang là người chống đỡ cho cả hai. George nhìn có vẻ như nửa ngủ nửa thức rồi.

- Anh về nhà sớm – Roslynn nhận xét, cố giữ giọng nàng nghe vô thường vô phạt.

- Anh bạn này ngập trong rượu như vua chúa và chả biết trời đất gì nữa rồi. Anh nghĩ là tốt hơn nên đưa anh ấy vào giường.

- Vậy nên anh mang anh ta về đây thay vì đưa anh ta về nhà?

Anthony nhún vai:

- Thói quen thôi em. Khi tụi anh còn hay đi chơi đêm thế này, nhiều lần George đã ngủ ở đây. Em biết đấy, anh ấy còn có phòng cho riêng mình nữa. Cho dù, thực sự thì, phòng đó hiện giờ là của em.

Họ nhìn nhau một lúc lâu trước khi George phá vỡ mối liên kết đó.:

- Gì vậy? Ai chiếm phòng của tôi thế?

- Đừng lo chuyện đó, ông bạn. Vợ tôi để chút đồ trong đó, cô ấy sẽ vui về chuyện ra ngoài tối nay. Phải không, em yêu?

Trái tim của Roslynn nảy lên. Có phải anh đã mang George về nhà để nàng phải chuyển ra? Và chỗ duy nhất nàng có thể chuyển vào là phòng của anh.

- Không phải phiền phức thế vì tôi đâu, Phu nhân Malory.

Nàng hiểu rõ lời anh ta nói, cho dù những từ ngữ của anh ta nhịu lại kinh khủng và dường như anh ta chẳng biết nàng ở đâu, mắt anh ta thay vì thế lại nhìn vào Dobson.

- Không phiền gì đâu George – Roslynn trấn an anh ta – Nếu anh cho tôi một chút thôi

- Không có một chút đâu – Anthony xen vào – Em biết anh ta nặng như quý mà. Và nếu anh đặt anh ta xuống, anh ta sẽ chẳng đời nào dậy nổi đâu. Cứ đi trước tụi anh và lấy những gì em cần.

Nàng làm theo một cách nhanh chóng, hối hả chạy vào căn phòng thu nhặt những thứ đồ của nàng trong khi Anthony ném George lên giường. Phòng của George ư? Vậy là những bài thơ tình nàng tìm thấy trong phòng này là của George. Nàng không bao giờ nghĩ chúng lại do một kẻ phóng đáng làm ra, nhưng chẳng ai đoán được chuyện đó. Frances may mắn hơn cô ấy tưởng.

Nàng rời khỏi phòng nhanh chóng, vì Anthony chẳng đợi chờ gì chuyện cởi đồ cho George. Đứng trong hành lang, nàng nhìn cửa phòng Anthony. Đây là điều anh muốn nàng làm, phải không? Nhưng còn chỗ nào khác nàng có thể ngủ nữa? Jeremy và James có thể chưa về nhà, nhưng họ sẽ về. Và chỉ có bốn phòng trên gác. Nàng bước vào căn phòng một cách ngại ngần, chờ đợi trông thấy Willis đứng chờ Anthony trong đó, cho dù người hầu đó hiếm thấy trong hai tuần vừa qua, chỉ tới khi Anthony triệu tập.

Tuy nhiên, căn phòng không có ai. Hoặc là Anthony đã sắp đặt chuyện này, hoặc anh đã không dặn Willis chờ anh. Cùng là vì, theo như những chuẩn mực của London, lúc này còn khá sớm. Willis sẽ không nghĩ

Anthony về nhà sớm tới vậy. Roslynn thờ dài, không biết nghĩ gì. Nhưng nàng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này đâu. Nàng không thể nào lên kế hoạch tốt hơn thế này nữa. Nàng sẽ không phải hi sinh sự kiêu hãnh và thú nhận nàng là một đứa ngốc thế nào.

Nàng có thể đơn giản là cho Anthony thấy rằng không phải nàng phản đối việc ở lại đây, rằng thực sự thì nàng muốn ở lại đây. Nàng bắt đầu cởi bộ trang phục tối. Nàng vừa đặt xuống chiếc áo lót của mình thì Anthony bước vào phòng. Ánh mắt anh chiếu lên nàng trong vài nhịp tim trước khi anh đi vào phòng thay đồ của mình.

Roslynn vội vàng leo lên giường. Nàng ước là anh nói gì đó.

Trời ơi, chuyện này nhắc nàng nhớ tới đêm tân hôn của nàng. Rằng lúc này nàng lo lắng không khác gì đêm đó. Khi anh đi ra, anh chỉ mặc có áo choàng ngủ. Ít nhất nàng đã nghĩ tới chuyện mặc vào một chiếc váy ngủ. Nàng sẽ không nói rõ nàng muốn gì. Nhưng nó thật rõ ràng.

Khi anh đi ngang qua căn phòng để tắt đèn, khao khát thắp lên những ánh vàng trong mắt nàng khi chúng dõi theo hình dáng tuyệt vời của anh. Chí mới đây nàng đã có anh quá nhiều. Nàng đã thấy rằng đó gần như vẫn không đủ. Sẽ không bao giờ đủ.

Lúc này căn phòng đã tối, chỉ có nguồn sáng bàng bạc từ ánh trăng xuyên qua những chiếc cửa sổ vào. Trước khi mắt nàng quen với bóng tối, những giác quan khác đã sống động hẳn lên. Nàng có thể ngửi thấy mùi hương của anh khi anh tới gần. Khi chiếc giường lún xuống, nàng ngưng thở, chờ đợi. Nàng đang trải qua cơn choáng váng giống như mỗi khi nàng cảm thấy anh tới gần. Anh sẽ quay sang nàng trong chốc nữa thôi. Miệng anh sẽ tìm miệng nàng trong bóng tối, ấm áp, và đòi hỏi...

- Chúc ngủ ngon, em yêu.

Mắt nàng mở to. Chết tiệt, rốt cuộc thì, anh đã không sắp đặt chuyện đuổi nàng ra khỏi phòng nàng. Anh đang làm theo những quy tắc của chính nàng là không chạm vào nàng một khi nàng mang thai. Nó không công bằng. Sao anh có thể, khi nàng nằm ngay cạnh anh, khao khát anh hơn bất cứ điều gì?

- Anthony

- Gì vậy? – Giọng anh lạnh lùng xuyên vào tai nàng, giết chết mọi can đảm của nàng.

- Không có gì – nàng lí nhí.

Roslynn nằm đó, đếm từng nhịp đập tim nàng, ước rằng nàng đã uống nhiều hơn hai ly sâm panh tại bữa tiệc nhà Frances. Nhưng nàng còn nghĩ về sáng sớm mai và chứng buồn nôn mà nàng sẽ phải chiến đấu cùng để tới lễ cưới. Nàng đã không biết được ngủ là một chuyện không thể. Chỉ mới đêm qua nàng còn tự do tới với Anthony, ngả đầu lên ngực anh, đếm từng nhịp tim anh. Một ngày trôi qua mà cả thế giới đã đảo lộn.

Không, không phải một ngày. Cái thỏa thuận đáng nguyên rủa của nàng. Chuyện này sẽ không thể. Nàng sẽ phải làm....

Nàng nghe thấy tiếng rên rỉ trước khi đôi tay của Anthony kéo với sang và kéo nàng về ngực anh. Nụ hôn của anh dữ dội, chứa đầy nỗi đam mê chưa được giải phóng làm cả hai bốc cháy. Roslynn không hỏi gì, nàng chỉ chấp nhận, quá sung sướng và nhẹ nhõm tới mức nàng hoàn toàn buông thả bản thân, chỉ mong muốn giờ phút này.

Lòng kiêu hãnh không thể sánh kịp điều này. Nàng yêu anh. Nàng sẽ phải nói với anh, nhưng lúc này chưa phải lúc. Sau này, khi nàng có thể suy nghĩ rõ ràng lần nữa.

Chương XXXIII

Dường như mọi thứ đều đang hợp sức với nhau chống lại Roslynn mỗi khi nàng muốn nói chuyện riêng với Anthony, bao gồm cả bản thân nàng. Nàng đã chìm vào giấc ngủ một cách hạnh phúc sau khi họ làm tình đêm đó, và tới sáng hôm sau thì Anthony đã đánh thức nàng dậy để đơn giản nói cho nàng biết rằng George đã rời đi và nàng có thể về lại phòng mình. Chỉ có thể, cứ như thể đêm đó chưa bao giờ có.

Và khi nàng chuẩn bị cầm chân anh lại, bụng nàng sôi lên và nàng chạy về phòng đúng lúc đó. Tiếp theo là đám cưới và buổi tiệc trưa sau đó chiếm gần hết buổi chiều. Nhưng Anthony không về nhà cùng nàng. Anh đã đi cùng anh trai để chơi bời trong đêm cuối, và Roslynn trải qua một

đêm trần trọc tự hỏi họ làm gì, bởi vì không ai trong số họ về nhà cho tới những giờ rạng sáng

Và sáng nay thì nàng còn cuống cuống trèo ra khỏi giường để đi xe tới cảng chứng kiến cảnh tàu Thiếu Nữ Anne khởi hành, dịp mà cả gia đình đều có mặt. Nàng lúc này đang đứng sang một bên cùng Jeremy trong khi anh em của James mỗi người đều ôm và chúc anh lên đường thuận lợi. Chính nàng cũng đã hôn tạm biệt anh, một cái hôn ngắn, với sự chú ý từ khoảng cách gần của Anthony, còn James thì không thể tìm được lời trêu chọc.

- Chắc là cháu sẽ nhớ cha nhiều lắm nhỉ, Jeremy?

Cậu bé cười với nàng:

- Quý thật, ông ấy không có đi lâu đến vậy đâu. Và cháu ngờ là không biết cháu có thời gian nhớ ông ấy không nữa. Ông ấy để lại luật lệ, cô biết không. Cháu chắc tự chôn mình trong việc học hành mất, và cháu không được quây- à, tức là, cháu phải tránh xa các rắc rối, không làm chú Tony phiền lòng, và cả cô nữa, tất nhiên, và làm cho ông ấy tự hào.

- Cô tin là cháu sẽ làm được – Roslynn cố gắng mỉm cười, nhưng những mùi bốc ra từ cầu tàu đang nhấn chìm nàng.

Nàng phải vào lại xe ngựa trước khi tự mình làm mình mất mặt:

- Cô nghĩ là đã tới lượt cháu tạm biệt bố cháu, cậu bé.

Jeremy bị nghiền nát không chỉ bởi James mà còn cả Conrad nữa, và phải lắng nghe một danh sách dài dằng dặc những việc ĐƯỢC và KHÔNG ĐƯỢC làm từ vị thuyền phó một. Và cậu ta được giải thoát bởi thủy triều. Nó không chờ đợi, và cả hai người đàn ông phải lên tàu.

James có thể trách móc Anthony vì cái dư vị rượu chè làm anh gần như quên mất một chuyện. Anh gọi Jeremy lên chỗ ván cầu và đưa cho cậu một mảnh giấy:

- Chuyển cho cô Roslynn của con cái này, nhưng chọn lúc Tony không có bên cạnh ấy.

Jeremy dứt túi mảnh giấy:

- Nó không phải một bức thư tình đâu, phải không cha?

- Một bức thư tình hả? – James khịt mũi – Ra khỏi đây đi, chó con. Và thấy –

- Con biết, con biết mà – Jeremy giơ tay chịu thua, cười phá lên – Con sẽ không làm điều gì mà cha không làm.

Cậu quay bước ra khỏi ván cầu trước khi James có thể quở trách cậu vì lời nói láo xược đó. Nhưng cậu mỉm cười khi cậu quay đi, và đối mặt ngay với Conrad.

- Chuyện đó là gì thế?

James nhún vai, nhận ra Connie đã thấy anh chuyển đi mảnh giấy:

- Tôi đã quyết định nhúng một tay vào. Với cái tốc độ mà Tony đang đi, chú ra nhất định là cứ mãi loạn choạng thôi.

- Tôi đã nghĩ là anh sẽ không can thiệp chứ - Connie nhắc anh.

- Ồ, chú ta là em trai tôi, đúng không? Cho dù tôi không biết tại sao tôi bực mình sau cái mảnh bản thảo chú ta chơi tôi tối hôm qua.

Nhìn thấy Connie nhướn mày, anh cười, bất chấp sự rộ lên trong đầu mình.

- Thì chú ta đã đảm bảo là tôi sẽ cảm thấy khốn khổ ngày hôm nay như kẻ bỏ đi, thằng em khốn nạn đó.

- Nhưng anh đã quen với nó rồi, tất nhiên phải không ?

- Đương nhiên. Lúc này thì không thể nào để thằng nhóc đó hạ gục tôi được, đúng không ? Nhưng Connie, anh sẽ phải thấy chúng ta lên đường thôi. Tôi sợ là tôi đã xoay sở hết mức rồi. Hãy báo cáo cho tôi trong cabin sau khi chúng ta lên đường.

Một giờ sau, Connie đổ ra một đoạn rượu whisky lúa mạch đen từ trong khoang nhỏ được trang bị chu đáo ở cabin thuyền trưởng và tới ngồi với James ở bàn của anh.

- Anh sẽ không lo lắng gì nhiều cho thằng bé, phải không ?

- Thằng ranh đó hả ?

James lắc đầu, khẽ nhăn mặt khi cơn đau đầu quay lại, và hớp thêm một ngụm tonic Connie đã gửi tới từ dưới bếp.

- Tony sẽ coi sóc sao cho nó không vướng vào bất cứ chuyện đại đột nghiêm trọng nào. Nếu có ai lo lắng cho nó, chính là anh. Anh nên có một

đứa con của riêng mình, Connie.

- Có thể tôi có. Chỉ là tôi chưa tìm thấy đứa nào như anh tìm được thằng nhóc của anh. Bản thân anh còn có thể vậy nhiều hơn, chỉ là anh không biết thôi.

- Chúa nhân từ, một đứa là đủ rồi- James đáp lại trong niềm kinh hoàng giả tạo, nhận lại một tràng cười từ bạn mình – Giờ thì anh có gì để báo cáo không ? Có bao nhiêu thủy thủ cũ lên đường chuyến này ?

- Mười tám. Và không có vấn đề gì với việc lấp những chỗ trống, ngoại trừ người quản lý neo buồm, như tôi đã nói trước với anh.

- Vậy chúng ta ra khơi mà thiếu chân đó hả ? Vậy là anh sẽ phải vất vả hơn nhiều đấy, Connie ?

- Ừ, nếu tôi đã không tìm thấy người đàn ông hôm qua, hay hơn thế nữa, nếu ông ta đã không tự nguyện. Ông ta và người em trai, đã muốn đăng ký lên thuyền như hai hành khách. Khi tôi nói rằng tàu Thiếu Nữ Anne không chở khách, ông ta đề nghị làm việc trên đường về. Một người đàn ông Scot kiên trì hơn bất kỳ người nào tôi biết.

- Một người Scot ? Cứ như tôi còn chưa có đủ chuyện với họ ấy. Tôi thấy vui mừng một cách quý quái với tổ tiên Scot của anh còn hơn cả việc anh không nhớ tới họ, Connie. Giữa chuyện truy đuổi gã anh họ của Quý cô Roslynn và chạm mặt cái con bé láu cá cùng thằng cha đi cùng cô ta

- Tôi nghĩ anh đã quên chuyện đó rồi chứ.

Câu trả lời của James là một cái quắc mắt cau có.

- Làm sao anh biết cái tên người Scot này biết rành về neo buồm?

- Tôi đã thử tài hẳn rồi. Tôi nói chắc là hẳn đã làm chuyện này trước đó. Và hẳn cũng nói là đã đi tàu rồi, với vai trò lái tàu, thợ mộc trên tàu, và quản lý neo buồm.

- Nếu đúng vậy, hẳn sẽ có ích đấy. Rất tốt. Còn gì nữa không?

- Johnny vừa cưới vợ.

- Johnny? Johnny, cái thằng nhóc phục vụ cabin của tôi hả? – Mắt James mở to – Chúa nhân từ, nó mới 15 tuổi! Nó nghĩ nó đang làm cái quái quỷ gì chứ? Connie nhún vai.

- Nó nói nó yêu rồi và không thể chịu đựng được chuyện để lại người phụ nữ bé nhỏ ấy.

- Người phụ nữ bé nhỏ? – James cười nhếch mép – Cái thằng ngốc tự mãn ấy cần một bà mẹ, chứ không phải một cô vợ.

Đầu anh lại như bị động vào lần nữa, và anh nốc hết chỗ tonic còn lại.

- Tôi đã kiếm cho anh thằng bé phục vụ cabin khác, em trai của MacDonell Rượu tonic phun ngang qua cái bàn của James.

- Ai cơ? – Anh nghẹn lại.

- Chết tiệt, James, anh bị sao vậy?

- Anh nói là MacDonell? Có phải tên ông ta là Ian không?

- Phải – Giờ thì mắt Connie lóe lên – Chúa ơi, ông ta không phải là gã đàn ông ở quán rượu chứ?

James vẫy tay trước câu hỏi đó:

- Anh có nhìn kỹ đứa em trai không?

- Giờ mới nghĩ tới, không hề. Nó là một thằng nhóc nhỏ con, dù vậy, lại yên lặng, nấp sau áo của anh mình. Tôi không có nhiều lựa chọn cho việc chỉ định nó vào vị trí nào, với chuyện Johnny chỉ cho tôi biết trước có hai ngày chuyện thằng nhóc sẽ ở lại Anh. Nhưng anh không định nghĩ là

- Nhưng tôi nghĩ thế.

Và James đột nhiên phá ra cười:

- Ôi Chúa, Connie, điều này thật vô giá. Tôi đã trở lại tìm kiếm con bé đó, anh biết không, nhưng cô ta và gã người Scot đã biến mất. Giờ thì cô ta bỗng nhiên rơi ngay vào lòng tôi.

Connie lẩm bẩm:

- Tốt thôi, tôi có thể thấy là anh sẽ có một chuyến đi vui vẻ.

- Anh có thể tin chắc thế - Nụ cười toe toét của James trông rõ ràng là quý quái – Nhưng chúng ta sẽ không lột bỏ lớp ngụy trang của cô ta ngay. Tôi muốn đùa với cô ta một chút trước đã.

- Anh biết đấy, anh có thể nhầm lẫn. Có thể cuối cùng cô ta lại là một cậu bé thì sao.

- Tôi nghi ngờ chuyện đó – James đáp lời – Nhưng tôi sẽ tìm ra khi cô ta bắt đầu làm nhiệm vụ của mình.

Và khi Thiếu nữ Anne bỏ lại nước Anh sau lưng, James suy ngẫm về những nhiệm vụ đó là làm cách nào mà anh sẽ thêm thắt vào chúng trong những tuần tới. Thực sự đây sẽ là một chuyến đi thú vị.

Chương XXXIV

- Anh không phải lại ra ngoài nữa chứ?

Anthony dừng lại khi anh đang mang chiếc găng tay vào:

- Đúng thế.

Roslynn rời khỏi cửa phòng khách, bước gần tới anh hơn. Họ chỉ mới về nhà có hơn một giờ. Khoảng thời gian đó nàng phải cố gắng thu hết can đảm để tới với anh, nhưng lòng can đảm đó nhanh chóng rời nàng lúc này khi cơ hội tới. Nhưng nàng phải làm chuyện đó.

- Em muốn nói chuyện với anh.

- Được thôi.

Anh chỉ hướng phòng khách.

- Không, trên gác.

Trước cái nhướn mày của anh, nàng đỏ mặt và nhanh chóng nói thêm:

- Trong phòng của em.

Jeremy đang ở đâu đó trong căn nhà, nhưng nàng không muốn ai cắt ngang cuộc nói chuyện này.

- Chúng ta có thể nói chuyện riêng ở đó- là vì những gì em phải nói.

- Vậy đi trước đi, em yêu.

Giọng nói của anh biểu lộ sự thờ ơ. Chúa ơi, anh sẽ không khiến chuyện này dễ dàng với nàng sao. Và nếu anh không quan tâm thì sao? Nếu nàng không làm được gì ngoài việc biến bản thân thành đồ gỗ?

Roslynn hối hả đi lên gác với Anthony chậm rãi đi theo sau. Anh kéo lê chân mình, sợ rằng anh sẽ không thích những gì nàng phải nói. Quá sớm để nàng nói những gì anh muốn nghe. Anh đã cho rằng phải mất ít nhất vài tuần trước khi nàng chấp nhận là nàng không thích ngủ một mình. Nàng sẽ do dự sau đó khi anh lùi bước và yêu cầu nàng tuân theo thỏa thuận đầu tiên với anh là làm một người vợ trên mọi mặt.

Roslynn đã ngồi trên chiếc ghế trường kỷ khi Anthony bước vào phòng nàng. Vì chỗ ngồi đó đã bị chiếm và chiếc giường không được bàn

tới, nên anh ngồi xuống chiếc ghế đầu ở chiếc bàn trang điểm cách nàng chỉ vài feet. Anh nghịch nghịch mấy lọ nước hoa ở đó, chờ đợi nàng bắt đầu trước. Mảnh giấy chỉ là thứ gì khác anh chạm vào, nhưng khi anh mở nó ra, chữ viết tay của James ngay lập tức thu hút sự chú ý của anh.

- Anthony, anh có thể ít nhất cũng nhìn vào em không?

Anh làm vậy, mắt anh giờ nheo lại, và nàng hạ ánh mắt mình xuống.

- Em không biết nói điều này thế nào ngoại trừ câu...Em đã sai.

- Sai à?

- Khi đặt ra những giới hạn cho cuộc hôn nhân của chúng ta. Em – Em muốn bắt đầu lại.

Nàng liếc nhìn anh sau đó. Điều cuối cùng nàng trông đợi trông thấy là cơn giận, nhưng không nhầm lẫn gì là anh đang giận.

- Cái này có thể có tác động gì tới sự thay đổi đột ngột của trái tim em không?

Mảnh giấy đang đưa giữa các ngón tay anh.

- Cái gì vậy? – Nàng khẽ hỏi.

- Đừng giở trò với anh, Roslynn! Em biết chính xác đây là cái gì mà – anh nói một cách cộc lốc.

Nàng cũng lên giọng như anh, quên mất rằng giây phút này là dành cho việc hòa giải.

- Không, em không biết! Anh đã lấy nó ở đâu vậy?

- Trên bàn trang điểm của em.

- Không thể nào. Em thay đồ khi em về từ bến cảng, và cái đó, cho dù nó là gì- Nàng chỉ vào mảnh giấy – đều không nằm trên bàn của em.

- Chỉ có một cách chứng minh điều đó, phải không?

Anh tức giận với sự can thiệp của James, nhưng phần lớn là với nàng. Làm thế nào mà nàng dám công nhận là nàng đã sai sau khi bắt anh trải qua địa ngục như thế, chỉ đơn giản vì một mẩu giấy? Anh không muốn sự hối lỗi quái quỷ đó của nàng. Anh muốn nàng muốn có anh mà không có sự phản đối nào. Và nàng đáng ra phải thế lâu rồi. Vậy là, và chỉ sau đó, anh sẽ thuyết phục nàng là nàng đã buộc tội anh một cách sai lầm.

Anh đi ngang qua phòng tới cánh cửa và giật nó ra, gầm lên gọi Jeremy. Nếu không phải là James đã tuồn tờ giấy cho nàng lúc ở cảng, điều này rất đáng ngờ vì Anthony đã ở bên nàng suốt quãng thời gian, thì James cũng đã đưa nó cho Jeremy để đưa cho nàng. Dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không để nàng dối trá về điều đó.

Khi cậu bé thò đầu ra khỏi phòng mình ở dưới hành lang, Anthony hỏi:

- Có phải bố cháu giao cho cháu thứ gì đó để giao cho vợ chú không?

Jeremy rên rĩ.

- Quý thật, Tony, cháu đã nghĩ là chú đi rồi. Cháu chỉ mới để nó vào...đáng lẽ chú không nên thấy nó – cậu ta nói một cách ngắt quãng.

Anthony vò nhàu tờ giấy trong tay mình.

- Được rồi, cậu nhóc. Không có hại gì cả.

Anh đóng cửa lần nữa, nhướn mày trước cái giả định ngu ngốc của mình. Nàng còn chưa thấy mảnh giấy. Điều đó có nghĩa... quý tha ma bắt, và anh chỉ vừa mới gây nên mối bất hòa với nàng. Anh thấy nàng đang đứng, bàn tay duỗi ra, mắt nàng lóe lên sự phẫn nộ.

- Em sẽ xem mảnh giấy đó, nếu anh vui lòng.

- Không đâu – anh trả lời, nhả mặt khi nghe giọng nói Scot của nàng, một dấu hiệu chắc chắn của cơn giận – Nhìn anh này, anh xin lỗi nếu anh đã có kết luận sai lầm. Mảnh giấy không quan trọng. Cái

- Em sẽ quyết định cái gì là quan trọng. Nếu cái đó ở trên bàn trang điểm của em, vậy là nó được viết cho em, không phải cho anh.

- Vậy cầm nó đi.

Anh xòe tay ra, lòng bàn tay mở. Khi nàng tới trước và lấy cục giấy, anh không cho nàng cơ hội để đọc nó. Những ngón tay của anh tóm lấy tay nàng và kéo nàng vào vòng tay anh.

- Em có thể đọc nó sau – anh nói dịu dàng – Trước tiên nói cho anh biết em định nói gì khi nói rằng em đã sai.

Nàng quên mất chuyện mảnh giấy giờ đã bị nhàu nát trong nắm tay nàng:

- Em đã nói với anh – về những giới hạn.Em không bao giờ nên – nên đặt những điều kiện ấy vào cuộc hôn nhân của chúng ta.

- Đúng thế. Đó là tất cả sao?

Anh đang mỉm cười với nàng, nụ cười làm nàng tan chảy ra thành mật.

- Em không nên tới với anh chỉ vì đứa con, nhưng em đã sợ là em sẽ quen với việc có anh tới mức không còn gì có nghĩa nữa.

- Thật không? – Môi anh vờn quanh má nàng, bên cạnh miệng nàng.

- Thật gì cơ?

- Rằng em sẽ quen với việc có anh?

Anh không để nàng trả lời, môi anh nghiêng đi khi lướt trên môi nàng, ấm áp, hấp dẫn, cướp đi hơi thở của nàng, tâm hồn của nàng. Nàng tự mình phải tách ra.

- Ôi, nếu anh cứ tiếp tục hôn em, em sẽ không bao giờ nói ra hết được. Anh cười lục khục, vẫn ôm nàng:

- Nhưng chuyện này không còn cần thiết nữa, em yêu. Vấn đề của em là, em đã mất quá lâu để công nhận điều đó. Em đã cho rằng anh sẽ chấp nhận cái tình trạng ~~đừng chạm-vào-em~~ này tiếp diễn vô hạn định. Không phải đâu. Dường như em cũng nghĩ là anh sẽ tuân theo bất kỳ quy tắc gì đi nữa mà em đặt lên mối quan hệ này. Sai lầm một lần nữa.

Anh làm thông tin này dịu lại với một nụ hôn sâu trước khi tiếp tục:

- Anh ghét phải làm em vỡ mộng, em yêu, nhưng em đi xa tới thế với những yêu cầu kỳ quặc của em chỉ vì là anh cho phép em làm thế. Và anh đáng lẽ sẽ cho phép em làm thế chỉ vài tuần nữa, không hơn, để khiến em hiểu ra.

- Hoặc là?

- Hoặc là anh sẽ chuyển vào đây.

- Giờ anh có làm thế không? – nàng vặn lại, nhưng môi nàng giật giật lại – Mà không cần tới sự cho phép của em, em cho là thế?

- Chúng ta sẽ không bao giờ biết, phải không? – anh cười – Giờ thì còn gì khác mà em muốn nói với anh không?

Nàng cố gắng nhún vai. Nó chẳng có tác dụng gì. Những giác quan của nàng quay cuồng với cơ thể của anh dựa vào nàng, đôi mắt anh ấm áp, dịu dàng, môi anh lấy đi hơi thở của nàng.

- Em yêu anh – nàng nói một cách giản dị, rồi kêu ré lên khi anh siết chặt nàng tới mức nàng không thở nổi.

- Ôi Chúa, Roslynn, anh đã sợ là anh sẽ không bao giờ được nghe em nói điều này! Em nói thật chứ? Bất chấp việc trước khi anh đã là một thằng ngốc thế nào?

- Vâng – Nàng cười, choáng váng trước phản ứng của anh.

- Vậy em hãy đọc tin nhắn này của James đi.

Đó là điều cuối cùng nàng trông đợi nghe thấy lúc này. Nàng liếc trộm anh khi anh đặt nàng đứng lại và lùi lại đằng sau. Nhưng nàng mở tờ giấy ra, lúc này đã quá tò mò để cưỡng lại. Tin nhắn ngắn gọn, đề tên nàng.

“ Vì Tony quá cứng đầu để nói cho em biết, anh đã nghĩ em sẽ hiểu rằng cô nàng nhỏ bé ở quán rượu mà em cho rằng Tony có dây dưa cùng thực sự là của anh tối hôm đó. Tony có thể là lựa chọn đầu tiên của cô ta, nhưng vì cậu ta là của em, nhưng cô ta cũng không phàn nàn gì khi chuyển qua anh.

Em đã hiểu nhầm cậu ta rồi, cô bé yêu quý. Anh thì nghĩ rằng cậu ta yêu em.”

Mắt Roslynn ướm khi anh nhìn thấy chúng là anh nhẹ nhàng kéo nàng vào vòng tay mình lần nữa.

- Làm sao anh có thể tha thứ cho em, Anthony?

- Em đã tha thứ cho anh, không phải sao?

- Nhưng anh không có lỗi!

- Suyt, em yêu. Giờ nó đâu còn quan trọng, phải không? Em vẫn là người phụ nữ anh muốn kể từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em – lom khom cúi nhìn trộm vào phòng khiêu vũ nhà Crandal và cho anh thấy cặp mông nhỏ bé ngọt ngào của em.

- Anthony!

Tiếng cười của anh sâu và trầm khi anh siết chặt đôi tay quanh nàng để nàng không thể đánh anh.

- Đúng thế, đó là sự thật em à. Anh đã hoàn toàn bị chinh phục.

- Anh đã là một kẻ chơi bời!

- Anh vẫn thế - anh đảm bảo với nàng – Em sẽ không muốn anh trở thành một kẻ đứng đắn cử xử có đạo đức, đúng không? Em sẽ không thích

làm tình chỉ trong bóng tối, mặc quần áo thích hợp để không có phần nào của làn da chạm vào nhau ngoại trừ những gì cần – Ôi da!

Nàng nhéo anh.

- Anh không phải đang trêu em đâu, vợ à – Anh cười – Đó là kiểu mà Warton có thể làm tình cùng em. Dĩ nhiên, hẳn ta sẽ chết vì nó....thôi thôi, đừng nhéo anh nữa.

- Vậy hãy nói nghiêm túc đi.

- Nhưng anh nghiêm túc mà, nghiêm túc nhất ấy chứ.

Những ngón tay của anh trượt vào tóc nàng, làm rơi ra những chiếc kẹp tóc theo cách này hay cách khác, trong khi mắt anh vẫn khóa chặt mắt nàng.

- Em đã là của anh ngay đêm đầu tiên đó, gặp anh trong ánh trăng. Em đã cướp mất hơi thở của anh. Em có biết sau đó anh đã muốn yêu em nhiều đến thế nào không, ngay trong khu vườn của nhà Crandall đó? Em đã cảm thấy gì không, cưng?

- Em- Em hối tiếc vì em không thể có được anh.

- Thật chứ? – anh hỏi dịu dàng, ngón tay cái của anh ve vuốt má nàng, môi anh chỉ chạm nhẹ vào môi nàng – Giờ em có muốn anh không?

- Em luôn luôn muốn có anh, Anthony – nàng thì thầm, tay nàng quấn quanh cổ anh – Em đã không muốn thế. Em đã sợ là em không bao giờ có thể tin anh.

- Giờ em có tin anh không?

- Em phải tin. Em yêu anh – thậm chí nếu anh không

Anh đặt một ngón tay lên môi nàng.

- Ôi, cô bé xinh đẹp ngọc ngà của anh. Em không đọc hết tin nhắn của anh trai anh sao? Cả gia đình anh đều biết anh yêu em đến mất trí mà anh không hề nói với họ. Tại sao em không hiểu?

- Anh có thể sao? – Nàng thở dốc.

- Anh có phải để em tròng dây xích quanh cổ anh nếu anh không thể không?

- Nhưng tại sao anh không nói với em?

- Em đã không muốn lấy anh, cưng à – anh nhắc nàng nhớ - Anh thực sự đã phải trói tay em lại. Và kể cả khi em đã đồng ý, em làm mọi thứ có

thể để giữ khoảng cách giữa chúng ta. Em sẽ tin anh nếu anh nói là anh yêu em chứ? Roslynn, chứ anh cưới em vì gì khác nữa?

- Nhưng

Không có chữ nhưng nào nữa. Nàng hôn anh, và hôn anh lần nữa, trái tim nàng gần như nổ tung với niềm sung sướng.

- Ôi, Anthony, em quá vui sướng là anh đã làm thế. Và em sẽ không bao giờ, có khi nào cư xử như đồ ngốc như thế lần nữa, em thề

Anh nói với nàng, giữa những nụ hôn:

- Em có thể cư xử như đồ ngốc ...bất cứ khi nào em muốn...miễn là em không ngừng yêu anh.

- Em không thể, kể cả khi em muốn thế. Anh thì sao?

- Không bao giờ, em yêu. Em có thể tin chắc điều đó.

Chương XXXV

- Tôi hiểu là việc chúc mừng là hợp lý? – Nicholas nhận xét khi anh tới đứng hút thuốc cùng Anthony trong vườn. Bữa ăn tối Chủ nhật tại nhà Edward lần này đã tụ họp toàn bộ gia đình, trừ James – Chú không nghĩ là chú hơi bị già để bắt đầu một gia đình hay sao, Malory?

- Khi nào thì chú mày sẽ tới thăm phòng tập của Knighton, Montieth? – Anthony đáp trả một cách khô khan.

Nicholas cười lục khục, lờ đi câu chế giễu:

- Regina đã không nói gì khác ngoài chuyện đó kể từ khi Roslynn đã nói với cô ấy thế. Giờ thì cô ấy muốn có một đứa của riêng mình.

- Điều đó sẽ hơi bị khó thực hiện, đúng không cậu bé yêu quý? Theo như James nói, chú mày đang ngủ ở chuồng chó mà.

- Ôi, ông già, tôi không bao giờ ở đó lâu đâu – Nicholas đáp lời, nụ cười của anh như chọc tức – Cháu gái của chú có thể nổi tiếng với cơn giận như người nhà Malory, nhưng cô ấy không hề nhẫn tâm. Bên cạnh đó, cô ấy không thích ngủ một mình.

Anthony quắc mắt. Anh vẫn không chịu nghĩ rằng đứa cháu Reggie nhỏ bé của mình giờ đã là một người đàn bà – với cái tên ăn chơi cường tráng như vậy làm chồng. Có vẻ như anh phải thôi cho Montieth một cú vì

nhận xét đó. Dĩ nhiên, cả gia đình sẽ trút hết lên đầu anh nếu anh làm thế, Reggie là người dẫn đầu.

- Một trong những ngày này thì, Montieth, ta khá là thích chú mày đấy. Nhưng đừng có nín thở như thế.

Tiếng cười của Nicholas theo anh trở lại căn nhà. Tuy nhiên, Regina gặp anh ở sảnh, xua tan đi tâm trạng khó chịu.

- Chú có thấy Nicholas đâu không, Tony?

- Chú ước là không, nhưng hẳn ta ở trong vườn ấy.

- Hai người không lời qua tiếng lại nữa chứ, phải không? – cô hỏi, nhướn mày.

- Chú có thể nói gì nào, mè con? – anh nhún vai, và rồi cố ý thêm vào – Nhưng cháu sẽ thấy là chú đã bỏ đi. Hẳn ta trở nên tệ hại dạo này đấy.

- Thật là cừ! Ôi trời, khi nào hai người sẽ trở nên hòa thuận với nhau đây?

- Cô bé của chú, chúng ta quá giống nhau, và chúng ta biết điều đó. Nhưng làm ơn cho chú và kéo hẳn lại vào nhà nhé? Chú muốn đi dạo cùng vợ mình, và một chút riêng tư không phải là không tốt.

Anthony cười thầm khi anh rời khỏi Regina. Hi vọng là tối nay Montieth sẽ bị gửi trả lại chuồng chó, và cái thằng nhóc đáng thương đó thậm chí còn không hiểu là mình đã làm gì sai. Ý nghĩ đó khiến anh cười toe toét. Dạo này Regina sẽ nhận ra rằng anh và Nicholas đều thích thú chuyện đấu khẩu với nhau. Sau này chắc sẽ phải trả giá cao như quý, nhưng lúc này, Anthony tự cho rằng mình đã thắng hiệp này.

Anh thấy Roslynn bị Edward dồn vào góc, và anh chỉ nghe được câu cuối của nàng khi anh tiến lại gần.

- Nhưng em không muốn nhân đôi số tiền của mình. Quý thật, em sẽ làm gì khi nó nhiều lên thế chứ?

- Anh đáng lẽ nên cảnh báo em, em yêu, rằng Eddie sẽ đeo đuổi em. Anh ấy không thể chịu được chuyện thấy tiền nằm yên một chỗ.

Edward bào chữa cho bản thân:

- Ồ, nó thật là vô lý hết sức, Tony. Không ai từng có nhiều tiền như vậy cả, chú biết đấy. Cần phải nghĩ tới những đứa con, và

- Và em chắc là Roslynn sẽ để anh coi sóc bất động sản của cô ấy, nếu cô ấy có thể nào kiểm tra lại hết các tài sản của mình.

- Điều đó không đúng – Roslynn phản đối – Em biết chính xác em sở hữu những gì – em chỉ là không nhớ hết chúng thôi.

Cả hai người đàn ông cùng cười phá lên, khi thấy sự chán nản của nàng.

- Được rồi, em sẽ bảo luật sư của em gọi điện cho anh, Edward. Có thể đây là điều gì đó mà em nên quan tâm.

- Chúa nhân từ, giờ thì xem anh đã làm gì này, Eddie – Anthony phàn nàn với sự kinh hoàng giả tạo – Em không muốn tâm trí cô ấy tràn ngập toàn những con số đâu.

- Không, em chỉ muốn nó tràn ngập tâm trí em thôi – Edward vặn lại.

- Đúng thế - Anthony cười không nao núng.

- Giờ thì đi cùng anh nào, em yêu quý, để anh xem liệu anh có tìm thấy thứ gì làm em thích thú hơn không?

Anthony dẫn nàng ra khỏi căn nhà, tay anh choàng lấy nàng từ đằng sau, cầm anh tựa lên vai nàng.

- Em có thật sự muốn dính líu vào cái đế chế mà ông em để lại cho em không?

- Không, nhưng em vui vì ít nhất anh đã hỏi – nàng cười, tay nàng cũng vòng qua ôm anh.

- Bất cứ điều gì làm em hạnh phúc, Roslynn, vì hạnh phúc của em cũng là của anh.

Nàng quay đầu lại trong tay anh, áp má vào ngực anh, nàng thấy yêu anh nhiều tới mức nàng khó có thể chứa hết tình yêu đó. Một ngón tay nàng vẽ những vòng tròn trên lớp vải nhưng xanh mềm mại của áo khoác anh.

- Có điều này – nàng nói với giọng rất nhỏ.

- Bất cứ điều gì, em yêu.

Có một khoảnh khắc yên lặng, then thừng trước khi nàng hỏi:

- Anh có nghĩ là chúng ta có thể thử nó lần nữa trên chiếc ghế không?

Tiếng cười sung sướng của Anthony tràn ngập khắp quảng trường Grosvenor đằng sau khu vườn.

THE END